

Giới thiệu Vương Phi Trắng Nồn

Bạn đang đọc truyện Vương Phi Trắng Nồn Tác giả: Tình Đình Phi Lai Thể loại: ngôn tình sắc, trọng sinh, xuyên không Nội dung truyện online: Không được ăn ta đâu Tak không phải là món điểm tâm ... không được ăn ta mà”. Dưới ánh trăng sáng ngời, có hai người đang “thăng thản thành khẩn đối diện nhau”, Nguyễn Miên Miên sắc mặt ửng đỏ, nhìn sắc đẹp trời xinh ở trước mắt, nam nhân này xinh đẹp tới cực hạn, nuốt nuốt nước miếng. Thầm tự nhủ với lòng “Nếu để bị ăn một lần, chắc chắn sẽ đòi hưởng thụ thêm ...” Điện hạ hứng thú dạt dào, cúi đầu cười nhếch mép, dùng chiếc miệng gian tà bịch chạt miệng nàng lại. Ngón tay thon dài lướt trên làn da mềm mại của nàng. Hô hấp của nàng như bị tắc nghẽn, toàn thân tê dại, thanh âm bắt đầu run rẩy “Không được đâu, bị ăn sẽ có em bé mất...”.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Con Mèo Nhỏ Kỳ Lạ

“Chiếc thuyền hải tặc vượt trùng khơi, ư ư ư Tiểu thư hồng phấn, ôi ôi...”

Trong phòng tắm, Nguyễn Miên Miên ngồi trong chiếc bồn tắm lớn với những bọt xà bông thơm hương hoa cỏ ngây ngất.

Thư thái ngâm nước một hồi mới phát hiện hình như thiếu thiếu cái gì đó.

Ha ha ... Hoá ra là quên chuẩn bị cánh hoa hồng, trong TV mỗi lần quý phi tắm rửa trong bồn đều rải đầy hoa.

Đứng dậy, bước ra khỏi bồn tắm, đôi chân thon dài tuy rằng không so sánh được người mẫu nhưng vóc người thực sự rất đẹp, đủ để khiến đàn ông nhìn thấy rồi nảy sinh ham muốn phạm tội.

Tự kỷ đứng trước gương ngắm nghía một hồi, lấy túi hoa ở trên mặt bàn tung lên cao khắp người, rồi tự ngây ngất ...!

Bất chợt có một mèo xuất hiện trên bệ cửa sổ phòng tắm, chăm chú nhìn nàng.

Im lặng suy nghĩ trong ba giây, rồi nàng buột miệng cảm thán “Xin chào cưng, chú mày khoẻ không...”

Đi chậm rãi từng bước về phía con mèo béo, lúc này nàng đã hoàn toàn quên bống mình đang khoả thân, tâm tư hoàn toàn bị con mèo hấp dẫn.

Nàng thích nhất là mèo, thế nhưng trong đời chưa bao giờ nhìn thấy một con mèo nào trông to lớn, quý mị thế này cả, bộ lông trên người trắng như tuyết, càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

Dáng người tròn vo, đôi mắt tròn vo, lỗ tai tròn vo, bốn chân tròn vo mà thậm chí cả móng vuốt của nó cũng tròn vo.

“Thật đáng yêu quá...” Ánh mắt của Nguyễn Miên Miên không rời khỏi con mèo, nó có bộ dáng điềm đạm đáng yêu, bàn tay đang tự tát tát vào mồm, đôi mắt ngân lệ lung linh, vừa nhìn đã muốn hôn.

Trong không gian ngập bụi nước lất phất của phòng tắm, xuất hiện hình ảnh thật kỳ quặc.

Một thiếu nữ khoả thân và một sinh linh nhỏ bé béo tròn yên lặng chăm chú nhìn nhau.

Nguyễn Miên Miên vươn tay muốn ôm lấy nó, con mèo phi thân như bay về phía nàng.

“A...!” Nguyễn Miên Miên không kịp phản ứng, bất chợt cảm thấy một xung động mạnh va vào người, con mèo nằm sấp trên ngực nàng, còn nàng do hoảng hốt nên lùi lại mấy bước, cùng con mèo ngã cái ầm vào bồn tắm.

Bọt nước văng tung toé khắp nơi, và trong không trung vô số bọt bong bóng lơ lửng.

Miên Miên uống mấy ngụm nước, bám vào thành bồn tắm ngồi thẳng lên, đôi bàn tay của con mèo ấn mạnh vào người nàng, thò ra từng luồng hơi mạnh mẽ, quan trọng nhất chỗ mà nó ấn vào người nàng chính là

Gương mặt của Miên Miên đỏ bừng, vị trí thân thể chỗ bàn tay con mèo chạm vào thấy tê dại, nóng bừng.

Nhưng, cũng thật may vì đây là một con vật nhỏ mà không phải là một người đàn ông, nếu không thực sự nguy lớn.

Miên Miên thở nhẹ, rồi dịu dàng ôm lấy nó. Khẽ nói “bé cưng à, người là mèo đúng không? Meo meo một vài tiếng cho chị nghe xem nào...”

Con mèo dương mắt nhìn nàng, đôi mắt đen ngập nước lúng liếng, đôi bàn tay vẫn liên tục tát vào mồm, bộ điệu vô cùng đáng yêu.

Miền Miên bị đôi mắt của con mèo hấp dẫn, chăm chú nhìn nó, càng nhìn càng thấy giống mắt người, sâu lắng trong suốt không vẩn đục.

Theo tư thế của con mèo, đôi mắt nàng dần dần trôi xuống, thẳng đến giữa hai chân của nó...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cùng Nhau Ngủ

Chu Choa... Hoá ra là con đực, may mà cái chỗ này của nó không phải hình tròn nếu không thật là kỳ quái.

Còn mèo cũng nhìn chăm chăm vào Miên Miên. Theo ánh mắt của nàng, cúi đầu nhìn xuống dưới.

“Ư...” Nó kêu lên một tiếng kỳ quái, hai chân thu lại che kín chỗ ấy, đôi bàn tay đưa lên bịt mặt.

Trời! Nó xấu hổ.

Miền Miên cất tiếng cười to hài lòng, con mèo này thật thông minh, chắc chắn có linh tính, phản ứng của nó quả thực y như con người.

“Bộ lông của cung ướt hết rồi, để chị giúp cung lau khô nhé”. Miên Miên đứng dậy tìm khăn tắm, vốn tưởng rằng nó nghe không hiểu, ai ngờ nó lại gật đầu thật mạnh.

Nàng thấy rất vui mà cũng có chút hưng phấn, lấy khăn quần lấy nó, rồi ôm nó vào lòng.

Sau khi lau khô xong, con mèo kéo cái khăn tắm, sau đó chạy nhanh như chớp ra khỏi cửa phòng tắm, cái mông tròn tròn lúc la lúc lắc, cái đuôi rậm rạp rồi bụ quét trên mặt đất, bốn chân ngắn cùn cùn ra sức bò lên giường ngủ của nàng.

Đêm nay, nó muốn ngủ cùng với nàng sao?

Miền Miên mặc áo ngủ, bước lên giường ngủ, con mèo đã nằm lăn lộn trên đó.

Chiếc khăn tắm bị con mèo đùa quần thành vô số vòng, những bọt nước ở trên người lẫn trên mặt được nó liên tục chùi mạnh vào khăn, cái bụng tròn vo hô hấp thò đều đều.

Miền Miên thầm nghĩ con mèo nhỏ thật đáng yêu, không hề sợ người một chút nào, hoàn toàn coi đây như nhà của nó vậy.

Nhìn không nổi, nàng tiến về phía trước, muốn ôm chầm lấy cái bụng tròn lu đầy thịt của nó, con mèo giật mình, hốt hoảng nhảy phốc lên vai nàng, cái đuôi rậm rạp phát một cái vào mặt nàng, nó xoay người đôi mắt tròn vo nhìn nàng, lấy cái tay tát nhẹ vào mặt nàng.

Nàng nhanh nhẹn ôm nó hôn chóc một cái vào mặt nó.

“Ha ha...” Miên Miên thích chí cười vang, cái đuôi xù của nó không ngừng phát vào mặt nàng, thân thể của nó ấm nóng. Nàng nhìn quanh căn phòng, có lẽ con mèo này vô chủ nên phải lưu lạc khắp nơi rồi chui vào phòng tắm của nàng không chừng.

Nghĩ nhiều cũng không giải quyết được chuyện gì, nó khá ái đáng yêu như vậy, lại tình nguyện bò lên giường nàng, cứ ôm nó ngủ một đêm. Mai qua mấy nhà hàng xóm hỏi han một chút xem nó có phải của nhà người ta không là được.

Nhưng, thực lòng Miên Miên hy vọng nó không có chủ, như vậy có thể ở cùng nàng.

Con mèo tròn phồng vu tới một trong hai cái gối đặt ở đầu giường, con mắt nhắm lại ngủ ngoan trông đáng yêu hết cỡ, Miên Miên vừa nhìn nó vừa nằm xuống chiếc gối còn lại.

Ai ngờ nó đã nằm im trên chiếc gối một hồi, lại bất chợt đứng lên, bò lên người Miên Miên, cái đầu tròn gối vào ngực nàng, hơi thở đều đều, an nhàn ngủ tiếp.

Miền Miên yêu thương vuốt ve nó, thân thể nó mềm nhũn như không có khớp xương, ở cổ nó khê toát ra một mùi hương nhàn nhạt thơm tho dễ chịu.

“Sau này cung sẽ ở cùng chị thể này mãi nhé... Ngủ ngon...” Mí mắt nặng trĩu, nàng chìm sâu vào giấc ngủ, giọng nói mơ hồ ní non.

Trong lòng con vật nhỏ bất chợt giật mình, hai đôi tay chụm vào nhau, đầu óc không ngừng suy nghĩ, sâu thẳm trong con mắt phát ra một tia sáng màu xanh nhạt kỳ lạ, cái miệng nhếch lên giống y đang cười...

Đêm khuya thanh tĩnh chính là khoảng thời gian tốt nhất để làm chuyện xấu...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nhịn Không Được Muốn Có Được Thân Thể Nàng

Đêm khuya thanh tĩnh chính là khoảng thời gian tốt nhất để làm chuyện xấu...

Miền Miên ôm nó, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, tuy rằng mùa này không phải mùa đông, nhưng cảm giác nó nằm úp trên người nàng thật là ấm áp.

Thành phố đêm khuya không một tiếng động, ánh trăng sáng ngời chiếu những tia sáng bạc vào tận cửa phòng ngủ, khiến toàn bộ căn phòng như được bao phủ một lần ánh sáng nhàn nhạt.

Miền Miên ngủ rất sâu không hề biết rằng con mèo không hề ngủ, nó tỉnh như sáo, bắt đầu rướn người rồi đứng thẳng trên người nàng.

Động tác của con mèo rất nhẹ, nó leo xuống người nàng, sau đó nhảy phốc xuống giường.

Chuyện thần kỳ nhanh chóng xảy ra, con mèo đi chậm rãi đúng một vòng, bốn phía xung quanh người nó dần tản ra một tầng tia sáng lục sắc, cho đến khi ánh sáng biến mất, đứng tại vị trí của con mèo giờ là một thiếu niên.

Gọi hắn là thiếu niên bởi cơ thể hắn cao lớn và rắn rỏi như một chàng trai, nhưng gương mặt lại rất trẻ con độ mười mấy là cùng. Đôi mắt to sáng ngời hàm chứa lệ quang, đôi lông mi dài uốn cong như cánh bướm rung rinh sáng ngời, làn môi cong cong cùng làn da trắng hồng. Dù nhìn thế nào thì hắn vẫn chỉ giống như một thiếu niên chưa trưởng thành.

Toàn thân hắn hoàn toàn không được che đậy bằng bất cứ một loại quần áo hay vải vóc nào. Những sợi tóc dài màu bạc buông chảy như thác xuống eo lưng giúp che lấp luôn cả vị trí hết sức nam tính, khiến chỗ đó ẩn ẩn hiện hiện, làn da trắng muốt dưới ánh trăng lại càng trắng, trắng như tuyết và lóng lánh.

Tay chân của hắn thon dài tinh tế hoàn toàn không hề tròn tròn như con mèo lúc này.

Nhưng kỳ quái nhất chính là, trên đầu của hắn lại có đôi tai giống y như hai chiếc sừng nhỏ, được bao phủ bởi một lớp lông mềm mịn. Sự thực là đôi tai của hắn trông không khó coi một chút nào, mà ngược lại nó càng khiến hắn trở nên đáng yêu hơn. (Hãy tưởng tượng tới Inu Iasha, nhưng anh ấy là cún còn anh này có đôi tai mèo nhỏ xinh hơn nhà mọi người).

Hắn tên là Khiếu Phi Sắc, chỉ vì ăn vụng quả tiên nên bị phạt xuống nhân gian làm một con mèo.

Nhờ uy lực của quả tiên mà hắn có thể tu luyện được thành hình người, nhưng khuôn mặt vẫn như búp bê, đôi tai mèo là do công lực còn yếu không cách nào dấu đi được.

Phi Sắc nhìn không chớp mắt vào thiếu nữ ngủ say, con người tản ra những tia sáng nhàn nhạt.

Sư phụ muốn hắn bảo hộ cho thái tử điện hạ của Phong Nguyệt quốc nên đã kêu hắn tới nơi này đưa một cô gái trở về, thuyết phục cô gái đó cùng thái tử điện hạ bảo vệ cho thủ đô của Phong Nguyệt quốc.

Sau khi hắn đến nhân gian thì vô tình ghé vào cửa sổ phòng tắm của Nguyễn Miên Miên.

Phi Sắc thấy hơi lo lắng một chút. Bởi vì sư phụ không có nói với hắn tìm được cô gái rồi thì trở về bằng cách nào?

Nhìn tư thế ngủ say đáng yêu của Miên Miên khiến hắn nhịn không nổi muốn hôn nàng một cái.

Hắn đã chịu hết nổi rồi, lúc vừa tắm rửa xong hắn đã muốn hôn nàng, khuôn mặt nàng trắng nõn mềm mịn như tơ thật đáng yêu, hắn chỉ là một con mèo nhỏ, năng lực kháng cự lại mê hoặc rất thấp.

Hắn đi tới gần giường, hôn vào má Miên Miên một cái.

Làn da mềm mịn quá đi... Phi Sắc cảm thán, trái tim khẽ nói với hắn rằng “Đáng yêu quá, mày muốn hôn nàng nữa đúng không?”.

Vì vậy, hắn ghé mặt sát vào môi nàng, nhìn hai cánh môi hồng nhạt như hai cánh hoa, hắn cúi xuống dán môi hắn vào môi nàng.

Lập tức, xung quanh hai người tản ra một làn ánh sáng màu trắng, làn ánh sáng dần đó tụ lại thành một quả cầu thủy tinh nâng họ lên không trung.

Miền Miên bị giật mình tỉnh giấc, không thể tin nổi thân thể nàng rõ ràng đang lơ lửng trên bầu trời, hai mắt mở to, muốn đứng lên, nhưng không cách nào

thoát ra khỏi quả cầu thủy tinh lấp lánh trong suốt bao quanh được.

Trong truyện cổ tích, công chúa hôn ếch, ếch lập tức biến thành một hoàng tử anh tuấn.

Còn trong truyện nàng công chúa ngủ trong rừng, hoàng tử hôn công chúa, công chúa liền thức dậy ngay lập tức.

Hiện tại, Phi Sắc hôn Miên Miên đã khiến nàng xuyên không một cách hoa lệ, nhưng có chút đáng tiếc là lại bị biến thành một... Hắc hắc..!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bị Biến Thành Trẻ Con, Bảo Thai Sinh Đôi

Đây là đâu? Có ai không? Hình như có người nào đó đang chạm vào đầu của ta.

Lần thứ hai tỉnh lại, Miên Miên thấy rất quái dị, nàng không cách nào mở được mắt mình ra, chỉ cảm thấy có một làn nước ấm bao quanh thân thể, còn đầu nàng thì như bị một lực rất mạnh liên tục đội vào.

“Phu nhân... xin hãy cố lên, đứa trẻ bắt đầu ra rồi...”

Cái gì ra cơ? Trong đầu Miên Miên là một đồng hồ loạn, có một lực rất mạnh đang cố đẩy nàng đi ra ngoài, nàng nghe rõ có tiếng một đứa trẻ đang khóc oa oa.

“Là một nữ nhi... Ôi chào phu nhân, trong bụng người vẫn còn có một...”

Trò đùa gì thế này, sao lại có chuyện sinh con gì ở đây?

Miên Miên không kịp phản ứng, bốn phía chung quanh đang xuất hiện áp lực lớn không ngừng co rút rồi đè ép nàng, sau đó nàng nương theo lực đẩy đó chui ra ngoài.

“Phu nhân, thấy đầu rồi, xin hãy tiếp tục dùng lực chút nữa thôi...”

Miên Miên càng nghe càng thấy kinh hoàng, theo sự cảm nhận của bản thân thì đây không phải là sinh con chứ?

Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với nàng thế này...

Đầu nàng... Nó bị đè ép sắp sửa biến hình rồi, đau quá đi mất.

Một tiếng thét thê lương vang lên, Miên Miên cuối cùng đã bị đẩy ra không gian bên ngoài, hô hấp phục hồi bắt đầu thấy dễ chịu.

“Phu nhân, thêm một nữ nhi nữa...”

Có ý gì vậy, thêm một nữ nhi nữa hả? Nữ nhi nào vậy?.

Miên Miên mở mắt, đôi mắt nàng như có lớp mỏng gì đó dính chặt mãi mới mở ra được, nhìn sang bên cạnh, phát hiện ra cái tay nàng, nó ngẩn ngẩn...

“Oa oa...” Miên Miên nhin không nổi la hét chói tai, tiếng khóc phát ra mỗi lúc một lớn.

Rõ ràng nàng đang ngủ vậy mà không hiểu chuyện gì đã xảy ra? Trong đầu Miên Miên không ngừng vang lên câu hỏi “Giọng nói của ta làm sao lại bị mất thế này? Ta biến thành trẻ con ư? Ta nhwo rõ là mình ngủ cùng con mèo, sao ngủ dậy lại thành trẻ con được chứ?”.

Trợn mắt, chớp mắt, lại trợn mắt, nhìn thân thể cùng tay chân ngẩn ngẩn đang khua khoáng loạn xạ, lại nhìn bốn phía chung quanh, căn phòng ngủ được trang trí thực cổ kính.

Miên Miên suy nghĩ một hồi mới dám suy đoán có lẽ nào nàng đã xuyên không?

“Làm sao bây giờ? Phu nhân, người sinh những hai bé gái trong khi cái mà chúng ta cần lại là một bé trai, làm sao bây giờ?” Một người phụ nữ trung niên ôm nàng đến bên giường.

“Vậy hãy hoán đổi một đứa đi... Có những hai đứa con gái, hoán một đứa cũng tốt”. Liễu Mặc suy yếu nằm trên giường, nhìn hai đứa con gái nằm bên cạnh, có chút vô lực nói ra quyết định.

Miên Miên nhìn thoáng qua khuôn mặt như hoa lê ướt mưa của Liễu Mặc Như, đây là mẹ ruột đã sinh ra nàng sao? Thật xinh đẹp.

“Ồ... Đôi mắt ngập nước, sáng ngời tựa ánh trăng non, đứa bé này lớn lên nhất định sẽ trở thành mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành”. Hoàng đế mở miệng nói một câu nhạt nhẽo, trong mắt không dấu nổi sự âm hiểm.

Miền Miên nghe câu nói đó mà không hề cảm thấy một chút sự tán thưởng nào, tên này đúng là giỏi tài tình bơ nói dối mà? Mặt mày nhăn như cái bánh bao mà lại nhìn nàng nói sẽ biến thành một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, ai tin nổi.

“Tạ ơn hoàng thượng khích lệ. . .” Phía xa truyền tới giọng nói yếu ớt, Liễu Mặc Như được Vương ma ma đỡ, yếu đuối cố gắng cúi người làm lễ.

Mẹ xinh đẹp của nàng thật đáng thương, vừa sinh con mà vẫn phải ra ngoài tiếp giá.

“Hạ Lan phu nhân mau đứng lên, người đã vì trẫm mà sinh một người con dâu xinh đẹp thế này, trẫm sẽ ban thưởng cho người. . .”.

Con dâu ư? Câu này có ý gì vậy? Miên Miên luống cuống không ngừng suy đoán, cuối cùng thì hoàng đế và nàng có quan hệ gì vậy?.

“Nguyệt nhi mau qua xem, thái tử phi tương lai thật khả ái. . .” Hoàng đế vẫy tay kêu một người cùng đến ngắm khuôn mặt nàng.

Quay đầu theo hướng tay của hắn, nàng thấy một bé trai độ tám tuổi, đứa bé đó toàn thân cứng ngắt cũng chăm chú nhìn Miên Miên.

Miền Miên nghệt mặt ra, đây là tình huống quái quỷ gì vậy? Thái tử phi ư? Tránh sao được ánh mắt của lão hoàng đế lại âm hiểm như vậy, nuôi nàng lớn lên để trở thành phi tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nàng Bị Xách Lên

Tiêu Nguyệt thái tử đi đến bên cạnh hoàng đế, đỡ lấy Miên Miên từ tay hoàng đế, một tay nắm chặt lấy hông của nàng nhấc bổng lên, làm áo của nàng bị lệch lung tung.

Đây mà là bé nàng à, rõ ràng hắn coi nàng chả khác gì một con gà con, thật không muốn sống nữa rồi.

Miền Miên quơ tay, muốn báng vào mặt hắn một cái, đáng tiếc tay nàng quá ngắn, chỉ có thể đảo qua lại trong không trung, toàn thân bị Tiêu Nguyệt lắc xoay tròn chuyển động chả khác một quả cầu.

Mẹ xinh đẹp của nàng nhìn nàng yêu thương, muốn lên tiếng ngăn cản nhưng mãi không dám, Miên Miên thì đã chịu hết nổi, khóc oa oa lên.

Nàng rất muốn nói, muốn mắng thái tử đáng ghét kia không được xách nàng lên như vậy. Nàng chỉ muốn nằm trong lòng mẹ xinh đẹp của mình thôi, thế nhưng nàng không nói được, nên chỉ còn có thể khóc thôi.

Tiêu Nguyệt xoay nàng vòng vòng trên không trung, thờ ơ lạnh nhạt nhìn nàng khóc thành tiếng, mới nắm hông nàng đặt nàng ngồi ngay ngắn trên tay hắn.

Miền Miên vất vả quay người lại, nhưng không cách nào làm được, nàng thực sự muốn nhìn xem kẻ nào ăn gam hùm mật gấu mà dám đùa giỡn nàng như vậy, hắn sẽ chết trong tay nàng.

Khỏe môi của Tiêu Nguyệt nhếch lên một chút, đứa bé này còn nhỏ nhưng có vẻ rất kiên cường, vừa mới sinh ra mà đã có khí phách rồi.

Nhẹ đỡ lấy cổ của đứa bé, khiến cho nó buộc phải đối diện với mình, trong lòng Tiêu Nguyệt không khỏi ngẩn ra, con bé giống y búp bê, làn da trắng như phấn, con mắt to tròn tròn trĩnh nhìn hắn.

Con búp bê này còn nhỏ mà đã có tính cách mạnh mẽ như vậy sao? Tiêu Nguyệt không khỏi có chút nghi hoặc.

Miền Miên vốn rất phần nộ, phi thường phần nộ, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt Tiêu Nguyệt, lập tức ngây người.

Yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt, một vẻ đẹp chả khác yêu ma, đôi mắt phượng lưu chuyển, sâu thẳm trong suốt như một dòng suối, quyến rũ mà lạnh lẽo, đôi môi khẽ nhếch, tạo nên một nụ cười thật yêu mị.

Hơn nữa, trên người hắn có một hương vị thoang thoảng khiến cho nàng vui vẻ thoải mái, quần áo bằng tơ lụa mềm mịn, chạm vào là biết tơ lụa hảo hạng.

Thoạt nhìn tên này chỉ là một thằng nhóc tám tuổi, nhưng đã đẹp trai thế này rồi, càng nhìn càng đẹp. . . Trông thành nhất định sẽ là một tiểu yêu ma có vẻ đẹp lưỡng tính, ăn hắn ngon phải biết, cực phẩm trồn nhân gian đang ở trước mắt mà ta không cách nào động tay động chân. . .

Trong lòng Miên Miên thầm cảm thán, nước bọt nhều tùm lùm, kiềm chế hông nổi nữa rồi, người ta mới sinh ra, đây cứ coi như hiện tượng sinh lý bình thường đi.

Tiêu Nguyệt nhú mày, đứa bé này vừa mới sinh ra đã không biết sợ là gì rồi, con mắt nhìn hấn không chớp, chỉ là có một chuyện, trong nhãn thần của nhóc con này khiến hấn càng nhìn càng liên tưởng tới sắc nữ. Toàn thân Tiêu Nguyệt rét lạnh, lẽ nào nữ nhân trời sinh vốn háo sắc? (Thật hà các nàng?)

Miên Miên giật mình, cố gắng ngồi thẳng lại, tại vì nàng đột nhiên ý thức được một vấn đề, vừa rồi lão hoàng đế kia có nói sẽ gả tên yêu nghiệt, ý nhằm thái tử này cho nàng thì phải, cũng hay, lão công cứ chứ đây.

Thế nhưng, sao phản ứng của lão hoàng đế lại khó chịu vậy? Lẽ nào do lão ghen tuông? chỉ có thể do ghen tuông con người mới có phản ứng gay gắt như vậy. Đây chả nhẽ chính là mối tình đoạn tay áo [1] trong truyền thuyết? Ông trời ơi! ông muốn con cùng nam nhân tranh đoạt nam nhân sao?

Miên Miên bị suy nghĩ vừa rồi của mình làm cho buồn nôn, nhìn không nổi sự khinh bỉ với hấn. Hơn nữa, vừa nãy hấn xách nàng như xách một con gà con, thôi quên đi chả quan tâm làm gì nữa cho mệt, chắc nàng không thể thích được một tên đồng tính nam như thế này đâu.

“Tên tự của đứa trẻ này là gì?”. Vẫn yên lặng ngồi xem từ nãy đến giờ hoàng đế đột nhiên nhìn về phía Liễu Mặc Như đặt câu hỏi. Kỳ thực hấn vốn biết rõ, Hạ Lan tướng quân bị hấn phái ra chiến trường, trong nhà thiếu vắng chủ nhân, đứa trẻ vừa sinh ra sao có thể có tên tự.

Mẹ nàng đối với chuyện tên tự đột nhiên lại nhớ tới phu quân nên trong lòng mất sạch sự hăng hái...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hạ Lan Dung Triệt

“Muôn tâu bệ hạ, tên của đứa bé trai đã được phu quân đặt trước khi xuất chinh, tên gọi là Hạ Lan Dung Triệt...” Liễu Mặc Như thông dong trả lời.

“Vậy sao?” Hoàng đế nhú mày, rồi hỏi tiếp, “Hạ Lan tướng quân thực sự thần cơ diệu toán, trước khi xuất chinh mà đã đoán được là mình sẽ có con trai sao?”.

Liễu Mặc Như run sợ một chút, nàng tuy là trả lời hoàng đế nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú về phía Nguyễn Miên Miên, chỉ sợ Tiêu Nguyệt thái tử không cẩn thận, con gái của nàng sẽ ngã mất.

Hoàng đế theo ánh mắt của nàng, tiếng cười trầm đục vang lên, khuôn mặt lộ ra vẻ âm ngoan độc ác, tiếp tục nói “nói như vậy, bé gái này vẫn còn chưa được đặt tên sao?”.

Liễu Mặc Như lập tức hiểu ý, cung kính nói: “Xin bệ hạ hãy ban thưởng cho tiểu nữ một cái tên, nếu được vậy, đây chính là vinh hạnh to lớn của tiểu nữ”.

“Được”. Hoàng đế thoải mái gật đầu, nhìn Tiêu Nguyệt ôm Miên Miên, lạnh nhạt mở miệng nói luôn, “Nguyệt nhi, con hãy đặt cho thái tử phi tương lai của mình một cái tên đi”.

Lời vừa nói ra, Liễu Mặc Như sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, thân thể run rẩy.

Đề Tiêu Nguyệt thái tử đặt tên cho con nàng, theo lễ tiết của Vu triều chính là rối loạn bối phận, nhưng hoàng thượng đã phân phó, hiển nhiên chính là muốn nhà Hạ Lan phải chịu khó xử rồi.

Ánh mắt dừng lại trên người Nguyễn Miên Miên, trong mắt tràn ngập vẻ bi thương, bắt đầu đi lần sự áy náy.

Hướng về phía Triều hoàng đế khó khăn gật đầu, đôi môi trắng bệch hé mở “Thần phụ xin đa tạ thái tử ban thưởng tên cho tiểu nữ”.

Miên Miên đột nhiên xúc động muốn khóc, thấy Liễu Mặc Như đau lòng lẫn bắt đầu đi, lại nghĩ đến người mẹ đang ở hiện đại của nàng, sau này không biết còn cơ hội gặp lại nữa không? Đột nhiên nàng thấy căm hận cái tên nhóc con đang ôm nàng.

Vung bàn tay lên cao, hướng về phía Tiêu Nguyệt tấn công, đáng tiếc lực đạo quá yếu, nên nếu gọi là gãi ngứa cho hấn thì cũng không ngoa.

Tiêu nguyệt tỉ mỉ quan sát biểu tình của nàng, hình như nàng rất có chính kiến cũng rất thông minh, đôi mắt đen lưu chuyển trùng trùng nhìn hấn hiện rõ sự khó chịu khiến hấn chợt nhớ tới con mèo béo tròn mà đại sư đưa cho hấn, nó tuy là súc vật nhưng rất thông minh.

Tiêu Nguyệt thấy nàng bĩu môi, nhất thời muốn cắn vào miệng nàng một cái, nghĩ vậy nhưng hấn chỉ cười cười vờn tay ra, vuốt ve đôi gò má mềm mại trắng như phấn của nàng, và chạm nhẹ vào môi nàng.

Miên Miên thấy rõ ngón tay hấn đang mân mê trên mặt mình, tức giận muốn cắn cho hấn một cái, bởi lẽ nàng ý thức được, tiểu tử này rõ ràng đang đùa giỡn nàng.

Phần nọ dùng toàn lực, nhấc cái thân thể mập mạp của mình, đầu hơi hướng về phía trước, cắn mạnh một cái vào ngón tay của Tiêu Nguyệt.

Đau chưa? Ta cắn chết ngươi luôn. Nhưng đáng tiếc một điều, nàng đã quên búng mắt một bi kịch, hiện tại nàng chỉ là một tiểu hài tử, căn bản vẫn chưa mọc răng, cho nên dù có kịch động lẫn tức giận đến mấy, vẫn chỉ như đang mút tay hắn chứ không cách nào cắn nổi.

MEO GIẢI THÍCH:

1. Mỗi tình đoạn tay áo: Hay còn gọi là đoạn tay áo chi phích. Được bắt nguồn từ mỗi tình “đoạn tị” (= biến thái = đồng tính) giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền. Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mỗi tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tĩnh tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gãi lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mỗi tình đồng tính là “mỗi tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Hạ Lan Miên Miên

Động tác của nàng lúc này chỉ như đang đói mờ mắt nên ra sức mút ngón tay Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt cảm nhận được ngón tay bị nàng mút càng lúc càng sâu, trong miệng của nàng toàn nước bọt là nước bọt vây quanh ngón tay hắn ấm nóng vô cùng, Tiêu Nguyệt hoàn toàn tê dại.

Loại cảm giác này thật kỳ quái, khiến trong lòng hắn không tránh khỏi sự giật mình.

Đôi lông mày khẽ nhíu lại, hắn không thích cái cảm giác nổi lòng bị người khác tác động gây biến đổi kiểu này, muốn rút ngón tay ra, mới phát hiện miệng nàng mím rất chặt.

Đứa bé này ngang ngược thật, trong đầu chợt xuất hiện ý tưởng, gương mặt lập tức thoáng qua một nụ cười yêu mị.

“Phụ hoàng, nhi thần nghĩ ra một cái tên, thái tử phi vừa sinh ra đã như “ngọc châu sáng ngời”, toàn thân mềm nhũn, hãy gọi nàng là Hạ Lan Miên Miên đi”. (Miên Miên: mềm nhũn, mềm yếu).

“Phụt...” Nguyễn Miên Miên phụt ngay tay hắn ra, nghe Tiêu Nguyệt giải thích cái tên của nàng khiến nàng nhịn không được phun một tràng nước bọt vào mặt Tiêu Nguyệt.

Đôi mắt phượng của Tiêu Nguyệt nheo lại, trên mặt bị phun đầy nước bọt nhưng hắn không giận dữ chút nào, càng nghĩ hắn càng thấy đứa nhỏ này có ý tứ, nàng phun nước bọt vào mặt hắn là biểu thị sự bất mãn sao?

Lúc này người tức giận nhất phải kể tới Liễu Mặc Như, Hạ Lan Miên Miên ư? Không chỉ nàng mà ngay cả hoàng đế cũng hiểu rõ ý tứ của Tiêu Nguyệt, đặt tên Miên Miên chính là hàm ý mong muốn con gái của nàng sau này sẽ luôn ngoan ngoãn nghe lời như một con cừu.

Chỉ vừa mới sinh ra đã phải chịu khuất nhục như thế này, thì sau này còn phải chịu bao nhiêu đắng cay nữa, trong lòng Liễu Mặc Như không khỏi thở dài, nhưng ngoài miệng vẫn phải giả vờ nói vài lời, “Tạ ơn thái tử ban thưởng tên cho tiểu nữ”.

Nguyễn Miên Miên cũng không có phản ứng ghê gớm gì, nàng chỉ im lặng suy nghĩ về cái tên của mình.

Hạ Lan Miên Miên, giống y như cái tên của nàng trước đây, chỉ là thay đổi mỗi cái họ, bộ cái tên cũng là do trời định sao? Đây lẽ nào là may mắn của nàng hả?

Nguyễn Miên Miên đưa tay xoa cằm, cái tên vốn có của nàng thật khả ái, Nguyễn Miên Miên (mềm nhũn) nghe giống y như miếng bọt biển mềm những bé bỏng đáng yêu vô cùng.

Còn Hạ Lan Miên Miên, dù thế nào đi nữa, vẫn thấy rất khó đọc.

“Oa...Oa...” Tiếng khóc to âm ỉ gây chú ý cho tất cả mọi người.

Đứa bé trai vẫn bị quên lãng từ nãy tới giờ rốt cuộc cũng lên tiếng, so sánh với Nguyễn Miên Miên luôn gây náo động từ nãy tới giờ, đứa bé trai này hiền nhiên ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

“Hạ Lan Dung Triệt?” Hoàng đế nhìn Vương ma ma đứng sau lưng Liễu Mặc Như trong tay ôm một đứa bé trai, “Bé nó qua đây cho trẫm nhìn một chút...”

Liễu Mặc Như kinh hồn tang đảm nhìn đứa con trai của nàng đang được Vương ma ma ôm trong tay, vừa chà đạp con gái của nàng xong giờ lại muốn chà đạp con trai của nàng nữa sao? Tốt xấu gì chúng đều là nhi tử của Liễu Mặc Như nàng mà.

Nguyễn Miên Miên cũng cố gắng ngóc đầu nhìn về phía bên kia, lão hoàng đế chết tiệt, vừa hành hạ nàng một trận giờ lại chuyển mục tiêu sang ca ca của nàng, Dung Triệt ca ca sẽ không sao chứ? Ca ca hãy phóng nước tiểu thẳng vào mặt lão hoàng đế chết tiệt kia để báo thù cho muội muội đi.

Trong lòng nàng không ngừng nguyên rủa.

Hạ Lan Dung Triệt nằm trong tay hoàng đế, tự nhiên ngừng bật tiếng khóc, nhìn hoàng đế cười khanh khách, khúc khích.

Những đứa trẻ khi muốn đi tiểu thường cười khúc khích, Nguyễn Miên Miên liếc đôi mắt gian tà ngây ngô chờ xem chuyện hay, nhưng ... đúng lúc này lại vô tình nhìn thấy đôi mắt Tiêu Nguyệt đang quan sát nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cái Bụng Của Nàng Bị Đùa Giỡn

Nhìn cái gì vậy nhỉ? Ánh mắt tinh ranh như con khỉ, nàng chỉ là một đứa bé bộ phận nào trên người cũng nhỏ xíu thì lấy chồng với làm thái tử phi thế nào được, chả lẽ hắn lại thật lòng muốn thành thân với nàng sao, nếu thật thì nàng xin thề sẽ cười nhạo hắn cả đời.

Tiêu Nguyệt có vẻ như rất hiểu suy nghĩ của nàng, ngón tay thon dài bắt đầu luồn vào bên trong quần áo của nàng, bắt đầu đùa giỡn vuốt ve cái bụng tròn nhỏ xíu của nàng.

A A A... Hắn muốn làm cái gì vậy? Không được sờ loạn lên như vậy. Trong lòng Miên Miên có loại dựa cảm không lành, nhìn đôi bàn tay như ma trảo của hắn ngang nhiên luồn vào bên trong quần áo của nàng.

Tiêu Nguyệt đưa tay vuốt ve cái bụng của nàng, nó không chỉ rất ấm áp mà còn tròn tròn, mềm mại và co dãn, theo nhịp hô hấp của nàng, cái bụng cũng phập phồng lên xuống.

Tuy rằng bình thường Tiêu Nguyệt luôn có vẻ lạnh lùng lẫn cao ngạo, nhưng dù thế nào đi nữa hắn vẫn chỉ là một thằng nhỏ mới bảy tuổi.

Phát hiện cái bụng của Miên Miên xò rất dễ chịu nên bản tính trẻ con nổi lên, hắn không ngừng đưa bàn tay nắn nắn bóp bóp cái bụng nhỏ của nàng.

Dựa vào đâu mà hắn dám làm thế này với nàng, hắn về nắn cái bụng của nàng như nắn bột mì. Miên Miên giãy dụa, động tác lần này của nàng rất kịch liệt, nhưng cũng vẫn không cách nào thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của Tiêu Nguyệt, lúc này nàng chà khắc nào con cá hay miếng thịt bị đặt trên cái thớt gỗ.

Chết tiệt, là hắn đã bức nàng dùng đến chiêu cuối cùng này. Trong ba mươi sáu kế, khúc là thượng sách.

“Oa Oa Oa...” Tiếng khóc của nàng vang lên kinh thiên động địa, bàn tay hướng về phía Liễu Mặc Như, mong muốn mẹ xinh đẹp có thể cứu nàng thoát khỏi ma trảo.

Liễu Mặc Như thương cảm nhìn hai đứa con của nàng, trong đầu óc không ngừng bản loạn, cả cha lẫn con mỗi người ôm một đứa con của nàng, khiến nàng có cảm giác những đứa con của nàng có lẽ sẽ chết trong tay của bọn họ mất.

Không thể chịu nổi áp bức, Liễu Mặc Như cắn răng, cố gắng mỉm cười nhìn Tiêu Nguyệt nói” Tiểu nữ vừa mới sinh, còn chưa hiểu chuyện sợ rằng sẽ quý nhiều thái tử, xin hãy để thần phụ bé nó hộ thái tử”. Vừa nói chuyện Liễu Mặc Như vừa tiến tới trước mặt Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt nhìn nét mặt Liễu phu nhân hiện rõ sự yêu thương lẫn lo lắng cho con gái, khuôn mặt cười lạnh lùng, có chút lưu luyến buông tay đưa Miên Miên cho Liễu phu nhân bế.

Chơi đùa với cái bụng của nhóc con này thích quá đi mất, làn da của nàng trắng nõn, một cảm giác thật lưu luyến.

Bối bối, phần nộ ngồi về chỗ cũ, nhìn Miên Miên ngu ngoan trong lòng Liễu Mặc Như.

Phía bên kia, Hạ Lan Dung Triệt vẫn không ngừng cười khanh khách.

Cười cái gì nhỉ? Phá quấy giấc ngủ của mình. Miên Miên bất mãn bĩu môi, nàng đang được Liễu Mặc Như bế ru ngủ, thế nhưng chỉ vì ca ca ồn ào mà không cách nào ngủ được.

Hoàng đế rất hài lòng, vẻ tươi cười trên gương mặt đứa bé này vừa hồn nhiên lại ngây thơ, một người âm hiểm đa mưu túc trí như hắn, cũng không tránh khỏi bị tiếng cười của trẻ nhỏ làm cho tâm trạng thay đổi.

Đột nhiên, một tiếng “xè” vang lên, mùi hôi khai nồng bốc lên, Hạ Lan Dung Triệt không phụ kỳ vọng của Miên Miên, không chỉ đơn giản là đi tiểu mà sau đó thẳng nhỏ còn bình ra một đồng hôi thối.

Bé Dung Triệt vừa ra đời đã để lại cho hoàng đế một kỷ niệm đáng nhớ.

Hoàng đế biến sắc, thật không tài nào tin được, hắn tức điên cả người nhưng lại không thể đi tính toán với một tiểu hài tử. Tất cả hạ nhân đều kinh sợ quỳ xuống mặt đất toàn thân run rẩy, ánh mặt lộ rõ sự kinh sợ. Có một số người rất muốn tiến lên bế Dung Triệt đi và đem nước lã khăn lau tói cho hoàng đế lau vết bẩn nhưng do sợ quá nên vẫn chết lạng tại chỗ.

“Thần phụ có tội, hài tử vừa mới sinh ra chưa thể tự điều khiển động tác, thỉnh hoàng thượng thứ tội”. Liễu Mặc Như ôm Nguyễn Miên Miên sợ hãi quỳ xuống.

Hoàng đế không thể phát tác sự tức giận vì Dung Triệt vẫn chỉ là một tiểu hài tử, hắn đành bỏ qua và ra lệnh cho hạ nhân mau đến giúp hắn lau rửa.

Miên Miên nhìn quang cảnh hỗn loạn rồi ngáp một cái.

Oa ha ha, Dung Triệt ca ca làm tốt lắm, lần này nàng có thể an tâm ngủ rồi... Vòng tay của mẹ xinh đẹp áp áp quá.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tù Thời Chà Đạp

Trải qua nhiều ngày nằm im lẳng tai nghe ngóng bốn phương tám hướng, quan trọng nhất đó là mẹ xinh đẹp của nàng không ngừng than thở, Miên Miên rút cuộc cũng biết được chút sự kiện.

Triều đại mà nàng xuyên qua không có tên trong lịch sử này gọi là Phong Nguyệt quốc.

Còn nguyên nhân khiến mẹ đổi con gái thành con trai bởi lẽ lão hoàng đế đề tiện kia sợ cha nàng là Hạ Lan tướng quân công cao áp chủ, nên đã ban ra một đạo thánh chỉ ra lệnh, Hạ Lan phu nhân nếu sinh ra con gái phải gả cho con của lão làm phi tử, danh là kết thông gia, nhưng thật chất chính là làm con tin.

Thực sự là âm hiểm giả dối, đề tiện vô sỉ!

Mẹ xinh đẹp đáng thương của nàng không còn con đường lựa chọn, đã chuẩn bị sẵn một đứa bé trai, ngộ lỡ nếu sinh con gái liền lập tức hoán đổi đưa đi chạy trốn.

Đáng tiếc người tính chẳng bằng trời định, Liễu Mặc Như chả bao giờ ngờ được rằng vận mệnh của mình lại kém may mắn đến thế, sinh đôi tới hai con gái, trong khi chỉ chuẩn bị một đứa bé trai, nên mới xuất hiện tình thế trớ trêu này.

Miên Miên thỉnh thoảng có suy nghĩ về tỷ tỷ sinh đôi của mình, cuộc đời còn dài có lẽ một ngày nào đó biết đâu sẽ có cơ hội gặp lại tỷ ấy. Và tỷ ấy trốn đi liệu có thực sự tránh được tai họa không?

Hôm nàng vừa được sinh ra đời, hoàng đế bởi vì bị Dung Triệt quậy phá nên hồi hã bỏ chạy. Trước khi đi, lão quăng lại một đạo thánh chỉ: Hạ Lan Miên Miên ba tuổi vào cung làm bạn với thái tử.

Nàng nghĩ hoàng đế nhất định là điên rồi! Ba tuổi vào cung làm bạn với thái tử, nàng khi đó tự lo cho bản thân còn không nổi, làm bạn thế nào được.

Hàm ý thực sự của cái thánh chỉ đó có lẽ nên chuyển thành: Hạ Lan Miên Miên ba tuổi vào cung cho thái tử tùy thời mà chà đạp.

Làm người thật khó, ngửa mặt lên trời nàng thở dài một cái rồi quay đầu nhìn sang Dung Triệt đang nằm bên cạnh, ngủ y như chú heo con, tiếng ngáy đều đều.

Khờ dại thật là tốt, suốt ngày chỉ biết ngủ, Miên Miên không nhận nổi sự đổ kỵ, kỳ thực nàng cũng rất muốn tư duy của mình như một đứa trẻ thông

thường, nếu được vậy có lẽ nàng đã không phải chịu nhiều phiền não rồi.

Nàng cũng rất ao ước có thể trở lại thế giới của mình ngày trước, một công việc bình dị, có cha mẹ yêu thương, có bạn bè thân thiết tâm sự.

Một tiếng "phù" vang lên. Chết tiệt! Dung Triệt lại vừa đánh rắm thối quá đi, sao không kiên nhẫn cố nhịn một chút chứ?

Miên Miên gian nan vất vả vương cánh tay nhỏ lên định bịt mũi nhưng khôn khéo, cánh tay quá ngắn chỉ vươn được tới miệng. Vương ma ma lúc này cũng hời hả chạy tới giúp Dung Triệt thay tã.

Hơi thối giết người, vì sao không để mỗi đứa nằm riêng trong một chiếc nôi của mình chứ. Nhưng hình như, nàng cũng bị Dung Triệt truyền nhiễm, nàng cũng muốn phóng chất thải ra ngoài lắm rồi đây.

Miên Miên oa oa lên một tiếng, rồi khóc thất thanh, thân thể trẻ con không cách nào tự khống chế.

Vương ma ma luống cuống tay chân, quay người ra ngoài cửa gọi một nha hoàn tiến vào.

Nha hoàn ôm Miên Miên, khẽ vuốt vào lưng nàng, hỏi Vương ma ma: "Ma Ma, có phải tiểu thư đói bụng hay không?".

"Chắc là vậy, cho tiểu thư ăn đi".

Xong rồi! lần này chết chắc rồi, vốn đang đầy bụng muốn thải ra ngoài lại cho ăn thêm.

Vú em ôm nàng sát vào lòng, nhẹ vạch miệng nàng ra, nhét đầu ngực vào miệng.

Miên Miên nhìn chăm chăm vào quả mai đỏ hồng trong lòng không khỏi sợ hãi, cho tới tận bây giờ nàng vẫn không cách nào quen được với chuyện bú tí, thật không hiểu sao Dung Triệt có thể uống ngon đến vậy.

Vị giác như bị tàn phá, nàng chỉ có thể nhắm chặt mắt lại tự thôi miên bản thân, ta ăn chính là để tự nuôi bản thân chứ không phải đang bú tí.

Cầu mong mình sẽ lớn mau mau một chút, cứ như bây giờ không còn cách nào tự gánh vác sinh hoạt riêng của bản thân được, bất tiện quá.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Miên Miên Cất Tiếng Nói

Làm em bé cũng thật tốt, tuy rằng mỗi ngày trôi qua chỉ biết ăn uống rồi ngủ nên không tránh khỏi phiền muộn, nhưng lấy tính cách của nàng ra mà nói, cuộc sống an nhàn thế này cũng tốt.

Nhưng vẫn luôn có những chuyện phiền hà rất khó chịu. ... "Phu nhân, tiểu thư hình như có thể hiểu rõ mọi chuyện xung quanh, tương lai nhất định rất thông minh". Vương ma ma ôm Miên Miên vào trong lòng, thỉnh thoảng lại đưa tay xoa bóp đôi má hồng hồng bầu bĩnh của nàng, còn nàng lúc này đang ngủ say tít, miệng khẽ lộ nụ cười sáng lạn.

Trong mơ nàng thấy mình được ăn một cây kẹo đường thật lớn, đang ăn dở bị những ngón tay của vương ma ma liên tục bóp má khiến bùng tỉnh.

Nàng không giống như những đứa trẻ khác, nàng có tư duy của một người trưởng thành, dù đang ngủ nhưng đầu óc vẫn khá là nhạy bén.

Mơ hồ hé mở đôi mắt, trong lúc mơ mơ hồ hồ thì thấy gương mặt của Vương ma ma xấn lại gần, cười toe toét trông y như một cái bánh ngô.

Miên Miên trừng mắt nhìn bà, điều nàng ghét nhất chính là những người đùa giỡn nàng coi nàng như con cún nhỏ, và những người đánh thức nàng trong lúc nàng đang ngủ.

"Phu nhân nhìn xem, tiểu thư tỉnh rồi, con người liên tục chuyển động". Vương ma ma hưng phấn bế đứa trẻ đến trước mặt Liễu Mặc Như.

Miên Miên bức hết chịu nổi, rõ ràng là nàng đang trừng mắt khó chịu muốn chết, ... vậy mà những người lớn này lại nghĩ gì không biết nữa, thật khó chịu muốn chết.

Liễu Mặc Như yêu thương ôm chặt con gái, sau đó chăm chú nhìn con, nhìn mấy canh giờ liên tiếp, miệng không ngừng nói làm nhảm về những kỷ niệm ngày xưa.

Mỗi ngày đều không ngừng lặp lại tiết mục kể chuyện ngày xưa này, kỳ thực nhìn Liễu Mặc Như bi thương nàng cũng rất buồn. Mẹ xinh đẹp đối xử với nàng rất tốt.

Thời gian trôi nhanh, năm tháng thoi đưa, đảo mắt một cái Miên Miên đã xuyên không sống ở nơi này được khoảng hai tháng.

Mỗi ngày đều ở chung với Dung Triệt, hết ăn ăn lại ngủ ngủ, tắm rửa, giống y như là heo.

Vương ma ma thì kiên trì không ngừng xoa xoa bóp bóp hai má nàng, coi đây như khúc nhạc hay bài tập phải làm mỗi ngày.

Rót cuộc vào một buổi chiều sau giờ Ngọ, Miên Miên bạo phát.

“làn da trên mặt tiểu thư thật mịn màng.....” Nàng đang được một tiểu nha hoàn ôm, hai tay liên tục vuốt ve làn da trắng như phấn sáp của nàng.

“đúng vậy... hơn nữa con mắt cũng rất lớn, tương lai nhất định là một đại mỹ nhân đây.....”. Người nha hoàn này cũng vừa nói vừa miết bàn tay bóp má nàng.

Miên Miên tức điên người, trừng mắt nhìn hai nha hoàn, bị các nàng đùa giỡn lẫn làm phiền, canh lúc vương ma ma không ở bên cạnh canh chừng, lại lén lút lút tiến đến vuốt ve bóp nhéo má nàng.

“ngươi xem, hình như tiểu thư đang nhìn ngươi cười này”.

“phải, đúng là đang cười thật, thái tử phi đáng yêu quá đi mất....” hai nha hoàn lại tiếp tục hăng sai bóp nhéo má nàng.

“các ngươi đang làm gì vậy?” vương ma ma đi vào tức giận nhìn các nàng.

Hai nha hoàn nhất thời run sợ, lập tức đặt Miên Miên xuống giường lùi ra ngoài.

Vương ma ma đứng nhìn hai người rời khỏi phòng, xong đâu đấy mới chạy lại giường bế nàng lên.

Bà phát hiện Tiểu Miên Miên hoạt bát hơn Dung Triệt nhiều, không hề giống một đứa trẻ thông thường.

“Tiểu Miên Miên của chúng ta càng ngày càng khả ái, khuôn mặt đỏ hồng...” nói chưa dứt lời đã ngừng lại.

Mấy người lớn đối với trẻ con đều có chung một cách ứng xử, đó chính là khi nói chuyện luôn lảm bảm, vương ma ma cũng không ngoại lệ.

Miệng lưỡi liên tục nhúc nhích hết cả đầu, khuôn mặt thì cứ dí lại gần, vừa nói vừa bóp má, rốt cuộc Miên Miên đã nhịn hết nổi, bật từ trong miệng ra vài từ “không... được..bóp...nữa”

“A! Tiểu thư, ngươi mở miệng nói chuyện.....!” hai mắt Vương ma ma mở trừng trừng, kích động tới nỗi muốn rút tròng mắt ra ngoài.

Tiểu thư sinh ra mới được hai tháng tuổi, đã có thể mở miệng nói chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Được Khen Ngợi

Trải qua bốn tháng tàn phá sinh hoạt, Miên Miên rốt cuộc thoát khỏi cảnh bú sữa, nên tinh thần cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhớ cái bữa Vương ma ma dứt nước com cho nàng, nàng đã vui mừng quá độ tới nỗi kích động khóc thật to, lăn một vòng từ trên giường xuống dưới đất, nước mắt nối liền nước mũi thành một vòng.

Nhưng nói chung sinh hoạt của trẻ con vốn nhàm chán, nàng mãi mới tìm được một chút lạc thú, đó là cùng Dung Triệt thi đấu.

Ví dụ như, nàng đã có thể nói một câu, trong khi Dung Triệt chỉ có thể gọi đúng một từ “mẹ”. Ví dụ nữa, nàng sớm biết bò, còn Dung Triệt chỉ toàn lăn.

Trong mắt của mọi người trên có mẹ xinh đẹp, dưới có các nha hoàn, tất thấy đều nghĩ Miên Miên đích thực là một thần đồng.

Quả nhiên là có đối lập mới có cạnh tranh nha.

Mỗi ngày sống trong sự tán thưởng được coi như thần đồng nên nàng thấy cuộc sống gia đình tạm ổn, hơn nữa càng ngày càng dễ chịu.

Vì vậy, nàng đã tự đặt ra một mục tiêu vĩ đại cho riêng mình, đó là khi sáu tháng tuổi sẽ học bước đi để thế nhân ai cũng phải kinh ngạc, còn Dung Triệt

chắc lúc đó mới chỉ biết lần đi mà thôi.

Rốt cuộc, vào một đêm đẹp trời, lúc nàng và Dung Triệt đang được tắm rửa, từ trong bồn tắm Miên Miên đứng thẳng dậy, lắc lắc cái mông, bước những bước đầu tiên, hoàn thành quá trình đại nhảy vọt của mình.

Lúc này đây, đại gia đình không ai là không kinh ngạc, và kinh sợ.

Một đứa trẻ sáu tháng tuổi đã có thể tập đi, miễn cưỡng thì chỉ có thể ngồi là cùng, sao có thể biết bước đi nhanh như thế được chứ.

Trong lúc nhất thời, phủ tướng quân ồn ào huyền não, tin tức lan truyền muôn nơi.

Đến người đi qua đường cũng nói:”mọi người có biết chuyện gì không? Thiên kim tiểu thư của phủ tướng quân đích thị là một thần đồng, hai tháng biết nói, sáu tháng biết đi, bây giờ còn biết làm thơ ca nữa”.

Người qua đường thứ hai tiếp lời:”đâu chỉ biết làm thơ ca, nghe nói còn có thể vẽ tranh viết chữ, nét chữ như rồng bay phượng múa”.

Người đi qua đường thứ ba thì bảo:”thật đáng kinh ngạc. tại sao ta không thể sinh được một nữ nhi như vậy chứ?”.

Gió thổi qua tất cả các con đường, thiên hạ không ai không biết chuyện.

Câu chuyện từ phủ tướng quân truyền ra ngoài dân gian, từ dân gian lan vào hoàng cung, lời đồn càng ngày càng được thêm thắt, nửa năm sau sự tình truyền đến tận tại hoàng đế.

Hạ Lan gia không ngờ lại sinh được một hài tử tài ba như thế, hoàng đế đổ kị thời rầu rầu mép bay ngược lên trên, cuối cùng buông một câu “trăm muốn đến xem đứa trẻ”.

Mang theo Tiểu Nguyệt thái tử tới phủ tướng quân, lúc này Miên Miên và Dung Triệt đã tròn một tuổi.

Đây chính là đại sự ở phủ tướng quân, theo phong tục, khi hài tử được một tuổi, phải đưa đi một vòng để đứa bé lựa chọn món đồ, từ món đồ sẽ đoán ra tương lai đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cha... Ôm Con

Bình minh một ngày tháng tư. Ánh dương quang âm áp chiếu xuyên thẳng vào tận nhà trong, con gió xuân hớn hơ thổi vào cửa sổ, ầm áp lại vô cùng thoải mái.

Miên Miên và Dung Triệt vẫn còn đang ngủ trong chiếc nôi gỗ.

Trong cơn mơ màng Miên Miên cảm thấy một đôi tay đang miết vào khuôn mặt mình.

Người nào phá giấc ngủ của ta vậy trời, Miên Miên không nhịn nổi vươn đôi tay nhỏ đẩy búp đôi tay to lớn ra, sau đó lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Lại nữa, lại miết vào mặt nàng nữa rồi, rõ ràng nàng đã chuyển người thế mà người nào đó lại kiên trì coi khuôn mặt nàng như con búp bê, mà miết không ngừng, thật bậy bạ hết sức.

Nhưng có gì đó kỳ lạ, lực tay rất mạnh, đôi tay khi tiếp xúc vào mặt nàng không chỉ to và còn thô, như vậy đây không thể là tay của nha hoàn hay vương ma ma được, lại càng không thể là tay mẹ xinh đẹp.

Miên Miên ngáp một cái dài, rồi choàng mở mắt, thấy trước mặt mình là một nam nhân xa lạ, thân mặc áo choàng đỏ thẫm.

Nam nhân này không chỉ cao to, mà từ thân còn tỏa ra anh khí bức người, đôi mắt lấp lánh hữu thần nhìn chăm chăm nàng.

Tình huống này là gì vậy, người lạ sao có thể xông vào gian phòng ngủ của nàng, Miên Miên ngậy người, liếc mắt sang nhìn Dung Triệt nằm bên cạnh, vẫn ngủ như heo con. Ai không thể trông cậy vào hần, trông vào hần không chừng chết thê thảm.

Miên Miên in lặng suy nghĩ không dám hành động gì, đôi mắt to tròn cũng chăm chú nhìn lại người đối diện.

Nhưng thực sự khi nhìn vào nhãn thần của người này, Miên Miên cảm thấy một sự mạnh mẽ lấn kích động.

“Bách Thần.thiếp đã nói rồi mà, mới sớm như vậy, con nhất định là con đang ngủ”. Liễu Mặc Như bước vào, thanh âm ôn nhu lại dịu dàng vô cùng. “

Không phải đâu, Mặc Như.....Tiểu Miên Miên tỉnh rồi”. người đàn ông tên gọi Bạch Thần trả lời mẹ xinh đẹp nhưng con mắt vẫn cứ chăm chú nhìn Miên Miên.

Bạch Thần? Mặc Như? Xưng họ thật thân mật.

Đầu óc Miên Miên vận động nhanh như chớp. Thiếu chút nữa là quên mất, hôm nay là ngày mà nàng và Dung Triệt tròn một tháng tuổi, ngày hôm qua mẹ xinh đẹp đã không ngừng nói, người cha trong truyền thuyết của nàng ngày mai sẽ trở về.

Chả lẽ là người này?

Oa càng nhìn càng thấy không thể làm lẫn, chỉ ít là đối với khí chất ở bên ngoài, rất xứng so với mẹ xinh đẹp.

Trong tưởng tượng của nàng người cha tướng quân của nàng có lẽ rất thô lỗ đại khái như Trương Phi chẳng hạn.

Nhưng bây giờ mới biết mình lầm, cha nàng khiến nàng có cảm giác giống y chang Chu Du, đến cái tên cũng thanh nhã.

Thở phào nhẹ nhõm, nhìn thẳng vào mắt người cha, sau đó vươn đôi tay ngắn nói “Cha, ôm con....”

Nàng biết, với hành động này, cha nàng nhất định rất kích động cho xem, còn có thể làm cho mẹ xinh đẹp vui vẻ nữa chứ. Trọng yếu hơn nàng thông minh mà, không thể ngu ngốc như tiểu Dung Triệt, chỉ biết ngủ.

Cùng Dung Triệt tranh dành tình cảm của cha, tuyệt đối là chuyện rất thú vị.

Hạ Lan Bạch Thần quả nhiên rất mừng rỡ, ôm Miên Miên, hai mắt sáng ngời, trong lòng vô cùng kích động, suốt đêm hân hoan chọn món quà làm quà tặng con tròn một tuổi, ngày hôm nay cuối cùng hân hoan chỉ được gặp con mà còn được nghe con gọi tiếng cha.

Trong thời gian tại chiến trường, nghe thấy truyền thuyết về sự vĩ đại của con gái, ngày hôm nay tận mắt nhìn thấy, đích thực là một đứa trẻ phi thường, mới một tuổi đã biết gọi cha, còn đòi được ôm.

“Tướng quân, phu nhân, đồ vật dùng để đoán tương lai của tiểu thư và công tử đã được chuẩn bị sẵn ở phòng khách”. Vương ma ma cung kính đứng ngoài cửa thông báo. Thực sự phải lựa chọn à? Chắc hẳn sẽ có rất nhiều đồ đạc phải không?

Ha ha.....cũng hay, Miên Miên đang nằm tống lòng Hạ Lan Bạch Thần, bắt chợt nghĩ ra một chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai

Trong đại sảnh, tất cả mọi người đã ngồi kín chung quanh.

Những người này hầu hết là thân thích của Hạ Lan gia, cũng có một số đại thần triều đình quan hệ thân thiết với Hạ Lan Bạch Thần.

Nguyễn Miên Miên ngồi trong lòng Hạ Lan Bạch Thần, cái đầu nhỏ nhỏ gối lên vai hắn, quan sát toàn bộ quang cảnh xung quanh.

Hiếm khi thấy được nhiều người như vậy, Nguyễn Miên Miên không khỏi có chút hưng phấn, hãy thử lỗi cho một thiếu nữ hai mươi tuổi như nàng, hiện tại do thân thể biến thành trẻ con, nên tính cách cũng chuyển sang xu hướng của trẻ con. May mắn nàng luôn tự nhắc nhở chính bản thân mình, không thể để chỉ số IQ cũng biến thành trẻ con.

Một mảnh vải bố mềm màu xanh lục được trải ở trên bàn, thân thể trắng nõn của Nguyễn Miên Miên được thả tới gần đó, Dung Triệt cũng vậy, cũng được bế lên đặt bên cạnh Miên Miên.

Trên bàn có bày: sách, bút lông, kiếm, cờ, trống lắc, son, bàn tính, vàng bạc.

Nguyễn Miên Miên nhìn chăm chăm những thứ trên bàn, lại liếc mắt nhìn Dung Triệt, nở nụ cười âm hiểm.

Hai thân thể trắng như phấn bắt đầu tự do hành động, mọi người chung quanh đều chăm chú nhìn hai đứa bé.

Nguyễn Miên Miên đứng lên, nàng hiện tại đã có thể bước đi, tuy rằng chưa ổn lắm thể nhưng vẫn còn hơn Dung Triệt chỉ biết bò dưới đất, nàng quả thực đã chiếm hết tiện nghi của hắn.

Nhân nhả đứng tại chỗ, nhìn Dung Triệt từng bước bò về phía chính giữa.

Hạ Lan Dung Triệt cảm lấy một quyền “Đạo đức kinh”, Nguyễn Miên Miên nhìn ánh mắt vui mừng của Liễu Mặc Như cùng Hạ Lan Bạch Thần, nở nụ cười khanh khách, lắc lắc mông đi qua, từ trong tay hắn đoạt lấy.

Hắc hắc, đây là kế hoạch nàng vừa nghĩ ra, Dung Triệt lấy cái gì nàng sẽ lấy cái đó.

Người chung quanh đều ngừng thở, nhìn nhất cử nhất động của hai người bọn họ.

Nghe nói thái tử phi mới bốn tháng tuổi đã có thể đi, bây giờ tròn một tuổi, hiện tại nhìn kỹ, quả nhiên khác hẳn với hài tử bình thường.

Liễu Mặc Như toàn thân toát mồ hôi lạnh, lễ chọn đồ vật đoán tương lai kiêng kỵ nhất là để người lớn hỗ trợ, nếu làm như vậy tâm nguyện thật sự của những đứa trẻ sẽ bị hoại nghi, huống chi hôm nay còn có nhiều người ở đây như vậy.

Lúc đầu nàng đối với hai tiểu hài tử này rất tự tin, thế nhưng tư duy của Nguyễn Miên Miên cho tới bây giờ khác hẳn với hài tử bình thường, cho nên nàng sợ trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai này Miên Miên sẽ gây ra chuyện rắc rối.

Hạ Lan Bạch Thần thật ra không có biểu hiện sự lo lắng, mà trái lại hứng thú nhìn Nguyễn Miên Miên, trong mắt loé ra tinh quang.

Hạ Lan Dung Triệt bị cướp sách cũng không âm ỉ, tiếp tục bò lên phía trước, dạo qua một vòng, lại muốn lấy thanh kiếm.

Nguyễn Miên Miên chớp lấy thời cơ, rất nhanh đến bên cạnh Dung Triệt, đoạt lấy thanh kiếm trước một bước.

Haha, lại cướp được. Tiểu Dung Triệt thật dễ bắt nạt.

Cứ như vậy, Dung Triệt mỗi khi cảm thấy gì đều lại bị Nguyễn Miên Miên đoạt trước một bước.

Liễu Mặc Như thân thể đầy mồ hôi lạnh từ lâu, khách khứa cũng âm thầm lấy làm kì lạ, đều bàn luận.

Chỉ có Hạ Lan Bạch Thần, thuy chung vẫn mỉm cười nhìn nữ nhi của mình.

Cha tài giỏi ắt sinh được con gái tài hoa, nữ nhi thực sự rất giống hắn, tranh cường hão thắng, chỉ không biết đây là điều tốt hay xấu nữa.

“Hoàng thượng giá lâm... Thái tử giá lâm...” một tiếng the thé vang vọng cả Tướng quân phủ, phá tan suy nghĩ của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thái Tử Giá Lâm

Nhất thời, trong đại sảnh không khí trở nên ồn ào huyền ảo, rồi nhanh chóng yên lặng như tờ.

Nguyễn Miên Miên thấy cha ngồi im bất động mày kiếm nhu lại một chút, trong con người đen kịt thoáng hiện sát ý.

Trái tim nàng bỗng run lên, sống một năm quá an nhàn nàng thậm chí đã quên khuấy chuyện đấu tranh trong cung đình.

Hoàng đế mang theo Tiêu thái tử cùng thái giám tiến vào, dọc đường đều cất tiếng cười sang sảng.

“Cung nghênh hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...” Mọi người nhất tề quỳ xuống, yết kiến hoàng đế.

“Hahaha... Miễn lễ, trầm nghe nói thái tử phi hôm nay tròn một tuổi, đặc biệt đến thăm lễ chọn đồ vật đoán tương lai của nàng.” Nói xong hướng mọi người phát tay áo rồi dò xét một lượt, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị sắc bén đảo qua mỗi người.

“Không ngờ Tướng quân phủ lại náo nhiệt như thế, chắc chắn đều tới xem nữ nhi của ngươi, trầm cũng rất có hứng thú muốn xem, dù sao trong tương lai nàng cũng sẽ là con dâu của ta.”

Tuy hắn nói như vậy nhưng tất cả mọi người đều hiểu được ẩn ý trong đó.

Triều thần đều biết Hoàng đế rất kiêng kỵ Hạ Lan tướng quân, nên mới quyết định tứ hôn cho nữ nhi của tướng quân với thái tử làm thái tử phi, nhưng thực chất chính là làm con tin.

Sợ rằng hôm nay hoàng đế đến xem lễ chọn đồ vật đoán tương lai chỉ là cái cớ nguy trang, mục đích của hắn là đến xem Hạ Lan Bạch Thần thường cầu kết với đại thần nào trong triều.

Bầu không khí quý dị bất thường, mọi người đều không dám thở mạnh.

Hoàng đế thoả mãn cười cười, lập tức mang theo Tiêu Nguyệt ngồi vào ghế chủ thượng.

Nguyễn Miên Miên kích động, nàng thực sự kích động.

Từ khi Hoàng đế cùng Tiêu Nguyệt tiến đến thì nàng đã nhìn chăm chăm vào Tiêu Nguyệt, chắc chắn con vật mà Tiêu Nguyệt ôm trong tay chính là con mèo béo tròn tối hôm đó!

A ha ha ha... thực sự là đi tìm mòn gót giày chẳng tìm thấy, vô tình lại thấy chẳng tốn công.

Con mèo tròn đó là do nàng mang theo khi xuyên không, cur nhiên bây giờ lại đang ở trong lòng Tiêu Nguyệt ngủ rất an nhàn.

Những vật đang cầm trên tay toàn bộ nàng đều ném tất cho Dung Triệt, những vật dùng để đoán tương lai gì đó, người muốn thì tất cả đều cho người, nàng hiện tại chỉ cần con tiểu long miêu kia.

Không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lắc lắc thân thể nhỏ bé, từ trên bàn bò xuống sau đó đi tới trước mặt Tiêu Nguyệt, Nguyễn Miên Miên chỉ cao bằng nửa chân hán nên cũng chỉ có thể ngẩng cái đầu nhỏ của mình ngược lên nhìn hán.

Tiểu tử này, mới sau một năm mà đã cao lên rất nhiều, dung nhan như được chạm khắc rất tinh tế, nay càng thêm vẻ yêu nghiệt, chỉ là trong mắt hán quá mức quanh quẽ, còn có chiếc cằm hơi hếch lên, đều thể hiện sự lãnh ngạo của hán.

“Miên nhi, con muốn làm gì?” Liễu Mặc Như hôm nay đã bị nữ nhi của mình làm hoảng sợ không ít lần, đứng dậy muốn tới bế nàng lên.

Ai dè Nguyễn Miên Miên lại lưu luyến mà từ chối, xoay người đến trước mặt hoàng đế, bình thân cất tiếng gọi: “Phụ hoàng...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Muốn Có Con Mèo

Ai mà ngờ Miên Miên lại tự nhiên hất bỏ tất cả mọi đồ vật dùng để đoán tương lai mà lịch bịch đi tới trước mặt hoàng đế, bình thân kêu hai tiếng: “Phụ hoàng...”

Tất cả mọi người nhất thời im phăng phắc.

Một bé gái một tuổi có thể biết đi biết nói đã khiến người ta không tránh khỏi sự ngạc nhiên, nhưng nó chưa được dạy dỗ, chỉ bảo mà vẫn có khả năng nhận thức thế này thì chỉ có thể dùng hai từ kỳ tích để hình dung.

Khoảnh khắc lặng im trôi qua rất nhanh, hoàng đế tỏ ra vô cùng vui mừng, nhanh chóng bế Miên Miên ngồi lên lòng mình.

Trong lòng Liễu Mặc Như thăm hỏi hộp lo lắng, theo bản năng muốn tiến lên ôm Miên Miên trở về, nhưng lại bị Hạ Lan Bạch Thần âm thầm kéo lại.

“Tiểu Miên Miên nhận ra trầm sao? Người vừa kêu trầm là phụ hoàng đúng không?”. Hoàng đế tỏ ra rất có hứng thú, nhiệt tình thăm hỏi, đối với một đứa bé vừa mới ra đời nên hán không hề nghi ngờ hay sợ bị nàng giờ trò, công kích.

Ban đầu Miên Miên quan sát sắc mặt của Hạ Lan Bạch Thần, đúng như dự liệu của nàng, sắc mặt của cha bình tĩnh như nước trong hồ.

Đúng là có phong phạm của đại tướng quân, dù chứng kiến cảnh nữ nhi gọi người khác là cha, vẫn có thể trấn tĩnh như thường.

Trong lòng thầm khích lệ nói cha hãy an tâm, rồi nàng mới quay sang nhìn hoàng đế mắt mở to tròn.

“Chuyện này... Là do mẫu thân nói, người là cha của Nguyệt ca ca, vậy... cũng chính là cha của Miên Miên. Vì vậy Miên Miên mới gọi người là Phụ hoàng...”

Giọng nói của trẻ con non nớt, lại có gắng nhấn giọng nói từng chữ, nên càng nghe càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Nguyệt ca ca... ? Hoàng đế suy nghĩ một chút, ý nói chính là Tiêu Nguyệt à.

“Vì sao Tiểu Miên nhi lại leo từ trên bàn xuống?”. Hoàng đế cực kỳ kiên trì nói chuyện với nàng, hán phát hiện bé gái một tuổi mà thông minh như vậy đúng là chuyện thần kỳ.

“Bối vì... những... món đồ đó, Miên nhi đều không thích”. Miên Miên cong môi, giọng nói khá ái đáng yêu, làn da mịn màng vẫn còn những sợi lông măng non nớt.

“Vậy người thích cái gì...?”

Con người của Miên Miên khẽ xoay động, ha ha... rồi cuộc cũng hỏi đúng trọng điểm vấn đề, nàng đã suy nghĩ rất kỹ càng, Tiêu Nguyệt tuy trầm tĩnh nhưng thực chất rất lạnh lùng, muốn ra tay thật không dễ dàng, chỉ bằng cứ nhờ cậy thẳng hoàng đế, hoàng đế nói một tiếng ai dám không nghe.

Trong đôi mắt Miên Miên hiện lên sự giảo hoạt, “Con thích...” Nàng vươn đôi tay mũm mĩm ngăn ngùn của mình, chỉ về phía Tiêu Nguyệt, “Con thích con mèo... đang nằm trong lòng Nguyệt ca”.

Nghe vậy, hoàng đế ngăn ra, chân mày khẽ nhướng lên, hết sức hứng thú nhìn Tiêu Nguyệt.

“Tiểu Miên nhi, nếu thích con mèo của Nguyệt nhi, vậy người phải hỏi xem Nguyệt nhi có đồng ý cho người hay không...”

Miên Miên theo ánh mắt của hoàng đế nhìn nhìn Tiêu Nguyệt.

Hoàng đế thật âm hiểm, ngay câu đầu tiên đã đá bánh xe sang Tiêu Nguyệt.

Một mỹ thiếu niên ôm con mèo trắng như tuyết đang an nhàn ngủ ngoan trong lòng, hình ảnh đẹp mắt hết sức, thực khiến người ta nhìn không nổi chảy nước miếng a.

Miên Miên đưa tay lau nước bọt, nhìn Tiêu Nguyệt khản cầu, thanh âm kéo dài, giọng nói non nớt yếu đuối: “Nguyệt... ca...ca... có thể chứ?”.

Ngón tay thon dài của Tiêu Nguyệt nhẹ vỗ về con mèo đang ngủ yên trong lòng, tư thế này không chỉ yêu nghiệt mà còn mỉa mai, khóe mắt khẽ nhếch lên, cười mà như không cười.

Nguyệt ca ca? Cách mà nàng gọi nghe thật buồn nôn, toàn thân Tiêu Nguyệt rét lạnh, hẳn nghĩ có thể tiểu cô nương này có ý đồ gì đó, thế nhưng nàng mới một tuổi, có lẽ nào...?

Nhìn bộ dạng hoa chân múa tay vui sướng của nàng, thực muốn ôm một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cắn Vào Miệng Hắn Một Cái

Miên Miên lắc lắc thân thể béo tròn đầy thịt của nàng, leo từ trên người hoàng đế xuống, đến trước mặt Tiêu Nguyệt, ngẩng đầu nhìn hắn chờ đợi.

Lần thứ hai nàng cất tiếng khản cầu: “Có thể không?”.

Lần này không chờ Tiêu Nguyệt trả lời, nàng trực tiếp leo lên lòng hắn ngồi.

Càng gần con mèo, nàng càng kích động, con mèo mà nàng muốn, nó đang ở ngay trước mắt nàng...

Tất cả mọi người chung quanh đều ngừng thở, nhìn chăm chăm Miên Miên không chớp mắt, chỉ còn mỗi Tiểu Dung Triệt, vẫn đang ngồi trên mặt bàn chọn đồ vật đoán tương lai.

Miên Miên nép thân thể tròn xoe của mình xán vào trong lòng Tiêu Nguyệt.

Động tác của nàng, khiến con mèo đang ngủ bị đánh thức.

Phi Sắc đang ngủ rất ngon, nằm trong lòng Tiêu Nguyệt rất ấm áp, thế nhưng có ai đó có ý chen chúc với hắn thì phải? Định tranh dành địa bàn với hắn sao?

Nhưong con mắt tròn xoe, đập vào mắt hắn là một đôi mắt hồn nhiên vô tội, trong ánh mắt hiện rõ sự vui mừng, giống như đã từng quen biết ở chỗ nào đó.

Phi Sắc trừng mắt nhìn Miên Miên, càng nghĩ càng không ra, ai vậy nhỉ?

Hắn chỉ gặp Miên Miên lúc nàng ở hiện tại, căn bản không biết người trước mắt chính là nàng.

Hắn hết sức buồn bực, sự phụ thuộc đưa hắn cùng với Miên Miên về quá khứ, làm mai cho Miên Miên, thế nhưng sau khi tỉnh lại, phát hiện mình đang ở bên cạnh Tiêu Nguyệt, còn Miên Miên không thấy đâu.

Vì thế hắn đã buồn bã mất vài ngày, rồi đành ngoan ngoãn ở lại làm sủng vật của Tiêu Nguyệt.

Miên Miên kích động vô cùng, thấy Phi Sắc mở mắt, nàng càng thêm xác định chính là con mèo tròn của nàng.

Trong đầu nàng hiện tại chỉ còn đúng một suy nghĩ: vuốt ve nó, lại gần nó, ôm nó...

Lúc nàng xuyên không, hình ảnh cuối cùng nàng nhớ chính là một bóng hình, hay chính là con mèo này nó hôn môi nàng.

Nàng bị nó hôn nên mới xuyên không, nàng tin chắc một điều, chỉ cần hôn nó một lần nữa là có thể trở về hiện đại.

Nghĩ tới đây, Miên Miên nhịn không được mừng như điên, cúi đầu gần mặt con mèo...

Lúc này một tay Tiêu Nguyệt ôm đứa trẻ, một tay ôm con mèo, đối với tình cảnh quỷ dị hiện tại, hắn không dám cử động, chỉ sợ không cẩn thận, làm ngã cả hai thì khổ.

Miên Miên phấn khởi như ong, ghé mặt sát vào mặt Phi Sắc, hắc hắc... Đừng trách ta ăn đậu hũ của người, ta chỉ làm lại những gì người đã làm với ta mà thôi.

Con mèo phát giác động tác của nàng, lập tức cảnh giác, nhóc con này định cắn vào miệng của hắn sao? Hắn không thể để nhóc con này thành công được.

Dương móng vuốt, nhắm trúng vào mặt Miên Miên, Phi Sắc tung miêu chưởng, cào trên mặt nàng thành vết dài.

Đau quá đi mất! Miên Miên khóc ngày càng lớn, trên mặt đã xuất hiện năm đường tơ máu chảy dài, nàng có chết cũng không ngờ được, con mèo ngoan thế này, lại có thể ra tay tàn độc như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trắng Tay Hoàn Toàn

Nàng có chết cũng không thể nào ngờ nổi, con mèo thoát nhìn ngoan hiền lại có thể ra tay độc ác như vậy.

“oa.....oa...” Miên Miên cất tiếng khóc nghe hết sức thương tâm, không chỉ bởi vì nàng sợ, làn da mềm mại của nàng sẽ lưu lại dấu vết, gương mặt nàng, biết mình đã làm sai nên thân thể khẽ run rẩy.

Kỳ thực, hắn không hề có ý mạnh tay như vậy, tại hắn không biết em bé mới một tuổi làn da lại mềm mại yếu ớt như thế, nên mới quá tay tung ra một chưởng quá mạnh.

Liễu Mặc Như nhanh nhẹn tiến lên bế Miên Miên đang ngồi trong lòng Tiêu Nguyệt, yêu thương ôm vào lòng ngực trấn an, đồng thời ánh mắt nhìn Phi Sắc thể hiện sự trách cứ.

Còn Tiêu Nguyệt đối với tình thế trước mắt, lại bình thản vô nhẹ vào bộ lông mềm mại của Phi Sắc dịu dàng trấn an, coi như không có chuyện gì hết, Miên Miên nhìn thấy cảnh đó, trong lòng không khỏi uất nghẹn.

Rõ ràng người bị thương chính là nàng mà!

“Đau nhức.....Mẫu thân ơi! Hức hức.....”. Miên Miên chỉ có thể dựa sát vào trong lòng Liễu Mặc Như tìm kiếm sự thoải mái, nhẹ đưa ngón tay lên má mình, ngón tay chạm vào vết máu đỏ tươi lại càng khóc kinh thiên động địa.

Mọi người chung quanh, nghe thấy tiếng đứa trẻ khóc, đều không tránh khỏi động lòng, ánh mắt cứ trách Tiêu Nguyệt cùng con mèo đang ung dung ngồi trong lòng hắn. Hoàng đế lẫn Hạ Lan Bạch Thần trong cổ họng đều ứ nghẹn, biểu tình trên mặt nghiêm trọng như sắp đến ngày tận thế.

Chỉ mỗi Tiêu Nguyệt là tỏ ra không thêm quan tâm, nhàn nhã đứng lên đi ra phía sau phụ hoàng hắn, ánh mắt miễn cưỡng hướng lên nhìn, lạnh lùng đảo qua mọi người, cuối cùng đôi mắt dừng lại ở chỗ Miên Miên, trong đáy mắt lạnh lẽo như nước.

“Xem ra Phi Sắc không thích người rồi, như vậy, Tiểu Miên nhi hãy chọn một thứ gì đó trên mặt bàn đi”.

Đôi mắt mím khe mở, nói một lời hết sức nhạt nhẽo, như chính Miên Miên mới là kẻ đã làm hại sủng vật của hắn.

Hay lắm! Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại.

Trong lòng Miên Miên khẽ nguyên rửa hắn một ngàn lần, tự lau khô nước mắt hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Hừm. ...! Chờ ta lớn lên, ta sẽ khiến ngươi trở thành một người chồng bị cấm sùng, nếu không làm được tên ta sẽ đổi thành Bát Bát.

Liễu Mặc Như thấy Miên Miên nín khóc, nên cũng hơn yên lòng, đưa tay lau vết máu đã khô trên mặt con gái, kỳ thực thì nó chỉ có một chút hằn.

“Tiểu Miên nhi.Mẫu thân đưa con tới bên bàn để con chọn thứ mà con thích nhé”. Liễu Mặc Như một lần nữa thả Miên Miên lại trên bàn. Miên Miên bò lên trên bàn, nhất thời hồi hận, thiếu chút nữa ruột tức tới tím đen.

Bởi lẽ Dung Triệt đã thu tất cả mọi đồ mà hắn lấy được thành một đồng, rồi dùng đôi bàn chân như củ sen của hắn quây chặt lại, bộ dạng thể hiện rõ ý trí, bất cứ ai cũng đừng mong đạt được.

Miên Miên đi qua đi lại, rồi ngồi chồm hổm trước mặt hắn, con mắt hung hăng theo dõi đồng đồ vật trong lòng hắn.

Dung Triệt vô tội nhìn lại, sau đó lập tức phản ứng, nằm gục xuống ôm chặt đồng đồ của mình, kiên quyết bảo vệ tới cùng. Ai cũng đừng mơ chạm vào đồ mà hắn đã đoạt được.

Miên Miên lần này khóc không ra nước mắt, đồng đồ mà nàng trong lúc sơ xuất để tuột mất về tay kẻ khác, khiến nàng giờ thành kẻ trắng tay hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vào Cung Sớm

Sinh nhật tròn một tuổi, Miên Miên và Dung Triệt cùng chọn đồ vật đoán tương lai, bầu không khí quý dị cuối cùng cũng kết thúc.

Tâm tình của hoàng đế rất tốt, đi tới cái bàn bày các đồ vật, nhẹ nhàng bế một đứa trẻ lên, sau đó quay lại cất lời tán thưởng Hạ Lan Bạch Thần.

Vốn có vị đại thần cho rằng mọi việc ngày hôm nay thế là xong. Kết quả sang ngày thứ hai, thánh chỉ tới, khi đó cũng là lúc Hạ Lan Bạch Thần phải xuất phát trở về chiến trường.

Lời lẽ trong thánh chỉ nhẹ nhàng như gió thoảng, đúng là một đạo thánh chỉ hết sức hay ho: "Hạ Lan Miên Miên, thông minh đĩnh ngộ khiến trẫm hết sức yêu thích, trẫm quyết định ngay hôm nay để thái tử phi tiến cung bầu bạn với thái tử, còn Hạ Lan Dung Triệt trưởng tử của Hạ Lan tướng quân, thiên tư thông minh, nên trẫm đặc biệt cho phép phu nhân đưa công tử bất cứ lúc nào cũng có thể tiến cung thăm muội muội."

Thánh chỉ vừa ban ra, Liễu Mặc Như đứng im tại chỗ nước mắt ào ạt như mưa.

Riêng chuyện Bạch Thần phải quay về chiến trường rồi xa nàng, đã khiến nàng thương tâm lắm rồi, bây giờ thánh chỉ còn ban ra như vậy, nàng làm sao mà tiếp nhận được.

Miên Miên nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện này, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo vô cùng.

Chuyện tiến cung làm con tin chỉ là chuyện xảy ra sớm hay muộn, nhưng vì sao hoàng đế lại chấp thuận để cho Liễu Mặc Như đưa Dung Triệt vào cung thăm nàng.

Trực giác nói cho nàng biết, đây là một âm mưu, lão hoàng đế kia tuyệt đối không phải người lương thiện, thoát nhìn nụ cười tủm tỉm tựa như Phật Di Lặc, là biết rõ trong tâm độc ác chẳng khác rắn rết. Lão nhất định có ý đồ.

Nguyễn Miên Miên cẩn thận từng li từng tí nhìn vào mắt Hạ Lan Bạch Thần, chỉ thấy cha nhủ chặt hàng lông mày, bàn tay nắm chặt đến ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Người hầu trong nhà chia làm hai đội ngũ, một đội giúp Hạ Lan Bạch Thần đi ra chiến trường, một đội giúp Miên Miên tiến cung.

Liễu Mặc Như nép vào lòng Hạ Lan Bạch Thần khóc tới tê tâm liệt phế, còn Hạ Lan Bạch Thần ôm Liễu Mặc Như vào lòng an ủi, trong mắt ngập sát khí.

Như cũng bị ảnh hưởng bởi tâm tình của bọn họ, Miên Miên thấy trong mắt cay cay, rồi nhịn không được khóc oa oa lên, vờn đôi tay về phía mẹ xinh đẹp của mình đòi bế, dúi mặt vào lòng mẹ hít hít hà hà, nước mắt lẫn nước mũi hòa thành một đường.

Nàng vốn sống ở thế kỷ hai mươi mốt, trái tim của mọi người đều hết sức lạnh lùng, giờ đây nàng được Liễu Mặc Như và Hạ Lan Bạch Thần đối xử rất tốt, còn Vương ma ma cùng những hạ nhân trong phủ tướng quân nữa, họ quá tốt với nàng.

Điều đáng tiếc nhất là Dung Triệt luôn bị nàng khi dễ, thế nhưng sau này vào cung có lẽ rất ít khi được gặp mặt, hoàng đế nói mẹ xinh đẹp lúc nào cũng có thể bế Dung Triệt vào cung thăm nàng, chỉ lo không biết có ý đồ gì không?

Kỳ thực Tiểu Dung Triệt cũng rất đáng yêu lại thông minh, chỉ tại nàng áp bức nhiều quá nên lúc nào cũng bị mọi người lãng quên.

Miên Miên khóc lóc, mắt toét nhèm nhìn về hướng Dung Triệt.

Lúc này hẳn đang được Hạ Lan Bạch Thần ôm trong lòng, tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng thấy tất cả mọi người trong nhà khóc, nên hẳn cũng khóc.

Có đôi khi Miên Miên cũng thăm bồi phục mẹ xinh đẹp cùng Hạ Lan Bạch Thần thật độ lượng, biết rõ Dung Triệt không phải con đẻ của mình nhưng vẫn đối xử rất tốt.

Vị thái giám phụ trách đưa Miên Miên tiến cung liên tục thúc giục, rốt cuộc đã nhịn không nổi liền kêu một vài người tiến lên ôm chặt lấy Miên Miên đưa lên kiệu.

Lúc gần đi, đầu của Miên Miên tựa trên vai vị thái giám, nhìn chăm chú về hướng người nhà của mình, nàng thấy rõ, Liễu Mặc Như đau lòng, Dung Triệt cũng không muốn, còn cha nàng... Hạ Lan Bạch Thần vẻ mặt ngập tràn sự bất đắc dĩ.

Chỉ bởi thực lực của hắn còn chưa đủ mạnh để chống lại hoàng đế sao? Hay do hắn vốn không phải loại người có dã tâm soán vị?

Nguyễn Miên Miên thực sự nhìn không thấu...

Trải qua trăm ngàn suy nghĩ, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ một điều, trải qua một năm sống chung, nàng đã thương hắn và mọi người trong nhà, coi họ như ruột thịt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mộng Xuân Các

Xe ngựa càng đi càng xa, Miên Miên khóc không ngừng, theo cảnh sắc bên ngoài màn xe ngoái lại nhìn người nhà nói Say-goodbye.**

Cung nữ thái giám chịu trách nhiệm bế nàng đi đều cảm thấy đứa nhỏ này thật sự hiểu biết, hoàng cung là nơi nào? hoàng cung là nơi cực kỳ vô tình vô nghĩa.

Tương lai của đứa nhỏ này, chỉ có thể trông chờ vào tạo hóa của nàng.

Đường xóc nảy lên nảy xuống, Miên Miên khóc một hồi rồi cũng yên ổn lại, nàng bắt đầu suy nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng: tương lai của nàng sẽ ra sao?

Vào cung, điểm tốt duy nhất đối với nàng chính là có thể tiếp cận con mèo tròn, để xem nó có thể đem nàng trở về hiện đại hay không?

Nếu không được, chả lẽ nàng thật sự phải ở hoàng cung cả đời sao?

Ai..... rắc rối..... nàng đuổi tứ chi, ngáp một cái, sau đó nặng nề ngủ.

Nghĩ nhiều người dễ già, tuy rằng ta chỉ có một tuổi, nhưng là để bảo dưỡng làn da thì nên bắt đầu từ lúc còn nhỏ.

Lúc mở mắt tỉnh táo đã thấy được một cung nữ ôm, nghe nói là tới tắm cung riêng của nàng do hoàng đế ban cho.

Một tuổi đã có tắm cung riêng à? Đãi ngộ này thật không tồi, nhưng mà khi nhìn thấy tắm hoành phi ở trên cao, Nguyễn Miên Miên thiếu chút nữa rớt quai hàm.

Tắm cung của nàng tên gọi là — Mộng Xuân các!!!

Đồ đều nào lại đặt cái tên này vậy nhỉ? Đặt tên Mộng Xuân các, chả lẽ là mong nàng mỗi ngày ngủ trong giấc mộng hư ảo không bao giờ có thực sao? Ngủ ý thật thâm sâu, độc ác.

Nàng bắt đầu lắc đầu, giãy dụa trong lòng cung nữ, nàng không muốn ở trong tắm cung này.

“Thái tử phi dường như rất thích tắm cung này nha. tắm hoành phi này nghe nói là Hoàng Thượng tự mình đề .” Cung nữ cười hì hì nói một mình, không cần biết tới suy nghĩ của nàng, ngáng nhiên ôm nàng đi vào trong.

Thiết kế cùng bài biện trong tắm cung thật không làm nàng thất vọng, trang trí đơn giản, khí phái tao nhã.

Vốn tưởng rằng hoàng đế sẽ ném nàng vào nơi này để nàng tự sinh tự diệt, nàng những tưởng có thể tự do tự tại trải qua cuộc sống sâu gạo, thế nhưng kết quả thực làm cho nàng thất vọng.

Từ ngày đầu tiên đem nàng vào Mộng Xuân các, hoàng đế mỗi ngày đều đến thăm nàng, mà tần suất càng ngày càng cao đến cuối cùng, quả thực hận không thể nhét nàng vào túi để ở bên mình, mang theo vào triều.

Mỗi lần đến, đều ở trên người nàng sờ tới sờ lui, nhéo mặt nàng, sau đó buộc nàng cùng hắn nói chuyện, bình thường tình huống là như vậy:

“Tiểu Miên nhi thích hôm nay phụ hoàng kêu ngự thiện phòng làm ngọc thiện món gì nào? Tiểu miên nhi thích phụ hoàng ban cho người thứ gì? Tiểu miên nhi có thích phụ hoàng không?”

Thích thích thích. Thích người cái đầu ông ấy, bộ ông bị bệnh thiếu thốn tình yêu thương hả?

Miên Miên mân môi, không thèm trả lời, đôi mắt đen nhìn hoàng đế với ý miệt thị.

Nhưng hoàng đế lại hiểu nhầm ra thành: “Tiểu miên nhi không thoải mái sao. muốn đi vệ sinh hả? Phụ hoàng giúp người.”

Này này. Người làm cái gì thế hả. Đừng coi quân của ta. Nam nữ thụ thụ bất thân. Đây Người là hoàng đế nha! Ta tự mình làm.!

Một hoàng đế cao cao tại thượng lại xi tiểu cho một bé gái hơn 1 tuổi.

Ách. Việc này nếu như truyền đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tuyệt Hoa Công Chúa

Nhưng sự thật này đúng là đã bị truyền ra ngoài, hơn nữa còn truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

Tất cả mọi người đều biết hoàng đế rất cưng chiều Miên Miên, vì thế có không ít phi tần đặc biệt đến thăm, hề trông thấy nàng đều khen nàng “vừa béo vừa tròn”, sau đó đem nàng vo lại thành một trái cầu, ôm vào trong ngực vừa vờn vờ vừa nhéo.

Nguyễn Miên Miên tại hoàng cung mỗi ngày bị người ta chà đạp rớt cuộc cũng được nửa năm, thân hình cũng là càng ngày càng mướt mà a, có đôi khi nhìn chính mình nhìn không được mà cảm thán, “cảm thấy rất có da có thịt, thật muốn cắn một miếng!”

Kỳ quái nhất chính là Tiêu Nguyệt chưa tới thăm nàng bao giờ, nghe nói phải đi học tập các loại chính vụ, tập võ, săn thú, vân vân.

Được rồi, không đến càng tốt, nhìn bộ dạng lãnh huyết của hắn thật chỉ muốn nhắm mắt làm ngơ.

Mà lúc trước hoàng đế có hứa hẹn là cho Liễu Mặc Như mang theo Dung Triệt tiến cung thăm nàng, nhưng đến nay chưa một lần thực hiện.

Mãi đến khi. một vị phi tử nào đó của hoàng đế sinh hạ một vị tiểu công chúa.

Đó là một đêm tuyết rơi đầy trời phi tử thứ mười ba của hoàng đế, sau muôn vạn thiên tân vạn khổ, sanh ra một nữ nhi, tên gọi: Tuyệt Hoa công chúa.

Hạ Lan Dung Triệt thời điểm đó mới được phép tiến cung, lần thứ hai tiến vào cuộc sống của Miên Miên.

Vì thế. Một âm mưu chính thức được trình diễn.

Miên Miên mới được hai tuổi, đã nhìn thấu hoàn toàn cái âm mưu năm đó.

Hoàng đế không có nữ nhi, lúc trước ngự y nói với hoàng đế rằng vị phi tử nào đó của hắn có khả năng đã mang thai công chúa, cho nên hắn đã mượn cơ cho Dung Triệt đến gặp muội muội, nhưng mục đích chính lại là muốn hắn cùng vị tiểu công chúa đó bồi dưỡng tình cảm, đây gọi là: Bạn từ thừa thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau rồi không chừng sẽ yêu thương nhau.

Hoàng đế dùng chiêu này vừa là thị uy, vừa đem Miên Miên làm con tin, lại có dự tính đem nữ nhi của chính mình cấp cho Hạ Lan gia tăng cảm tình, làm cho Hạ Lan Bạch Thần không thể xuất thủ.

Âm hiểm thật là âm hiểm, Miên Miên không ngừng cảm thán cuối cùng cũng đành nhận mệnh, sau đó mỗi ngày ở trước mặt hoàng đế trước giả vờ ngoan ngoãn, nàng biết, hiện tại hoàng đế thích nàng, là vì nàng không có tính nguy hiểm, nhưng chờ nàng trưởng thành.....

Cho nên, nữ nhân thông minh phải giả ngu, nàng nhất định phải gây thơ tới cùng!

Kiên quyết quán triệt lấy phương châm heo con ăn thịt hổ làm chiến lược.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cây Nấm Điểm Điểm

Nguyễn Miên Miên ba tuổi, Dung Triệt ba tuổi, Tiểu Tuyết Hoa một tuổi, Tiêu Nguyệt mười tuổi.

Nơi nào đó trong hoàng cung, các thái giám xếp thành hàng.

“Được rồi, Dung Triệt, hôm nay chúng ta chơi trò điều hâu bắt gà con, huynh làm điều hâu, tới bắt muối đi.”

“Vì sao mỗi lần đều là ta phải làm điều hâu?” Dung Triệt nhìn Miên Miên đang len lỏi đứng giữa các thái giám, nha đầu này thật âm hiểm.

“Bởi vì điều hâu là cho nam hài tử làm, muối là nữ hài tử.”

“Ồ”

Chơi được một hồi, “Không bắt nữa, ta muốn đi thăm Tuyết Hoa.”

“Không được! Vì sao huynh lại muốn đi thăm nàng ta?” Nguyễn Miên Miên tức giận nhìn hấn, kiên quyết tỏ vẻ bất mãn.

“Đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng.” Dung Triệt trả lời mà có chút ghen ngào và uỷ khuất.

“Vậy huynh đi đi, muối đi tìm Phi Sắc chơi tiếp”. Miên Miên dậm chân một cái, sau đó vung ống tay áo lên, đi thẳng một mạch.

Nàng vụng trộm đi đến tẩm cung của Tiêu Nguyệt — Linh Tê cung, theo như nàng tìm hiểu, bình thường lúc này, Tiêu Nguyệt đều cùng hoàng đế xem tàu chương.

Đây là chuyện bắt buộc mỗi ngày của nàng, trên cơ bản Tiêu Nguyệt đối với hành vi của nàng đều là mắt nhắm mắt mở, bởi vì hấn phát hiện Miên Miên đến chỉ có một mục đích, chính là đùa giỡn với tiểu long miêu (ý chỉ con mèo béo) của hấn.

“Phi Sắc, người thật sự không nhớ rõ ta sao? Lúc trước khi người tắm rửa, người còn nhào vào trong lòng của ta mà?”

Phi sắc cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục vui đùa làm tiếp chuyện riêng của hấn, bởi vì căn bản hấn nghe không hiểu ngôn ngữ của con người.

“Đừng chơi đùa bắt với cây nấm này nữa.....” Miên Miên phát hiện hành động của tiểu long miêu đặc biệt quái dị.

Sau khi Phi Sắc phát hiện ở hậu viện trong tẩm cung của Tiêu Nguyệt có trồng một loại nấm, cây nấm này tròn tròn mềm mềm, sinh trưởng độc lập, cao khoảng 20 cm.

Mỗi ngày hấn đều chơi trò đuổi bắt với cây nấm này, hoặc là dùng móng vuốt nhẹ nhàng mà vuốt ve nó, miệng kêu khe khẽ, mỗi lần khoảng vài canh giờ.

Cây nấm này làm cho Miên Miên nghĩ tới cây nấm điểm điểm [1] trong biểu cảm của QQ [2], thật sự rất giống, vì thế, nàng liền gọi nó là điểm điểm.

Miên Miên đương nhiên không biết Phi Sắc đang làm gì.

Kỳ thật mỗi lần hấn ở cùng điểm điểm là hấn lại nhớ nhớ tới, cô gái vừa tắm rửa vừa ca hát, nhớ lúc nàng ôm hấn ngủ, nhớ hai má mềm mềm của nàng làm cho hấn muốn hôn một cái.

Nhưng hấn không biết rằng cô gái kia hiện tại đã hóa thành tiểu hài tử mỗi ngày đều đến đùa giỡn với hấn, mà hấn thì không buồn liếc mắt nhìn cô bé một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thêm Vài Phần Yêu Nghiệt

Miên Miên năm tuổi, Dung Triệt năm tuổi, tiểu Tuyết Hoa ba tuổi, Tiêu Nguyệt mười hai tuổi

Hoàng đế cho rằng học tập cần phải bắt đầu từ nhỏ, không thể mặc kệ tiểu hài tử tùy ý chơi đùa được.

Cho nên Dung Triệt và Miên Miên được an bài đến hoàng cung cùng các hoàng tử học tập.

Đọc sách! Nàng đã từng đọc sách hơn mười mấy năm, giờ lại phải tiếp tục đọc sách nữa sao? Miên Miên một chút tâm tư để ý vào việc học cũng không có, hơn nữa sư phụ dạy bọn nàng Tam Tự kinh, Đạo Đức Kinh, nàng đều đã đọc qua rồi.

Cho nên, nàng lại một lần được coi như thần đồng, có thể nói là học trò kiểu mẫu.

Tan học, tiểu Tuyết Hoa đã sớm chờ ở cửa, bởi vì tuổi nàng còn nhỏ, tạm thời không cần phải học mấy thứ này.

“Dung Triệt, huynh lại rủ nàng ta tới đây làm cái gì vậy?” Miên Miên có chút ghét bỏ nhìn chằm chằm tiểu Tuyết Hoa, tiểu công chúa này hiện tại nghiêm nhiên thành cái đuôi của Dung Triệt.

“Dung Triệt ca ca... hôm nay chúng ta chơi trò gì?” tiểu Tuyết Hoa trước sau không buồn liếc mắt nhìn Miên Miên một cái, thân nhiên lôi kéo ống tay áo của Dung Triệt mà dò hỏi.

Bởi lẽ từ nhỏ đã mang thân phận công chúa nên Tuyết Hoa có cảm giác về sự ưu việt của bản thân, nàng nhỏ tuổi tuy không hiểu chuyện, nhưng cũng biết Miên Miên không dám đắc tội với nàng.

“Ta muốn đi gặp Ki sư phụ để luyện võ.” Dung Triệt không nhìn Tuyết Hoa, mà là nhìn về phía Miên Miên, đôi mắt màu hổ phách trong veo như đôi ngọc lưu ly, vừa lấp lánh vừa sáng, khiến người khác không dám nhìn lâu.

Vì vậy hai tiểu cô nương đành ngồi dưới bóng cây nhìn Dung Triệt luyện võ, bên cạnh có một bàn hoa quả phục vụ bọn họ, đằng sau còn có cung nữ quạt mát, chỉ nỗi Dung Triệt đáng thương, đứng tần tới nỗi mồ hôi nhễ nhại.

Miên Miên cầm một quả nhỏ bỏ vào trong miệng ăn, bất chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

Nàng phát hiện, ở chung vài năm, theo thời gian trôi qua nàng có chút ý lạ vào Dung Triệt, đôi khi nhìn vào ánh mắt hắn, nàng chợt ngây người.

Thế gian tại sao lại có ánh mắt đẹp như vậy, tựa như sao trên trời, như ánh trăng trong hồ nước, trong sáng nói không nên lời.

Không đúng không đúng, chẳng qua là do bản thân rất nhàm chán không có gì làm, thích được cùng hắn chơi đùa thôi, không hề ý lạ, tuyệt đối không phải.

Trong lòng nàng thầm phủ định một vạn lần, xa xa chợt nhìn thấy một đạo bóng dáng màu trắng đi qua.

Tiêu Nguyệt? Tại sao hắn lại đi đường này nhỉ? Miên Miên buồn bực.

Tiêu Nguyệt từ xa cũng đã nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé mặc y phục màu hồng nhạt mập mập ngồi dưới bóng cây, hắn cố ý đi thật chậm.

Nhìn nàng đặt bàn tay múp múp đặt trên đầu gối chống cằm giống như bộ dáng của một vị đại nhân đang nghiêm túc suy nghĩ, khóe miệng Tiêu Nguyệt bất giác nhếch lên.

Không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy cô bé mập mập này, tâm trạng bực bội lập tức tan biến yên tĩnh chìm xuống dưới.

A... Trắng nõn trắng nà, thật là đáng yêu.

Ngay chính hắn cũng không ngờ nổi bản thân mình chỉ vì mỗi ngày đều mong muốn có thể nhìn thấy cô bé mập mập này mà tận lực tính toán thời điểm đi qua con đường này, nhưng dù vậy hắn vẫn không tới gần nàng.

Miên Miên cảm giác được ánh mắt nóng rực từ bên kia phóng tới của Tiêu Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ngẩng lên nhìn về hướng hắn, trong lòng thầm cảm thán: “Thằng nhãi này, lại thêm vài phần yêu nghiệt”.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tuyết Hoa Rất Xấu Tính

Miên Miên bảy tuổi, Dung Triệt bảy tuổi, tiểu Tuyết Hoa năm tuổi, Tiêu Nguyệt mười bốn tuổi.

Cuộc sống không còn thú vị như trước.

Mỗi ngày ăn cơm, ngủ, cùng Dung Triệt, Tuyết Hoa chơi đùa, trêu chọc Phi Sắc.

Ngày nào đó.

Tuyết Hoa lại chờ Dung Triệt ở cửa học đường, lúc này nàng năm tuổi, đã biết tỏ ra lòng dạ hẹp hòi.

“Dung Triệt ca ca, phụ hoàng hôm nay đưa cho ta một món đồ chơi rất tuyệt”. Tuyết Hoa đưa ra một cái vòng tròn hình trụ gì đó, trên đỉnh gắn một quả cầu thủy tinh trong suốt.

“Ngươi xem này.....” Nàng tiến đến bên cạnh Dung Triệt, ánh mắt đầy ý lướt qua Miên Miên, giống như đang nói, xem đi, phụ hoàng vẫn là hiểu rõ ta nhất, có bảo bối này nọ vẫn là tặng cho ta, ngươi muốn nhìn sao? Ta không cho ngươi xem

Miên Miên khinh thường quay lại nhìn nàng một cái, thật sự là tư tưởng tiểu hài tử, ngây thơ!

“Miên nhi muội xem, cái này thực thần kỳ.” Dung Triệt ngắm đồ vật kia, lập tức vui sướng một hồi, đẩy Tuyết Hoa ra bên cạnh, đem đồ vật kia cho Miên Miên xem, hưng phấn mà nói: “Muội xem này, có thật nhiều hoa văn”.

Miên Miên ngờ vực tiếp nhận, nhìn thoáng qua. Ô! thì ra là vạn hoa đồng [3] à, thứ này khi còn bé nàng từng chơi qua, cho nên đối với nàng mà nói, tuyệt không ngạc nhiên.

Tuyết Hoa tức giận ở một bên dậm chân, hô: “Dung Triệt ca ca, đồ chơi đó Tuyết Hoa cho ngươi xem thôi”.

Dung Triệt vẫn đứng ở kia thờ ơ, ngược lại là ánh mắt an ủi nhìn Miên Miên.

“Hạ lan Miên Miên, ngươi trả lại cho ta!” Thở phì phì Miên Miên, Tuyết Hoa ra lệnh.

Miên Miên căn bản không thèm tranh với nàng, đem đồ vật trả lại cho nàng, ai ngờ Tuyết Hoa lại cười khanh khách, sau đó làm bộ không tiếp được.

Vạn hoa đồng nhất thời rớt trên mặt đất, bể thành hai nửa.

“Oa..... Ngươi phá hư đồ chơi của ta, ta đi tố cáo với phụ hoàng.....” Tuyết Hoa bỗng chốc khóc lên, khiến tất cả cung nữ và thái giám ở bên cạnh đều lại đây.

Miên Miên bất đắc dĩ a, đặc biệt bất đắc dĩ.

Thật sự nên tha thứ nàng mới chỉ có năm tuổi thôi, nhưng một đứa nhỏ năm tuổi chỉ số thông minh thấp, mà mánh khoé hăm hại ngươi lại có thể “cao minh” như vậy, thật sự rất có thiên phú.

Cho nên, nàng không trách nàng ta, chỉ cảm thấy chính mình cư nhiên cùng với một nữ hài năm tuổi độ sức, việc này quả thực là lãng phí thời gian.

“Tuyết Hoa đừng khóc.....” Dung Triệt thấy Tuyết Hoa khóc vội vàng đi lên vỗ lưng nàng an ủi.

Không hề tức giận, Miên Miên nhún nhún vai rồi xoay người, Dung Triệt cũng chỉ là đứa nhỏ bảy tuổi, còn chưa có năng lực phân biệt đúng sai, ta không thèm tức giận. (Nhất Nguyệt: Chứ ko phải Miên tỷ cũng 7 tuổi à).

Nhanh chóng rời khỏi đám người kia, sau lưng lại đột nhiên truyền đến thanh âm hơi non nớt của Dung Triệt, “Muội muội à, muội đi đâu vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Chuyện Mờ Ám

Nhanh chóng rời khỏi đám người kia, sau lưng lại đột nhiên truyền đến thanh âm non nớt của Dung Triệt , “Muội muội, muội đi đâu vậy?”

Nguyễn Miên Miên dừng lại cước bộ, trong lòng nảy sinh một cảm giác nói không nên lời, hình như là chua xót.

Bình thường Dung Triệt đều là gọi nàng Miên nhi, giờ phút này lại đột nhiên gọi nàng là muội muội, xưng hô quá thân thiết , cảm giác cực kì trống rỗng!

“Gọi cái gì vậy?” Nàng quay đầu lại, đứng tại chỗ, đón nhận ánh mắt Dung Triệt .

“Muội muốn đi đâu? Không đợi xem ta luyện võ sao?” giọng điệu của Dung Triệt có chút bất an.

“Không xem, không có hứng thú!” Nguyễn Miên Miên trả lời rõ ràng, sau đó xoay người, không thèm quan tâm xem đám người phía sau đang làm cái gì.

Thời điểm vừa rồi, nàng đã hiểu được một chuyện, mọi người trong hoàng cung này thật là máu lạnh.

Giờ phút này nàng chạy đi, cư nhiên không có một cung nữ đi cùng, ngay cả các cung nữ bình thường chỉ chăm sóc riêng mình nàng, giờ đều vây quanh bên cạnh Tuyệt Hoa.

Do không cùng huyết thống nên tình nghĩa mới lạnh lẽo thế này đây.

Cũng tốt, cuối cùng hôm nay cũng có một cơ hội để bản thân có thể hành động một mình, không thể lãng phí cơ hội tốt này, ngộ lỡ nàng có biến mất cũng sẽ không bị người nào phát hiện.

Nguyễn Miên Miên nghĩ như vậy, rồi lén liếc mắt quan sát bốn phía, xác định bốn bề vắng lặng, lập tức chạy đi theo một hướng khác.

Ở trong cung đã sáu năm, nhưng phạm vi hoạt động cũng tiếp xúc với mọi người luôn hạn chế như vậy.

Lúc này đã là mùa xuân, hoa trong toàn bộ hoàng cung đều nở rộ, nơi nơi muôn hoa khoe màu đua sắc.

Miên Miên nhìn ngắm cảm thấy xung quanh mình đều là hoa, giờ phút này nàng căn bản không biết bản thân đang đi tới nơi nào, hoàn toàn không có mục đích , đi theo cảm giác.

Kỳ quái, nơi này là nơi nào a, ngay cả một cung nữ thái giám cũng không thấy.

Thật không hiểu bản thân mình có phải may mắn mới tới được đây không? Nhưng dù sao nơi này vẫn rất kỳ lạ.

Miên Miên sợ run cả người, chuẩn bị trở về, thì đột nhiên nghe được một tiếng rên rỉ kiểu nỳ tận xương , tiếp theo là:

“Ừm..... Mau dừng lại..... A..... Thanh Thanh chịu không nổi..... A a.....”

Miên Miên mở to hai mắt nhìn, trong đầu lập tức hiện ra một hình ảnh, thanh âm này, nhất định là do có người đang cùng làm chuyện mờ ám.

Oa ha ha ha..... Không ngờ nàng lại gặp được chuyện tốt thế này, bức xuân cung đồ ở ở cổ đại người thật việc thật, cứ nghĩ tới là thấy kích thích. (xuân cung đồ: cảnh trai gái yêu nhau)

Dừng chân đứng im tại chỗ, quay đầu, thanh âm kia, hình như truyền ra từ phía sau giả sơn.

Mang tâm tình kích động nhẹ nhàng đi qua , phía sau giả sơn là một suối nước nóng thật rộng lớn.

Mà giữa suối nước nóng, có hai thân hình đang quấn lấy nhau triền miên không ngừng nghỉ, tiến hành vận động nguyên thủy của loài người.

Tần suất kịch liệt quá!

Mà giữa ôn tuyền, hai cái hồng quả quả thân hình đang giao triền cùng một chỗ, tiến hành tối nguyên thủy vận động của loài người.

tần suất hảo kịch liệt !

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bị Bắt Quả Tang Đang Rình Trộm

Oa..... hình ảnh thật sự làm cho người ta muốn phun máu.

Miền Miền không hề chớp mắt nhìn chăm chăm bọn họ.

Chỉ thấy một nam tử tà mị, biếng nhác tựa vào nhuyễn thạch bên cạnh suối nước nóng, sợi tóc đen như mực thả tán loạn trên bờ vai, lười biếng mang theo một chút hương vị cuồng dã, hai tay hẩn nhào nặn vào thân thể mềm mại của nữ tử, chơi đùa thuần thực mà có kỹ xảo.

Giờ phút này nữ tử kia đang ngồi trên người hắn, ánh mắt mờ ảo như sương, bộ dáng cực kì xuất thần.

Ha Ha ~ với tư thế này nam nhân kia có thể hưởng thụ thoải mái! (Nguyệt : mơ màng tưởng tượng ko ra *xấu hổ*)

Nguyễn Miền Miền tránh ở phía sau hòn giả sơn cười hắc hắc hết sức âm hiểm, càng xem càng hăng say, phải biết rằng nàng đã trải qua cuộc sống buồn tẻ lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được chút kích thích.

“Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, động tác lặp đi lặp lại theo nhịp điệu đều đặn.....”

Trong lòng im lặng giúp bọn họ đếm nhịp điệu, bức xuân cung đồ này quả thực đã làm cho nàng cảm thấy mất nhãn, nàng xem chăm chú để không phụ sự nhiệt tình của bọn họ.

Từ thế, tiếng kêu, sự phối hợp giữa hai người, đều đạt tới trình độ chuyên nghiệp.

Chẳng qua, từ xa nhìn lại, biểu tình của nam tử kia quá mức lạnh lùng, hoàn toàn không giống như người bình thường đang đắm chìm ở bên trong **, hai tròng mắt lạnh lẽo sáng như sao lộ ra một tia xem thường, rất lạnh lùng.....

Nguyễn Miền Miền bất chợt run rẩy một cái.

“A..... Có ánh mắt!” Nữ tử đột nhiên hoảng sợ hét to một tiếng.

Nguyên lai nàng giữa lúc muốn đạt tới đỉnh cao nhất, lại đột nhiên nhìn thấy Nguyễn Miền Miền đang tránh ở phía sau núi giả sơn, thế là nàng hoảng sợ xui xẻo ở trên người nam tử, một cử động nhỏ cũng không dám.

“Không cần để ý tới nàng ta.....” Tiêu Trì trấn định như thường, giọng nói biếng nhác.

Đề lại thất lung nữ tử cùng với một tiếng gầm nhẹ, phóng thích. (Nguyệt: Ngây thơ hok hui gì hết)

Nguyễn Miền Miền nghĩ thầm, phen này xong rồi, bị phát hiện, xem nam nhân kia trấn định như thế, nhất định là một người thâm sâu không lường được.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, trốn!

Miền Miền lắc lắc cái thân thể mập mạp của mình, quay người chạy như điên.

Kết quả, chưa chạy được vài bước, một đạo bóng dáng màu tím liền bay xuống chắn trước mặt nàng.

Từ lúc nàng trốn phía sau hòn giả sơn Tiêu Trì đã phát hiện sự tồn tại của nàng.

Sở dĩ không nói ra, là muốn nhìn xem ai có lá gan lớn như vậy, toàn bộ hoàng cung đều biết nơi đây là nơi hẩn hoan ái.

Thế nhưng người đứng trước mắt hẩn cư nhiên là một bé gái, lại là một bé gái béo mập và trắng nõn trắng nà, thú vị rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bị Tà Mị Nam Nhân Xách Lên

Kẻ nhìn trộm hóa ra là một đứa bé, lại là đứa bé mập mập trắng nõn rất đáng yêu.

Miền Miền nhìn nam tử mặc y phục màu tím toàn thân toát ra thần khí, nàng không phát hiện ra miệng mình lúc này đã trương ra thành hình chữ O to đùng.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy có người biểu diễn môn khinh công trong truyền thuyết, so với trên ti vi thì phiêu dật hơn rất nhiều, thật đáng ngưỡng mộ quá đi.

Tiêu Tri nhìn biểu tình trên mặt nàng lại càng thấy nàng khả ái hơn, hấn tiến lên xách áo nàng lên như xách một con gà con.

Miên Miên phục hồi tinh thần lại, hai chân đạp loạn trên không trung, miệng hét to lên: “Mau... buông ta ra... Ngươi là ai?”.

Sao cách hành xử của cái người này lại giống y Tiêu Nguyệt như vậy chứ, thật là biết cách làm cho người ta tức tới ói máu.

“Đứa nhỏ hoang dã này ở đâu ra...” Giọng nói lạnh lùng và nhạt nhẽo vang lên trên đỉnh đầu nàng.

Miên Miên ngẩng đầu, giờ nàng mới nhìn rõ tướng mạo của nam tử này.

Nhìn khuôn mặt hấn, ngũ quan được điêu khắc một cách rõ ràng, gương mặt góc cạnh tuấn mỹ dị thường, mái tóc dài đen như mực thả rối tung, thần sắc lộ rõ sự cuồng ngạo.

Nụ cười trên mặt hấn có vẻ như muốn trêu tức người khác, ánh mắt nhìn xa xăm vừa băng lãnh lại kiêu ngạo, hấn quá lạnh lùng...

Miên Miên nhìn ánh mắt hấn mà không khỏi rung mình một cái, rồi cúi đầu nhìn xuống dưới, ánh mắt dừng lại nơi bờ ngực rộng của hấn, nàng nhìn mà không hề chớp mắt.

Vóc người này vừa nhìn là biết hấn có luyện tập, rắn chắc vô cùng, hoàn mỹ mà gọi cảm, hơn nữa trên người hấn còn thoảng một mùi thơm do vừa tắm rửa xong, hấn khiến nàng có cảm giác thật thư thái.

Oa... thơm quá đi, Miên Miên đã hoàn toàn quên mất sự nguy hiểm và không buồn giãy dụa nữa, nhào vào trong lòng hấn, tham lam hít hít người người, hương thơm này giống y hương thơm yêu thích nhất của nàng. Trước đây mỗi lần tắm rửa nàng đều dùng hương thơm này, một cảm giác thật thân thiết.

“Bé con à, ngươi là ai, sao lại tới chỗ này?”.

Tiêu Tri hết sức kinh ngạc, nhìn thân thể bé nhỏ không hề sợ hãi thân nhiên nhào vào lòng hấn, phải biết rằng, mọi người trong cùng đều rất sợ hấn.

Miên Miên không nói tiếng nào, mắt mở to như hai cái bóng đèn phát ra tia sáng nhìn hấn chăm chú.

Nàng đang suy nghĩ cách nói dối, không thể cứ thật thà bảo với hấn rằng nàng vì nghe thấy âm thanh nhạc cảm mới chạy tới, càng không thể nói rằng nàng đã nhìn lên bọn họ từ đầu tới cuối.

“Ta... Ta lạc đường, ta phải đi về...” Biểu tình trên mặt Miên Miên lộ ra sự kinh hoàng và bất lực, đôi mắt mở to vô tội nhìn hấn, mong muốn tranh thủ sự đồng tình của hấn, nhờ hấn giúp đỡ đưa nàng rời khỏi đây được là hay nhất.

Tiêu Tri lúc này vô cùng kinh ngạc, đứa nhỏ này tâm tính hoàn chuyển quá nhanh, vừa nãy rõ ràng là hấn đã bắt gặp trong mắt nàng hiện ra sự giao hoạt, thế nhưng hiện tại sao lại biến đổi ra vẻ đáng thương thế này?

Nàng vẫn còn nhỏ như vậy mà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Giống Y Một Con Éch

“Môi vừa nãy ngươi đã nhìn trộm cái gì vậy...?”. Tiêu Tri cố ý hỏi, hấn biết rất rõ nàng đã trốn sau giả sơn nhìn lên lâu như vậy, nhưng vẫn cố ý hỏi xem nàng trả lời thế nào.

“Ta...” Miên Miên cân nhắc câu trả lời, sau đó làm ra bộ yếu đuối vô tri không hiểu biết: “Ta thấy ngươi giống y một con ech nhảy lên nhảy xuống ở chỗ nào đó, rồi ngươi lao vào cắn khắp người đại tỷ kia, đại tỷ kia cũng cắn lại ngươi, các ngươi đang làm cái gì vậy? Ngươi không đau sao?”.

Nói dứt lời, nàng chạm vào người hấn vỗ vỗ vài cái biểu thị sự trấn an...

Tiêu tri vừa nghe, thiếu chút nữa tức giận đến nổi máu tươi bắn ra xa ba thước, tư thế của hấn rõ là gọi cảm mê người như vậy, thế mà trước mắt nhóc con này thành ra giống y con ech đang nhảy lên nhảy xuống.

Vẫn biết lời nói của trẻ em không có kỳ cái gì bao giờ, đứa nhỏ này lại thật thà nói ra như vậy, dù rất muốn rộng lượng nhưng sự tự trọng của Tiêu Tri vẫn bị đã kích nghiêm trọng.

Bóp cái mũi nhỏ xinh xắn của nàng, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đó không phải là ech đang nhảy lên nhảy xuống mà là hương thụ đó, có hiểu hay không?”.

“Ừm... A...” Miên Miên bị hấn bóp chặt vô cùng khó chịu, nàng không thở nổi, ra sức đương đôi tay mập mạp của mình lên đẩy mạnh tay hấn ra.

“Đau lắm đó... ngươi có biết hay không hả?”. Sở cái mũi bị bóp đỏ hồng của mình, cái miệng chu lên biểu thị sự bất mãn.

Tiêu Trì buông tay ra, trong lòng thầm nghĩ, chơi với đứa nhỏ này thật vui, bất giác chuyển sang bế lấy nàng.

Miên Miên nhìn ánh mắt hấn biết rõ là hấn cố ý. Vì vậy quyết định trả thù, vừa nẩy hấn cố ý hỏi nàng đã nhìn thấy cái gì, hiện tại nàng cũng muốn hỏi lại hấn.

“Ngươi nói hường thụ nghĩa là sao? Đó là cái gì vậy? Ngươi có bị đau không?”. Làm ra vẻ vô tri không hiểu biết nàng hỏi một loạt vấn đề có độ khó cao, sau đó mở to đôi mắt chờ đợi, ánh mắt đằng sau hàng mi dài lấp lóe tinh quang, chờ xem hấn trả lời thế nào.

Tiêu Trì đầu tiên là sùng sốt, tiếp đó khoe miệng nhếch lên, cười to rồi bảo: “Bé con à, khi nào lớn lên ngươi tự khắc sẽ hiểu được”.

Toàn thân Miên Miên run lên, trong lòng hốt hoảng run sợ.

Giọng nói của hấn nghe thế nào thì cũng vẫn cảm thấy dường như hấn muốn ám chỉ cái gì đó, hoen nữa cái vẻ mặt hấn cùng nụ cười quỷ mị kia thật là dọa người ta sợ chết khiếp.

“Ta đã trả lời câu hỏi của ngươi rồi, giờ đến ngươi trả lời câu hỏi của ta, ngươi tên là gì? Người của cung nào?”. Tiêu Trì muốn đối đáp với nàng tới cùng.

“À... Ta là Nguyễn... Tên ta là Hạ Lan Miên Miên, ở Mộng Xuân Các, còn ngươi?”.

“Hạ Lan Miên Miên? Mộng xuân các? Ngươi là thái tử phi?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bế Nàng Về Cung

Tiêu Trì lập tức thả nàng xuống đất.

“Đúng vậy... Ngươi biết ta sao? Ngươi là ai vậy?” Miên Miên ngẩng đầu, không biết thái độ của hấn vì sao lại thay đổi như vậy.

Tiêu Trì cười nhạt, rồi lộ rõ sự xa lánh, cười tươi nói: “Người đâu, mau hộ tống thái tử phi hồi cung”.

Không biết hai vị thái giám xuất hiện từ đâu đi tới trước mặt bọn họ: “Dạ, đại hoàng tử”.

Đại hoàng tử? Miên Miên suy nghĩ, hay đây chính là vị đại hoàng tử trong truyền thuyết cả ngày hoang dã? Ca ca của Tiêu Nguyệt.

Quả nhiên danh bất hư truyền, vừa rồi còn tranh cãi hăng say như vậy thế mà nay đã lạnh lùng trầm tĩnh như vậy.

“Nô tài hộ tống thái tử phi hồi cung.” Hai thái giám cúi người, gương mặt không biểu lộ cảm xúc nào.

Miên Miên không hiểu có chuyện gì đã xảy ra, chỉ là trực giác mách bảo nàng, sau khi Tiêu Trì biết thân thế của nàng đã lộ ra ý đối địch.

Ài... Tất cả tại Tiêu Nguyệt thường ngày quan hệ với người khác không tốt, nên anh em trong nhà mới bất hòa như vậy.

Phần nô theo sát hai thái giám hồi cung, ngày hôm nay tuy rằng rình coi thất bại, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, chỉ ít thấy được một hồi đại chiến hết sức đặc sắc.

Tiêu Trì nhìn thấy thân thể bé nhỏ tròn vo đang cố gắng chạy theo hai thái giám, hình như nàng đã rất nỗ lực, nô tài đúng là không hiểu được tởm với trẻ nhỏ phải biết chiều chuộng một chút.

Nhẹ thờ dài, chính hấn cũng nghĩ không ra, tại sao hấn lại mở miệng gọi nàng lại.

“Chờ một chút...”

Thân thể bé nhỏ nhất thời dừng lại, có chút hưng phấn quay đầu lại, mắt mở to nhìn hấn đầy mong đợi, nụ cười trên gương mặt trông hết sức ngọt ngào.

Đây chính là tuyệt chiêu do việc nàng ở chung với hoàng đế lâu ngày tu luyện mà thành, mỗi lần chỉ cần nàng làm vẻ mặt này với hoàng đế, thì hoàng đế

lập tức đáp ứng tất cả nguyện vọng của nàng mà không cần nàng phải thỏa hiệp hay nài nỉ, chiều này lúc nào cũng hữu dụng.

Tiêu Trì bị biểu tình ngây thơ của nàng hấp dẫn, nhanh nhẹn đi về phía nàng, đưa hai tay bế nàng lên: “Bản vương bế ngươi hồi cung....”.

“Ha ha... Hay lắm...” Nàng cười càng thêm ngọt ngào, nhào vào trong lòng Tiêu Trì, gác đầu lên vai hắn. Vừa nãy thực sự mệt mỏi quá, hai thái giám kia đi đi thật quá nhanh, nàng hầu như phải hối hả chạy mới đuổi kịp.

Hít hít hà hà ~ Người hắn thật là thơm tho, hương thơm nhẹ lan tỏa, dễ chịu quá.

Miên Miên tựa vào vai hắn, án nhàn ngủ, bàn tay nắm chắc vào ngựa áo hắn, dù gì đây vẫn là hoàng cung, Tiêu Trì sẽ không dám đem nàng đi bán.

Cảm nhận được hương vị ngọt ngào toát ra từ đũa nhỏ này, trong lòng Tiêu Trì như có một dòng nước ấm chảy qua, rất lâu rồi hắn không có loại cảm giác này.

Đi thật là chậm, cẩn thận từng li từng tí bế nàng về Mộng Xuân các.

Bọn họ không biết rằng, trong Mộng Xuân các lúc này đang nhốn nháo thế nào, hoàng đế cùng Tiêu Nguyệt đều giận dữ, chờ hạ nhân hồi báo.

Thái tử phi mất tích, làm sao mà không khẩn trương cho được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Trong Lòng Làm Nũng

Thái tử phi mất tích, làm sao mà không khẩn trương cho được.

Lúc Tiêu Trì ôm Miên Miên trở lại Mộng Xuân các, trong phòng nô tài đã quỳ thành một hàng.

Hoàng đế cùng Tiêu Nguyệt ngồi ở vị trí chủ thượng, vẻ mặt đều ngưng trọng giống như sao hỏa muốn đánh vào trái đất, nghe thấy nô tài bẩm báo thái tử phi hồi cung, đầu tiên là thở hắt ra, sau đó nhìn thấy người ôm Miên Miên trở về là Tiêu Trì thì vẻ mặt lập tức sa sầm cứ như ngày tận thế đến nơi.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng...” Tiêu Trì không kiêu ngạo không siểm nịnh hướng về phía hoàng đế hành lễ, còn Tiêu Nguyệt đã nhanh chóng đi qua.

“Khuyến hoàng huynh vất vả rồi, thái tử phi ngày thường ăn khá nhiều, vẫn là để ta ôm đi”. Vừa dứt lời, cũng không cần biết đến phản ứng của Tiêu Trì, giống như đoạt bảo bối mà ôm lấy Miên Miên về.

Tiêu Trì là loại người nào, Tiêu Trì là người nổi tiếng có nhiều nữ nhân tới đêm không xuể, nhìn Miên Miên như con heo nhỏ nhào vào lòng hắn ngủ say, Tiêu Nguyệt tức mà không làm gì được.

Sau khi ôm lấy Miên Miên Tiêu Nguyệt lập tức nhéo lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng một phen, nàng mất tích mấy canh giờ, lòng hắn lo lắng như kiến bò chảo nóng, nha đầu kia thật giỏi cư nhiên nằm ở trong lòng nam nhân khác ngủ.

“Ai nha...” Miên Miên bị nhéo tỉnh ngủ, mở choàng mắt, lọt vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt phẫn nộ của Tiêu Nguyệt.

Nàng vừa cùng Chu Công đánh cờ, đầu óc vẫn trong trạng thái mơ màng, nâng bàn tay mập mập nhỏ bé xoa nhẹ mắt, nhìn Tiêu Nguyệt, mơ hồ hỏi: “Sao vậy? Sao ngươi lại ở trong này?”.

Tiêu Nguyệt không lên tiếng chỉ muốn biết vài canh giờ trước nàng đã xảy ra chuyện gì, như thế nào lại ở cùng một chỗ với Tiêu Trì, thân hình nhỏ bé mập mập của nàng có rơi vào ma trảo của Tiêu Trì hay không?

Miên Miên đầu óc thanh tỉnh được một chút, nhìn nô tài quỳ trong phòng, còn khuôn mặt của hoàng đế tràn đầy nghi vấn, rốt cục phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng từ trên người Tiêu Nguyệt nhảy xuống, nàng làm sao có thể thân cận cùng thái tử yêu nghiệt lãnh huyết này!

“Phụ hoàng...” tươi cười lấy lòng chạy đến, ngay lập tức nhào vào lòng hoàng đế, “Phụ hoàng... Người vì sao lại phạt bọn họ? Là vì Miên nhi sao?”

Hoàng đế vốn đang có chút tức giận, nay lại thấy Miên Miên ở trong lòng hắn làm nũng, bao nhiêu tức giận liền tiêu biến.

Vì thế nhẹ giọng, vẻ mặt như của một người cha nhân từ tươi cười nói: “Bọn họ không có xem trọng ngươi, phụ hoàng sốt ruột, ngươi cảm thấy phụ hoàng có nên phạt bọn họ không?”.

“Không nên...” nhìn đám nô tài đáng thương phải chịu liên lụy, trong lòng Miên Miên cũng có chút không dễ chịu, “là Miên nhi ham chơi chạy mất, không liên quan đến bọn họ”.

“Là như vậy sao?” hoàng đế gật đầu, lập tức nhìn Tiêu Trì, “Miên nhi vì sao lại ở cùng một chỗ với người?”.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bị Đánh

Miên Miên khẩn trương nhìn Tiêu Trì, sợ hắn sẽ không thành thật đem chuyện lúc đó nói ra, nếu như bị Tiêu Nguyệt cùng hoàng đế phát hiện nàng nhìn lên bọn họ làm chuyện nam nữ, thì thật sự là mất mặt quá đi mất.

“Phụ hoàng... Miên nhi bị lạc đường, vừa lúc gặp được Sở vương, hắn liền đưa ta trở về đây.” Nói xong liền rời khỏi lòng hoàng đế, đi đến bên cạnh Tiêu Trì lôi kéo vạt áo hắn “Sở vương là người tốt”.

Tiêu Trì không nghĩ tới nàng lại nói như vậy, dường như trong mắt nàng ý tứ giống như khẩn cầu hắn không được nói ra sự thật.

“Là như thế sao?”. Ánh mắt hoàng đế như trước không rời khỏi Tiêu Trì, giống như muốn từ vẻ mặt của hắn nhìn ra thật giả.

“Đúng vậy... Phụ hoàng” Tiêu Trì trừng mắt nhìn Miên Miên, loại chuyện lén lút này trước kia hắn tuyệt đối không bao giờ làm, mà bây giờ tiềm thức lại không chế vô thức làm ra.

Tiêu Nguyệt nhìn thấu hết sự phối hợp ăn ý của bọn họ, trái bí đao mập này bình thường chỉ biết ăn, nay chỉ trong một buổi trưa liền câu mắt hờn Tiêu Trì.

Nắm chặt bàn tay thành quyền, đôi mắt khinh thường nhìn bọn họ, nhưng trong lòng dấm chua lại dâng lên.

Trong mắt nhóc con mập ú này căn bản không nhìn đến hắn.

“Tiểu miên nhi trở về là tốt rồi, vừa rồi không nhìn thấy người, trầm và Nguyệt nhi rất lo lắng...” Hoàng đế nói xong đứng dậy, ý muốn cho bọn họ một không gian riêng.

Cái tư tưởng gì đây, nàng mới mấy tuổi, cần phải như vậy sao? Chẳng lẽ còn phải nhận sai với Tiêu Nguyệt vì cái chuyện nhỏ đó sao?

Miên Miên bĩu môi, thân hình nhỏ bé cúi xuống hành lễ, ” cung tiễn phụ hoàng...”

Sau đó, nhìn hoàng đế dẫn đám nô tài rời đi, Tiêu Trì cùng nô tài của hắn cũng lui xuống dưới.

Miên Miên nghiêng đầu nhìn theo bọn họ, giống như đang chờ mong cái gì đó.

Quả nhiên, Tiêu Trì đi đến cửa thì dừng lại, quay đầu nhìn nhìn Miên Miên, vừa lúc nhìn thấy hai mắt nàng phát sáng

“Cám ơn nha... tạm biệt...” Miên Miên dùng hình miệng ra hiệu, hơn nữa còn phát phát tay, hoàn toàn không có chú ý tới Tiêu Nguyệt đang đứng ở một bên giận dữ.

Tiêu Trì sùng nịch nhìn nàng, cũng phát phát tay với nàng, rồi mới rời đi.

Miên Miên đứng tại chỗ, bộ dáng giống như lưu luyến không rời, không biết vì sao cảm giác của nàng đối với Tiêu Trì không tệ, người đẹp trai lại tốt bụng.

“Người ta đã đi rồi...” Thanh âm lạnh như băng không một chút độ ấm từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Miên Miên quay đầu lại, còn chưa có phản ứng, cả người đã bị Tiêu Nguyệt vác lên, tiếp theo chỉ cảm thấy mông chọt lạnh, Tiêu Nguyệt đã cởi tiết khô của nàng ra.

“Người làm gì thế...?” Miên Miên sợ tới mức hoa dung thất sắc, hắn vì sao lại cởi quần của nàng, ” ư, người muốn làm gì, ta với người đâu có thân quen gì đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32: Bị Đánh Vào Mông

“Ngươi làm gì thế...?” Miên Miên sợ tới mức hoa dung thất sắc, hẳn vì sao lại cời quần của nàng chứ? “này, ngươi muốn làm gì, ta với ngươi đâu có thân quen gì đâu”.

“Không phải thân quen? Vậy ngươi thân quen với ai? Với Tiêu tri à?”

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.....?” Miên Miên sợ hãi muốn đưa tay che lại cái mông đang hở hang của mình, nhưng nàng đang bị hấn vác lên, tay cũng không đủ dài để che tới chỗ đó.

“Ngươi cho là ta đang muốn cái gì, ngươi biết sai chưa?” Tiêu Nguyệt chỉ mới mười bốn tuổi, bản tính trẻ con nổi lên, đem nàng đặt trên đùi mình.

“Ngươi..... Ngươi đây là đang ngược đãi cô gái vị thành niên, ta muốn tố giác với phụ hoàng...”

“Ngươi cứ việc tố cáo” hấn nói dứt lời liền giơ lên một bàn tay, hướng chiếc mông trắng như tuyết của nàng mà đánh vào.

Ba ba ba..... Chiếc mông trắng nõn lập tức bị đánh đỏ bừng.

“Ồ..... Tiêu nguyệt! Ngươi là tên bại hoại, ngươi dám đánh ta, ngươi thật sự đánh ta.....” Ta ghét ngươi, ghét ngươi.....” Miên Miên vừa khóc vừa kêu, mông rất bỏng, nàng thống hận bản thân tại sao chỉ có bảy tuổi, không thể chống lại tên tiểu tử này

“Đây là trừng phạt ngươi không nghe lời! Về sau còn dám ham chơi rồi mất tích không? Còn dám nhào vào lòng nam nhân khác ngủ không?” Tiêu Nguyệt không dừng lại động tác tiếp tục phát tiết cơn tức giận của hấn. (a~! dã man)

Miên Miên nghe trong lời nói của hấn có chút dấm chua, thầm nghĩ rằng tên tiểu tử này chẳng lẽ đang ghen tị, hấn không phải rất lành huyết sao?

“Ồ..... Đau quá..... Ta sai rồi, ta cũng không dám nữa.” Nữ nhân cao thâm thì không nên chấp nhặt để rồi phải chịu thiệt, biết rõ đánh không lại hấn, vậy thì chịu nhận sai cho xong, mông nàng thật sự rất đau, yêu nghiệt này xuống tay quá ác độc, hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc.

“Thật sự biết mình sai lầm rồi chứ? Cam đoan không có lần sau chứ?” Tiêu Nguyệt dừng động tác, đôi đồng mâu thâm thúy nhìn chằm chằm thẳng vào khuôn mặt nàng.

“Ừ..... Ta cam đoan, về sau không dám nữa.” Miên Miên ngoài miệng thề thốt, trong lòng lại âm thầm thề: hận này, Miên Miên ta nhất định phải báo

“Tạm thời tin tưởng ngươi một lần.” Tiêu Nguyệt ôm Miên Miên đi vào phòng ngủ, đặt nàng lên trên giường.

Vừa rời mông bị đánh đau, giờ Miên Miên chỉ có thể nằm sấp.

Ủy khuất mà nhúc nhích thân thể nhỏ bé mập mập lui vào góc tường, lông mi đen dài còn lưu lại nước mắt, bộ dạng hoảng sợ nhìn Tiêu Nguyệt.

“Đánh thế thôi nhé. Ta về sau sẽ thật sự nghe lời mà”.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cùng Nhau Ngủ

“Còn đau không?” Tiêu Nguyệt ngồi vào mép giường, sự tức giận trong đôi mắt phượng dần biến mất, tầm mắt nhìn xuống cái mông đỏ bừng của nàng.

Miên Miên thấy hấn thay đổi thái độ thì bắt đầu từ một tác lại muốn tiến lên một thước “đau chết ta luôn”.

Tiêu Nguyệt cũng không tức giận, chỉ là bất đắc dĩ cười cười, đứng dậy đi tìm cái lọ nhỏ rồi đổ vào ngón tay một ít thuốc mỡ.

“Ngươi muốn làm gì.....?” Hiểu được ý đồ của hấn, Miên Miên sợ tới mức run run, muốn rời khỏi hấn.

Ở trước mặt hấn lộ ra cái mông đã cần phải có rất nhiều dũng khí, bây giờ còn bị hấn sờ nữa sao? Tuy rằng đó là bôi thuốc, tuy rằng nàng chỉ mới bảy tuổi, nhưng tâm lý vẫn khó chấp nhận.

“Ngươi vừa rồi còn cam đoan nói sẽ nghe lời, bây giờ đã quên rồi sao?”. Tiêu Nguyệt cố ý làm vẻ mặt nghiêm túc đe dọa nàng.

Chiều này quả nhiên có hiệu quả, Miên Miên rút cổ, sau đó chui đầu vào trong chăn tỏ vẻ ngủ đông ý, khuất phục dưới dâm uy của hấn, nàng cũng không muốn đau càng thêm đau.

Tên Tiêu Nguyệt này vui buồn thất thường, bây giờ chưa thể tách khỏi hẳn thì tốt hơn là đừng nên chọc giận hẳn.

Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt lên chiếc móng nhỏ của nàng, đem thuốc mỡ mát lạnh cẩn thận bôi lên da thịt đỏ bưng.

Loại thuốc này rất hiệu quả, Miên Miên cảm thấy móng của mình dần bớt đau đớn liền lộ cái đầu nhỏ vụng trộm ngắm Tiêu Nguyệt.

Giờ phút này hẳn cực kỳ chăm chú bôi thuốc đều đều, lực đạo cẩn thận cùng biểu tình chuyên chú, tất cả làm cho Miên Miên cảm thấy có một chút ảo giác.

Kỳ thật hẳn cũng không phải lãnh huyết lắm, có lẽ bởi vì sinh tại nơi hoàng cung vô cùng phức tạp chỉ có thể dùng biểu cảm lạnh lùng để che giấu chính mình không cho người khác thấy được nhu tình của hẳn.

Tiêu Nguyệt ngẩng đầu, bắt gặp Miên Miên đang dùng ánh mắt kì quái đánh giá hẳn, khoe miệng hơi cong lên tạo ra một chút ý cười câu hồn “Thế nào..... Còn đau không?”.

“Ừ..... Không đau”. Đôi tay mân mê cái miệng, chiếc đầu nhỏ nhún lắc lắc, trong mắt đã có lệ quang chớp động.

Vừa rồi là giả vờ ủy khuất, giờ phút này là thật sự ủy khuất, chưa có ai dùng sức đánh nàng như Tiêu Nguyệt.

“Tốt lắm, ngoan..... Tên nguoi là Hạ Lan Miên Miên, nên cũng giống như chú cừu nhỏ ngoan ngoãn luôn biết nghe lời, hiểu không?” Tiêu nguyệt nhẹ giọng an ủi, bôi thuốc, rồi sai người đi chuẩn bị bữa tối.

“Cho nguoi ăn ngay tại trên giường, đêm nay ta ở đây ngủ cùng nguoi.”

“A.....!!!” Miên Miên mở to mắt, bồi nàng ngủ ư? chuyện này không thích hợp chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ta Là Chim Cánh Cụt Nhỏ

“A.....!!!” Miên Miên mở to mắt, bồi nàng ngủ ư? Chuyện này ... không thích hợp chút nào

“Như thế nào? Tiểu miên nhi không muốn sao?” Tiêu Nguyệt nói như thật nhưng trong bụng lại thấy tức cười muốn chết.

Lâu rồi không tìm được chuyện gì vui như vậy, đấu với tiểu cô nương này, thật sự rất thú vị.

Nguyễn Miên Miên chớp chớp mắt, bắt đầu nghĩ nên nói dối như thế nào.

“Chuyện này..... Ta nghe nói là..... Hai đứa trẻ đều phải trưởng thành, cao như thế này mới có thể cùng nhau ngủ chứ?” Nói xong còn dương tay lên diễn tả độ cao.

“Thế nhưng, tiểu Miên nhi, ta đã cao như vậy rồi”

“Nhưng mà ta vẫn còn nhỏ thấp tịt à?” Về mặt khuôn trang nhìn hẳn, chắc không phải là hẳn đang nói thật đấy chứ, tại sao phải ngủ tại đây, ngủ ở giường của mình không được sao?

“Không sao, nguoi là thái tử phi do phụ hoàng tứ hôn, chúng ta có thể ngủ cùng nhau.”

Kỳ thật trong lòng Tiêu Nguyệt có chút không hiểu, tiểu Miên nhi này tại sao lại sợ phải ngủ cùng hẳn như vậy nhỉ? tiểu hài tử mới bảy tuổi, cái gì cũng không hiểu mới đúng chứ, nhưng nàng lại lo lắng cái gì nhỉ? Lo lắng mình bị ăn sao? (thể xác 7 tuổi nhưng tâm hồn thì già rồi ca ời =)))

“Ăn mấy cái này trước đi, nguoi nên ngoan ngoãn nằm yên không nên cử động, ta đi ra ngoài lấy.” Tiêu Nguyệt nói xong đứng dậy, không nhìn về mặt sợ hãi của bé con béo mập kia nữa.

Nguyễn Miên Miên nằm trên giường nhìn Tiêu Nguyệt đi ra ngoài, rồi lập tức cúi đầu, về mặt lộ rõ vẻ bất đắc dĩ.

Nên làm cái gì bây giờ? Nhìn thấy thân thể nhỏ bé toàn thịt là thịt chưa phát dục của mình, hẳn là ăn không được.

Hơn nữa Tiêu Nguyệt mới từng này tuổi nhất định không hiểu được mấy chuyện đó.

Đúng, ta chính là đáng người chim cánh cụt nhỏ, sẽ chả có ai buồn ăn đâu.

Nhưng, vì tránh bị xấu hổ, nàng vẫn quyết định giả bộ ngủ là tốt nhất.

Cuộn mình rồi tựa vào tường vẫn tư thế nằm úp sấp như trước, khuôn mặt trắng nõn dựa vào gối, nhắm mắt lại, bắt đầu tự thôi miên: Ta là chim cánh cụt nhỏ, ta còn vị thành niên, ta không thể ăn được.....

Thầm niệm một lần lại một lần, miệng lẩm nhẩm liên tục đếm cừu.

Lúc Tiêu nguyệt bung đồ vào, Miên Miên đã ôm chăn ngủ mất tiêu rồi.

Tiêu Nguyệt đến gần nàng, nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng, nhìn không được dùng tay vuốt ve một chút..

Hắn tắm rửa xong, cuối cùng thổi tắt đèn rồi nằm lên giường.

Đêm thực yên tĩnh. Chờ khi suy nghĩ lắng đọng xuống dưới Tiêu Nguyệt mới phát hiện, ngày thường hắn vốn ít nói, thế nhưng bây giờ lại cùng một bé con lại bảy tuổi tranh luận toàn chuyện vô nghĩa vớ vẩn. Hắn thực sự cảm thấy phi thường hứng thú với loại đề tài này nữa chứ.

Hắn bắt đầu đi lác đác, vẻ mặt tươi cười sùng nịnh, nhìn tướng ngữ không đáng yêu chút nào của bé con béo mập này.

Lúc nàng ngủ miệng cong lên, không hề lạnh chút nào, cái chân mập mập còn trực tiếp cuộn lấy thắt lưng mảnh khảnh của hắn, bàn tay mềm mại khoát lên ngực hắn, trong miệng còn đang nói mơ : “Ta là chim cánh cụt nhỏ.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tiêu Nguyệt Nằm Mơ

Khi nàng ngủ môi nàng chu lên, trông chả hề lạnh chút nào, cái chân mũm mĩm trực tiếp cuộn lấy thắt lưng mảnh khảnh của hắn, bàn tay mềm mại khoát lên ngực hắn, trong miệng còn đang lẩm nhẩm lẩm nhẩm nói mơ: “Ta là chim cánh cụt bé nhỏ...”

Chim cánh cụt bé nhỏ? Là vật gì vậy? Tiêu Nguyệt khó hiểu, thật không biết nàng đọc sách gì mà miệng lúc nào cũng có thể nói ra được những từ ngữ cổ quái kì lạ.

Ánh trăng nhẹ nhàng xuyên qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng, nhìn khuôn mặt ngủ say của nàng, trắng hồng giống như một quả đào, Tiêu Nguyệt nhìn không được vươn tay chọc chọc vào má nàng, rất mềm, rất đàn hồi, còn có nhiều thịt.

Người trong ngực khẽ hừ một tiếng, tựa hồ bị người ngoài đụng vào quấy rối đến giấc ngủ của nàng, ngay sau đó liền xoay người, bàn tay mềm mại giống như chân mèo nhẹ nhàng bấu trước ngực hắn, làm hắn cảm thấy ngứa.

Hơi thở ấm áp của nàng chỉ cách một lớp quần áo mỏng phả vào trước ngực Tiêu Nguyệt, không hiểu sao lại làm cho cơ thể Tiêu Nguyệt có phản ứng ngứa, tựa như chỉ một động tác sẽ làm cho máu huyết toàn thân hắn đông cứng lại, một vị trí nào đó trên cơ thể hắn lần đầu tiên xuất hiện cảm giác rục rịch.

Tiêu Nguyệt không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, lại càng không muốn giác quan nào đó rung động khó kiềm chế, chậm rãi thả lỏng cơ thể, ôm bé con vào trong lòng, nhắm mắt lại, bắt đầu tự mình thôi miên mình, bắt quả khác biệt với Miên Miên chính là trong miệng hắn đang lẩm nhẩm đọc thanh tâm chú.

Không còn bất cứ dấu vết nào của ảo mộng.

Tiêu Nguyệt mười bốn tuổi, đã niệm thanh tâm chú đến hỗn loạn đầu óc rồi mới thiếp ngủ.

Tiếp theo hắn bắt đầu nằm mơ.

Trong mơ, hắn tựa hồ như đi tới cõi tiên, ở đó có một thiếu nữ, tuổi chừng mười bốn mười lăm, thiếu nữ nói nàng tên là Nguyễn Miên Miên.

Tiêu Nguyệt không thấy rõ tướng mạo của nàng, chỉ mơ hồ cảm thấy nàng rất quen thuộc, giống như là Hạ Lan Miên Miên sau khi lớn lên.

Sau đó, bọn họ ở trong cõi tiên này tràn đầy nhu tình lưu luyến, mềm mại mà ôn tồn, sau cùng là đến chuyện nam nữ, khó phân thắng bại... (sao mà nghe ghê gớm thế này=,=)

Ánh sáng đầu mùa xuân ấm áp rạng rỡ xuyên qua sương mù chiếu rọi vào bên trong, làn gió nhẹ theo cửa sổ chậm chậm thổi qua, vừa ấm áp vừa khoan

khoái.

Trên chiếc giường lớn tinh xảo mềm mại, Nguyễn Miên Miên ghé vào cạnh người Tiêu Nguyệt, cái chân mồm mồm ôm lấy thắt lưng hắn, dần dần tỉnh lại. Phía sau lưng tựa như có một cái đệm lưng hết sức êm ái? Không giống như cái chăn, chẳng lẽ là trước khi đi ngủ nàng lại ôm theo gấu bông ngủ cùng? Lấy tay đâm đâm, vừa vặn trúng vào ngực Tiêu Nguyệt, thật thoải mái a.

Không an phận mà chuyển động cơ thể, Miên Miên chậm rãi mở mắt, lọt vào trong tầm mắt tự nhiên lại là sắc mặt ửng hồng của Tiêu Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đụng Trúng Hắn

“Tiêu Nguyệt?” chậm rãi phun ra hai chữ, trí nhớ ngay lập tức đảo ngược về tối hôm qua.

Nàng muốn giả bộ ngủ, kết quả lại thực sự ngủ luôn, sau đó không nhớ gì nữa, không đúng, tại sao mình lại nép vào trong ngực hắn, tư thế mờ ám quá, lại còn gối đầu lên ngực hắn nữa.

Hồ...may là hai người đều mặc nguyên quần áo.

“Chim cánh cụt bé nhỏ...thức dậy rồi sao?” Tiêu Nguyệt trong mắt tràn đầy ý cười, quan sát nàng từ khi tỉnh lại với hàng loạt biểu cảm.

Chim cánh cụt bé nhỏ? Chết tiệt! Hắn nghe được hết cả.

Cơ thể rời khỏi hắn, tay cũng rút về nhưng lại vừa vặn đụng trúng vị trí nhạy cảm nào đó trên cơ thể hắn.

“Ừ...” Tiêu Nguyệt buồn bực hừ một tiếng, giọng nói có chút khàn khàn, sắc mặt càng thêm ửng hồng, biểu tình đã có chút ngượng ngùng, dường như bị người ta phát hiện ra chuyện bí mật không thể cho ai biết.

Miên Miên sợ đến mức khăn trương rút tay lại, cảm thấy có điểm không hợp lý, hắn hỏi hộp cái quái gì chứ?

Vừa rồi khi đụng tới hắn, đúng là đụng tới nơi nào đó của hắn sao?

Aaaaaaaa!! Nơi nào đó của hắn đúng là đang trong trạng thái dâng trào a, hơn nữa ~ hình như ~ đại khái ~ có lẽ ~ y phục của hắn đang ẩm ướt.

Miên Miên cũng sợ đến sắc mặt đỏ bừng, nàng cơ bản hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Tiêu Nguyệt mười bốn tuổi, chính là nam hài tử lần đầu tiên trưởng thành.

Lại nhìn hắn mà biểu tình trên mặt lộ vẻ sợ hãi, rất có thể, tối hôm qua hắn lần đầu tiên xuất tinh trong mơ.

Mà xuất tinh trong mơ, thông thường, là phải mơ tới chuyện nam nữ mới phát sinh, mà tối hôm qua hắn đã ôm nàng ngủ.

Nói cách khác, Tiêu Nguyệt tối hôm qua ôm một bé con như nàng nhưng lại liên tưởng tới chuyện YY, còn lỡ để xuất mộng tinh nữa chứ.

Mà chuyện này cũng biểu lộ thực tế, Tiêu Nguyệt đã trưởng thành, và sẽ có khả năng ăn nàng.

Miên Miên cười ha hả quay lại đối mặt với hắn vừa gật đầu vừa cười khúc khích, cười đến mức có pha chút thâm ý.

Nàng cười như vậy, Tiêu Nguyệt càng cảm thấy không được tự nhiên, có chút xấu hổ mà khó xử, nhưng nghĩ lại, dù trưởng thành sớm nhưng nha đầu này cũng không có khả năng làm hắn u mê như thế chứ.

“Ngươi cười cái gì thế hả...chim cánh cụt bé nhỏ.”

“A...hahaha...không a...” Miên Miên lập tức giả ngu, ta là cười, chỉ vào không trung, “Oa, ngươi xem, hôm nay có mây trắng, bầu trời thật trong xanh, thời tiết thật tốt a.”

“...” chả ăn khớp gì hết? Trong đầu Tiêu Nguyệt tràn đầy nghi vấn.

Thừa dịp Tiêu Nguyệt ngây người, Miên Miên ngay lập tức nhảy xuống giường, “Hôm nay thời tiết tốt như vậy, ta muốn ra ngoài chơi, còn người nên ngủ nhiều chút.” Nói xong đem chăn ném lên người hắn, nhanh như chớp chạy đi.

Thở hắt ra... tên Tiêu Nguyệt này, có phần thật nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Dung Triệt Tặng Thỏ

Miên Miên từ gian phòng đỏ chuồn ra, mới vừa đi tới cửa thì đụng phải Dung Triệt, tiếp theo hai người đều ngã chổng vó trên mặt đất.

“Ôi... người nào đó? Mới sáng sớm đã đứng trước cửa phòng ta rồi.” Miên Miên hồn hên quát.

Mộng xuân các là địa bàn của nàng, ai lại dám to gan đụng vào nàng như vậy.

“Miên nhi... là ta...” Dung Triệt đứng lên, nâng Miên Miên đứng dậy.

“Dung triệt?” Nguyễn Miên Miên đầu tiên là sững sốt một chút, tiếp theo lập tức nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, hắn thì tin tưởng Tuyết Hoa như vậy lại còn dám lừa nàng, muội muội của mình mắt tích cũng không quan tâm.

“Ngươi tới để làm gì...?” nàng tức giận đáp lại rồi lạnh lùng nhìn hắn.

“Ta đến...” Dung Triệt tựa hồ do dự một chút, tiếp theo từ trên mặt đất nhật lên một cái lồng sắt bởi vì vừa ngã nên bị roi.

“Ta đến tặng cái này cho muội muội...” cầm lồng sắt đưa cho Miên Miên, Hạ Lan Dung Triệt nhìn nàng vẻ mặt có chút khản trương.

“Đưa cho ta cái gì thế?” Miên Miên nghi ngờ tiếp nhận, nhìn kỹ, bên trong hóa ra là một con thỏ nhỏ.

“Ta thấy muội rất thích con mèo kia của Thái tử, ban đầu ta cũng muốn tìm một con giống thế, nhưng tìm không được loại như vậy, con thỏ trắng nhỏ này cũng là màu trắng, muội thích không?”

Miên Miên lấy tay cầm tai của con thỏ, đôi tai dài, con ngươi màu đỏ, hàm răng giống như chuột, lông trắng như tuyết, còn rất mũm mĩm, quả thực rất dễ thương.

Dung Triệt nhìn nàng tươi cười, thở phào một hơi.

“Muội sau này không cần đến Linh Tê cung để chơi với con mèo đó nữa.” Khẩu khí của hắn có chút ý tứ khản cầu.

Vì câu này mà Miên Miên ngẩng đầu, nhìn kỹ Dung Triệt, vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười yếu ớt, thần nhiên đến cô độc.

Hắn luôn luôn thích mặc y phục màu xanh, tuổi còn nhỏ mà trên người đã mơ hồ có một loại khí tức lạnh lẽo, phảng phất như tiên nhân xuất trần.

“Sau này nếu buồn chán, cho dù muội không thích chơi với con thỏ này cũng không được tới Linh Tê cung chơi với Phi Sắc nữa.” Hắn nhấn mạnh lần nữa.

Miên Miên rốt cục cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn.

Dung Triệt tựa hồ như rất không thích nàng tới Linh Tê cung, vì cái gì chứ?

“Còn nữa, ngày hôm qua Hoàng thượng cùng Thái tử có làm khó dễ gì muội không? Ta nghe nói bọn họ chờ muội rất lâu, toàn bộ hoàng cung đều phải đi tìm muội.”

Lần này, Miên Miên bắt đầu cười trộm trong lòng, vốn dĩ Dung Triệt vẫn rất quan tâm tới nàng, mới sáng sớm đã đến, phỏng chừng là vì xem nàng hôm qua có phát sinh chuyện gì hay không.

Không biết vì sao hiểu rõ mục đích của hắn, còn thấy hắn cố tình tặng con thỏ này, Miên Miên thầm cười trộm ở trong lòng.

Nàng vẫn đang trong tình trạng đặc biệt hưng phấn, phía sau cánh cửa đột ngột mở ra, Tiêu Nguyệt đã rửa mặt chải đầu đi ra, đúng lúc nghe được cuộc nói chuyện của hai người tại cửa.

Dung Triệt trông thấy hấn, khoe miệng vừa cong lên lập tức mím lại.

Hấn cư nhiên lại đi ra từ tầm cung của nàng, bây giờ mới là sáng sớm, lẽ nào bọn họ tới hôm qua...?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mùi Thuốc Súng Nông Nặc

“Miên nhi...?” Dung Triệt ngay lập tức dùng ánh mắt chất vấn nhìn Nguyễn Miên Miên, tuy rằng hấn còn không hiểu ý nghĩ của chuyện ngủ cùng một chỗ, nhưng trong cùng một căn phòng cũng khó tránh khỏi thân mật tiếp xúc.

Chính hấn cũng không biết vì sao, hấn lại không thích Miên Miên và Tiêu Nguyệt ở quá gần nhau.

“Dung Triệt?” Tiêu Nguyệt đi tới trước mặt hấn, một người mười bốn tuổi, một người bảy tuổi, Tiêu Nguyệt rõ ràng so với hấn cao hơn một cái đầu.

“Tham kiến Thái tử.” Dung Triệt không kiêu ngạo không siểm nịnh mà thi lễ, ngẩng đầu nhìn Tiêu Nguyệt rõ ràng có địch ý.

Tiêu Nguyệt trái lại thấy thái độ rõ ràng của hấn lại có chút kinh ngạc, hấn miễn cưỡng mỉm cười, đôi mắt hơi nheo lại giống như con mèo đang tỏa ra sự nguy hiểm.

“Đến tìm Miên nhi sao?” bình tĩnh đến mức nghe không ra tâm tình trong giọng điệu của hấn, Tiêu Nguyệt đứng dưới ánh mặt trời buổi sớm gần gũi ôn hòa mỉm cười, lại khiến cho người ta cảm thấy xa cách.

“Ừm” Dung Triệt thản nhiên trả lời, ánh mắt lạnh lùng giống y một vị quan bé nhỏ.

Miên Miên yên lặng đứng một bên, cảm thấy hình như trong không khí nồng nặc mùi thuốc súng thì phải?

Tình hình không ổn, nam nhân cùng nam nhân, không đúng, là nam hài cùng nam hài quyết đấu, ta vẫn là chuẩn trước sẽ tốt hơn.

Thân thể mồm mồm làm ra vẻ lơ đãng, yên lặng mà rời khỏi tầm mắt của bọn họ.

Kết quả, còn chưa đi vào trong phòng, đã bị hai thanh âm vang dội gọi lại: “Hạ Lan Miên Miên!”

Tiêu Nguyệt cùng Dung Triệt trầm miệng một lời gọi nàng, bên này hai người trừng mắt lạnh lẽo nhìn nàng, bên kia nàng cư nhiên lại nghĩ có thể dẫn theo con chó nhỏ chuẩn đi.

“Miên nhi...” Tiêu Nguyệt đi qua, điểm điểm vào cái mũi của nàng (cái này em chiếm hehe), dặt tay nàng đi tới trước mặt Dung Triệt.

Miên Miên trong lòng vô cùng hối hận, muốn liều mạng mà bỏ tay hấn ra nhưng hết lần này tới lần khác đều bị hấn dùng lực nắm chặt.

Dung Triệt nhìn bọn họ do dự đi tới, thật muốn tiến lên đoạt lấy Miên Miên, nhưng hấn đã bảy tuổi rồi, đã là một tiểu nam tử hấn, biết rõ về sự khác biệt địa vị trong hoàng cung, không thể tùy hứng được.

“Ngươi mới sáng sớm đã muốn ra ngoài chơi đùa? Còn chưa rửa mặt chải đầu mà đi đâu chứ? Thật là bẩn nha.” Tiêu Nguyệt không thèm đếm xỉa đến vẻ mặt u ám của Dung Triệt, thâm tình mà nhìn Nguyễn Miên Miên, nụ cười mơ hồ tràn đầy sùng nịch.

Lạ nha, hôm nay Tiêu Nguyệt cư xử thật là lạ. Hấn dõi tính lúc nào vậy? hôm qua vẫn còn uy hiếp nàng, không nghe lời thì đánh vào mông, hôm nay đã thay đổi sắc mặt rồi.

Dung Triệt là ca ca ta, ngươi không cần biểu hiện giống hệt hấn, ta thực buồn nôn mà, đồ đạo đức giả!

Bất quá, Tiêu Nguyệt dùng chiêu này quả thực có hiệu quả.

Dung Triệt đứng một bên, lạnh lùng nhìn, cuối cùng quỳ xuống, tỏ ý xin cáo từ.

Miên Miên nhìn bóng lưng hấn rời đi, bóng dáng nho nhỏ, cô đơn mà làm cho người ta tiếc thương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Phải Thiến Cái Đó

“Ngươi đang cầm cái gì trên tay vậy?” Tiêu Nguyệt thấy Miên Miên biểu hiện bộ dáng lưu luyến nhìn theo Dung Triệt đang rời đi, cảm thấy tên tiểu tử Dung Triệt này thoát nhìn rất hiền lành, kỳ thực là một tên nguy quân tử.

Ban này khi hắn đứng ở cửa đã nghe được một chút đoạn đối thoại của bọn họ, Dung Triệt cư nhiên lại cầm Miên Miên tới tắm cùng của hắn chơi với Phi Sắc, hắn nghĩ cái quái gì thế? Chẳng lẽ sợ ta ăn mất muối muối của hắn?

“Không có gì, chỉ là một con thỏ.” Miên Miên đưa lồng sắt ra, ở trước mặt hắn lắc lắc vài cái thì đã vào nhà.

“Con thỏ? Ngươi chờ một chút.” Tiêu Nguyệt cũng theo vào nhà, đoạt lấy lồng sắt trên tay Miên Miên, nắm hai tai con thỏ nhắc nó ra.

“Ngươi đang làm gì?” Miên Miên khần trương nhìn hắn, đây chính là món quà đầu tiên Dung Triệt tặng nàng, trong lòng nàng rất vui, lẽ nào Tiêu Nguyệt vẫn chưa hết giận muốn trút con giận lên đầu con thỏ?

“Dung Triệt đưa cho ngươi hả?” khóe miệng Tiêu Nguyệt nhếch lên châm biếm, khinh thường nhìn con thỏ kia, “Ngươi cảm thấy con thỏ này so với Phi Sắc đáng yêu hơn hả?”

Trong lòng Tiêu Nguyệt, loại sinh vật đẳng cấp thấp này làm sao có thể so được với Phi Sắc có trí tuệ thông minh được.

Phi Sắc? Miên Miên nhận ra Tiêu Nguyệt có vẻ xem thường con thỏ nhỏ này, con mèo tính cách quái dị kia cùng chủ nhân của nó đều như thế, cả ngày chỉ biết vòn cây nắm nhỏ, căn bản không thèm để ý nàng.

Tuy rằng nó xác thực rất đáng yêu, Miên Miên còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp phi sắc trong phòng tắm, khi đó nó rất thông minh, nhưng hiện tại làm sao mà nó lại thay đổi tính cách như thế chứ?

Đúng, nhất định là vì gần mực thì đen gần đèn thì sáng (câu này em tự đổi sang nghĩa Việt nha), sau khi Phi Sắc đi theo Tiêu Nguyệt, tự nhiên lại trở nên thiếu đức hạnh như Tiêu Nguyệt, thật kì lạ!

“Phi Sắc của ngươi đúng là rất đáng yêu, ta đã xem thời gian nó vòn cái nắm so với thời gian quanh quẩn bên cạnh ngươi còn nhiều hơn.”

Miên Miên cố tình dùng ngữ điệu quái gở châm chọc hắn, nhưng trên mặt lại cười đến xán lạn.

Vì con thỏ, ta nhin!

“...” Tiêu Nguyệt nhất thời nghẹn giọng, cắn hận nhìn chằm chằm con thỏ kia, khuôn mặt yêu nghiệt hiện ra vài phần ngả ngớn, khóe môi phảng phất như đang cười, cười đến mức... tà ác.

“Ngươi là Thái tử phi, bên người không được phép có con vật giống đực làm bạn, vậy con thỏ này...” Hắn nhìn thẳng vào Miên Miên, thấy nàng đang nổi giận.

Ngón tay thon dài nhắc hai chân sau của con thỏ, động tác vừa ưu nhã vừa yêu mị, đôi mắt nhìn theo động tác của chính mình, cho đến khi dừng lại ở tiểu vật giữa hai chân con thỏ (hix-.-!), khóe môi khinh thường nhếch lên, bạc môi khẽ mở, chậm rãi phun ra bốn chữ: “Phải...thiến cái đó!” Chikajo: (hu, biến thái! Biến thái! Cực kì biến thái!!>”< đúng là soái ca của iem, hút!)

Nói xong, mang theo con thỏ hướng ra ngoài cửa ném một phát, chỉ nghe con thỏ kêu “Thu” một tiếng bi thương, tiếp theo không còn thanh âm nào nữa.

Con thỏ Dung Triệt tặng nàng!!! Không chết cũng tàn phế!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Kiên Cường Không Chịu Khuất Phục

Miên Miên lao ra, ôm lấy con thỏ đang hấp hối, nó không chỉ vừa bị ném xuống đất, mà còn bị đụng vào cánh cửa khi quăng ra, hiện tại có thể nói là đầu rơi máu chảy.

Đúng là muốn nhìn nhưng không thể nhìn nữa, nhìn nữa ta sẽ là Ninja rồi!

“Tiêu Nguyệt!” âm lượng lên cao gấp tám lần, gần như là gào lên.

Tiêu Nguyệt hiển nhiên không ngờ tới Miên Miên sẽ có phản ứng mạnh như vậy nên có bị hù dọa chút xíu, vốn tưởng kế tiếp sẽ là một trận cuồng phong mưa mù, Miên Miên chắc chắn sẽ cùng hấn liều mạng tới một mắt một còn.

Kết quả nàng chỉ là ôm con thỏ sắp chết vào lòng, rồi chạy vào phòng.

Miên Miên vừa vào phòng đã bắt đầu tìm kiếm thuốc chữa thương, toàn bộ bôi lên người con thỏ.

Máu tươi không ngừng từ trên người con thỏ chảy ra, chính là Miên Miên căn bản không tìm được vết thương ở đâu, chỉ là nắm bình dược trên tay không ngừng run rẩy, đôi mắt cô kèm theo nước mắt ào ra nên có chút mờ hồ.

Các cung nữ sợ đến mức không dám giúp đỡ, Miên Miên cầm bình dược tiếp tục bôi, mặc cho nàng cố gắng làm thế nào đi nữa, máu của con thỏ vẫn không ngừng chảy.

Tay nàng không ngừng run rẩy.

Nhìn con thỏ nằm đó, hô hấp yếu ớt, Miên Miên rốt cục nhìn không được, giọt nước mắt trong suốt theo má chảy xuống... nhưng nàng lại cắn chặt môi không cho bất cứ thanh âm nào nở nào phát ra.

Tiêu Nguyệt nhìn bà vai hơi rung rung của nàng, một nữ hài tử bảy tuổi, quật cường không chịu khuất phục, không hề khóc oa oa ầm ĩ như tối hôm qua.

Tiêu Nguyệt lần đầu tiên thấy nước mắt của nữ hài tử này đúng là khiến cho người ta đau lòng, như là chảy vào trong lòng hấn có một loại chua xót không thể không chế.

Tiêu Nguyệt đi qua, khoát tay áo, tỏ ý ra lệnh hạ nhân lui ra.

Miên Miên vẫn đứng ở đó, mặc cho từng giọt nước mắt rơi trên người con thỏ nàng cũng không lau đi, lại đứng ở đó bất lực mà run rẩy.

Tiêu Nguyệt nhìn khuôn mặt nghiêng của nàng, lần đầu tiên chứng kiến một nữ hài tử bảy tuổi đau lòng, lệ châu lạnh lạnh chảy xuống, giống như hai dòng suối.

Trái tim hấn hơi run rẩy, ôm lấy bà vai của nàng, dịu dàng lau đi nước mắt nàng, như không thấy tình hình hiện tại thì thầm bên tai nàng: “Ngaoan, đừng khóc nữa, chúng ta mang con thỏ này tới ngự y, nó sẽ không sao nữa.”

Hấn nói, tựa hồ có tác dụng an ủi, Miên Miên ngẩng đầu nhìn hấn một cái, trên mặt đầy lệ ngân, sau đó hướng về phía hấn gật đầu, nhẹ nhàng ừ một tiếng tỏ ý bằng lòng.

Tiêu Nguyệt ôm lấy con thỏ, rồi nắm tay nàng, tay nàng vẫn còn chút run rẩy.

Tiêu Nguyệt lần đầu tiên hiểu rõ, Dung Triệt trong lòng nàng có bao nhiêu quan trọng, hấn cũng lần đầu tiên vui mừng như thế, vui mừng vì nàng cùng Dung Triệt là quan hệ huynh muội!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Giác Mơ Bé Nhỏ

Vào ngày thứ hai sau sự kiện Tiêu Nguyệt hành hạ con thỏ, hoàng đế đã ra một đạo thánh chỉ.

Đạo thánh chỉ này tuy có tiếng là chiếu cáo toàn bộ hậu cung, nhưng mục đích cũng như ý nghĩa của nó thì rõ mồn một là nhằm vào Tiêu Nguyệt.

Ý tứ của thánh chỉ cũng rất cụ thể, đó là ra lệnh cho Tiêu Nguyệt phải chờ cho Miên Miên đến mười lăm tuổi mới được viên phòng [1].

Lúc Miên Miên nhận được đạo thánh chỉ này, đã hưng phấn không lời nào tả xiết, ôm thánh chỉ lon ton, tung tăng nhảy múa khắp gian phòng.

Có lẽ hoàng đế đã biết chuyện Tiêu Nguyệt qua đêm ở Mộng Xuân các, nên đã ra đạo thánh chỉ này nhằm thẳng vào Tiêu Nguyệt.

Mục đích hẳn là để bảo vệ nàng rồi, cuối cùng hoàng đế cũng có một chút tính người, biết giúp đỡ trẻ vị thành niên bảo vệ trinh tiết, chỉ ít nàng có thể an tâm về an toàn của bản thân cho tới năm mười lăm tuổi.

Đối với hành vi ngày hôm qua của Tiêu Nguyệt, Miên Miên đã hoàn toàn cho qua, quay mặt nhìn Tiêu Nguyệt đang không ngừng dùng ánh mắt “quyến rũ” bắn phá nàng. Khuôn mặt Miên Miên nhất thời nở nụ cười đắc ý, khuôn mặt lộ rõ suy nghĩ “nhóc con kia, muốn ăn ta ư, hãy đợi vài năm nữa nhé”.

Tiêu Nguyệt nhìn bộ dạng Miên Miên hưng phấn vô cùng, trong lòng chợt thấy khó chịu, thầm nghĩ “sao phụ hoàng lại giúp người ngoài thế nhỉ? Con cừu nhỏ đó sớm muộn cũng là của hắn cơ mà, không phải sao?”. (Meo: uhm, phải phải)

Tiêu Nguyệt phần nộ hồi cung, hẳn đã mười bốn tuổi, tư tưởng lẫn hành vi do trải qua tu luyện nên rất có khí chất vương giả, thế nhưng khi đối diện với Miên Miên, trong lòng lại chợt nảy sinh bản tính đùa giỡn như của một đứa trẻ, bao nhiêu sự lạnh lùng đều tan biến như bọt bóng xà phòng.

Chính bản thân Tiêu Nguyệt cũng không rõ, tại sao lại như vậy?

Đến khi bình tĩnh lại, Miên Miên buồn chán không biết làm gì nên ôm em thỏ đi chơi, nàng cưng chiều em thỏ y như Dung Triệt cưng chiều nàng.

Nàng đặt cho em thỏ một cái tên, gọi là: Giác mơ bé nhỏ!

Cái tên này gợi nhớ đến tên một bộ phim hoạt hình mà nàng rất yêu thích khi còn nhỏ, tên của bộ phim đó là ‘giấc mộng B’.

Miên Miên bồi hồi nhớ lại bộ phim đó, cũng rất muốn dùng nguyên văn cái tên bộ phim để đặt cho em thỏ, nhưng dùng chữ cái như A – B hay C đặt tên thì nghe mờ ám lắm, cũng rất bất nhã.

*

Thời gian vùn vụt trôi qua.

Miên Miên 9 tuổi, Dung Triệt 9 tuổi, Tiêu Nguyệt 16 tuổi, Tiểu Tuyết Hoa 7 tuổi, Giác Mơ Bé Nhỏ thì không rõ tuổi, nhưng đã từ một bé thỏ con thành một chú thỏ trưởng thành.

Miên Miên 9 tuổi, đã cao hơn một cái đầu, thân thể bé nhỏ vẫn mập mạp nhưng đã lộ ra vài đường cong.

Khuôn mặt tròn tròn trắng nõn, đôi mắt trong veo như nước, cái miệng đỏ nhỏ như trái anh đào luôn hé mở, và vẫn được mọi người đặc biệt yêu thích.

Lúc này Miên Miên đã hiểu rõ được câu nói trước kia của hoàng đế, lúc lớn lên, tất sẽ trở thành mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Vào một ngày nào đó, Miên Miên ôm Giác Mơ Bé Nhỏ đi ra hồ nước chơi.

Lúc này vào khoảng giữa mùa hạ nên khí trời khô nóng. Vì vậy, nàng liền thả chân vào hồ nước, không ngừng hất nước lên bộ lông trắng muốt của Giác Mơ Bé Nhỏ.

Giác Mơ Bé Nhỏ rất ngoan và biết vâng lời, đặc biệt có một vài ưu điểm khá giống chủ nhân, đó là ăn tham và ăn nhiều, thân thể bé nhỏ ngày càng to béo tròn lù nên chậm chạp không cách nào tránh được nước hất vào người, chỉ còn cách quẫy quẫy thân thể lẫn qua lẫn lại.

Đột nhiên Giác Mơ Bé nhỏ dừng lại, đôi mắt tròn màu đỏ nhìn chăm chăm về phía trước, nó đã phát hiện ra đồng loại.

Đó là một con vật cũng tròn xoe, lỗ tai tròn tròn, bốn cái chân cũng tròn, đích thị là con mèo béo của Tiêu Nguyệt đang đi tản bộ về phía này.

Miên Miên ngẩng đầu nhìn thấy Phi Sắc thì không tránh khỏi ngạc nhiên. Sao nó lại ra tận ngoài này nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ngã Xuống Hồ Nước

Phi Sắc nhân tản dạo chơi, đi ra tận mép hồ nước, rồi nhắm ngay một chỗ mát mẻ mà nằm cuộn mình thành một khối tròn vo, cái đuôi quăn quanh người, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khí trời thực sự quá nóng nực, Phi Sắc đi tìm một nơi râm mát bên cạnh hồ nước, gió thổi vi vu để nghỉ ngơi là điều hiển nhiên, nơi này tốt hơn cái sân trong cung của Tiêu Nguyệt nhiều.

Giác Mơ Bé Nhỏ rất ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên nó thấy Phi Sắc, nhìn trái nhìn phải một lúc lâu, thấy nó cũng có điểm giống với mình, mỗi tội mình không béo bằng, thế nhưng nó đáng yêu quá.

Cái đầu thò run lên một chút, miệng nhiều nước bọt tùm lum, lấy đà nhún một cái nhảy phốc lại gần Phi Sắc, đôi mắt đỏ hồng khề đánh giá.

Bộ lông của hấn được ánh mặt trời chiếu vào trông sáng lung linh, tự coi lại bộ lông mình, Giác Mơ Bé nhỏ hơi buồn vì thấy không được bằng như vậy.

Nhưng cái cảm giác được thấy đồng loại khiến Giác Mơ Bé nhỏ rất vui, chậm rãi đi một vòng quanh người Phi Sắc ngắm nghía chăm chú .

Cuối cùng, khề hít một hơi, đôi tay thò khề vươn về phía cái đầu tròn của Phi Sắc.

Đây chính là bản năng nguyên thủy của động vật, ban đầu phải thử tấn công ra oai trước đã.

Thế nhưng Phi Sắc không phải loài vật, nó có linh tính và còn có thể biến thành loài người.

Ngay khi Giác Mơ Bé nhỏ vừa đưa tay lại gần, Phi Sắc đã nhận ra rồi, chỉ là lười quá không muốn mở mắt ra nhìn.

Chờ cho đến khi cái bàn tay của Giác Mơ Bé Nhỏ lại gần đầu, Phi Sắc mới phản công, chân sau tung chưởng đập cho con thỏ một nhát.

Giác Mơ Bé Nhỏ cũng cố gắng để không tỏ ra yếu kém, một lần nữa đứng thẳng lên để oánh lại đối thủ một phát.

Vì vậy, cục diện đã hình thành trận thế mèo và thỏ đang quần ẩu.

Kỳ thực trong đôi mắt con người nhìn vào thì tưởng bọn nó đánh nhau, nhưng thực chất, chúng chỉ đang đùa giỡn với nhau mà thôi.

Miên Miên đang nghịch nước rất vui nên không chú ý tới bên này. Ngay từ đầu, nàng đã cho rằng bọn chúng đều là động vật nên sớm muộn cũng sẽ thân nhau.

Thế nhưng, đột nhiên những thanh âm chiêm chiếp vang lên, buộc Miên Miên quay đầu sang nhìn hai đứa.

Trời ạ! bọn nó đang đánh nhau.

Hai con vật bé nhỏ đó đều là bảo bối trong lòng nàng, nên lập tức Miên Miên đứng lên muốn tách chúng ra. Ai ngờ lòng bàn chân ẩm ướt dẫm lên đất bị trơn, thân thể nhanh chóng mất đà.

“A A A A... Cứu...” Một tiếng ‘tôm’ vang lên, nàng bị ngã nhào xuống hồ nước. Miên Miên sợ hãi chỉ còn cách la to lên cầu cứu.

Vấn đề hết sức nan giải đó là, nàng không biết bơi! !

MEO GIẢI THÍCH:

Viên phòng: Chỉ người con dâu được nuôi từ nhỏ cùng chồng chưa cưới bắt đầu cuộc sống vợ chồng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Được Thần Linh Cứu

“A A A A... Cứu...” chỉ nghe thấy một tiếng tôm vang lên, Miên Miên đã rơi xuống hồ nước.

Vấn đề mấu chốt ở đây là: Nàng không biết bơi! !

Hai con vật bé nhỏ đang mài miết chiến đấu, nhưng vừa nghe thấy một thanh âm lớn như vậy vang lên thì đều đồng loạt yên lặng, rồi cuống quýt chạy ra phía hồ xem xét.

Giác Mơ Bé Nhỏ khàn trương kêu loạn lên, còn Phi Sắc chỉ im lặng lạnh tanh nằm im một bên nhìn ngó, nhưng trong lòng lại thầm lo lắng suy nghĩ: “Nhóc con đó không biết bơi, ta có nên biến thành hình người rồi cứu nó không? Thế nhưng, nếu cứu nàng thì mọi chuyện sẽ bị bại lộ mất”.

Cuối cùng, sau một hồi cân nhắc lợi hại, Phi Sắc quyết định đứng dậy chạy về báo lại cho Tiêu Nguyệt biết, Miên Miên chỉ là đứa nhỏ nên không thể chịu đựng được lâu.

Lúc này, Miên Miên ở trong nước không ngừng quẫy đạp.

Bản năng cầu sinh khiến cho nàng không ngừng nỗ lực ngoi lên mặt nước, nhưng nàng càng quẫy đạp càng nhanh chóng bị nhấn chìm, nước tràn vào lỗ tai, tràn qua cổ họng, nàng không thể thở, cảm giác nóng rực khiến lồng ngực chỉ muốn nổ tanh bành.

Miền Miên trôi lên rồi lặn xuống, trong lòng thăm mắng chửi bản thân hơn trăm ngàn lần, tất cả là tại nàng, tự nhiên lại tới một nơi hoang vắng để nghịch nước, chung quanh cả cung nữ lẫn thái giám đều không có.

Thực khôn khổ cho nàng ~ nếu chết như vậy thì oan uổng quá, thời gian tốt đẹp còn chưa bắt đầu, thế nhưng với tình hình này, nếu không có ai đến cứu, có lẽ nàng sẽ chết ngất mất.

Nước vẫn liên tục cuộn cuộn tiến vào khoang miệng không ngừng một lúc nào.

Dần dần nàng bắt đầu mất ý thức, một màn đêm đen kịt ủa tới, thần chết có lẽ đang đứng chờ nàng tắt thở rồi dẫn linh hồn nàng đi không chừng.

Mí mắt càng ngày càng nặng, Miên Miên có chút tuyệt vọng nhắm dần hai mắt lại, bất chợt từ đâu đó, trong cơn mơ màng, nàng cảm thấy một bóng dáng màu tím từ trên trời bay vút xuống về phía nàng.

Xuất phát từ bản năng cầu sinh, không quan tâm có đúng là ảo giác hay không, Miên Miên dùng chút sức còn lại vờn tay ra.

Thân thể nhanh chóng được một người ôm lấy, thật ấm áp, vòng ngực rộng khiến nàng có cảm giác thật an toàn.

Nhưng cũng bởi vì uống quá nhiều nước hồ, nên hít thở khó khăn, Miên Miên không ngừng ho khan, thân thể mềm oặt.

Tiêu Tri nhìn thấy nàng có vẻ không ổn chút nào, nhanh chóng ôm lấy nàng đưa lên bờ.

Toàn thân nàng ướt đầm, thần sắc tái nhợt, mắt nhắm chặt lông mày nhăn tít lại, bộ dáng có vẻ vô cùng khó chịu.

Tiêu Tri biết do nàng không thể hít thở, nàng ngập tràn lồng ngực.

Không chút nghĩ ngợi, cúi người, kề miệng gần vào miệng nàng, thổi một ngụm khí vào trong miệng nàng.

Nhất thời, trong lòng Miên Miên chợt có cảm giác như có một dòng nước ấm tràn qua thân thể, dòng nước ấm này xua tan lượng nước bao trùm thân thể, rồi trong nháy mắt hoá thành chân khí lan khắp cơ thể.

Vừa đúng lúc này, Tiêu Nguyệt đã tới và chứng kiến thấy hết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tiêu Nguyệt Nổi Giận

Tiêu Nguyệt chạy như điên trên đường, cố gắng tới thật nhanh, từ xa đã chứng kiến cảnh Tiêu Tri bế nàng ra khỏi mặt nước.

Trái tim như trùng xuống mất một nhịp, khi thấy Tiêu Tri dùng miệng thổi khí vào trong miệng nàng.

Trái tim run lên, trong lòng như có ngọn lửa hừng hực cháy và thiêu đốt tất cả.

Nàng là thái tử phi của hắn, tất cả mọi người đều biết nàng là của hắn, thế mà môi của nàng lại bị nam nhân khác nhắm nháp qua.

Nhanh nhẹn bước tới, đẩy Tiêu Tri ra, ôm Miên Miên vào trong lòng, lớn tiếng quát: “Người đang làm cái gì vậy?”.

Tiêu Tri chứng kiến thần sắc trên mặt Miên Miên đã khôi phục vài phần, chưa kịp mừng thì lại nhìn thấy Tiêu Nguyệt đang lên cơn giận điên cuồng, trong lòng lập tức hiểu rõ, lạnh lùng đáp lời: “Ta cứu nàng”.

“Nàng là thái tử phi của ta, không phen tới hoàng huynh phải học sức cứu.” Giọng nói Tiêu Nguyệt có chút trào phúng, trong đôi mắt loé lên đốm lửa đỏ, ý của hắn rõ ràng là muốn mắng hành vi của Tiêu Tri không hợp với lễ tiết.

Tiêu Tri đối với lời nói của Tiêu Nguyệt làm ra bộ mắt mù tai điếc, chỉ chăm chú theo Miên Miên đang nằm yên trong lòng hoàng đệ.

Vừa rồi hắn đã cố giúp Miên Miên loại bỏ hết nước ra ngoài, nhưng hiện tại nàng vẫn chưa tỉnh.

“Miên nhi. . .” Tiêu Nguyệt cũng sốt ruột kêu tên nàng.

Kỳ thực nàng đã tỉnh, thân thể cũng dần dần khôi phục tri giác, chỉ là nàng không dám, cũng không có ý mở mắt ra.

Mấy lời bọn họ nói nàng nghe thấy hết, Tiêu Tri vì cứu nàng, nên đã hôn môi nàng.

A A A... nụ hôn đầu tiên hết sức quý giá của nàng đã đem cho Tiêu Trì mất rồi.

Tiêu Trì à Tiêu Trì, thật khổ thân huynh, bị Tiêu Nguyệt vu cho tiếng oan là dâm ô, mà cũng khổ thân ta, hai năm qua dù trong lòng rất muốn nhưng cũng chẳng dám tới tìm huynh chơi đùa, không ngờ sau hai năm gặp lại, nụ hôn đầu tiên đã bị huynh cướp mất.

Thật không biết là nên tạ ơn huynh, hay là nên oán trách huynh đây.

“Theo lý thuyết thì nàng hẳn là đã tỉnh rồi mới phải.” Tiêu Trì có chút sốt ruột, tiến lên một bước, định lắng nghe hơi thở của nàng.

Không ngờ Tiêu Nguyệt lập tức ôm nàng lùi về phía sau một bước, cười khẩy nói: “Không dám phiền hoàng huynh phải nhọc sức”.

Đặt Miên Miên nằm trên bãi cỏ, đưa tay kiểm tra mạch của nàng, Tiêu Nguyệt thừa nhỏ có học y thuật, nên biết bắt mạch cũng không có gì lạ hết.

Nha đầu này, rõ ràng đã không sao nữa rồi, lẽ nào đã tỉnh lại nhưng đang giả bộ ngủ?

Phi Sắc âm thầm quan sát một chút.

Phi Sắc rất thông minh, đi tới trên đầu Miên Miên, dùng chiếc đuôi rậm rạp của mình đảo qua đảo lại trên mặt nàng.

“Át xì...” Miên Miên nhin hết nổi, đành hắt xì một cái, rồi mở mắt ra, gương mặt của hai nam nhân lập tức đập vào mắt nàng.

Đôi mắt Tiêu Trì như có sóng nước mênh mông, đôi môi khẽ nhếch, phảng phất hé lộ nụ cười khi nhìn thấy bộ dáng thú vị của nàng.

Gương mặt Tiêu Nguyệt thì lại lộ ra sự đắc ý, dường như hắn đã nhìn thấu quỷ kế của nàng, đôi mắt đầy ý nghĩa khẽ lưu chuyển, nhìn nàng đầy thâm ý.

Trong lòng Miên Miên thầm cảm thấy sự nguy hiểm, dường như Tiêu Nguyệt đang muốn nói: “Con cừu nhỏ à! Ta biết ngươi giả vờ mà, để rồi xem ta sẽ phạt ngươi thế nào”.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ôm Tới Phòng Tắm

Miên Miên lập tức đọc được sự nguy hiểm trong mắt hắn, giống như hắn đang nói: “Con cừu nhỏ, ta biết ngươi đang giả bộ, xem ta trừng phạt ngươi như thế nào!”

Tiêu Nguyệt ôm lấy Miên Miên đang giả bộ yếu ớt, để chiếc đầu nhỏ của nàng đặt trên vai mình, lạnh lùng nhìn thoáng qua Tiêu Trì, rồi không quay đầu lại mà đi thẳng.

Giấc mơ nhỏ bé run rẩy theo sát Phi Sắc, có điều Phi Sắc thông minh hơn tèo lên vai Tiêu Nguyệt, như vậy đỡ phải đi đường, mà Giấc mơ nhỏ bé đáng thương xét thấy hai năm trước Tiêu Nguyệt đối với nó rất hung ác thì lại lo lắng cho chủ nhân của mình chỉ có thể từng bước nhảy theo ở phía sau.

Miên Miên lặng lẽ mở to mắt, xa xa còn thấy bóng dáng của Tiêu Trì đứng bên hồ nước, hướng hắn ném một ánh mắt an ủi, ý muốn nói: “Không cần lo lắng, Tiêu Nguyệt sẽ không làm gì ta đâu.”

Tiêu Trì cười cười, nàng cư nhiên còn nhớ an ủi hắn, thật là một nha đầu thú vị, tuy rằng biểu tình hiện tại của nàng giống như ủy khuất vậy.

Hướng nàng hơi lắc lắc đầu, ý là: “Tiểu nha đầu, hãy tự chăm sóc thân thể cho tốt.”

Nhìn ra được, Tiêu Nguyệt vì nụ hôn vừa rồi mà sinh tức giận.

Miên Miên gắt gao nhắm mắt lại, kiên quyết quán triệt phương châm quyết giả vờ hôn mê bất tỉnh tới cùng, cứ như vậy, Tiêu Nguyệt muốn trừng phạt nàng thế nào cũng không được.

“Tham kiến điện hạ...” chung quanh có thanh âm của cung nữ vang lên.

“Ừ, đem Phi Sắc mang về Linh Tê cung, mặt khác phân phó ngự thiện phòng đem một sọt cà rốt cùng cải thìa lại đây.” Tiêu Nguyệt ra lệnh.

Cà rốt? Cải thìa? Làm cái gì vậy? Miên Miên không hiểu gì, Tiêu Nguyệt vẫn đang ôm nàng lên bậc thềm(?)

Hơi mở một mắt, nhìn thấy Giấc mơ nhỏ bé cũng theo tới, như vậy ít nhất mình còn có bạn.

“két” một tiếng, thanh âm cửa gỗ bị mở ra, Tiêu Nguyệt ôm nàng vào bên trong.

Miền Miên chỉ cảm thấy nhiệt độ tăng lên vài phần, chung quanh còn có tiếng nước tí tách, hơn nữa cả không gian đều tràn ngập mùi thơm.

Nơi nào đây? Miên Miên bắt đầu có dự cảm bất an.

“Đừng giả bộ ngủ, mở mắt ra đi.” Tiêu Nguyệt đem nàng đặt trên mặt đất, “Ngươi bất tỉnh nữa, ta sẽ cởi áo tắm rửa cho ngươi đấy.”

Miền Miên giật mình, cởi áo tắm rửa? Lặng lẽ mở to mắt, nàng giật mình sợ hãi, cư nhiên là một bể tắm lớn.

Quyết định vừa rồi nháy mắt bị những lời của hắn đánh bại, thành thật mà mở to mắt.

“Đây là cái gì?” Diễn trò phải diễn cho trọn vẹn, làm bộ ánh mắt nhu nhu, mê mẩn nhìn hắn.

“Đây là bể tắm của bản điện hạ, vừa rồi ngươi bị rút xuống hồ nước, giờ nên ngâm nước ấm.” Tiêu Nguyệt từng bước tới gần nàng.

“Ha ha... chuyện này... không cần đâu, kỳ thật... ta chả sao hết...” Nguyễn Miên Miên từng bước lùi ra phía sau.

“Phải không?... Miên nhi không phải mới vừa rồi còn hôn mê bất tỉnh nhân sự sao?”

“Ha ha... ta vừa rồi hôn mê sao? Ha ha, tắm rửa à, ta cùng Giác mơ bé nhỏ tắm.” Miên Miên nhìn tứ phía, nàng nhớ Giác mơ bé nhỏ có theo tới, tỷ tỷ cả ngày mang ngươi đi ăn chơi, nên đây là lúc ngươi báo đáp tỷ tỷ.

“Tìm con thỏ sao? Nó ở đây!” Tiêu Nguyệt cười tà ác, ngón tay thon dài, chỉ tới góc bể, hẳn lần này đã biết đối phó với con thỏ không thể cứng rắn, nếu không Miên Miên sẽ khóc, cho nên hắn đã nghĩ dùng thực vật hấp dẫn nó.

Có rất nhiều cách để hấp dẫn một con thỏ.

Miền Miên nhìn theo ngón tay hắn, thiếu chút nữa thì ngã, chỉ thấy Giác mơ bé nhỏ đang nằm cạnh một đồng cỏ trắng găm cà rốt, căn bản không thèm liếc tới bên này một cái.

Một sọt cà rốt lớn, hừm! cứ ăn no tới chết luôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trộm Hôn Nàng

Miền Miên khí kiệt, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Tiêu Nguyệt.

Xem như ngươi lợi hại! Nghĩ ra cái chiêu hữu hiệu không tổn hại gì như vậy, Giác mơ bé nhỏ, tỷ tỷ thật sự là phí công nuôi ngươi!

“Cởi quần áo ra mau, ngươi vừa rồi ngâm nước lạnh, dễ bị cảm lạnh.” Tiêu Nguyệt lúc này thật sự lo nàng sẽ bị cảm.

“Không được, ngươi vẫn ở trong này...”

“Ta giúp ngươi thoát?”

“Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Tiểu Miên nhi... ngươi còn hiểu cả câu này ư?”

“Hừ ~ Phụ hoàng nói tới tuổi cập kê mới có thể...”

“Phụ hoàng nói tới tuổi cập kê mới viên phòng, cái này ta nhớ, nhưng tiểu Miên nhi à, ngươi nghĩ đi đâu vậy? Chẳng lẽ ngươi nhanh như vậy đã nghĩ tới...?”

Tên Tiêu Nguyệt chết tiệt, làm hư hỏng cô gái vị thành niên, may mắn ta Nguyễn Miên Miên sớm trưởng thành, ném qua muối so với ngươi đi đường còn nhiều hơn.

“Át xì...” Nhịn không được lại hắt xì, giống như có chút cảm lạnh.

“Mau cởi quần áo ra!” Tiêu Nguyệt không chấp nhận nàng cò kè mặc cả, tiến lên từng bước, kéo áo của nàng ra.

“Này uy uy...ngươi đừng làm vậy...” Miên Miên nhanh chóng giặt lại cổ áo.

“Vậy ngươi hãy mau tự mình thoát quần áo ướt ra!” Tiêu Nguyệt có chút không kiên nhẫn, phải biết rằng bình thường có rất ít người dám trái ý hắn.

“Thoát thì thoát! Ngươi xoay người sang chỗ khác trước...” Miên Miên nhìn thoáng qua tình huống trước mắt, cửa chính thì đóng chặt, còn rất dày, phòng chùng kêu tới khản giọng cũng không ai nghe được, nhìn lại Giác mơ bé nhỏ, vẫn đang gặm cả rôt! Trông cậy vào nó, chắc chết lúc nào không biết!

Tiêu Nguyệt bất đắc dĩ xoay người sang chỗ khác.

Miên Miên nhanh chóng cởi sạch quần áo, nhảy vào trong nước.

Cái bể này vừa rộng vừa cao, độ ấm cũng thực thích hợp, trên mặt nước còn rải đầy cánh hoa, quả thực rất thoải mái!

Miên Miên chìm trong bồn tắm, hai tay nghịch cánh hoa.

Không thể không thừa nhận, Tiêu Nguyệt đúng là rất biết hưởng thụ!

Tiêu Nguyệt nghe được tiếng nước, xoay người lại.

Sương khói nhẹ nhàng chuyển động trong phòng tắm, cơ thể nõn nà chín tuổi của Miên Miên nhu hoà tinh tế, sợi tóc đen như mực ngấm trong nước, vừa vịn che khuất nơi mềm mại, đôi mắt thông minh linh hoạt chuyển động, vài phần nghịch ngợm, vài phần bướng bỉnh.

Tiêu Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng này, trong lồng ngực không khỏi nóng lên, ý cười không kìm được tràn đầy trong ánh mắt tới lông mày.

Miên Miên cảm nhận được ánh mắt của hắn, ngẩng đầu làm bộ cười hi hi nhìn hắn.

Ánh mắt của hắn giống như một làn sóng xuân sâu thăm thẳm, bỗng bành trong con ngươi, xen lẫn ý sùng nịch nồng đậm.

Miên Miên không khỏi sùng sốt, tim bỗng tăng tốc, cái tên này, muốn dụ dỗ ta sao?

Xong rồi, còn giống như thật sự có điểm động tâm.

Không nên không nên! Không thể bị ý ôn nhu giả dối của hắn che mắt.

Nàng lại bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu, nhắm mắt lại, tự thôi miên: “Ta là chim cánh cụt bé nhỏ, ta còn vị thành niên, ta không thể ăn!”

Chim cánh cụt bé nhỏ? Tiêu Nguyệt nghe từ đây có chút hưng phấn, nàng lại bắt đầu đọc chú ngữ.

Chậm rãi sát vào nàng, ma xui quỷ khiến cảm lấy khăn chà sát lưng nàng.

Thân mình Miên Miên run lên, lại gất gao nhắm mắt không dám mở.

Chính là lực đạo của hắn rất ôn nhu, rất thích hợp, tựa hồ có tác dụng thôi miên.

“Miên nhi mệt...” Nàng nhẹ nhàng ní non.

“Miên nhi ngủ đi.”

Nhìn bộ dáng ngọt ngào khi ngủ của Miên Miên trong bồn tắm, Tiêu Nguyệt hạ thấp người, kề sát mặt nàng, làm chuyện vừa rồi vẫn muốn làm.

Hôn lên môi của nàng.

Đem môi mình nhẹ nhàng áp lên môi nàng, miết nhẹ, cảm nhận được hơi thở có hương vị ngọt ngào đặc biệt của nàng, Tiêu Nguyệt chỉ cảm thấy một trận khô nóng ở vị trí nào đó trên cơ thể, không dám làm cho nàng tỉnh ngủ.

Đầu lưỡi mềm nhẹ miết môi nàng, ôn nhu**, giống như làm vậy mới có thể tẩy đi hơi thở của nam nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Muốn Học Kinh Công

Từ sự kiện ở bể tắm lần trước, Miên Miên đã quyết định một việc lớn lao, nàng muốn học kinh công.

Nàng muốn nổi dậy, muốn đấu tranh, không thể để Tiêu Nguyệt hi hi vọng biến thái áp bức mãi.

Vì vậy, nàng mạo hiểm tính mệnh, chạy đi tìm Tiêu Trì, cầu hắn làm sư phụ của nàng.

Ngày nào đó, Tiêu Trì đang ở ôn tuyền chuẩn bị cùng nữ nhân nào đó đại chiến một hồi thi trên hòn giả sơn truyền tới một thanh âm non nớt: “Tiêu Trì...”

Tiêu Trì thân hình dừng lại, ngẩng đầu nhìn.

Miên Miên chín tuổi nhỏ nhắn xinh xắn, thân thể dựa trên hòn giả sơn, tay chân bám chặt để khỏi bị ngã xuống.

Khẽ nhíu mày, nhưng khóe miệng không che giấu được sự thích thú, lúc này hắn đã đem quần áo thoát ra, nữ tử dưới thân hắn cũng đã sớm chuẩn bị xong, chỉ còn chờ đợi hắn sùng ái.

“Tiêu Trì, ngươi cứ làm chuyện của ngươi đi, ta không xen vào, cứ coi như ta không tồn tại, làm xong gọi ta một tiếng là được, ta có việc muốn cùng ngươi thương lượng, ha ha.”

Thanh âm non nớt vui tươi hơn hờ mà dạn dỏ, một chút cũng không vì xen ngang chuyện tốt của bọn họ mà xấu hổ, trái lại như là cố ý tìm lúc này mà đến.

Tiêu Trì bất đắc dĩ, việc này chỉ có quý mới nói ra được, thật không biết nàng đúng là ngôn ngữ của trẻ con không kiêng kỵ hay cố ý trêu hắn.

Đứng dậy mặc quần áo, đuổi nữ nhân dưới thân đi chỗ khác, đem dục vọng mãnh liệt ban nãy dùng nội lực đè xuống, nha đầu kia ở chỗ này, hắn làm sao có thể xem như bên cạnh không người mà làm – chuyện ái muội chứ.

“Ngươi mau tiếp tục đi...” Nhìn nét mặt cố gắng, khó khăn bám trên hòn giả sơn của nàng, Tiêu Trì nhún người bay lên đem nàng ôm xuống.

Vừa xuống tới mặt đất, Miên Miên lại nắm chặt vạt áo hắn, ngẩng đầu, một đôi mắt long lanh nước, vẻ mặt sùng bái mà nhìn Tiêu Trì.

“Tiêu Trì ngươi bay tới bay đi thật đẹp mắt!”

Tiêu Trì không nghĩ tới nàng sẽ nói trắng ra như thế, lại gọi trực tiếp tên của hắn, càng khiến cho lòng hắn có cảm giác mùa đông được mặt trời sưởi ấm.

“Ngươi tới đây làm cái gì... Có biết trèo núi rất nguy hiểm không?” Tiêu Trì cúi đầu nhìn nàng.

Tuy rằng Miên Miên đã chín tuổi rồi, thể nhưng đối với Tiêu Nguyệt một thước tám vóc người cao to mà nói nàng đứng bên cạnh hắn vẫn như cũ chỉ là một đứa bé.

“Ta đến xin ngươi làm sư phụ ta, dạy ta kinh công, hay chính là có thể bay tới bay lui đó, lần sau Miên nhi sẽ không bị ngã xuống nước nữa.” Miên Miên chớp chớp mắt to, sử dụng vẻ mặt này có thể làm người khác động lòng.

“Học kinh công rất khổ cực, Miên nhi không sợ sao?” Tiêu Trì ôm lấy nàng, có chút do dự.

“Miên nhi không sợ khổ...” Thấy hắn do dự, trông mắt Nguyễn Miên Miên lập tức xuất hiện một vòng đỏ đỏ, đảo tròn mắt.

Tiêu Trì vừa nhìn thấy không bình thường, đoán nếu không đồng ý nữa thì tiểu nha đầu này sẽ đem nước mắt nước mũi của chính mình chùi lên quần áo hắn.

“Được rồi...” chỉ là nhìn vẻ mặt của nàng đáng thương như vậy, Tiêu Trì đã không chịu nổi.

Miên Miên kiễng chân nhảy vào lòng hắn, sau đó vòng hai tay ôm chặt lấy hắn, ở trong lòng hắn nói: “Tiêu Trì... ngươi thật tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Dần Dần Lớn Lên

Ngày tiếp theo, Miên Miên liền bắt đầu công cuộc học kinh công của nàng.

Ánh dương chiếu xuống, Miên Miên nghiêm túc luyện tập kiến thức cơ bản, còn Tiêu Trì ngồi hưởng thụ ăn mỹ vị hoa quả, dựa theo tính cách của hắn, đáng lẽ hai bên trái phải hẳn có mỹ nữ làm bạn, thế nhưng chỉ nhìn trẻ con luyện võ mà hắn cứ nhiên lại có thể đối với nữ nhân khác không khơi dậy nổi hứng thú.

“Ta nhất định phải kiên trì thêm nữa, để không phải chịu sự khống chế của Tiêu Nguyệt.” Miên Miên cắn răng, chăm chú nắm chặt bàn tay nhỏ của mình.

Tiêu Trì rất kinh ngạc, vốn tưởng rằng nàng chỉ ham chơi mà nói thể thôi, không nghĩ tới, nàng cứ nhiên lại có nghị lực mạnh mẽ như vậy.

Thân thể chín tuổi mập mạp tại đây đứng một ngày đêm cùng bầu trời cao lớn, cơ thể mềm mại của nàng trong khi kiên trì không ngừng luyện võ chậm rãi trở nên tinh tế thon dài.

Bởi vì có mẹ là đại mỹ nữ cùng cha là siêu mỹ nam, tướng mạo của Miên Miên sau khi lớn lên chắc chắn là địa mỹ nhân thuộc đẳng cấp cao.

Điểm này không phải Miên Miên tự mình nói, mà là do thái độ của Tiêu Nguyệt, và Dung Triệt đã nói cho hắn biết. Tiêu Trì thậm chí cảm nhận được trong ánh mắt nóng rực của Dung Triệt khi nhìn nàng dần dần thay đổi.

Chuyện học khinh công sau mấy năm gian nan cũng coi như là có chút thành công, tuy rằng so ra vẫn kém Tiêu Nguyệt và Tiêu Trì là cao thủ, thế nhưng để bắt chuẩn chuẩn, rình coi, chơi đùa vẫn còn thừa để sử dụng.

Tiêu Trì hầu như đã quen nhìn nàng tự khoe khoang khinh công, luôn bay đến sau hòn giả sơn nhìn hắn làm chuyện mờ ám, sau đó khi đến thời điểm máu chó, đem các nữ nhân đang muốn lên tới đỉnh điểm kia hù dọa chạy trốn.

Ban đầu hắn còn sợ Miên Miên nhìn loại sự tình này sẽ ảnh hưởng đến thân thể tráng kiện của hắn, kết quả phát hiện nàng không phải vì muốn xem chuyện mờ ám, thuần túy là để khoe khoang khinh công của bản thân và chơi trò hù dọa người khác, dần dà hắn tùy ý nàng, ai kêu nàng ý vào sự sùng ái của hắn.

Mà Tiêu Nguyệt mấy năm nay, thái độ đối với Miên Miên cũng có rất nhiều thay đổi.

Mỗi ngày đều tự mình tới Mộng Xuân các tặng điểm tâm khác nhau, mà Nguyễn Miên Miên, một nữ nhân hiện đại xuyên không về cổ đại, có mỹ thực hiếm lạ cổ quái nào mà chưa từng nhìn thấy chứ?

Căn cứ vào tương lai còn muốn cùng hắn chung sống, tạo dựng cơ sở thái độ quan hệ tốt, Miên Miên vẫn tiếp nhận bánh điểm tâm hắn đưa tới (kỳ thực cũng chính là tham ăn thôi...)

Ôm lấy bánh điểm tâm đặc biệt hắn đem tới mà ăn ngon lành, chỉ là mỗi khi ngẩng đầu, đều phát hiện Tiêu Nguyệt cười mà vẻ mặt âm hiểm.

Phảng phất như trong mắt hắn thấy được loại cảm giác đang vỗ béo nàng thật tốt.

Mà Dung Triệt mấy năm nay cũng trưởng thành, thành một thiếu niên anh tuấn mê đảo hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ.

Nhìn mức độ hắn được hoan nghênh sẽ biết, bởi vì hắn xuất hiện nên hoàng cung thường xuyên xảy ra tình cảnh như vậy:

“Aaaaaaaa...Hạ Lan công tử đi qua đây, các người mau nhìn xem.” Tiểu cung nữ giấp trốn ở phía sau cây cột nào đó hưng phấn nói.

“Hạ Lan công tử, a...Hạ Lan công tử đang nhìn ta, ta hạnh phúc muốn chết mất.” Tiểu cung nữ ắt trốn sau hòn giả sơn nào đó mắc cỡ vẻ mặt đỏ bừng, tự mình say mê, thiếu chút nữa ngất xỉu.

(10 can: Giáp, ất, bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý)

“Tất cả đều trở về cho ta!” Đột nhiên xuất hiện một nữ mẫu, hung thần ác sát mà đem các nàng đuổi đi, tiếp đó nhìn Dung Triệt, mắt tỏa ra mấy ngôi sao: “Hạ Lan công tử...”

Lúc này, bọn họ mười bốn tuổi, chỉ còn một năm nữa Miên Miên cùng Tiêu Nguyệt sẽ viên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trưởng Thành

Mùa đông năm Miên Miên mười bốn tuổi, từng trận tuyết lớn bay đầy trời

Hoàng đế đã ra một đạo thánh chỉ, làm cho cả hậu cung bàn tán xôn xao.

< Trang Thuần, nữ nhi của lễ bộ thượng thư trang nhã, thuần khiết, được tiến cung làm thái tử trắc phi>. Điều này có nghĩa là, Tiêu Nguyệt lại có thêm một lão bà.

Các cung nữ hỏi Miên Miên. Bao giờ tiếp kiến trắc tri?, Miên Miên chỉ cười bất đắc dĩ, Tiêu Nguyệt đối với hôn nhân đều là thân bất do kỷ (không thể tự quyết định). Chờ tới lúc hần lên làm hoàng đế, thì càng có thêm nhiều lão bà, đừng nói chỉ tới trắc phi, mà hậu cung ba ngàn mỹ nhân cũng là chuyện bình thường.

Đọc suốt con đường đi, Miên Miên luôn được các cung nữ thân cận hỏi han và thông báo tình hình.

Nói thật lòng, nàng đối với chuyện này, căn bản là vô cảm, Tiêu Nguyệt muốn kết hôn, cứ thoải mái kết hôn, chỉ có điều loại tư tưởng nam tôn nữ ti này (nam cao quý _ nữ hèn mọn), nàng đúng là không cách nào chấp nhận nổi.

Nhưng lúc nghe tới cái tên Trang Thuần, nàng thực sự đã không kiềm nổi kinh ngạc.

Tên gì mà lại có nghĩa là ‘tinh khiết’ nhỉ? Nghe mà không ngừng liên tưởng tới một câu nói hết sức quen thuộc ở hiện đại: Xem trang B mà như cảm thấy sét đánh trúng tâm thần, toàn bộ sự tinh khiết bị người ta dầy xéo. (~ Meo: nghe câu này, là mọi người hiểu ý nghĩa của Trang B rồi chứ? Có ai không hiểu ko? Không hiểu hãy dùng đầu óc tầm tới để suy nghĩ).

Một cái tên không hay ho gì hết, vừa nghe là cảm thấy ... như được chứng kiến một kết cục bi thảm.

Vừa đi vừa suy nghĩ tới cái tên Trang Thuần Bị, xa xa đã trông thấy Tiêu Nguyệt đang múa kiếm giữa trời tuyết.

Bầu trời lúc này tuyết vẫn không ngừng rơi liên miên bất tận, làm nổi bật một bóng hình cô đơn lẻ loi của Tiểu Tuyết Hoa.

Một bóng hình mặc y phục màu xanh của Dung Triệt lướt đi lướt lại, chiều thức của hần nhẹ nhàng biến ảo, từng chiêu từng thức đều ẩn chứa sự biến hoá không ngừng. Miên Miên chăm chú nhìn tới không biết gì nữa.

Khoé miệng Miên Miên nhếch lên lộ ra một nụ cười mỉm, dường như màn múa kiếm tinh diệu kia do chính nàng thực hiện vậy, tự nhiên gương mặt hiện ra sự kiêu ngạo.

Dung Triệt luôn hết sức giản dị, màu sắc của hần chỉ duy nhất một màu xanh.

Áo dài màu xanh, dây cột tóc cũng màu xanh, ngay cả cây kiếm cũng là màu xanh.

Màu xanh vốn là màu sắc hết sức thanh nhã, thế nhưng bộ trang phục màu xanh mặc trên người hần, lại làm cho người ta không khỏi cảm thấy ngạt thở vì quá điểm lệ.

Hần vừa trở tay một cái, thanh kiếm nhẹ nhàng uốn lượn như cành liễu, những bông tuyết như những bông hoa chạm vào đầu mũi kiếm, rồi bị kinh khí đánh bật ra xa, bay xuống đất.

Bay trên không, rồi nhẹ nhàng hạ thân xuống đất, thu kiếm lại, tất cả đều hoàn mỹ không một chút tí vết.

Miên Miên định đi qua cất tiếng khen ngợi thì đột nhiên một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn mặc trang phục màu lục nhào vào lòng Dung Triệt.

Chăm chú nhìn một lúc, hoá ra là Tuyết Hoa.

“Dung Triệt ca ca, giỏi quá! Màn múa kiếm vừa nãy của huynh đẹp vô cùng, Dung Triệt ca ca thích Tuyết Hoa nên mới biểu diễn màn múa kiếm khiến cho hoa tuyết bay đầy trời đúng không?”. (Meo: Oh ~ No, tưởng bỏ quá kung à).

Tuyết Hoa mới mười hai tuổi mà đã đủ tiêu chuẩn trở thành mỹ nhân bại hoại rồi, luôn ý mình nhỏ hơn Dung Triệt, nên lôi kéo làm nũng hần.

“Ừm! đúng là Tuyết hoa rất đẹp nên ta mới múa kiếm bài Hoa Tuyết ...” Sau khi trả lời theo kiểu nịnh nọt lừa dối trẻ em, Dung Triệt lại yên lặng có vẻ như đang suy nghĩ.

“Dung Triệt ca ca thật tốt...” Tuyết Hoa rất hài lòng, kiễng đầu ngón chân hôn chóc vào mặt hần một cái, sau đó áp mặt vào trong lòng hần cười ngọt ngào.

Miên Miên nhìn thấy cảnh này, nhất thời đứng ngây ngốc tại chỗ, không biết cảm giác của bản thân bây giờ là gì nữa, giống như bị một vật bén nhọn xuyên qua, mơ hồ đau nhói. ...

“Miên nhi...” Dung Triệt đẩy Tuyết Hoa ở trong lòng ra, giờ hần mới phát hiện ra sự tồn tại của Miên Miên——

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Một Chút Phiền Muộn

Miên Miên đứng ở nơi nào đó, toàn thân cứng đờ, nàng có lẽ nên đi thì tốt hơn, màn tình cảm ướt át nồng nàn đó quá đẹp, hết sức tốt đẹp, tới nỗi nàng nhin không nổi muốn phá bỏ.

“Hạ Lan Miên Miên. . .” Tuyết Hoa vốn đang giả vờ e thẹn nhào vào lòng Dung Triệt, vừa nhìn thấy nàng, lập tức lao tới cản trước mặt nàng.

“Người định đi tìm hoàng huynh hả? Ta nghe nói hoàng huynh vừa nạp trắc phi”.

Biểu tình của nàng vô tội, giọng điệu lại càng vô tội tới đáng sợ.

Khi còn bé, nàng thích tự cho mình là một đứa bé thông minh, thích bắt nạt Miên Miên, khi lớn lên thái độ ngạo mạn càng rõ.

Miên Miên lại không nhin nổi cười, nàng ta mới mười hai tuổi, nên hành vi lẫn tư tưởng không khỏi ấu trĩ, tưởng nói tùy tiện mấy câu là có thể đã kích người khác sao?

“Đúng vậy, phụ hoàng cũng đang đợi ta”. Nhạt nhèo trả lời Tiểu Tuyết Hoa, ánh mắt không kiềm chế nổi, nhìn về hướng Dung Triệt.

“Tiêu Nguyệt nạp trắc phi?” Biểu tình của Dung Triệt lạnh lẽo, bàn tay âm thầm nắm chặt, lông mày nhíu lại, nhìn Miên Miên biểu lộ sự phẫn nộ.

Miên Miên rất muốn tiến lên dùng đôi tay kéo hai hàng lông mày của hắn giãn ra, sao lại phải phẫn nộ chứ? Bởi vì trượng phu của muội muội cưới nữ nhân khác sao? Nhưng hắn chỉ là huynh trưởng thôi, phẫn nộ cái gì?

Trong suy nghĩ của nàng, hắn chả liên quan đến chuyện này.

“Này, ta nghe nói nữ nhi của Lễ bộ thị lang rất xinh đẹp...” Tuyết Hoa lôi tay của Dung Triệt, gương mặt đắc ý nhìn Miên Miên, “Dung Triệt ca ca chúng ta cùng đi ngắm nàng ta đi”.

Dung Triệt nhìn Miên Miên, tựa hồ như rất thoải mái, trên môi vẫn nở nụ cười, nghe tin phu quân kết hôn với người khác, chả lẽ không có chút phiền muộn nào?

Đề Dung Triệt nhìn thấy nụ cười xán lạn của mình xong, nàng cất tiếng nói: “Đi thôi, cùng đi nào, ca ca đi với Tuyết Hoa đi, như vậy phụ hoàng sẽ không chú ý”.

Chính vì vậy, ba người cùng nhau đi tới Linh Tê cung, suốt cả chặng đường, Tuyết Hoa không ngừng lưu rú nói chuyện với Dung Triệt, Còn Dung Triệt chỉ yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng mới đáp lời, đôi mắt thủy chung vẫn luôn dõi theo Miên Miên.

Tới Linh Tê cung, bên trong thấy hoàng thượng và Tiêu Nguyệt đang ngồi đợi đã lâu, hoàng đế nhìn Miên Miên đôi mắt đầy thâm ý, tự suy đoán có lẽ do Miên Miên không vui vì chuyện Tiêu Nguyệt có trắc phi nên mới có ý chậm chạp.

Nhưng khi nhìn sang Dung Triệt và Tuyết Hoa, trên mặt lại hiện ra sự vui mừng, tựa hồ rất vui vẻ với an bài của bản thân.

Miên Miên hành lễ với hoàng đế, rồi đi đến bên cạnh Tiêu Nguyệt ngồi xuống, bất ngờ nhất là Tiêu Nguyệt hôm nay không còn bộ dạng bề nghệ ngạo mạn theo kiểu mọi chuyện không liên can tới ta như mọi ngày. Trái lại, hắn rất thận trọng nhìn Miên Miên, trong đôi mắt hàm chứa sự áy náy thì phải?

Miên Miên sững sốt, trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn, lẽ nào Tiêu Nguyệt thấy có lỗi với nàng khi phải nạp trắc phi. Với loại tính cách như của Tiêu Nguyệt, đây thực sự là kỳ tích ~ ^

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Một Vẻ Đẹp Thuần Khiết Không Tì Vết

Miên Miên sững sốt, trong lòng tự cảm thấy có chút bất ổn, lẽ nào Tiêu Nguyệt xin lỗi nàng vì chuyện hắn phải nạp trắc phi? Với tính cách của Tiêu Nguyệt mà có thể làm ra hành động thế này, đúng là kỳ tích ~

“Miên nhi...” Tiêu Nguyệt cúi đầu gọi nhỏ tên nàng, trong lòng có cảm giác thắc thỏm không yên, đưa bàn tay nắm chặt lấy tay nàng, trấn an vô vẻ, đôi mắt chăm chú quan sát biểu tình của Miên Miên, tựa như sợ nàng tức giận hoặc thương tâm.

Theo bản năng, Miên Miên vội rút tay lại, trực giác mách bảo cho nàng biết, nàng không muốn để Dung Triệt thấy động tác thân mật đó. Nàng buồn bực quay sang nhìn Tiêu Nguyệt, trong lòng thầm nghĩ, Tiêu Nguyệt, người đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Chờ cho ba người ngồi vào chỗ của mình, một nữ tử từ từ sau nội đường đi ra, trong tay bưng một ly trà.

Trông dáng vẻ thướt tha như dương liễu, vừa ngẩng đầu, người đứng y như tên, đôi mắt trong suốt như nước mùa thu tựa châu ngọc trong bảo khố, đôi môi khẽ mỉm, đôi lông mi cong như chiếc lá, một vẻ đẹp thuần khiết không tì vết.

Miên Miên trầm suy nghĩ một chút rồi khẽ đưa tay véo má mình một cái, càng ngắm nhìn càng cảm thấy cô bé này xinh đẹp trong veo như nước, yếu ớt gây cảm giác cần được bảo vệ.

“Tỷ tỷ, xin mời uống trà.” Trang Thuần hơi cúi người, giọng nói tựa tiếng chim hoàng oanh, hai tay dâng ly trà, tư thế lẫn động tác thật lão luyện, Miên Miên nhìn không nổi thâm cảm thán, có lẽ cô bé này đã được huấn luyện rất chuyên nghiệp.

Miên Miên đã suy nghĩ rất kỹ càng, gương mặt nở nụ cười rất khách khí, đón lấy ly trà trong tay Trang Thuần.

Trang Thuần lúc này mới dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào Miên Miên, đôi tay bưng trà lúc này khẽ run lên một chút, nụ cười trên gương mặt trở nên cứng nhắc.

Chỉ liếc mắt một cái, Trang Thuần đã bị kinh động bởi dung mạo của Miên Miên, giờ nàng mới thật sự hiểu rõ vì sao thái tử phi lại được sủng ái như vậy.

Miên Miên lơ đãng, nhẹ nhàng gạt đầu, tiếp nhận ly trà rồi uống một ngụm.

Chứng kiến cảnh này, Tiêu Nguyệt ngồi một bên âm thầm đắc ý, tựa hồ rất thoả mãn với phản ứng kinh ngạc của Trang Thuần, thật sự thì từ lúc tới đây, hẳn không buồn liếc mắt nhìn Trang Thuần lấy một cái.

“Miên nhi, Trang Thuần mới vừa vào cung, con thân là tỷ tỷ, lại vào cung từ năm ba tuổi, hãy chiếu cố muội muội của mình nhiều hơn một chút...” Hoàng đế ngồi ở vị trí chủ vị, biểu tình trên mặt nhìn không rõ thật giả thế nào.

Lời này của ông ta, Miên Miên hiển nhiên hiểu rất rõ, ngụ ý rõ ràng là muốn các nàng không nên tranh chấp, kỳ thực đối với loại chuyện đấu đá tranh giành tình cảm, nàng căn bản chẳng để vào mắt.

“Vâng...” Thừa phụ hoàng, Miên nhi hiểu rõ rồi”. Vừa trả lời hoàng đế, ánh mắt vừa liếc qua nhìn Dung Triệt, bộ dáng của hắn vẫn rất thanh nhã, nhưng đôi tay thì đang bám chặt vào tay vịn của chiếc ghế ngồi.

Động tác rất nhỏ này chỉ có Miên Miên là nhìn thấy, Dung Triệt rất ít khi biểu lộ vui, buồn, tức giận, mừng rỡ trước mặt người khác, lại càng không bao giờ có cảm giác tức giận thay cho một ai đấy. Sở dĩ phát hiện ra động tác biểu lộ sự tức giận của hắn là do Miên Miên đã ở chung với hắn bao năm nay.

Nhưng hắn tức giận vì cái gì nhỉ? Vì hắn cảm thấy nàng đang phải chịu sự tổn thương hay phần nộ vì nàng phải chịu sự bất công.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thao Tung Hôn Nhân

“Tỷ tỷ... Trang Thuần mới vào cung, có rất nhiều quy củ trong cung còn chưa hiểu rõ, xin tỷ tỷ hãy chỉ giáo nhiều hơn, nếu có điều gì mạo phạm tỷ tỷ, cũng xin tỷ tỷ tha thứ.” Nàng luôn miệng gọi tỷ tỷ, những lời nói thành khẩn thật êm tai.

Tiêu Nguyệt lúc này mới nhướng mắt nhìn nàng, hắn tương đối cảm thấy thoả mãn với thái độ khiêm tốn này của nàng. Ủ! Nàng có vẻ là một người rất hiểu chuyện.

“Được rồi...” Hoàng đế cũng có chút thoả mãn gật đầu, sau đó hướng ánh mắt về phía Dung Triệt và Tuyết Hoa.

“Dung Triệt... người cùng Miên nhi là anh em song sinh, muội muội đã sớm thành thân, còn chuyện hôn nhân đại sự của người nữa, đã nghĩ tới chưa?”.

Miên Miên trầm lo lắng, ban tay đan vào nhau nắm thật chặt, khăn trương nhìn Dung Triệt.

Nàng rất muốn nghe câu trả lời của Dung Triệt, nhưng cũng lại rất sợ phải nghe hắn nói ra đáp án.

Dung Triệt hiển nhiên hiểu rõ ý tứ trong câu hỏi của hoàng đế, các hoàng đế đều mắc phải một căn bệnh chung, đó là đặc biệt thích điều khiển chuyện hôn nhân của con cháu, ý định dùng hôn nhân của con cháu để đem lại lợi thế về chính trị.

“Dung Triệt cho rằng nam nhi chí tại bốn phương, lúc này lấy quốc gia làm trọng, đối với chuyện hôn nhân đại sự vẫn chưa có dự định gì hết”. Dung Triệt thông thả trả lời, thùy chung luôn mỉm cười, thanh nhã tựa đóa hoa sen trắng.

“Ha ha ha... Nói hay lắm, rất có chí hướng tiến thù, trăm thấy người thường ngày luôn chiều cổ cho Tuyết Hoa, không bằng hãy để trăm thay các người làm chủ, đợi Tuyết Hoa tới tuổi thành niên, sẽ chọn người làm phò mã, người thấy thế nào?”

“Phụ hoàng...” Tuyết Hoa lập tức đứng lên, nhào vào lòng hoàng đế, tỏ ra e thẹn.

Mọi người chung quanh ai cũng thấy, nàng chắc hẳn rất hài lòng.

“Dung Triệt cho rằng, phải đợi tới lúc công thành danh toại mới nên nói đến chuyện tình cảm... Hiện tại thảo luận chuyện này, e là còn quá sớm.” Hắn đứng dậy, hành lễ quân thần trước mặt hoàng đế, rồi không sợ hãi đứng thẳng dậy, khí thế từ thân thể toát ra vừa ôn nhu, vừa thanh nhã... lại như giấu giếm chút sự thông minh sắc bén.

Miên Miên rất thích nhìn thấy hắn như thế này, rõ ràng là một nam tử hết sức nhu hoà, thế mà ánh sáng toả ra lại khiến cho người khác không dám đối diện.

Tiêu Nguyệt lúc này cũng phải chú ý tới Dung Triệt, hắn còn không dám tùy tiện ngỗ nghịch làm trái ý phụ hoàng, lại càng không dám trực tiếp cự tuyệt việc phụ hoàng ban hôn, nhìn Dung Triệt thông dong trả lời, trong lòng không khỏi có vài phần bội phục.

Gương mặt hoàng đế vốn luôn tươi cười như Phật Di Lặc lúc này cũng trở nên cứng ngắc, hiển nhiên là ông ta không bao giờ tưởng tượng ra rằng Dung Triệt dám từ chối trực tiếp như thế.

Nhưng dù thế nào thì ông ta cũng vẫn là hoàng đế, rất nhanh chóng khôi phục lại biểu tình như mọi khi, chấp nhận lui một bước: “Nam nhân nên lấy quốc gia đại sự làm trọng, là trăm đã quá nóng vội”.

Đối với chuyện này Miên Miên rút ra một kết luận: Việc mà cả đời này hoàng đế cảm thấy hứng thú nhất chính là được làm bà mai, hài lòng nhất là được thao túng hôn nhân của người khác. (TG: hừ! suy nghĩ thật thô tục).

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đưa Ta Xuất Cung

Ngày Trang Thuần tiến cung, Tiêu Nguyệt dồn hết tâm sức để tới Mộng Xuân các dùng bữa tối, hành động thực tế đó nói cho mọi người rằng người hắn sủng ái chính là Miên Miên.

Miên Miên bị không khí quý dị này làm cho rất áp lực.

Tựa hồ như mọi người trong cung đều đang nhìn xem bọn họ sống chung như thế nào.

Buồn bực vài ngày, cả ngày ôm Giắc mơ nhỏ bé chơi trong tấm cung của mình, Tiêu Nguyệt không có việc gì làm sẽ mang Phi Sắc tới trêu chọc nàng cùng con chó, sau đó đưa nàng đi chỗ nọ tới chỗ kia, có vẻ như hắn đang âm mưu lừa nàng chỉ đó.

Miên Miên càng thêm phiền muộn, đây rõ ràng là đang công khai nói cho mọi người rằng hắn chỉ sủng ái nàng thôi sao? Người trong hậu cung sẽ nói thế nào đây? Hơn nữa Trang Thuần, tuy rằng tiến cung muộn hơn so với nàng, nhưng lại lớn tuổi hơn nàng, đã qua tuổi cập kê, nhưng Tiêu Nguyệt đừng nói là qua đêm cùng nàng, ngay cả qua lại cũng rất ít.

Vì vậy, Miên Miên nhịn không được có chút đồng cảm với Trang Thuần, nữ tử trong thâm cung đều rất cô đơn.

Cứ như vậy qua vài ngày, Miên Miên buồn bực mà không làm được gì, ngay cả Dung Triệt cũng bị hoàng đế kéo đi tham gia quốc sự, nàng một mình thực sự rất nhàm chán.

Cho nên, nàng muốn đi tìm cái người rảnh rỗi duy nhất lúc này bồi nàng – Tiêu Tri.

Thừa dịp Tiêu Nguyệt theo hoàng đế nghiên cứu chính sự, Miên Miên được dịp dùng công phu nhanh nhẹn của nàng vượt qua tầm mắt bọn thị vệ, bay tới chỗ Tiêu Tri.

Miên Miên cảm thấy Tiêu Tri mấy năm gần đây tựa hồ đã thay đổi, trở nên không hề mê muội nữ sắc nữa, bởi vì mỗi lần nàng muốn tới phía sau hòn giả sơn rình coi đều không có một bóng người.

Không thèm gõ cửa trực tiếp tiến vào tấm cung của hắn, có thể là từ nhỏ đã chơi đùa cùng Tiêu Tri, cho nên nàng với Tiêu Tri không có cái gọi là khái niệm nam nữ hữu biệt, trong tư tưởng của nàng khái niệm đó rất mờ nhạt.

Lần lượt nhìn quanh từng gian phòng, tấm cung Tiêu Tri thật là tốt, toàn bộ thủ vệ đều ẩn mình trong những nơi hẻo lánh, trừ phi có người lạ đến mới gặp

phải bọn họ.

“Tiêu Trì!” Rốt cục cũng tìm được Tiêu Trì trong thư phòng, đẩy cửa ra nhảy đến bên cạnh hắn.

Lúc này Tiêu Trì đang nằm trên bàn múa bút thành văn, hiển nhiên không ngờ rằng sẽ có một người đột nhiên tới, đang muốn nổi giận, vừa nhìn thấy người đến là Miên Miên nội lực chuẩn bị xuất ra lập tức áp chế xuống, đem thứ vừa viết nhanh chóng giấu đi, tựa hồ không muốn người khác nhìn thấy.

Miên Miên nhìn một loạt phản ứng của hắn, phỏng đoán mình tới không đúng lúc.

“Ha ha...” Nở nụ cười lấy lòng hắn, ý nói, ta không phải cố ý, ngươi đừng trách ta nha!

Tiêu Trì lập tức hết giận, đối với nàng, hắn luôn không có biện pháp.

“Tiểu nha đầu, hôm nay sao lại chạy tới đây?” Tiêu Trì vừa nói, động tác rất tự nhiên gấp lại thứ vừa viết.

“Ta tới tìm ngươi giúp đỡ, hi hi...” Miên Miên mở to đôi mắt mắt khẽ chớp chớp.

Tiêu Trì vừa nhìn biểu tình này của nàng khẳng định nàng đang suy nghĩ chủ ý nào đó, nên tốt bụng cất tiếng hỏi thăm: “Chuyện gì...?”

“Hắc hắc, ta muốn ngươi dẫn ta xuất cung đi chơi, ở hoàng cung buồn bức muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ngươi Nhấn Tâm Sao?

“Hắc hắc, ta muốn ngươi dẫn ta xuất cung đi chơi, ở hoàng cung buồn bức muốn chết!”

Ra khỏi cung? Quả nhiên không phải chuyện gì tốt, điều này trái với quy củ của hậu cung, Miên Miên muốn lôi kéo hắn làm chuyện xấu sao.

Còn chưa nói đến, Tiêu Nguyệt sẽ không cho Miên Miên xuất cung, ngay cả hắn muốn xuất cung cũng phải do hoàng huynh đưa ra ngoài, vậy mà cũng đã rước lấy không ít lời ra tiếng vào.

“Nha đầu, ngươi có biết tìm ta đưa ngươi xuất cung là không hợp với quy củ không?”

“Quy củ sao?” Nàng mở to mắt giống như thấy bảo vật kỳ lạ, “Quy củ là cái gì? Tiêu Trì, chúng ta ở đây thực sự có quy củ sao?”

Tiêu Trì thất bại, bị biểu tình cố ý giả ngu của nàng chọc cười.

Thực ra, trong lòng hắn lại thấy rất vui vẻ, Miên Miên chịu tới tìm hắn đưa nàng xuất cung chứng minh nàng rất tín nhiệm hắn.

“Tiêu Nguyệt...hắn sẽ cho phép ngươi xuất cung sao?”

Với việc Tiêu Trì gọi hắn tục danh của Tiêu Nguyệt, Miên Miên đã quen rồi, từ khi nàng còn nhỏ đã biết hai huynh đệ này có tồn tại vương mặc rất sâu, tựa hồ đều không thích nhìn thấy đối phương.

“Hắn khẳng định sẽ không cho phép, hắn mỗi ngày đều mang theo Phi Sắc tới trêu chọc con thỏ nhà ta, ta đã buồn bức muốn chết, Tiêu Trì, ngươi nhấn tâm sao? Ngươi nhấn tâm nhìn một thiếu nữ vốn hoạt bát vì bị hắn ta hủy hoại mà trở nên dần dần ủ rũ, cuối cùng mắc chứng trầm cảm, chứng nóng nảy, bệnh tâm thần phân liệt, tiếp đó bị người người ghét bỏ, cuối cùng già rồi chết trong hoàng cung, trời ạ ~~ đây thực sự là trần gian sao, Tiêu Trì, ngươi nhấn tâm sao? Ngươi thực sự nhấn tâm sao?”

Miên Miên liên tục nói một tràng, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì nói quá nhanh mà trở nên đỏ bừng.

“Chuyện này...” Tiêu Trì không nói gì, nha đầu kia thật có tài năng khoa trương, dường như hắn không đưa nàng ra ngoài chính là đã phạm vào tội ác tày trời.

“Tiêu Nguyệt sẽ không chịu để ta ra ngoài, ngươi thì có thể lên mang ta ra ngoài, với chỉ số thông minh của ngươi, ta tin việc nhỏ ấy không làm khó được ngươi.”

Nàng lấy tay phui phui ngực hắn, sau đó ở một bên không ngừng giật dây.

Tiêu Trì nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, giống như màu quả đào mới chín, thật muốn cắn một cái.

“Này...ngươi có đang nghe ta nói không, ngươi cứ yên tâm, cho dù bị phát hiện, ta sẽ tự mình gánh chịu toàn bộ mọi chuyện, tuyệt không lôi kéo ngươi.”

Tiêu Tri phục hồi lại tinh thần, hiểu rõ nếu như hôm nay không đáp ứng nha đầu kia, nàng khẳng định sẽ tung ra rất nhiều thủ đoạn, đối với yêu cầu của nàng, hẳn từ trước đến nay không có năng lực chống cự, phòng chừng Miên Miên cũng biết rõ điều này cho nên mới tìm đến hắn.

“Nha đầu, nghe này, ngày mai trong cung có mở yến hội, hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi quần thần, yến hội này sẽ kéo dài từ giữa trưa tới hết bữa tối, ngươi biết nên làm như thế nào rồi chứ?”

Yến hội hả? Nghĩa là tất cả mọi người đều phải tham dự, bao gồm cả Tiêu Nguyệt, trong mắt của Miên Miên khẽ đảo một vòng.

“Ha ha...biết rồi, ta về trước đây, giữa trưa ngày mai gặp lại ở cửa cung phía Bắc, ta sẽ cài trang thật tốt.”

Miên Miên hướng hắn nháy mắt mấy cái, cười rất cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Nụ Hôn Như Chuồn Chuồn Lướt Nước

Miên Miên nhìn hắn chớp mắt, cười cảm kích.

Ngày hôm sau, Miên Miên dậy thật sớm, sau đó bắt đầu tiến hành kế hoạch như dự tính, dựa theo lệ thường, tham gia yến hội cung đình trước tiên phải ăn mặc thật long trọng, sau đó cùng Tiêu Nguyệt, Trang Thuần đi đến yến hội diễn cảnh vợ chồng ba người hết sức thân thiết.

Các cung nữ không ngừng cố gắng trang điểm trải qua vài canh giờ, Miên Miên rốt cục cũng trang điểm xong, trên đầu cài thật nhiều đồ trang sức, Miên Miên thực không quen kiểu trang điểm hoa lệ này.

“Thái tử giá lâm..... Sườn phi nương nương đến.....” tiếng thông báo vang vọng từ cửa truyền vào, Miên Miên tiến lại nghênh đón, còn chưa đi tới cửa Tiêu Nguyệt đã vào bên trong, Trang Thuần trang điểm phi thường trắng lợt đi theo phía sau.

“Thần thiếp tham kiến thái tử.....”

“Muội muội xin thỉnh an tỷ.....”

Ba người thi lễ với nhau xong, Miên Miên liền ngẩng đầu nhìn Tiêu Nguyệt, hôm nay hắn mặc trang phục long trọng, trường bào màu đỏ nhưng không phải màu đỏ tươi tùy tiện mà giống như màu đỏ sậm của hoa hồng, đơn giản mà hoa lệ. (Ồi miêu với chả tả, làm ta chết cả não)

Trên mặt hắn nở một nụ cười thần nhiên, yêu diễm tựa như một đóa hồng liên, ánh mắt dừng trên người nàng tràn đầy kinh diễm cùng sùng nịnh.

Miên Miên bị ánh mắt nồng cháy của hắn làm cho có chút hoảng hốt không khỏi cúi đầu.

Đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Nguyệt quan sát Miên Miên cẩn thận như vậy.

Năm tháng trôi qua, nàng đã trở nên khuynh quốc khuynh thành, không còn là tiểu cô nương dễ hấn tùy ý đùa giỡn như ngày xưa.

Lúc này nàng mặc áo màu phấn hồng, cái cổ mềm mại như ngọc ẩn ẩn hiện hiện, thân thể thon thả câu hồn đoạt phách.

Ánh mắt của nàng sáng trong phảng phất giống như có thể phát ra tia sáng, cái miệng nhỏ nhắn như cánh hoa đào làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một cái.

Tiêu nguyệt nghĩ như vậy, liền chậm rãi tiến lên từng bước, vươn tay ôm lấy thắt lưng của nàng, ôm chặt nàng vào lòng.

Miên Miên sững sờ một hồi mới có thể phản ứng lại, hiển nhiên không nghĩ được rằng ở trước mặt mọi người Tiêu Nguyệt lại thân mật với nàng như vậy, đặc biệt là khi Trang Thuần còn đang ở đây.

Nàng theo bản năng từ chối một chút, hoảng sợ nhìn tiêu nguyệt, nhỏ giọng nói: “Ngươi muốn làm gì, mọi người đều đang nhìn kia?”

“Hôm nay nàng..... thật sự rất đẹp” Hắn không trả lời câu hỏi của nàng mà lại buông lời tán thưởng, rồi nhanh chóng hôn nàng một cái, sau đó mới buông nàng ra.

Chung quanh vang lên tiếng hít sâu, các cung nữ ai ai cũng hưng phấn, khó có thể nhìn thấy thái tử cùng thái phi thân mật ân ái như vậy.

Mặt Trang Thuần trong nháy mắt trở nên trắng bệch!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Vì Nụ Hôn Nên Ngất Xỉu?

Miên Miên còn đang cứng ngắc tại chỗ, Tiêu Nguyệt đã buông nàng ra, trên mặt nở nụ cười tươi giống như đứa nhỏ được kẹo, cười hết sức sung sướng.

“Đi thôi. Yên hội đã bắt đầu rồi.” Hắn hướng ánh mắt vô cùng yêu nghiệt về phía Miên Miên, sau đó không thèm liếc mắt nhìn Trang Thuần một cái, đi ra khỏi phòng.

Miên Miên vừa thấy vậy thâm ai oán trong lòng rằng ‘thôi thế là xong rồi’, kế hoạch bị hắn làm cho xáo trộn hết rồi.

“Ai da.” Nàng lập tức đưa tay ôm lấy đầu, làm bộ như đang bị choáng váng.

“Nương nương làm sao vậy?” Các cung nữ cảm thấy có gì đó kỳ lạ lập tức chạy tới.

Miên Miên bắt đầu giả vờ đứng không vững, ngón tay liều mạng bám vào lòng bàn tay, bám đến toàn thân đỏ mồ hôi lạnh.

Tiêu Nguyệt thấy thế lập tức quay trở lại đỡ lấy Miên Miên, lo lắng hỏi, “Miên nhi. Làm sao vậy?”

Chẳng lẽ vì nụ hôn vừa rồi nên nàng mới ngất xỉu, chẳng lẽ sức quyến rũ của ta lại lớn đến như vậy sao? [Tác giả: Đập hấn, Tiêu Nguyệt kia đừng quá tự kỷ!](Nguyệt *bon chen* ăn hôi tác giả *đá một cái*)

“Không biết bị làm sao, thần thiếp đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, thật là khó chịu.” Miên Miên tỏ vẻ suy yếu nói, thừa dịp mọi người không chú ý, dùng răng cắn mạnh vào môi mình, thần sắc lập tức trở nên thật tái nhợt.

Chỉ trong nháy mắt, Miên Miên từ bộ dáng yêu kiều biến thành dáng vẻ yếu ớt.

Tiêu Nguyệt hoảng sợ, nhìn mọi người rống to: “Còn không mau truyền ngự y.”

“Không cần, yên hội sắp bắt đầu. Hai người mau đi qua đó qua đi, phụ hoàng rất xem trọng yên hội lần này, hai người không được làm trễ giờ, mau đi đi, ta nằm nghỉ một lát sẽ không sao nữa đâu.”

Miên Miên tựa vào trong lòng hắn, trong bụng cảm thấy áy náy, Tiêu Nguyệt người có biết hay không g, người càng đối tốt với ta, ta càng cảm thấy không được tự nhiên, bởi vì ta không có gì có thể báo đáp lại người.

“Nàng thật sự không sao chứ? Muốn ta ở lại cùng nàng không?” Hắn găt gao ôm chặt nàng, ôn nhu thì thầm bên tai nàng, cảm thấy người trong lòng đang run rẩy, tâm hắn cũng theo đó mà run run.

“Điện hạ!” Vừa nghe thấy lời này, Trang Thuần kiềm chế không được, hắn không thèm nhìn nàng, nàng còn chưa tỉnh, tại sao có thể vì nha đầu này mà không tham dự yên hội? Phải biết rằng hắn chưa đăng cơ, yên hội quan trọng như vậy nhất định phải tham dự.

“Người đi trước đi. Ta muốn chăm sóc Miên nhi, chờ nàng khoẻ lại một chút, ta sẽ qua đó.” Tiêu Nguyệt không kiên nhẫn khoát tay khéo đuổi Trang Thuần đi trước, sau đó ôm Miên Miên đi vào phòng ngủ. (hô +10 điểm cho Tiêu Nguyệt)

Miên Miên đang vội muốn chết, Tiêu Nguyệt này thật không nghe lời khuyên bảo.

“Ta thật sự không sao, nghỉ ngơi một chút sẽ khoẻ lại ngay, điện hạ nhanh đi yên hội đi, không được làm phụ hoàng mất hứng.”

“Miên nhi. Ta chờ nàng ngủ mới đi.” Hắn găt gao nắm tay nàng, đồng mẫu như sao sáng trên bầu trời chăm chú nhìn nàng, cúi đầu hôn lên trán nàng. Miên Miên đang giả vờ suy yếu muốn trốn cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Miên Miên Ra Âm Chiêu

“Miên nhi. Ta chờ nàng ngủ mới đi.” Hắn gắt gao nắm tay nàng, đồng mẫu như sao sáng trên bầu trời chăm chú nhìn nàng, cúi đầu hôn lên trán nàng. Miên Miên đang giả vờ suy yếu muốn trốn cũng không xong.

Miên Miên thật muốn khóc, nàng ngán tính vạn tính, cũng không nghĩ được rằng Tiêu Nguyệt lại để ý đến nàng như vậy.

“Điện hạ muốn Miên nhi phải chịu khó xử sao? Nếu bởi vì người bồi Miên nhi mà làm trễ giờ để hoàng thượng trách tội, hoàng thượng nhất định sẽ cho rằng là do Miên nhi an bài không thoả đáng, không biết khuyên bảo người, Miên nhi cảm thấy hổ thẹn lắm.”

Nói xong, liền quay đầu nhìn sang chỗ khác, giống như đang nức nở.

Tiêu Nguyệt, đừng trách ta ra âm chiêu này, ta cũng vì bất đắc dĩ, vì sự tự do ngắn ngủi, ta chỉ có thể lừa gạt người một lần.

“Miên nhi. Ta cho người gọi thái y đến đây” Tiêu Nguyệt vừa thấy nàng như vậy liền luống cuống tay chân, nhưng vẫn kiên trì muốn gọi Thái y đến đây mới có thể an tâm.

“Không được!” Miên Miên lập tức phủ quyết, a a a a. Nàng thật sự là muốn điên luôn rồi, Tiêu Nguyệt này quá cố chấp, thật đúng là muốn lấy mạng nàng mà.

“Miên nhi. Miên nhi chính là. Chính là bởi vì đến tháng, nên mới có cảm giác không thoải mái, như vậy cũng đi thỉnh Thái y, không phải thực xấu hổ lắm sao?”

Tiêu Nguyệt bưng tỉnh, lập tức hiểu chuyện, Miên nhi của hắn đã trưởng thành, nhìn nàng đỏ mặt nói ra lý do, Tiêu Nguyệt cảm thấy đau lòng, “Ta đi là được, hiện tại ta phải đi dự yến hội, Miên nhi nàng phải nghỉ ngơi nhiều vào”.

Tiêu Nguyệt đưa ra thỏa hiệp cũng chính là điều Miên Miên muốn nghe nhất, nhẹ nhàng đáp chần cho nàng, rồi phân phó mấy câu cho hạ nhân, sau đó mới lưu luyến rời đi.

Miên Miên nằm trong chăn, thấy Tiêu Nguyệt vừa đi lập tức kêu mấy cung nữ bên cạnh, phân phó “Ta thân mình không thoải mái, hôm nay muốn nghỉ ngơi một ngày, các người đứng ở cửa phòng không được để ai tiến vào quấy rầy ta nghỉ ngơi, hiểu chưa?”

Các cung nữ hai mắt nhìn nhau, nhưng cũng không dám trái ý nàng, sau khi gật đầu đi ra ngoài giữ cửa.

Qua một lúc, Miên Miên xác định bên ngoài không có động tĩnh mới mau chóng đứng dậy, thay trang phục đang mặc trên người ra đổi một bộ y phục cung nữ, dùng khăn công tử cửa sổ bay đi, nàng cảm thấy đây là lần đầu tiên khinh công của nàng phát huy thực chất tác dụng, cuối cùng nhất định phải trọng dụng nó.

Ra khỏi Mộng Xuân các nàng tựa như cung nữ bình thường, chạy ở trong hoàng cung, lúc vừa đến cửa cung phía bắc, Tiêu Trì đã đứng ở đó chờ nàng.

Miên Miên kích động liền chạy vọt qua đó.

Tự do, ta đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Xuất Cung

Miên Miên kích động liền chạy vọt qua đó.

Tự do, ta đến đây.

Tiêu Trì đứng ở dưới tàng cây, chờ nàng tới gần thì mới nhận ra nàng đến.

Bộ trang phục này, quả nhiên đủ đơn giản.

“Chúng ta đi thôi.” Miên Miên hưng phấn nháy mắt với hắn.

“Người xác định người đã vượt qua mọi cửa ải, không có người phát hiện?” Tiêu Trì vẫn có chút lo lắng, nha đầu kia thật sự quá liều lĩnh.

“Yên tâm đi, đều đối phó được, chỉ cần ngày mai ta thức dậy như bình thường là được.”

Nàng không thể chờ được nữa, nàng muốn đi xem thế giới phía bên ngoài hoàng cung hiện giờ thế nào? Dù có bị người khác phát hiện, nàng cũng sẽ không chùn bước, đi ra ngoài chơi đã rồi tính sau, có chuyện gì cũng chờ chơi xong rồi về cùng nhau giải quyết.

Tiêu Trì đưa Miên Miên lên xe ngựa đã chuẩn bị từ trước, rồi cùng nàng theo cửa bắc hoàng cung đi ra ngoài, hết thấy đều thuận lợi.

Ra ngoài cửa cung, Tiêu Trì liền đề nghị, “Ngươi tính sẽ mặc y phục cung nữ suốt một ngày sao?”

Miên Miên nhìn mình, cười hì hì nói: “Đương nhiên không phải, đợi mua một bộ nam trang liền trở thành gã sai vặt của ngươi, hắc hắc...”

Xe ngựa chạy đến ngã tư đường, Miên Miên liền cảm giác được tiếng người ồn ào xung quanh, náo nhiệt vô cùng, nhìn không được vén màn xe lên, trên đường là một cảnh tượng phồn hoa, náo nhiệt, đám người từ các nơi vây quanh các quầy hàng to, nhỏ cùng với tiếng hô to của những người bán hàng rong, ở ngã tư đường thoạt nhìn vô cùng có sức sống.

Miên Miên cảm thấy chính mình đã lâu không nhìn thấy những cảnh tượng tốt đẹp như vậy, nên không khỏi nở nụ cười, nói toạc cao chốn thâm cung ngăn cản tự do của nàng nhưng không thể ngăn cản sự khát khao của nàng đối với thế giới tốt đẹp bên ngoài.

Tìm một cửa hàng thay đổi nam trang, bởi vì mạng vóc dáng của một cô nương mười bốn tuổi nên Miên Miên thay nam trang xong liền giống như một tiểu thư đồng đi theo sau Tiêu Trì.

Tiêu Trì hôm nay vẫn như trước mặc trường bào màu tím, đi trên đường không biết đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của nữ tử, Miên Miên đi ở phía sau hẳn cũng nhận được những ánh mắt của mọi người, nàng nhìn không được kéo kéo ống tay áo của Tiêu Trì, “Ngươi xem, ánh mắt các nàng nhìn ngươi giống như hận không thể đem ngươi ăn luôn!”

Tiêu Trì cười mà không nói, trong lòng lại đang nói thầm, “Các nàng muốn đem ta ăn luôn, đối với ngươi cũng muốn đem ngươi ăn luôn!”

“Có nhà trọ?” Miên Miên dừng bước, chỉ vào một bảng hiệu nói nhỏ, “Tên nhà trọ thật kì quái, hắc hắc, Tiêu Trì ngươi nhất định là đang đói bụng, sao không thử đi vào xem?” Miên Miên ôm bụng cười hóm hờ nói, rõ ràng là chính nàng mới đang đói bụng.

Vì thế, hai người liền vào nhà trọ, lúc này đang là giữa trưa trong nhà trọ đã kín hết chỗ, hai người đi lên lầu hai chọn chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ.

Vừa ngồi xuống Miên Miên liền đưa hai tay chống cằm, ánh mắt chớp chớp nhìn hắn.

“Nha đầu, ngươi lại suy nghĩ cái gì kì quái nữa.....?”

“Tiêu Trì..... cơm hôm nay là ngươi mời sao?”

“Đúng vậy”

Miên Miên lập tức vỗ bàn, hưng phấn mà hét to, “Tiểu nhị, đem thức ăn cùng rượu ngon nhất lên đây cho ta”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Hồng Y Nữ Tử

Miên Miên lập tức vỗ bàn, hưng phấn mà hét to, “Tiểu nhị, đem thức ăn cùng rượu ngon nhất lên đây cho ta”

Tiêu Trì vẻ mặt đầy hắc tuyến, nhất thời không nói nên lời...

Trong lúc chờ đồ ăn, một đám người kéo lên khiến mọi người chú ý.

Dẫn đầu là một “Nữ tử”, một thân y phục màu đỏ, quần áo của nàng thực đặc biệt, không giống như những nữ tử khác, mỗi khi gợn tay nhắc chân giống như gió phát dương liễu, thướt tha, diễm lệ, dung mạo tuyệt diễm, tuyệt đối có khí chất của yêu tinh.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn nữ tử kia, không ít nam nhân chảy cả nước miếng.

Miên Miên cũng nhìn nàng không chớp mắt, nữ nhân này quả thật đúng là mỹ nhân khiến người ta có cảm giác kinh tâm động phách, đẹp làm cho người ta phải ghen tị.

Quay sang nhìn Tiêu Trì, hắn tựa hồ chưa từng có phản ứng, chính là chỉ nhìn thoáng qua rồi lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Loại tuyệt sắc này hẳn cư nhiên không thèm để vào trong mắt [tác giả: Nguyễn Miên Miên ngươi không cần nghĩ Tiêu Trì đáng khinh như vậy chứ] (câu này ko phải của Nguyệt nha =.)

Nữ tử kia một mình ngồi xuống bàn bên cạnh gần Miên Miên, còn những người kia lại ngồi ở chỗ khác.

Được rồi, nữ nhân dù có xinh đẹp cũng không liên quan đến chúng ta, nhìn đồ ăn, vẫn là ăn quan trọng hơn.

Gian nhà trọ này nhìn cũng không tệ lắm, tuy rằng không thể sang trọng hơn hoàng cung nhưng đồ ăn cũng không kém trong cung.

Miên Miên ăn thực hưng phấn, Tiêu Trì ăn thực tào nhả.

Hai người còn uống mấy ly rượu, Miên Miên càng uống càng hưng phấn nếu không phải bị Tiêu Trì ngăn lại, phỏng chừng nàng sẽ say rượu.

“Tiêu Trì..... ăn cơm xong rồi, chúng ta có nên đi nơi khác hay không?”

“Đi nơi nào?” Tiêu Trì đầu đầy hắc tuyến, nha đầu kia mảnh khảnh nhiều lắm. Hơn nữa lại không có một ý tưởng bình thường nào.

“Hắc hắc..... theo phong cách của ngươi, ngươi trước kia xuất cung có phải là thường xuyên đến thanh lâu...? Thế nào, cô nương nhà ai xinh đẹp nhất, mang ta đi xem được không?”

“Hạ Lan Miên Miên!” Tiêu Trì bị tức chết rồi, vì sao nàng mỗi lần đều nghĩ hấn là kẻ háo sắc đáng khinh, thanh lâu? Nơi đó toàn là những nữ tử thấp kém, hấn mà có thể đi đến đó sao? Chẳng phải đang sỉ nhục hấn.

“Được rồi..... Ta đang nói giỡn, ta thực sự rất muốn đi xem, ngươi dẫn ta đi được không?”

“Ngươi là một nữ hài tử đi chỗ đó làm cái gì? Không được!” Tiêu Trì nhũ mày, nha đầu kia thật không có chừng mực, loại yêu cầu vô lý này hấn tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

“Ngươi thật sự không đáp ứng?”

“Ngay cả trong suy nghĩ cũng không!”

“Tiêu Trì..... Ngươi đừng có hối hận!”

“Nha đầu, ngươi lại muốn làm gì?” Tiêu Trì vừa nghe thấy những lời này lập tức cảnh giác,

Chỉ thấy Miên Miên đột nhiên đứng lại, bước gần đến bên cạnh Tiêu Trì, đột nhiên bắt lấy ống tay áo của hấn, “Cha..... Con biết sai rồi, con không dám nữa..... Oa Oa..... Xin người đừng có đuổi con đi mà.....”

“Nha đầu, ngươi điên rồi!” Tiêu Trì mở to hai mắt nhìn.

“Ngươi vẫn không đáp ứng đúng không?” Miên Miên nhỏ giọng hỏi, “được, không đáp ứng ta liền tiếp tục khóc.”

“Cha.....” Nàng khóc kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp, tê tâm liệt phế kêu cha, tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía bên này, bắt đầu nghị luận.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

“Cha...” Nàng khóc kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần sầu, kêu cha tới tê tâm liệt phế, mọi người ở đây đều nhìn về phía này, bắt đầu bàn luận.

“Oa Oa...cha...con biết sai rồi...Về sau nếu cha tiếp tục đi thanh lâu...con sẽ không nói cho nương biết...Cầu xin cha đừng đuổi con đi...Con biết sai rồi...Oa Oa”

“Người này thoát nhìn phong lưu văn nhã, nguyên lai là mặt người dạ thú a, còn đi thanh lâu nữa!” Người qua đường giáp chỉ trích nói.

“Đúng vậy...Còn trẻ tuổi mà đã có đứa trẻ lớn thế kia, thực là nhìn không ra!” Người qua đường ắt cũng hòa theo.

Tiêu Trì về mặt đầy hắc tuyến, trừng mắt nhìn Miên Miên: “Nha đầu ngươi gây náo loạn đủ chưa?”

“Chưa, ta phải làm loạn tới khi ngươi đáp ứng ta mới thôi.” Miên Miên nói xong, oa một tiếng khóc lớn hơn nữa, thuận tiện lau luôn nước mũi lên ống tay áo Tiêu Trì, “Phụ thân...Con thật sự không dám, phụ thân về nhà đừng đánh con a...”

“Trời ạ... Hắn còn đánh người!”

“Này ta nói vị huynh đài này, tốt xấu gì đó cũng là đứa con bé nhỏ của người, đi thanh lâu vốn chính là lỗi của người, người sao có thể đánh nó chứ, thái độ của người làm cha như người thật là tệ...” Âm thanh quá phần nộ của một người nào đó, hắn đi ra chỉ vào Tiêu Trì giáo huấn một chút.

“Các người biết cái gì, đứa nhỏ này nên bị đánh.”

Tiêu Trì bị Miên Miên làm bức bối mặt đỏ lên, cảm giận nhìn chằm chằm nàng, “Nha đầu, nếu người không nghe lời, cẩn thận ta thật sự sẽ đánh người đó.”

“Đừng đánh ta... đừng đánh ta...” Tiếng nói của Tiêu Trì vừa dứt, Miên Miên liền lập tức nhảy dựng lên, kêu thật lớn, sau đó nhìn một vòng quanh bốn phía, cuối cùng xác định mục tiêu là một nữ nhân đẹp đến kinh diễm đang đi tới.

“Tỷ tỷ... người cứu ta đi... tỷ tỷ... cha ta hắn tối ngày chỉ nghe lời nói của mỹ nhân, tỷ tỷ người đẹp như vậy... Giúp ta khuyên nhủ cha, làm cho hắn không đánh ta, hắn nhất định sẽ nghe.”

Nước mắt, nước mũi, tiếng khóc khàn khàn, còn có biểu tình uỷ khuất sợ hãi, đều được biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, Miên Miên sống chết lôi kéo quần áo của nàng kia, vừa khóc vừa hô.

Trên người nàng có một loại mùi nhàn nhạt, như mùi hương của cây thông, thực đặc biệt.

Cây thông, đây không phải là mùi mà nữ tử hay chọn, sao nàng ta lại chọn mùi này?

Không nghĩ nhiều làm gì, mặc kệ nàng chọn cái gì, trước khóc quan trọng hơn, nhất định phải chơi đến khi Tiêu Trì đáp ứng mới thôi.

Chính là, nàng khóc lâu như vậy, người này vẫn không có chút phản ứng nào.

Miên Miên vừa ngẩng đầu nhìn, hôn mê, nàng ta cứ nhiên ngồi ở chỗ kia bung một ly rượu chậm rãi nhấp nháp, đối với nàng đang đứng bên cạnh, một chút phản ứng cũng không có, giống như nàng không tồn tại.

Bộ dạng xinh đẹp như vậy, mà lại máu lạnh như thế, “Tỷ tỷ...” Miên Miên không cam lòng gọi một tiếng, đôi mắt – trông mong nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Đi Thanh Lâu

Nữ tử vẫn như trước cầm ly rượu, bàn tay mềm trắng mịn như ngọc, đặt ở bên môi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ánh mắt tựa như liếc nhìn Miên Miên một cái, rồi liền không để ý tới nàng.

Ta khóc như vậy mà vẫn thờ ơ, xem như người lợi hại! Miên Miên nín khóc.

“Miên Nhi... người lại đây...” Tiêu Trì hung hăng nhìn chằm chằm nàng, hai trong mắt thâm thúy nhóm lên hai ngọn lửa.

“Không lại, người sẽ đánh ta.”

“Ta không đánh người, người lại đây.”

“Vậy người phải đáp ứng ta...”

“Đều đáp ứng người.”

“Tốt!” Miên Miên đi qua, sau đó cúi mình vái chào đối với mọi người đến xem náo nhiệt, “Cha ta đã tha thứ cho ta, cảm ơn các vị đã quan tâm, mọi người cứ tiếp tục ăn uống.”

“Ách...” Mọi người mờ mờ hời hợt nhìn lướt, trong nháy mắt liền giải tán.

Tiêu Trì túm Miên Miên đến bên người, thật sự bái phục nàng.

“Đợi chút ta sẽ đưa người đi, người nhớ rõ theo sát ta, không có việc gì thì đừng khóc nhè.”

“Hi hi... Đã biết, phụ thân.”

“Ngươi còn gọi ta là cha!” Tiêu Trì đè nén nghiêng răng,

Vừa rồi, sở dĩ hấn thoả hiệp không phải bởi vì Miên Miên cố tình gây sự, mà là bởi vì, nàng cứ nhiên chạy đến trong lòng nữ tử xa lạ kia khóc lóc kể lể.

Trực giác nói cho hắn, nữ nhân kia rất nguy hiểm!

“Ha ha... phụ thân đừng nóng giận.”

“Không biết trên dưới!” Tiêu Trì nghĩ, nếu cách xưng hô này bị Tiêu Nguyệt nghe được nhất định sẽ tức đến ngất xỉu, nếu Miên Miên kêu như vậy, Tiêu Nguyệt không phải từ đệ đệ biến thành con dâu sao?

Cũng chỉ có nàng dám vui đùa thể này, mà chính mình cũng không tức giận được.

Kỳ quái!

Tiêu Trì thanh toán tiền, rồi cùng Miên Miên hai người đi tìm thanh lâu tốt nhất.

Nữ tử ngồi bên cạnh bọn họ, thấy bọn họ đi rồi, cũng đứng dậy, khoe miệng gợn lên ý cười quỷ mị, đi theo bọn họ ra ngoài.

Miên Miên tâm tình rất tốt, dọc đường đi khẽ ngâm nga hát: “Ta có một con lừa lông ngắn, ta cho tới giờ chưa cưỡi lần nào, có một ngày ta nhiệt huyết dâng trào đánh cái móng nhỏ của nó...” (chika: =.,= cái bài j vậy nè?!)

Hai người đi đến nơi gọi là “Phố Hoa” bắt đầu xem qua từng nhà – từng nhà, xem nhà ai trang hoàng hợp với ý bọn họ nhất.

Nữ tử oanh oanh yến yến đứng ở trước các thanh lâu rõ ràng hét to, sắc mặt Tiêu Trì càng ngày càng không tốt, đến nơi này thực sự là làm giảm nhân phẩm của hắn.

“Đừng nhử mầy, làm các cô nương nhà người ta sợ tới mức không dám kiếm khách.” Miên Miên lấy khuỷu tay chọc chọc hắn.

Tiêu Trì mày càng thêm nhử, “Nha đầu, xem chừng nơi này không có kỹ viện tốt mà ngươi muốn tìm, chúng ta trở về đi.”

“Ừừừ...” Miên Miên giữ chặt hắn, “Ngươi xem kia...” nàng chỉ tay về phía trước.

Tiêu Trì nhìn theo ngón tay nàng, chỉ thấy một toà trúc lâu tao nhã sừng sững, cùng những nhà lầu đỏ tía bên cạnh có vẻ không hợp nhau, mà trên bảng hiệu trúc lâu viết hai chữ: “Thanh lâu”

“Ha ha... thanh lâu này đủ tốt để thưởng thức! Chọn nhà này đi.” Miên Miên nói xong lôi Tiêu Trì đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hoa Khôi

Hai người vừa vào, đã ngửi thấy một loại mùi mực nhẹ nhàng.

Gian thanh lâu này thật sự đặc biệt, nơi này không có mùi son phấn tầm thường, người đến người đi cả nam lẫn nữ đều không có động tác quá mức thân mật, cả thanh lâu trang hoàng đơn giản, thanh lịch nhưng không làm mất đi khí phái.

“Hoan nghênh hai vị công tử đại giá quang lâm, xin mời vào trong.”

Một nữ nhân quyến rũ tràn ngập ý cười đột nhiên xuất hiện trước mắt hai người, nụ cười thoáng nhìn có chút phong tình, nhưng không có hơi thở phong trần.

Miên Miên suy nghĩ, người này chắc được gọi là tú bà, ngay cả tú bà cũng có tư sắc thường thức như vậy, thanh lâu này quả không giống bình thường.

“Hai vị chính là vị hoa khôi mà đến, đã có rất nhiều công tử đến chờ bên trong đường (phòng), hoa khôi của chúng ta lập tức ra ngay.”

Tú bà kia nói xong liền dẫn bọn họ vào bên trong.

Miền Miên cùng Tiêu Trì liếc nhìn nhau một cái, “Hắc hắc... Vào xem, hoa khô, vừa nghe tên là biết là yêu tinh rồi!”

“Lão bản nương, người nói hoa khô của các người rất xinh đẹp sao? Vị công tử này ánh mắt rất cao, cô nương bình thường sẽ không lọt vào mắt hắn đâu.”

Tú bà liếc nhìn Tiêu Trì một cái, biểu tình trên mặt có chút kinh ngạc, liền khôi phục lại như thường, dù sao cũng là trường hợp đã nhìn quen.

“Nhị vị công tử yên tâm, nếu hoa khô nhà chúng ta không lọt vào mắt các người, ha ha... Ở các nhà khác, chỉ sợ không có cô nương nào có thể lọt vào mắt các người.”

Ôi ôi... Mơ hồ như vậy, Miên Miên càng thêm hưng phấn, lôi kéo Tiêu Trì đi vào.

Lúc này bên trong phòng gần như đã kín hết chỗ, ở đây đều là quan to quý nhân hoặc nhân vật có máu mặt, tất cả mọi người đều đang nghị luận, nói hoa khô ở đây có thể nói là nữ tử đẹp nhất thiên hạ, hôm nay mọi người đến đều là vì muốn trông thấy phương dung (nhan sắc) của nàng.

Nữ tử đẹp nhất thiên hạ, rốt cuộc đẹp như thế nào a?

Miền Miên cắn ngón tay suy tư, sau đó nghĩ tới vị nữ tử vừa gặp ở khách điểm kia, nàng nghĩ, hẳn là không có khả năng có nữ tử vượt trên dung mạo của nàng kia.

“Các vị, hoa khô lập tức ra ngay, quy củ hôm nay là do hoa khô tự quyết định, sau khi biểu diễn, hoa khô sẽ dùng một phương pháp đặc biệt để tìm kiếm một vị hữu duyên tiếp buổi tối đầu tiên của nàng, các vị đã chuẩn bị tốt sao?”

“Chuẩn bị tốt!” Mọi người ồn ào, Miên Miên cũng ở một bên vỗ tay theo, chỉ còn kém nước đứng lên bàn nữa thôi.

Chỉ thấy phía sau rèm màu đỏ trên tầng hai, đi ra một vị nữ tử, người rất cao, một thân màu đỏ tùy tiện, ngũ quan tinh xảo đến hoàn mỹ, đôi mắt hoa đào yêu mị, dễ dàng câu hồn đoạt phách, khoe miệng như có như không ý cười.

Nhất thời, toàn phòng sôi trào, ngay cả thư sinh rụt rè cũng nhin không được ồn ào.

Miền Miên lại choáng váng ở một bên, đây không phải vị nữ tử mà nàng đã tóm lại kêu người ta là tỷ tỷ ở khách điểm vừa rồi đó sao, nguyên lai nàng ta chính là hoa khô!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nụ Cười Quỷ Dị

Miền Miên nhất thời cảm thấy choáng váng, đây chẳng phải vị nữ tử mà nàng đã tóm lại kêu người ta là tỷ tỷ ở khách điểm vừa rồi đó sao? hoá ra nàng ta chính là hoa khô!

Hoa khô bước từng bước xuống bậc thang, thật lay động, nàng cũng không nói gì, chỉ là khoe miệng mỉm cười, đôi mắt hoa đào yêu mị lướt qua mỗi người, ánh mắt xẹt qua chỗ Miên Miên cùng Tiêu Trì, dừng lại một lát, khoe miệng mơ hồ lộ ra ý cười trên tức.

Miền Miên không biết nụ cười quỷ dị vừa rồi là đối với Tiêu Trì hay với nàng, dù sao cũng đột nhiên cảm thấy cả người không được tự nhiên, ánh mắt của nàng... thực sự câu hồn.

“Này, có phải là nàng để ý tới người hay không nhỉ?” Miên Miên nhìn Tiêu Trì cười quái dị.

“Người vừa rồi nói người là con ta, người nói nàng còn có thể để ý ta sao? Nha đầu ngốc!”

“Vây cũng không đúng, người không biết, có một số nữ nhân chính là thích đàn ông đã có vợ nha...”

“Nha đầu, người còn đùa tới khi nào, ta nói cho người, hiện tại đã sắp chạng vạng, chúng ta phải trở về trước khi yến tiệc tối chấm dứt.”

“Được rồi, ta biết, tú bà không phải nói hoa khô còn biểu diễn sao? Xem hết biểu diễn thì trở về, hơn nữa, người không muốn biết đêm nay nàng sẽ thuộc về ai sao, loại này tuyệt sắc a, ta lại cảm thấy ở nơi này trừ người ra, cho ai cũng đều lãng phí.”

Đầu Tiêu Trì hồng mắt... “Ta đối với nàng ta không hề có hứng thú!”

Nếu là trước đây, nữ nhân có tư sắc như vậy, hẳn có thể rất muốn chinh phục, nhưng từ năm Miên Miên bảy tuổi mồm mồm giống cái bánh sùi cảo xuất hiện trong cuộc sống của hắn, hắn đối với nữ nhân khác dần mất hứng thú, nhiều nhất chỉ là tìm các nàng thoả mãn nhu cầu sinh lý.

Lại nhớ đến lần đầu khi gặp hắn đang làm chuyện đó, nàng đã giải thích cho hành động nhìn lên của mình là ‘xem con ếch thờ nháp nhô cái bụng’, lúc ấy hẳn tức giận tới học máu, hiện tại nhớ tới lại cảm thấy buồn cười.

“Này, người cười trộm cái gì vậy? Còn đồ mặt nữa?”

“Không! Xem biểu diễn, xem hết rồi trở về.” Tiêu Trì có chút quần bách đáp lại, giống như bị người khác phát hiện ra bí mật.

Miên Miên cũng không quan tâm tới hắn nữa, nhìn chằm chằm sân khấu đã được chuẩn bị tốt.

Chỉ thấy giữa sân khấu, hoa khô cầm trường kiếm trong tay.

Bắt đầu múa, kiếm như bạch xà phun độc, vun vút xé gió, lại như du long xuyên qua, hành tẩu tứ thân, khi thì nhẹ như yến, kiếm dựng lên, khi thì như tia chớp, kiếm tựa đoá hoa nở...(Tác giả: được rồi, câu này là sao đây...-.-!)

Toàn hội trường đều sợ ngây người, nhìn đường kiếm xinh đẹp, chìm đắm trong kỹ thuật của nàng.

Vốn tưởng rằng, kiểu nữ tử như yêu tinh này chỉ biểu diễn chút vũ đạo đánh đàn để quyến rũ, cũng không nghĩ rằng một nữ tử như vậy đi múa kiếm lại có một loại tư thế mạnh mẽ cùng tiết tấu trầm bổng như thế...

Tất cả nam nhân lại nhìn nàng với ánh mắt khác xưa, Miên Miên đắm chìm trong màn biểu diễn của nàng, ngay cả trong mắt Tiêu Trì cũng lộ ra sự tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Miên Nhi Được Lựa Chọn

Tất cả nam nhân đều nhìn nàng bằng một đôi mắt khác xưa, Miên Miên cũng chìm đắm trong màn biểu diễn, bên cạnh nàng, ánh mắt Tiêu Trì cũng lộ rõ sự tán thưởng.

Màn biểu diễn vừa hoàn tất, Yêu Nhiều nhẹ nhàng thu thế, xoay người nhìn tất cả quan khách, hơi thở có chút gấp gáp.

“Yêu Nhiều đã tự bôi xấu rồi...” giọng nói thoảng qua như sương khói, Yêu Nhiều xinh đẹp lại mang theo một chút thần bí.

Tất cả nam nhân trong thanh lâu này dù là những người giỏi kiếm chế đến đâu cũng đều trở nên điên cuồng, đừng phải loại nữ nhân lúc mạnh mẽ lúc nhu hòa thế này chẳng ai cầm lòng nổi, lên nắm chặt bàn tay, thậm chí đêm nay nhất định phải là người may mắn chiếm được lần đầu tiên của Yêu Nhiều cô nương.

“Xin tất cả quan khách phía dưới chú ý, Yêu Nhiều có một phương pháp đặc biệt để tuyển chọn người sẽ ở cùng nàng đêm nay”. Tú bà vừa giới thiệu, vừa đưa một dải lụa màu đen cho Yêu Nhiều.

“Bây giờ Yêu Nhiều cô nương sẽ dùng dải lụa này bịt hai mắt của nàng lại, rồi bắn ra một mũi tên, mũi tên trúng phải người nào thì đêm nay người đó sẽ được vinh dự ở qua đêm cùng nàng”.

Lời vừa nói ra, xung quanh rộn ràng hẳn lên, bịt mắt lại rồi bắn tên, như vậy thì chỉ có thể trông vào vận khí may mắn của bản thân, Yêu Nhiều cô nương thật can đảm, nếu chẳng may mũi tên trúng phải một nam nhân vô cùng xấu xí, thì kẻ đó chẳng phải nên bị thiên lôi đánh chết đi ư?

“Yêu Nhiều cô nương, ta ở chỗ này, nàng cần phải nhớ phương hướng của ta nha”.

“Yêu Nhiều cô nương, xin hãy nhớ kỹ bắn về phía bên này...”

“Yêu Nhiều cô nương...”

Vô vàn những giọng nói liên tiếp gọi tên nàng.

Yêu Nhiều cô nương không nói một lời nào, chỉ lẳng lẳng đứng yên, bình tĩnh trầm ổn, nhưng lại giống y yêu quái lẳng lơ mê hoặc lòng người.

Lấy dải lụa đen tự bịt mắt mình lại, tay cầm cung tên nhẹ giương lên cao.

Mọi người đều nín thở.

Không thể nhìn thấy cái gì qua dải lụa đen này hết, nhưng, phương vị của người nào đó, nàng đã nhớ rất rõ ràng.

Khỏe miệng hé nở nụ cười mỉm, nhanh nhẹn lui về sau hai bước, nhắm về phương đã định, mũi tên bay thẳng đi.

Chỉ thấy mũi tên bay vút lên cao, rồi cắm phập vào bức tường ngay sau gáy Miên Miên.

“Ồi...” Mọi người hoàn không thấy rõ Yêu Nhiêu đã bắn tên như thế nào, chỉ mỗi Miên Miên lúc này đang ôm lấy gáy kêu lên đau đớn.

May mắn là mũi tên đã được bịt vải, nếu như là một mũi tên thực sự, sợ rằng Miên Miên hiện tại đã bị mất mạng rồi.

Ừa có gì đó kỳ lạ? Miên Miên đột nhiên phục hồi tinh thần, mũi tên bắn trúng nàng, thế chẳng phải, đêm nay nàng nên cùng...

Nhìn bốn phía, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt chăm hận bắn phá nàng toi tả.

Nhìn nhìn lại tiêu tri, lúc này vẻ mặt hắn đột nhiên lộ ra vẻ nghiêm trọng.

“Chúng ta mau trở về...” Tiêu Tri lôi tay nàng đi ra ngoài, thanh lâu này có gì đó thật quý dị, mũi tên đó sao có thể vừa vắn bắn vào sau gáy Miên Miên cơ chứ.

Có âm mưu, đây chắc chắn là một âm mưu!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Nàng Cường Bức Ta * Ta Sợ Hãi

Có âm mưu, tuyệt đối có âm mưu!

Tiêu Tri lôi kéo Miên Miên, còn chưa đi được hai bước, đám đông đã bắt đầu xôn xao.

“Thế quái nào mà lại bắn trúng gáy một tên còn nhỏ như vậy, thật sự là tiện nghi cho hắn.”

“Đúng vậy, trông hắn cũng thanh tú ra phết, mới nhỏ tuổi vậy đã biết dạo chơi ở thanh lâu.”

Không biết là nhóm người này thật sự phẫn nộ, hay cố ý chêm vào, rất nhiều người chen chúc về hướng bên này.

Tiêu Tri lúc đầu còn gắt gao nắm tay Miên Miên, nhưng tựa hồ như có người luôn muốn tách bọn họ ra, vài người chen lên giữa bọn họ, tay hai người bị tách ra.

Lúc này Miên Miên cùng Tiêu Tri đều cảm thấy có gì đó kỳ lạ, hai người liếc nhau qua đám người, chuẩn bị dùng khinh công lướt qua bọn họ.

Kết quả Miên Miên vừa mới chuẩn bị nhảy, một bóng dáng màu hồng liền bay đến, cả thân mình Miên Miên đều bị nàng ôm lấy.

“Công tử, đêm nay ta là của chàng, chàng còn muốn đi đâu nữa?” Nàng ta ôm nàng phi lên sân khấu, hai người đứng cùng nhau, mỹ nhân thân thể mảnh khảnh thế nhưng so với nàng lại cao hơn một cái đầu.

“Này... Mỹ nhân tỷ tỷ, ta xem ra ta không thích hợp với ngươi.” Miên Miên đáp lời, nhìn về phía đám người dưới sân khấu, Tiêu Tri đang đánh nhau với mấy người trong thanh lâu.

“Mỹ nhân tỷ tỷ, loại chuyện này không thể miễn cưỡng, ta không muốn, ngươi cũng đừng hành xử như vậy.”

“Công tử, đêm nay trước mặt mọi người ta đã bắn trúng chàng, thế mà chàng lại không muốn ta, công tử là muốn ta sau này sẽ luôn bị mọi người chê cười sao? Hay là công tử ghét ta vì ta là nữ tử thanh lâu.” Nàng nói thật nũng nịu, diễm đạm đáng yêu.

Bởi vậy, Miên Miên cảm thấy nàng ta thật đáng thương, nếu nàng là nam nhân có lẽ đã hắc hắc...(suy nghĩ thật tồi bại, bắt quá meo thích)

Đáng tiếc, loại tuyệt sắc này, ta hưởng thụ không nổi.

“Mỹ nhân cô nương...” Miên Miên còn muốn nói tiếp, mỹ nhân đột nhiên trở tay đem nàng ôm vào lòng mình.

“Công tử có chuyện thì vào phòng rồi nói, phòng đã chuẩn bị xong, ta nhất định sẽ làm công tử vừa lòng.”

Nàng nói rất có thâm ý, ánh mắt yêu mị nhìn Nguyễn Miên Miên, khoé miệng nhếch lên lộ ý trêu chọc

“Này, người tha ta xuống dưới, người định làm gì, ta không muốn đi vào phòng...” Miên Miên giả dục, nữ tử này lực đạo không thua gì nam nhân, nguy hiểm quá, thật đáng sợ.

Nhìn lại Tiêu Trì, đã bị một đám người cuốn lấy đánh nhau, không thể thoát thân.

Trời ạ~ Đây rốt cuộc là tình huống gì, rõ ràng là ta tới xem nào nhiệt.

Thế nào lại biến thành nàng cưỡng ép ta?

Kính khùng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Đồ Khốn Nhà Người Dám Lừa Ta

Trong phòng trên lầu hai, tứ phía đều chạm ngọc, phía đông đặt giường, lấy sa mỏng ngăn cách, mơ hồ có thể nhìn thấy màn che màu xanh thanh lịch trên giường, cách bố trí thật hư ảo.

Mỹ nhân buồng Miên Miên đang giả dục xuống, lui lại mấy bước dừng trước mặt nàng, ánh mắt giống như đang ngắm vật cưng.

“Công tử, muốn uống chút rượu không?”

Mỹ nhân bung từ trên bàn một bình rượu lê đã sớm chuẩn bị từ trước, tao nhã rót đầy hai chén, nháy mắt, mùi rượu hoa lê nhàn nhạt lan toả khắp phòng, mùi hương làm con người vui vẻ.

Nhưng Miên Miên nào có tâm tư quán rượu thơm hay không thơm, trên cơ bản nàng còn chưa phục hồi lại từ tình huống vừa rồi.

Nữ nhân này xinh đẹp như vậy, sao cứ phải ép nàng làm chuyện kia?

Hơn nữa xem tư thế này, đêm nay không cùng nàng làm chuyện gì đó, nàng ta rất có thể sẽ cưỡng bức nàng không chừng.

Mấu chốt là, võ công của nàng còn rất cao, Tiêu trì lại bị bọn người kia cuốn lấy, hiện tại biện pháp duy nhất là lấy tĩnh chế động, xem có thể kéo dài thời gian hay không, nàng tin tưởng vào võ công của Tiêu Trì, đã bại những người đó không thanh vấn đề.

“Ha ha... Uống chút rượu trước...” Miên Miên ra vẻ trấn định ngồi xuống.

Mỹ nhân bung chén ngọc, đưa cho Miên Miên “Công tử, rượu hoa lê này ấm thân khứ hàn, thật thích hợp để thưởng thức lúc này.”

Miên Miên tiếp nhận ly rượu, ngửi một chút, một mùi hương tự nhiên tiến vào xoang mũi, nhẹ uống một ngụm, quả nhiên hương vị ngọt ngào thuần khiết.

Mỹ nhân cũng nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, gương mặt lộ ra màu hồng nhạt quyến rũ, nhìn Miên Miên, trong mắt đầy vẻ trêu đùa.

Miên Miên cảm thấy ánh mắt này quá kỳ quái, mỹ nhân kia mỗi lần nhìn nàng, đều như dã thú đang nhìn con mồi, mà biểu hiện của nàng ta hiện tại cứ như là đang chơi đùa với con mồi của mình.

“Thêm một chén...” Mỹ nhân lại rót đầy cho Miên Miên, thời điểm đưa rượu cho nàng, tay như cố ý như vô tình chạm nhẹ một cái.

Miên Miên như bị điện giật rút tay về, nàng xem động tác vừa rồi chính là cố ý, đây là khiêu khích, sự khiêu khích hết sức trắng trợn.

“Ta lại kính chàng một ly.” Mỹ nhân bung ly rượu, đen tối nhìn nàng, cười mê hoặc.

Miên Miên cảm thấy càng ngày càng không thích hợp, chỉ có thể nhận rượu, cũng không hành động thiếu suy nghĩ, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng ta, muốn nhìn ra manh mối gì đó.

Rốt cuộc là không đứng ở chỗ nào?

Mỹ nhân cười càng lúc càng giống yêu quái, bung ly rượu lên, chậm rãi uống cạn.

Miên Miên cứ nhìn chằm chằm nàng, thấy nàng ta uống từng chút từng chút rượu, rượu theo cổ họng ừng ực vài cái, mới vào trong cơ thể.

Miền Miền rót cuộc nhìn không ra chỗ nào sai, chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân bốc lên, cảm thấy nguy hiểm!

Mỹ nhân này, thời điểm nàng ta uống rượu vừa rồi, nàng rõ ràng thấy yết hầu nàng ta đang run rẩy, chỉ có nam nhân mới có yết hầu thôi mà.

Đồ khốn nhà người dám lừa ta, chơi ta nửa ngày nay, trông tuyệt sắc như vậy, hoá ra lại là một tên nam nhân!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Vì Ta Muốn Ăn Người

Miền Miền kinh hãi đứng lên, lui về phía sau vài bước.

“Người... là nam nhân?”

“Bé cưng, người rót cuộc đã nhìn ra.” Yêu Nhiều vẫn ngồi như trước, bụng ly rượu lên, lại uống thêm một ly, khóa miệng mím chặt, ánh mắt chăm chú nhìn Miền Miền, tựa hồ như rất vừa lòng với biểu tình kinh ngạc của nàng.

Trên thực tế, tên hán vốn không phải là Yêu Nhiều, mà là Trà Long Tĩnh. (chika: Ày, thế là hem phải anh TN ùi. Tiếc! Mờ sao tên anh ni giống tên trà dứa? =”=)

“Người... người vì sao lại cải trang nữ nhân?” Miền Miền suy nghĩ, nếu hán là nữ nhân thật thì ít nhất sẽ không phát sinh cái chuyện gì gì kia, nhưng hán lại là nam nhân, vậy thì đáng lo đây.

“Vì ta muốn ăn người, người ở khách điểm xem ta như nữ nhân, ta liền thuận theo ý người, người là nữ giả nam, ta là nam giả nữ, như vậy không phải xứng đôi sao?” Trà Long Tĩnh nói xong đứng lên, đi từng bước tới gần Miền Miền.

Miền Miền biết lần này mình đã bị chơi một vở thật đau, đụng phải một nhân vật quá nguy hiểm, hán đã sớm nhìn ra nàng cải trang nam nhi.

Miền Miền từng bước lui về phía sau, mắt liếc về phía cửa sổ, nghĩ thầm, cùng lắm thì từ đây nhảy xuống vậy, dù sao ta cũng có khinh công.

Trà Long Tĩnh nhìn thấu ý nghĩ trong mắt nàng, khinh miệt cười, giờ ống tay áo lên xuất ra nội lực, tất cả các cửa sổ liền tự động khép kín.

Miền Miền vừa thấy không khỏi hoảng sợ, người này võ công cao không phải bình thường nha.

“Người đừng lại đây... Ta với người không quen không biết, ta chỉ vô tình nhận nhầm giới tính của người, người không được phép đối xử với ta như vậy, hơn nữa chính vẻ đẹp của người khiến mọi người nghĩ người là nữ nhân.”

Miền Miền từng bước thoái lui đến chân tường, cho đến khi không còn đường để lui.

“Phải không? Bây giờ ta sẽ chứng minh cho nàng xem, ta rót cuộc là nam nhân hay nữ nhân.”

Thân hình Trà Long Tĩnh nhảy mất vọt đến bên cạnh Miền Miền, giam nàng ở giữa hán và bức tường, hơi thở ấm áp quấy nhiễu bên tai nàng, mang theo mùi hoa lê nhẹ nhàng.

“Người rót cuộc muốn làm gì? Ta nói cho người biết, bằng hữu của ta sẽ đến cứu ta, nếu người dám chạm vào ta, ta cam đoan, cả thanh lâu của người ắt gặp tai ương!”

“A... Bé cưng, khẩu khí thật lớn a, vậy thử xem!” Hán nâng cằm của nàng, “Cho ta nhìn xem khuôn mặt chân chính của nàng như thế nào.”

Nói xong, hán kéo dây buộc tóc của nàng xuống, lại xóa đi lông mày cố ý tô vừa thô vừa đậm của nàng.

Không khí tựa hồ đông lại, Trà Long Tĩnh nhìn nàng, ngây người một lúc, hai má nàng tiểu hồng, biểu tình quật cường vừa thẹn vừa phẫn, làn môi bởi vì vừa uống rượu mà kiêu điểm ướt át, cái cổ trắng nõn vì động tác của hán mà tỏa ra hào quang mê người.(?)

Trà Long Tĩnh không chút nghĩ ngợi, cúi người, làn môi khẽ áp trên chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, dịu dàng mà thanh khiết bao trùm nàng, mang theo hương thơm hoa lê, hung hăng liếm mát cổ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Mau Tới Cứu Ta

“Ồi... Người buông ra, tên hỗn láo này!” Người này thật biến thái, hấn cắn người ta!

Trà Long Tĩnh đối với tiếng hét của nàng mà mắt đélec tai ngơ, tiếp tục dùng răng nanh miết qua lại trên cổ nàng.

“Buông ra, người có nghe không !” Miên Miên giãy dựa mạnh mẽ, thân thể lại bị hấn ngăn lại.

" Bốp» một bàn tay đánh thẳng vào mặt hấn, tuy rằng thân thể bị chế trụ, nhưng tay còn có thể cử động, Miên Miên ta sao có thể bị một tên giả nữ khi dễ !

Trà Long Tĩnh buông nàng ra, che mặt mình, một cái tát của bé cung cũng mạnh phết.

Hai mắt nguy hiểm nheo lại, ánh mắt dừng ở cổ của nàng, trên da thịt trắng nõn do hấn vừa miết xong đã để lại dấu vết ám muội.

Khóe miệng gọi lên ý cười độc ác, lại gần nàng hơn chút nữa.

Trong lòng Miên Miên thực sợ hãi, nhưng là người không biết lùi bước trước khó khăn, cho dù có sợ tới đâu đi nữa, khí thế cũng không thể thua, ngẩng cao đầu, không hề sợ hãi đối diện với hấn, nhìn thấy dấu vết bàn tay trên mặt hấn trong lòng mới dịu đi.

" Tên chết bầm kia, ta nói cho người biết, loại bất nam bất nữ giống người cả đời đều không cưới được vợ. "

Tên chết bầm ? Máy chữ này có ý gì ? Trà Long Tĩnh nhũ mày, bất quá trực giác nói cho hấn nhất định không phải từ gì tốt đẹp.

" Bé cung, ngay cả từ dùng để mắng chửi người khác, nàng dùng cũng rất thú vị! "

Trà Long Tĩnh đột nhiên nắm chặt cổ tay nàng, ép nàng sát vào trong lòng ngực mình, chuẩn bị hôn.

Miên Miên cắn đúng thời cơ, cong đầu gối, hướng tới bộ vị mấu chốt của hấn mà đá, nàng chính là đã luyện qua kỹ thuật phòng thủ lang sói.

Ai ngờ, đầu gối còn chưa đụng đến bộ vị mấu chốt của hấn, dường như Trà Long Tĩnh đã sớm có chuẩn bị, bất lấy cổ chân của nàng.

Vì thế, nàng liền áp vào người hấn với một tư thế vô cùng mờ ám.

Lực tay hấn rất lớn, nắm cổ chân của nàng tới đau nhói, tựa hồ là cố ý.

Miên Miên quyết không chịu một giọt nước mắt, hấn thật sự quá độc ác, nam nhân này nhìn thì mỹ mạo, kì thực tâm địa rắn rết, tuyệt không hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc.

Trà Long Tĩnh đối với vẻ mặt thống khổ của nàng tuyệt không thương tiếc, nữ nhân này vừa rồi cư nhiên muốn đánh lên nơi đó của hấn !

Cường chế đặt trên giường, đầu gối chặn hai chân nàng, một bàn tay đem tay nàng kiềm chặt trên đỉnh đầu, tay kia... hướng tới áo của nàng.

" xoẹt " Cầm bảo bên ngoài bị hấn xé mở.

" A... ! " Miên Miên thét ra tiếng chói tai, " Tiêu Trì ! Người ở đâu ! Mau tới cứu ta! "

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Không Cho Người Cái Này Chắc Chắc Sẽ Bù Cho Người Cái Khác

Bàn tay to bao phủ cổ của nàng, sau đó dời xuống, Trà Long Tĩnh không cố ý dùng loại phương thức chậm chạp này khiêu khích nàng, chỉ là hấn muốn xem biểu tình xấu hổ và quật cường giận dữ của nàng.

Con cừu nhỏ thú vị !

Mắt thấy tay hấn sẽ di chuyển đến nơi mềm mại của nàng. Miên Miên cắn chặt môi, nước mắt trong suốt vòng quanh hốc mắt, lại cố nén không cho nó chảy xuống.

Nàng không thể khóc trước mặt loại người này được !

" RẦM » một tiếng, một bóng dáng phá cửa sổ xông vào, nhằm về phía hai người, một chưởng bổ về Trà Long Tĩnh, sau đó ôm Miên Miên vào lòng.

Ông trời rất công bằng, không cho người cái này chắc chắn sẽ bù cho người cái khác. (chika : câu này nguyên văn là " không có cho người áo đặc biệt mượn, chắc chắn bỏ người máy móc miêu " ta không dịch thoát nghĩa được nên chỉ nói ý khái quát thôi các nàng nhé. nếu nàng nào biết hãy comt lại cho ta, ta rất cảm ơn=]])

Cho nên Tiêu Trì không tới, người tới là Dung Triệt.

" Miên Nhi không có việc gì, ta ở đây. "

Miên Miên hoảng hồn chưa định, nhìn thấy người tới là Dung Triệt, cũng không quản tại sao hấn xuất hiện nơi này.

" Dung Triệt, sao giờ ca ca mới đến a... " Nhào vào trong ngực hấn, cảm nhận hơi thở quen thuộc, sợ hãi trong nháy mắt tan thành mây khói.

Dung Triệt ôm nàng thật chặt, đau lòng nhìn nàng, ôm thắt lưng nàng, thêm vài phần lực đạo, tựa hồ hận không thể đem nàng hòa trong cơ thể.

" A...cực cưng, tình lang của người thật đúng là không ít ! "

Trà Long Tĩnh nhìn thấy hai người thân mật, trào phúng nói, ánh mắt dừng trên người Dung Triệt tinh tế đánh giá.

Có thể thấy Miên Miên đặc biệt ý lại vào nam tử này.

Mây nhú lại, sức quyến rũ của bé cưng thật đúng là không nhỏ, mỗi nam tử xuất hiện bên người nàng đều thực xuất sắc, thật không nghĩ ra lần này đi tuần lại có thể gặp được con cừu nhỏ thú vị như vậy, rất thú vị !

" Không biết vị công tử này rốt cuộc là ai, vì sao phải làm khó Miên Nhi... " Dung Triệt tính tình nhẫn nại, bình tĩnh hòa nhã giải quyết vấn đề.

Nhưng Trà Long Tĩnh không được kiên nhẫn như vậy, môi mím mấp máy, định tiến lên kéo Miên Miên lại.

Dung Triệt thấy thế lập tức ngăn cản.

Vì thế hai tuyệt thế cao thủ ở trong phòng đánh nhau đến long trời lở đất, chỉ nghe trường phong từng trận, hai người chiêu thức bất đồng, võ công không phân cao thấp, đều âm thầm bội phục chiêu thức tinh diệu của đối phương.

Tiêu Trì lúc này cũng từ cửa vọt vào, trên cánh tay bị một vết thương nhẹ, " Miên Nhi, người không sao chứ ? "

" Tiêu Trì người bị thương ư? " Miên Miên thực kinh ngạc, Tiêu Trì là người dạy nàng khinh công, võ công của hấn nàng biết rất rõ, đối thủ phải rất lợi hại mới có thể đã thương hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Bị Phát Hiện

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ, người không có việc gì là tốt rồi.”

Tiêu Trì nói không sao, nhưng thực sự hấn rất để ý vết thương này, nếu không phải mấy chục cao thủ cùng tấn công hấn thì hấn sẽ không bất cần như vậy.

Nhưng điều đó cũng làm cho hấn cảm thấy được tên Trà Long Tĩnh này có bao nhiêu nguy hiểm, bên người cao thủ nhiều như mây, phong cách hành sự quỷ dị.

“Miên Nhi, người đứng yên ở đây, chúng ta sẽ trở lại nhanh thôi...” Tiêu Trì dặn dò xong, lập tức tham gia vào trận đánh, hấn biết, thời gian cấp bách, nếu không trở về, không chừng Tiêu Nguyệt sẽ phát hiện chuyện bọn họ xuất cung.

Tiêu Trì gia nhập, làm thế cục dần dần chuyển biến, Trà Long Tĩnh có võ công cao tới đâu cũng đánh không lại Tiêu Trì cùng Dung Triệt, rất nhanh hấn biết mình không thể tiếp tục đánh nữa.

Xoay người lảng không một cái, Trà Long Tĩnh đáp đất, hai người còn lại thấy hần thu thể cũng đều thu thể.

“Bé cưng, hôm nay tạm thời buông tha ngươi, lần sau ta nhất định sẽ thưởng thức ngươi.”

Chết tiệt, toàn thân Miên Miên nổi da gà, người này nói chuyện thực trắng trợn.

Nhảy ra phía sau Dung Triệt cùng Tiêu Trì, ló cái đầu nhỏ giữa hai người họ nhìn Trà Long Tĩnh, “Hừ~ ngươi chết đi! Có bản lĩnh thì bây giờ ngươi ăn ta đi, ngươi đánh thắng được bọn họ sao?”

Ha ha, dù sao có hai vị cao thủ làm lá chắn rồi, Miên Miên hùng dũng miệt thị hần.

“Bé cưng, ngươi thật sự là không biết sống chết là gì!” Trà Long Tĩnh nắm chặt nắm tay, cố nén suy nghĩ đem nàng ăn không còn một mảnh, nhìn bốn phía rồi theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

Tiêu Trì có thể đi vào tới phòng này, chứng tỏ thủ hạ của hần đã bị trọng thương, cho nên không cần giao đấu với họ nữa.

Căn phòng đột nhiên quay về yên lặng, Miên Miên sợ hãi nhìn Tiêu Trì, kéo ống tay áo của hần, “Đừng nóng giận... ta sẽ không bao giờ... bắt ngươi dẫn ta đi thanh lâu nữa.”

Miên Miên chủ động nhận sai, Tiêu Trì vốn đang tức giận liền bình phục trở lại, khẽ thở dài một tiếng, nhìn về phía nàng lúc này mới phát hiện cổ áo khoác ngoài của nàng bị xé rách.

“Miên Nhi... áo của ngươi?” Tiêu Trì nắm chặt nắm đấm, đôi mắt đen thoáng hiện vài phần sát ý, vừa rồi không nên để cho hần ta dễ dàng chạy thoát như vậy.

Cởi ngoại bào của mình khoác lên người nàng, ngẩng đầu lại nhìn thấy Dung Triệt đang trầm mặc một bên, hỏi: “Sao đột nhiên ngươi xuất hiện ở đây?”

Chẳng lẽ trong cung đã phát hiện bọn họ lén xuất cung?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tiêu Nguyệt Phẫn Nộ

Miên Miên cũng nhìn Dung Triệt, nhìn thấy sự lo lắng trong mắt hần, trong lòng có chút hoảng sợ, nàng cùng Tiêu Trì tới đây hần tức giận sao?

“Thời điểm ta ra ngoài còn chưa có ai phát hiện các ngươi xuất cung, nhưng hiện tại các ngươi không mau trở về chỉ e cả hoàng cung sẽ biết chuyện rất nhanh. Miên Nhi...” Dung Triệt tiến lên từng bước, như là muốn nói với nàng điều gì, nhưng muốn nói lại thôi.

“Chúng ta nên nhanh chóng trở về đi... Dung Triệt, muội biết ca ca muốn nói gì, muội biết muội đã hành xử không đúng mực còn gặp phải rắc rối.” Miên Miên cúi đầu, một bộ dáng tự nhận lỗi.

“Đi thôi, trở về thôi...” Dung Triệt không nghĩ sẽ trách cứ nàng, hần không nỡ trách cứ, nhưng hần sợ còn dung túng nàng như vậy nữa nàng sẽ càng tùy ý.

Ba người lẳng lặng ra khỏi thanh lâu.

Bầu trời đêm lạnh lẽo, đường phố vắng lặng, ba người đều có tâm sự.

Miên Miên biết mình lần này thực sự quá tùy ý, nhìn về mặt lo lắng của Dung Triệt, nàng đã cảm thấy thực hối hận, nếu hôm nay Dung Triệt không xuất hiện nàng có thể đã bị tên kia ăn sạch, nghĩ lại mà sợ.

Thật không biết bản thân mình gặp phải số gì, lại đụng phải một nam nhân biến thái như vậy!

Tiêu Trì vốn định đi tìm xe ngựa, cuối đường lại đột nhiên xuất hiện một đại đội nhân mã.

Ba người dừng cước bộ, nhìn thấy cảnh đông nghìn nghịt trước mắt, nhất thời có dự cảm bất an.

“Hạ Lan Miên Miên!” Tiêu Nguyệt nhảy xuống ngựa, dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra dày đặc hàn ý.

Hần đi đến trước mặt bọn họ, mắt phượng hẹp dài nhìn chằm chằm Miên Miên, đáy mắt thâm trầm.

Ánh mắt hần dừng trên ngoại bào của Tiêu Trì khoác trên vai nàng, tiện đà lại chuyển đến dấu vết mờ ám trên cổ nàng, trong lòng dậy lên từng trận sóng.

ngầm

Đôi mắt thâm thúy kia không ngừng đánh giá trên người nàng. Miên Miên chỉ cảm thấy thân thể như có cái gì đâm xuyên qua, nóng rực cùng nỗi sợ hãi nói không nên lời.

Nàng hiểu Tiêu Nguyệt, nàng đã phạm vào điều cấm kỵ của Tiêu Nguyệt, nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt hắn, nàng biết hôm nay chạy trời không khỏi nắng.

Miên Miên cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn, không hề sợ hãi.

“Là ta đòi xuất cung, không liên quan đến bọn họ.”

Nàng nghĩ, chỉ cần không liên lụy đến Tiêu Tri cùng Dung Triệt muốn phạt nàng ra sao thì tùy.

Tiêu Nguyệt không nói gì, neho mắt lại, giống con mèo nguy hiểm đang chờ cơ hội tấn công.

Hắn đột nhiên tiến lên từng bước, bắt lấy cổ tay Miên Miên, kéo nàng hướng về phía xe ngựa.

Dung Triệt tiến lên muốn ngăn cản, lại bị Tiêu Tri ngăn lại: “Ta hiểu Tiêu Nguyệt, nếu chúng ta ở phía sau giúp đỡ Miên Nhi, nàng sẽ chỉ càng thâm hại hơn thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Nguy Hiểm Cực Độ

Miên Miên theo Tiêu Nguyệt lên xe ngựa, quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Tri cùng Dung Triệt, hơi lắc đầu, hiếm thấy được biểu tình nghiêm túc như vậy của nàng.

Tiêu Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nhìn nàng, tăng lực đạo nắm chặt lấy cổ tay nàng, “Bản thân mình lo chưa xong, còn muốn an ủi người khác nữa sao?”

Nói xong, đẩy nàng lên xe ngựa.

Xe ngựa xa hoa, đệm mềm quý báu, Miên Miên bị quăng lên một cách thô bạo.

“Hồi cung.” Tiêu Nguyệt ra lệnh, xe ngựa bắt đầu chạy.

Sợ hãi nảy sinh trong lòng, không gian nhỏ hẹp chỉ còn hai người

Nàng gần hắn trong gang tấc, lập tức đọc được tín hiệu nguy hiểm cực độ.

Hắn giống như dã thú đang chờ bắt con mồi, nhìn chăm chăm nàng!

“Hạ Lan Miên Miên! hôm nay nàng làm ta thất vọng quá!” hắn từng bước hướng tới gần nàng, thân hình cao lớn bao phủ nàng.

Nàng dưới cái nhìn chăm chú của hắn không nơi che giấu.

Tiêu Nguyệt nâng cằm nàng, biểu tình đoan trang của nàng, hai má ửng hồng như quả đào mới chín của nàng, lông mi cong dài trên mí mắt tạo thành một bóng đen xinh đẹp, mặc dù nàng giờ phút này sợ hãi cỡ nào, nhưng ánh mắt sáng ngời của nàng vẫn có năng lực thiêu đốt người khác.

“Miên Nhi, bởi vì ta luôn đối xử với nàng quá tốt nên nàng mới có gan lớn bám theo hoàng huynh xuất cung đúng không? Nàng có biết hay không, hôm nay dạ yến còn chưa chấm dứt, ta vì lo lắng cho nàng vội vã tới Mộng Xuân các tìm nàng, mới biết được nàng có ý giả bệnh lừa gạt ta, để cùng hoàng huynh xuất cung.”

Hắn nói chuyện với giọng điệu không một tia cảm xúc, như là đang nói chuyện một mình.

Nhưng Miên Miên lại cảm thấy sợ hãi hơn nữa, Tiêu Nguyệt càng bình tĩnh lại càng ẩn chứa nguy hiểm lớn.

“Ta chỉ là rất buồn. . . muốn xuất cung một chút, ta biết ngươi sẽ không đồng ý, nên mới dùng phương pháp này.” Nàng run rẩy giải thích, thân thể theo bản năng mà lui về phía sau.

“Rất buồn?” Trong mắt Tiêu Nguyệt hiện lên sự tổn thương, “Miên Nhi cho rằng làm thái tử phi của ta rất buồn sao?”

Mỗi ngày hắn đều dành rất nhiều thời gian bên cạnh nàng, mà nàng vẫn thấy buồn chán một lòng muốn ra khỏi cung chơi, câu trả lời thật khiến cho người ta tổn thương!

Hắn dùng ngón tay khẽ vuốt hai má nàng, đầu ngón tay lạnh lẽo mang theo hơi lạnh thấu xương dần di chuyển đến dấu vết mờ ám trên cổ kia.

Miên Miên toàn thân run rẩy, vì nàng nhìn thấy trong mắt Tiêu Nguyệt không chỉ có phần nộ, còn có...!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Đau Bụng

“Làm sao mà có dấu vết này?” Tay hắn không ngừng cọ sát trên dấu vết màu hồng đỏ, “tại sao nàng lại mặc áo của Tiêu Trì?”

“Ta...” Miên Miên cắn bản không biết trả lời như thế nào, dù sao cũng không thể nói cho hắn là bị một tên biến thái cắn được.

“Hạ Lan Miên Miên!” Tiêu Nguyệt không kiên nhẫn được nữa, hơi thở ấm áp phả trên mặt nàng, ánh sáng lạnh lẽo từ hai tròng mắt chiếu thẳng vào mắt nàng.

Giấy tiếp theo, môi hắn ép xuống phả lấy môi nàng.

Nụ hôn đau đớn, thô bạo, bá đạo, gần như cắn xé, không chút thương tiếc.

Miên Miên chỉ cảm thấy cảm giác lạnh lẽo đọng lại giữa môi, rồi lan ngập lòng, nàng liều mạng giãy dụa, lấy tay đẩy hắn, dùng chân đá hắn.

Khí lực của nàng trước mặt hắn tựa như con kiến nhỏ.

Tiêu Nguyệt đặt nàng lên tấm đệm, dễ dàng chế trụ cổ tay nàng, đầu gối chặn hai chân nàng, sức nặng toàn thân đều đặt trên người nàng, trong mắt là hình ảnh chính mình không thể kiềm chế dục vọng, “Miên Nhi...ta sẽ biến nàng trở thành người của ta!”

Miên Miên cảm nhận được bụng dưới của mình bị một dị vật cứng rắn to lớn đâm thẳng vào, liều mạng lắc đầu: “Tiêu Nguyệt...ta còn chưa đến tuổi thành niên, người không thể làm như vậy!” (chika: hơ. Đúng k nhé? Bạn miên miên chưa đến tuổi cập kê hay tuổi dc viên phòng ý nhé? Bạn nào còn nhớ k?)

“Miên Nhi...ta không chờ được đến ngày đó...Ta không thể dễ dàng tha thứ khi trên người nàng có lưu lại vết tích của người khác.”

Nói xong, hắn lại cúi xuống, cổ chấp dồn dập hôn nàng, dùng đầu lưỡi mở hàm răng của nàng, hơi thở nóng hừng hực phả lên mặt nàng, đầu lưỡi thuận thể nhập vào khoang miệng nàng, điên cuồng chiếm đoạt.

“Ừm...” Miên Miên bị hắn hôn thật khó chịu, giãy dụa, nước mắt không khống chế được mà chảy xuống.

Hắn lại mất đi khống chế, một tay chế trụ nàng, một tay kéo áo khoác, xé áo lót của nàng.

Miên Miên phản xạ có điều kiện, hoảng sợ nhìn hắn, trong mắt hắn có tình ý, có dục vọng, còn có một tia sắc thái nguy hiểm mà nàng không hiểu.

Bàn tay của hắn bao phủ ở nơi mềm mại của nàng, bộ vị kia lại rục rịch dựng đứng lên.

“Ừ... Ừm” Miên Miên bị hắn che môi lại, toàn thân cũng bị hắn khống chế không thể giãy dụa, nàng chỉ có thể dùng tay đánh hắn, hung hăng cắn hắn, móng tay cơ hồ bấm sâu vào da thịt hắn.

Tiêu Nguyệt bị đau, buông môi nàng ra, hai tròng mắt đỏ ửng khóa chặt ánh mắt nàng.

Đột nhiên tay hắn duỗi ra hướng tới tiết cổ của nàng.

“Tiêu Nguyệt dừng!” nàng khóc to, nước mắt chảy dài, “Tiêu Nguyệt, ta đau lắm, van xin người hãy dừng lại đi!”

Hắn cắn bản đã mất đi lý trí, không để ý tiếng nàng kêu khóc, xé tiết cổ của nàng ra.

Miên Miên thống khổ vận vẹo thân mình, “Tiêu Nguyệt, ta thật sự đau lắm, cầu xin người dừng lại đi!”

Chương 74: Đừng Chạm Vào Ta!

“Tê” một tiếng, tiết khó bị kéo xuống.

Tiêu Nguyệt nhìn thấy máu nhiễm đỏ quần, thế mới biết Nguyễn Miên Miên không nói dối, nàng thật sự đến ngày, hơn nữa trải qua một phen gãy dựa vừa rồi, bụng đã sớm bắt đầu đau dữ dội.

Nguyễn Miên Miên suy yếu nằm trên nhuyễn điểm, ôm bụng, cả người đỏ đầy mồ hôi lạnh, thân thể cuộn thành hình con tôm.

Tóc của nàng vì gãy dựa mà bung ra tán loạn, dính vào mồ hôi trên mặt, bộ dáng rất chật vật.

“Miên Nhi...” Nhìn nàng thống khổ cuộn tròn một chỗ, Tiêu Nguyệt giống như đột nhiên thức tỉnh, nhảy bật giọng điệu nhu hòa.

Hắn tới gần nàng, nghĩ muốn bế nàng dậy, lại bị nàng gãy dựa đẩy ra, thanh âm suy yếu nhưng giọng điệu thực kiên định, “Tiêu Nguyệt, người đừng chạm vào ta!”

Tiêu Nguyệt ngẩn ra, cúi đầu cười một tiếng, thực chua xót, thực bất đắc dĩ.

“Ta chỉ bế nàng thôi, sẽ không miễn cưỡng nàng nữa, Miên Nhi... Ta biết nàng hiện tại rất khó chịu, để ta bế nàng đi, vào trong cung ta sẽ mời thái ý đến.”

Hắn liền cứng đờ động tác, kiên nhẫn chờ nàng, thanh âm ôn nhu như có thể hòa tan không khí bụi bặm này.

Nguyễn Miên Miên nhìn hắn một cái, lắc lắc đầu.

Hành vi vừa rồi của hắn, đã in sâu đau đớn trong lòng nàng.

Miền cưỡng cử động thân mình, dựa vào ngai trên nhuyễn điểm, đem cảm bả của Tiêu Trì quấn trên người, sau đó quay qua nhìn ngoài màn xe, coi Tiêu Nguyệt như không khí.

Tiêu Nguyệt suy sụp buông tay, ngồi xuống một bên khác, hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, sợ nàng đột nhiên xảy ra chuyện gì.

Hai người cứ như vậy giằng co, không khí dị thường trầm mặc.

Trong không trung nổi lên một trận tuyết nhỏ, những bông tuyết lẻ loi là tả bay xuống, như tiểu tinh linh đang khiêu vũ, nhảy múa rất vui vẻ.

Nguyễn Miên Miên nhìn bông tuyết bay xuống, lần đầu tiên cảm thấy bị thương như thế.

Mười bốn năm qua, lần đầu tiên nhìn vào cuộc hôn nhân chính trị này, hôn nhân không có tình yêu, nhất định là nghiệt duyên.

Tiêu Nguyệt bá đạo, Tiêu Nguyệt ôn nhu, Tiêu Nguyệt ghen tuông, Tiêu Nguyệt sủng ái, đều hung hăng đem nàng đẩy vào lốc xoáy đau thương cùng bi thương, đánh thẳng vào nơi sâu nhất linh hồn, thật lâu kích động...

Xe ngựa dừng lại ở Mộng Xuân các, Tiêu Trì và Dung Triệt lo lắng cũng cùng nhau theo tới.

Tiêu Nguyệt vươn tay, giọng điệu có chút khẩn cầu: “Miên Nhi... cho ta bế nàng trở về phòng đi.”

Nguyễn Miên Miên vẫn kiên quyết lắc đầu.

“Hoàng huynh cùng Dung Triệt đều ở bên ngoài, bộ dạng này của nàng cũng muốn bị bọn họ nhìn thấy sao?”

Nguyễn Miên Miên cúi đầu nhìn mình, trừ bỏ cảm bả của Tiêu Trì, quần áo của chính mình đều đã rách nát không chịu nổi.

Chương 75: Nợ Ta Một Lời Giải Thích

Thỏa hiệp gât đầu, hấn nói đúng, bộ dạng nàng bây giờ sao có thể để Tiêu Trì cùng Dung Triệt nhìn thấy.

Tiêu Nguyệt như trút được gánh nặng thờ dài, đi qua, cẩn thận bế nàng xuống xe ngựa.

“Chuyện hôm nay, ai dám tiết lộ, tru di cửu tộc!” Nhìn quanh mọi người, bỏ lại một câu tàn nhẫn, rồi ôm Nguyễn Miên Miên trở về phòng.

Nhẹ nhàng đem nàng đặt lên giường, đắp chăn, tỉ mỉ chăm sóc, trong lòng đã sớm hối hận một vạn lần!

Hắn vừa rồi nhất định là bị tức điên rồi mới có thể làm ra chuyện mất lý trí như vậy.

“Miên Nhi...nàng cứ nghỉ ngơi một lát đi, ta đã cho người thỉnh thái y lại đây.”

Nói xong liền vuốt trán nàng, giúp nàng gạt những sợi tóc dính trên mặt.

Nguyễn Miên Miên quay mặt đi chỗ khác, thủy chung đối với hắn rất lạnh nhạt.

Tiêu Nguyệt nghĩ nàng thực sự tức giận mới không để ý tới hắn.

“Ta không chạm vào người nữa...” Hắn thu động tác ngồi bên giường, im lặng cùng nàng.

Ngự y tiến vào bắt mạch cho Nguyễn Miên Miên, kê mấy phương thuốc, dặn dò Nguyễn Miên Miên phải uống thuốc đúng giờ, phải nghỉ ngơi nhiều rồi lui xuống.

Nguyễn Miên Miên nằm trên giường, thực áp lực, không khí trong phòng cơ hồ yên tĩnh tới hít thở không thông, Tiêu Nguyệt hô hấp nhẹ nhàng, một mực quấy nhiễu bên tai nàng, nàng biết hắn muốn một mực trông coi bên cạnh không chịu đi.

“Người đi đi...Ta muốn nghỉ ngơi.” Tiêu Nguyệt ở trong này, cho dù nàng rất mệt mỏi cũng không thể ngủ được.

“Hạ nhân đi sắc thuốc, ta xem người uống xong sẽ đi.”

Có thể để ta yên không? Nguyễn Miên Miên buồn bực, Tiêu Nguyệt, người lúc thì thô bạo, lúc thì sùng ta lên tận trời, hoàn toàn không thèm hỏi ý ta.

“Miên Nhi...ta biết nàng tức giận, nhưng ta cũng rất giận, nàng theo hoàng huynh xuất cung có nghĩ tới hậu quả không? Nếu phụ hoàng biết chuyện này, nàng không chỉ làm liên lụy hoàng huynh mà cả hậu cung sẽ bàn tán về chuyện này, nói thất từ phi đương triều tự ý xuất cung...”

Nguyễn Miên Miên không đáp lời, quay đầu lại yên lặng nhìn hắn, không tiếng động.

Thấy nàng rốt cục cũng nhìn thẳng vào mình, Tiêu Nguyệt tiếp tục nói: “Miên Nhi...ta biết nàng cùng hoàng huynh gần gũi từ nhỏ, hắn dạy nàng khinh công, ta đều biết, ta biết nàng thích tự do, không muốn dùng quy củ trong cung trói buộc nàng, nhưng nàng cũng phải có chừng mực, hôm nay biết nàng cùng hoàng huynh ra ngoài cả ngày, trở về khoác cẩm bào của hắn, trên cổ còn có dấu vết, nàng bảo ta nên nghĩ gì, Miên Nhi...ta hôm nay quả thực rất kích động, mà nàng còn nợ ta một lời giải thích!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Ta Bế Muội Ra Ngoài

“Miên Nhi...ta hôm nay quả thực rất kích động nhưng nàng cũng nợ ta một lời giải thích.”

Tiêu Nguyệt nói liền một hơi, rồi ngồi chờ nàng trả lời.

Nguyễn Miên Miên nghe hắn nói xong, không khỏi sinh ra chút hối hận mơ hồ, đúng là như vậy, chính nàng đã phớt lờ mọi người nghĩ gì.

“Ta sẽ nói tất cả sự tình hôm nay cho người, ta và Tiêu Trì, căn bản là không phát sinh chuyện gì vượt rào, hết thảy đều ngoài ý muốn.”

Vì thế, Nguyễn Miên Miên kiên nhẫn đem những chuyện đã xảy ra hôm nay nói cho hắn, trừ bỏ đoạn ở khách điểm kia gọi Tiêu Trì là cha không dám nói, còn lại đều nói rõ đầu đuôi ngọn ngành cho Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt nắm chặt tay, nắm tới khi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch, nghe xong lời giải thích của Nguyễn Miên Miên.

Một lát sau, cung nữ bưng thuốc lên.

Tiêu Nguyệt nhận bát, liền ý bảo cung nữ ra ngoài, sau đó muốn đỡ nàng dậy.

Nguyễn Miên Miên giãy dụa, lạnh nhạt khách khí mà đáp: “Được ta sẽ tự mình uống, ngươi cũng trở về nghỉ ngơi đi, ta thành ra cái dạng này rất phiền phức cho ngươi.”

Nàng chỉ quần áo của mình, sau đó nhìn Tiêu Nguyệt, vẫn là không có cách nào tha thứ cho hành động trước đó của hắn nhanh như vậy.

Tiêu Nguyệt buông bát thuốc, cũng không tiếp tục kiên trì nữa, hắn biết, Miên Nhi của hắn từ nhỏ đã rất quật cường.

Dẫn dò vài câu, đóng cửa rồi đi, hắn nghĩ nàng hiện tại cần ngồi yên tĩnh một mình.

Nguyễn Miên Miên thấy Tiêu Nguyệt đi rồi mới đứng dậy, bát thuốc kia thật đáng, nàng mới uống một ngụm liền để sang một bên, sau đó tắm rửa thay quần áo, cho tới khuya mới lại lên giường ngủ.

Trời đông giá rét đêm thực yên tĩnh, ngã bệnh mà không ai ủ ấm(?)

Trong giấc ngủ hỗn loạn xen lẫn quá khứ, mơ hồ như nghe thấy thanh âm đang gõ cửa sổ.

Trời mưa sao? Vốn không phải là tuyết rơi sao?

Nguyễn Miên Miên nghe thanh âm kia, như là hạt mưa gõ vào cửa sổ, tí ta tí tách, giống như một bài ca tuyệt vời.

Thanh âm mềm nhẹ dễ nghe như vậy mà Nguyễn Miên Miên lại thế nào cũng không ngủ được, giống như có nỗi lòng không rõ đang quấy nhiễu, thật lâu không thể tiêu tan...

Đứng dậy, mở cửa sổ xem cảnh tuyết rơi một chút cũng tốt, thế giới toàn màu trắng có lẽ có thể thanh lọc tâm hồn con người.

Tuyết đã muốn ngừng, ánh trăng mờ lung trái khắp mặt đất, cả hoàng cung đều một mảnh trắng xóa.

Không có mưa? Vậy thanh âm vừa rồi là gì?

Nguyễn Miên Miên có chút khó hiểu, một bóng dáng màu xanh đột nhiên phi tới trước mặt nàng, cách nàng một cánh cửa sổ.

“Dung Triệt...?” Nguyễn Miên Miên thực kinh ngạc, “Thanh âm vừa rồi là huyênh tạo ra?”

“Đúng vậy, Miên Nhi.” Dung Triệt nhìn thấy nàng, đem toàn thân nàng tinh tế đánh giá một lượt, “Ta đến tìm ngươi, Tiêu Nguyệt có hay không làm khó dễ ngươi?”

Nguyễn Miên Miên hơi sững sốt, lời hắn nói như có một dòng nước ấm có thể hòa tan tuyết trắng trên trời đông giá rét.

“Không có...” Nàng lắc lắc đầu.

“Àn... Bên ngoài rất lạnh, muội mặc thêm quần áo vào, ta bế muội ra ngoài, ta muốn cùng muội nói chuyện phiếm đôi chút.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Vượt Quá Sự Quan Tâm Dành Cho Muội Muội

Nguyễn Miên Miên thực kinh ngạc, theo lời hắn nói, khoác thêm một chiếc áo lông cáo, sau đó đi đến bên cửa sổ, Dung Triệt bế nàng ra ngoài.

“Huyênh muộn như vậy mà muốn cùng ta nói chuyện phiếm sao?” Nguyễn Miên Miên mở to mắt khó hiểu hỏi.

“Hừ...” Dung Triệt nhỏ giọng dùng tay ra hiệu, sau đó kéo nàng đi đến dưới một cây đại thụ.

Tuy rằng thời tiết rét lạnh, nhưng Nguyễn Miên Miên lại cảm thấy không khí lại có vẻ đặc biệt ấm áp, dường như có hàng nghìn hàng vạn tâm sự theo lòng bàn tay chạm rãi mở ra.

“Tiêu Nguyệt thực sự không làm khó muội sao, ta cùng Tiêu Tri vẫn cười ngạo đi theo sau, dường như nghe thấy tiếng kêu của muội bên trong xe, thật sự không có chuyện gì sao?”

Tay hắn vẫn cầm tay nàng, mày khẽ nhúu lại, con ngươi thuần khiết như ngọc lưu ly như có tia sáng lóe lên.

Nguyễn Miên Miên không dám nhìn hắn, con ngươi hắn thật trong sáng, nàng sợ nhìn hắn thì ngay cả dũng khí nói không cũng không còn.

Cúi đầu nhìn mũi chân mới dám trả lời, “Thật sự không có.”

Dung Triệt lặng im, nhìn một loạt phản ứng của nàng, rõ ràng là đang nói dối, ngay cả dũng khí nhìn thẳng hắn trả lời nàng cũng không có.

Nhưng hắn lại không muốn vạch trần nàng, Miên Nhi như vậy, không giống ngày thường giương nanh múa vuốt, mà giống con mèo con ngoan ngoãn, làm cho người ta đau lòng.

Nàng nhất định đang có nỗi khổ tâm, hoặc là không muốn làm cho hắn lo lắng.

Không khí yên tĩnh mà an lành, tựa như đứa trẻ ngủ say trong lòng nẫu thân, đêm yên tĩnh như vậy, ngay cả tiếng hô hấp của hai người cũng nghe thật rõ ràng.

“Miên Nhi...muội thích nam tử như thế nào? Nếu không có cuộc hôn nhân chính trị này, muội sẽ lựa chọn Tiêu Nguyệt sao?” hắn đột nhiên hỏi, hô hấp ấm áp như có như không, mang theo cảm giác áp bách hướng tới nàng.

Nguyễn Miên Miên chỉ cảm thấy nhịp tim chợt gia tốc, vấn đề này rất nhạy cảm, bàn tay đang nắm tay hắn không tự chủ siết chặt lại tới mức có chút phát đau.

Trong mắt hắn có một chút cảm xúc phức tạp mà nàng không hiểu, ở khoảng cách gần như vậy, hắn còn hơi cúi người, làm cho khoảng cách giữa hai người càng thêm hẹp lại.

Môi hắn chỉ cách môi nàng một khoảng rất nhỏ, nàng cơ hồ có thể ngửi thấy hơi thở của hắn như mùi hương cây cỏ nhẹ nhàng, dường như chỉ cần hắn cúi thấp một chút nữa là có thể chạm tới môi nàng.

Nàng đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, sợ hắn sẽ làm ra hành động kinh người nào đó, toàn bộ cảm giác an toàn trước đó đều bay biến hết.

Cuống quýt lui từng bước, gạt tay hắn ra, cố làm ra vẻ không quan tâm nói: “Ha ha...ta thích Đường Tăng.”

“Đường Tăng? Đó là cái gì?”

“Đường Tăng là một hòa thượng trường sinh bất lão, ta vẫn luôn mơ ước được gả cho hắn bởi vì chơi chán còn có thể đem hắn ăn luôn, ha ha...”

“Miên Nhi...” Xem nàng cười ngốc hề hề, Dung Triệt biết nàng đang cố ý trốn tránh vấn đề.

Nhưng là vừa rồi tại sao hắn lại đột ngột hỏi nàng như vậy, không phải rõ ràng hắn đã tự nói với chính mình phải kiềm chế ý nghĩ đó sao?

Vẫn là vì nhìn thấy vẻ mặt nàng bị phạt mà không dám nói cho hắn, hắn đau lòng, để ý, vượt quá sự quan tâm dành cho muội muội...?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Đoàn Tụ Một Nhà

Mấy ngày tiếp theo, Nguyễn Miên Miên từ từ khỏi bệnh, mà Tiêu Nguyệt cũng kiên trì mỗi ngày tới thăm nàng, dần dần thái độ của nàng cũng không còn lạnh nhạt như trước nữa.

Ngay lúc này, có một thông tin làm nàng khiếp sợ, tất cả thanh lâu trong kinh thành bị phong tỏa chỉ trong một đêm, mà người trong thanh lâu đều bị xử trảm.

Thời điểm nghe được tin tức này, tay Nguyễn Miên Miên đang bưng thuốc run rẩy, không cần nghĩ cũng biết ai đã hạ lệnh đó, chính nàng nhất thời ham chơi gây ra chuyện, mà Tiêu Nguyệt chỉ ra lệnh một tiếng đã giết nhiều người như vậy, cũng đủ chứng minh hắn là một người cỡ nào** bá đạo, không chấp nhận chút tì vết nào.

Mà từ sau buổi tối phát sinh một loại cảm xúc không rõ cùng Dung Triệt, hai người đều rất ăn ý trốn tránh đối phương, trừ trường hợp bắt buộc, không thì rất ít gặp mặt, tựa hồ đều như đang cực lực áp chế cảm xúc nào đó.

Chỉ là với một số người, càng là áp lực, càng bùng nổ, càng hủy diệt...

Khi Nguyễn Miên Miên tròn mười lăm tuổi, Hạ Lan Bạch Thần thắng trận từ chiến trường trở về, hoàng đế trong cung mở tiệc, cho hân tầy trần rồi cùng Liễu Mặc Như tiến cung, xem như tiệc mừng người trong nhà.

Thời điểm Tiêu Nguyệt mang tin mừng này đến cho nàng, Nguyễn Miên Miên nhin xuống ý nghĩ xúc động muốn tặng một cái hôn khen ngợi lên mặt hân, cuối cùng nàng bế Phi Sắc trong lòng hân vừa hôn vừa nựng vài cái để biểu đạt niềm vui sướng của nàng.

Người cha tiếp xúc không nhiều lắm, cũng chỉ thỉnh thoảng mới nhìn thấy mẹ mỹ nữ, bây giờ rốt cục cũng có thể đoàn tụ.

Phía dưới xin cho phép nàng tường thuật trực tiếp để giới thiệu bữa yến tiệc này.

Hoàng cung cùng người lãnh đạo hoàng cung cực kì coi yến hội lần này, tổ về nhất định phải tổ chức thật tốt, tham dự yến hội lần này có: người lãnh đạo cao nhất Phong Nguyệt quốc Hoàng Thượng, thái tử Phong Nguyệt quốc Tiêu Nguyệt, thái tử phi Phong Nguyệt quốc Hạ Lan Miên Miên, trắc phi của thái tử Phong Nguyệt quốc Trang Thuần, công chúa Phong Nguyệt quốc Tuyết Hoa, đại tướng quân Hạ Lan Bạch Thần, thê tử của đại tướng quân Liễu Mặc Như, nhi tử đại tướng quân Hạ Lan Dung Triệt.

Nội dung chủ yếu của yến tiệc lần này, là thảo luận về hôn sự của hai đứa nhỏ sắp trưởng thành.

Nguyễn Miên Miên cố ý ôm Giác mơ bé nhỏ tham gia gia yến, nói muốn nó mở rộng tầm mắt, Tiêu Nguyệt đành thỏa hiệp.

Gia yến ở hoàng cung đặc biệt tổ chức thi ngâm thơ để tiếp đãi khách quý (?), kỳ thật một bàn có đến mấy trăm cung nữ hầu hạ, phòng chừng là vì tầm quan trọng của gia yến lần này.

Nguyễn Miên Miên ôm Giác mơ bé nhỏ chui vào lòng Liễu Mặc Như, nữ hài tử đều có bản tính thích làm nũng.

“Nào, Giác mơ bé nhỏ ta giới thiệu cho người, đây là mẹ mỹ nữ của ta, đẹp không?”

Giác mơ bé nhỏ cuộn mình trong lòng Nguyễn Miên Miên cái hiểu cái không, liếc thoáng qua tiếp tục ngủ.

Liễu Mặc Như yêu thương sờ sờ đầu nàng, ái nữ của nàng đã trưởng thành, nhưng tính cách còn thực ngây thơ.

“Lát nữa mang người đi gặp người khác người đừng làm cho ta mất mặt.”

Nguyễn Miên Miên vuốt vuốt cái lỗ tai dài của nó, cùng mẹ mỹ nữ đi vào, hoàng đế và Hạ Lan Bạch Thần đã ngồi ở ghế chủ vị, tựa hồ đang nói về vấn đề gì đó, trên mặt tươi cười thật thân thiết.

Nguyễn Miên Miên nhìn bọn họ, nghĩ thầm, lấy thân phận của bọn họ thì đây quả thật là hình ảnh hài hòa tới quý đi, sau đó nàng nghĩ có nên như trước đây, vừa cãi vừa nhào vào lòng Hạ Lan Bạch Thần, kêu cha ầm ĩ...

Nhất định rất cảm động, ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Nuôi Thành Con Heo Béo

Hạ Lan Bạch Thần cùng hoàng đế thấy bọn họ tiến vào, ngừng nói chuyện, hai người dường như rất có thâm ý khi nhìn thấy nàng.

Bởi vậy, sự chuẩn bị vừa rồi của Nguyễn Miên Miên như lặn mất tăm, đi đến trước mặt Hạ Lan Bạch Thần, hân vẫn là anh khí bức người như thế.

Nguyễn Miên Miên ngọt ngào kêu một tiếng: “Cha...” sau đó liền ngoan ngoãn đứng làm thực nữ.

Hạ Lan Bạch Thần thực vừa lòng gật đầu, kéo nàng ra trước mặt, cẩn thận quan sát một lượt.

Nguyễn Miên Miên từ ánh mắt của hân nhận ra được hân mơ hồ có chút kích động, nhưng xét thấy hân là Đại tướng quân, mà hoàng đế còn ở đây, không thể biểu hiện quá mức yêu thương.

Cho nên thật lâu sau, Hạ Lan Bạch Thần bình tĩnh nói một câu: “Miên Nhi đã trưởng thành.”

Nguyễn Miên Miên ngồi bên cạnh hân, sau đó đem Giác mơ bé nhỏ thả xuống dưới chân, Dung Triệt cùng Tuyết Hoa, Trang Thuần cùng Tiêu Nguyệt cũng đồng loạt tiến vào, kèm theo tiếng cười của hai nữ tử.

Ha ha, nàg hòm nay chính là sợ gặp phải tình huống xấu hổ này, nên chính mình tự đến trước.

Thoạt nhìn hai người này rất xứng đôi, nhưng tại sao trong lòng nàng lại cảm thấy tức giận đến vậy!

Tiêu Nguyệt vẻ mặt lạnh lùng với Trang Thuần, nhưng Trang Thuần rất thông minh, dọc theo đường đi cùng Tuyết Hoa vừa nói vừa cười, đùa rất vui vẻ.

Dung Triệt đi tới trước mặt Hạ Lan Bạch Thần, đứng yên lặng, trong mắt mơ hồ phấp phấp quang, hô một tiếng cha, thanh âm liền nghẹn ngào.

Hạ Lan Bạch Thần kiềm chế cảm xúc, nặng nề vỗ vỗ bờ vai hắn, giống như đang nói, khi người còn nhỏ đã chịu vất vả rồi.

Hình ảnh phụ tử tình thâm cỡ nào a.

Tất cả mọi người đều đã yên vị, Nguyễn Miên Miên vốn nghĩ sẽ ngồi giữa Hạ Lan Bạch Thần và mẹ, nhưng Tiêu Nguyệt không chịu, đem nàng kéo tới bên cạnh mình, bên trái Nguyễn Miên Miên, bên phải Trang Thuần.

Mà Dung Triệt lại ngồi cạnh Hạ Lan Bạch Thần, bên còn lại là Tuyết Hoa.

Vì không để mình bị ảnh hưởng, Nguyễn Miên Miên đem tất cả tâm tư đặt trên bàn ăn.

“Miên Nhi rất gầy... này, ăn nhiều một chút.” Tiêu Nguyệt gấp một cái đùi gà thật bự đặt vào trong bát Nguyễn Miên Miên, trên mặt cần bao nhiêu có bấy nhiêu cung chiêu, hoàn toàn xem nhẹ vẻ mặt ủy khuất của Trang Thuần.

Liễu Mặc Như nhìn thấy Tiêu Nguyệt đối với nữ nhi của mình như vậy thật cao hứng, cũng nói: “Đúng vậy... Miên Nhi rất gầy, nên ăn nhiều một chút, thái tử đối tốt với con như vậy, đúng là phúc của con.”

Nguyễn Miên Miên dịch bát sang bên cạnh, sau đó nhìn Tiêu Nguyệt, trong lòng nói thầm, ta xem tiểu tử nhà người là muốn đem ta nuôi thành con heo béo đi!

Thừa dịp mọi người không chú ý đem chân gà cho Giắc mơ bé nhỏ, nó gặm ngon lành ngay dưới bàn.

“Miên Nhi đúng là hài tử ngoan, trăm xem qua mấy tháng nữa là đến ngày lấy chồng của nàng, Nguyệt Nhi và Miên Nhi nhất định sẽ càng thêm ân ái.” Hoàng đế có chút vui mừng nói.

“Khụ khụ khụ...” Dung Triệt đột nhiên bị sặc, không ngừng ho khan, vẻ mặt nghẹn tới đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Con Thỏ Thật Sự Đã Ăn Chân Gà

“Dung Triệt ca ca có sao không...” Tuyết Hoa ở một bên hết đưa nước lại đến khăn tay.

“Không... không sao...” Dung Triệt có chút quần bách, che miệng thật chặt, vẫn cúi đầu, tựa hồ không dám nhìn Nguyễn Miên Miên.

Nguyễn Miên Miên trong lòng cũng bất ổn, hắn bị sặc đúng lúc hoàng đế nói nàng phải lấy chồng.

Nguyễn Miên Miên nhin không được nghĩ linh tinh, rồi lại sợ mình nghĩ quá nhiều, tâm tình bất an này khiến nàng rất khó chịu, tim đập thành thịch.

“Ha ha ha... Trăm xem Tuyết Hoa cũng muốn làm nữ nhi của đại tướng quân, nàng đã cùng Dung Triệt Miên Nhi lớn lên từ nhỏ, tình cảm rất tốt, trăm nghĩ đem Tuyết Hoa hứa hôn với Dung Triệt là tốt nhất.

“Khụ khụ khụ...” Dung Triệt còn chưa khỏi phục bình thường, bên kia Nguyễn Miên Miên nhất thời lại bị sặc.

“Miên Nhi uống nước đi...” Tiêu Nguyệt vừa thấy Nguyễn Miên Miên bị sặc liền nóng nảy, vội vàng đưa nước, sau đó vỗ nhẹ lưng của nàng.

Vì thế ánh mắt mọi người đều nhìn vào họ, có chút không hiểu, đồ ăn hôm nay rất nhạt sao? Hay là ăn quá nhanh?

Hai người dường như có tật giật mình, cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, giống như bị người ta phát hiện ra bí mật.

“Dung Triệt, con còn không mau tạ ơn!” Hạ Lan Bạch Thần đột nhiên lên tiếng, nhìn Dung Triệt, ánh mắt lộ vẻ uy nghiêm.

“Cha...” Dung Triệt ngồi sững sờ, đâm lao phải theo lao, mệnh lệnh của hoàng đế hắn không sợ, nhưng lệnh của phụ thân hắn không biết cự tuyệt thế nào.

Hoàng đế lúc này đang rất hứng thú nhìn hấn, lần trước hấn cự tuyệt hôn sự cùng Tuyết Hoa, lúc này đây, Hạ Lan Bạch Thần mở miệng, hấn muốn nhìn xem Dung Triệt trả lời như thế nào.

Không khí nhất thời bị đè nén, Nguyễn Miên Miên miệng nhai cơm, không còn biết vị gì, cúi đầu, không dám nhìn bất kể ai, lắng nghe xung quanh, tay có chút run run.

Dung Triệt cùng Tuyết Hoa, không phải đã sớm biết hoàng đế muốn tác hợp bọn họ sao? Vì cái gì mỗi lần nghe thấy vấn đề này lại cảm thấy đau lòng?

“A! Cái gì vậy?” Đang lúc mọi người gương gao chờ đợi, Trang Thuần đột nhiên không hề giữ hình tượng thực nữ kêu to, sau đó nhảy dựng lên, biểu tình hoảng sợ, “Dưới bàn có cái gì vậy?”

Nguyễn Miên Miên nhanh chóng lật khăn trải bàn lên, nhắc Giác mơ bé nhỏ ôm vào lòng.

“Ngại quá, là con thỏ của ta... làm người sợ rồi.” Nguyễn Miên Miên cảm thấy có lỗi nhìn Trang Thuần, sau đó hung tợn chỉ vào Giác mơ bé nhỏ, nhỏ giọng nói: “Không phải đã cho người cái chân gà thật to sao? Người vừa rồi đã làm gì.”

Giác mơ bé nhỏ phồng chùng bị tiếng kêu sợ hãi của Trang Thuần dọa, rúc vào lòng Nguyễn Miên Miên run rẩy không ngừng, kỳ thật nó cảm thấy một cái chân gà kia chưa đủ nghiền, cái đầu mồm mồm chuyển động, nhìn thấy chân của Trang Thuần cảm thấy có điểm giống chân gà, phải đi cắn một miếng.

(Tác giả: về vấn đề con thỏ ăn chân gà này, ta phải giải thích một chút, bằng không mọi người lại cười ta, khóc a...)

Thỏ thuộc loại chủ nghĩa ăn chay, nhưng không nhất định con thỏ nào cũng đều như vậy.

Các bạn có thể tra cứu, thỏ ăn chân gà là có thật.

Hơn nữa đây là thỏ của Nguyễn Miên Miên, đường nhiên nên có điểm cá tính, không được cười ta...)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Trang Thuần Giở Trò

Bên này, giai nhân bị dọa hoảng sợ tới hoa dung thất sắc không nói được câu nào, mất toàn bộ hình tượng trước mặt Tiêu Nguyệt.

“Miên Nhi... người thật không hiểu chuyện, mau bế con thỏ ra chỗ khác.” Liễu Mặc Như giáo huấn.

“Nga...” yếu ớt lên tiếng, sau đó đem con thỏ đưa cho hạ nhân, quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt bốc hỏa của Trang Thuần.

Phòng chùng là một tiểu thư khuê các mẫu mực bị dọa đến mất hết hình tượng, nàng ta cảm thấy đặc biệt đã kích!

“Tốt lắm... không có chuyện gì lớn, tiếp tục dùng bữa đi.” Hoàng đế lên tiếng làm cho mọi người ngồi xuống.

Tiêu Nguyệt coi như có tính người, còn biết an ủi Trang Thuần vài câu.

Vài người tiếp tục ngồi xuống ăn cơm, vẫn còn đang suy nghĩ vấn đề Hoàng đế đang hỏi đột ngột bị cắt ngang, lại vừa đúng lúc hóa giải bối rối cho Dung Triệt.

Trang Thuần lúc này sắc mặt đen sì, nàng cảm thấy được Nguyễn Miên Miên vừa rồi là cố ý thả con thỏ cắn nàng, chính là muốn cho nàng mất mặt.

Con mắt đảo qua một vòng, bắt đầu giở trò, “Tỷ tỷ ta thấy con thỏ của tỷ thực đáng yêu nha, mua ở ngoài cung sao? Muội muội nghe nói làn trước tỷ tỷ cùng Đại hoàng tử xuất cung đi dạo, không biết có chuyện gì... mới mẻ nha?”

Lời nàng vừa nói ra, hoàng đế cùng Hạ Lan Bạch Thần sắc mặt đại biến, Liễu Mặc Như cũng thực kinh ngạc, Tiêu Nguyệt mặt đen thui.

Nguyễn Miên Miên không nghĩ Trang Thuần sẽ dùng chiêu này, nhất thời không biết trả lời như thế nào, cùng Tiêu Nguyệt ra ngoài là phạm vào điều tối kỵ.

“Con thỏ là ta tặng cho Miên Nhi... Hôm đó ta cũng cùng Miên Nhi xuất cung.”

Dung Triệt nhìn sắc mặt hoàng đế ngày càng khó coi, vội vàng nói, muốn đem chuyện lắng xuống.

“Thật không? Nhưng trong yến hội lần đó, ta nhớ Dung Triệt có mặt, thẳng đến buổi tối mới ra ngoài, mà tỷ tỷ và Đại hoàng tử cho đến lúc hết tiệc vẫn

không xuất hiện...” Trang Thuần tiếp tục không biết sống chết nói, hoàn toàn không thấy ánh mắt giết người của Tiêu Nguyệt ở bên cạnh.

“Miên Nhi...Sao lại thế này? Sao ngươi lại cùng Đại hoàng tử xuất cung?” Hạ Lan Bạch Thần chất vấn, nữ nhi phạm phải điều tối kỵ, trước hết hẳn phải tự mình giáo huấn, nếu để hoàng đế tự mình thẩm vấn, sự tình liền trở nên nghiêm trọng.

Nguyễn Miên Miên nhìn ánh mắt của Hạ Lan Bạch Thần, hiểu được ý tứ của hắn, hắn là muốn nàng nhanh chóng nói ra một lời giải thích hợp lý.

“Ta...ta...”

“Là nhi thân bảo hoàng huynh mang Miên Nhi xuất cung, nàng không thích buồn chán, nên muốn xuất cung một chút, nhi thân cả ngày bận rộn quốc sự, cho nên cầu hoàng huynh mang Miên Nhi xuất cung.” (chika: cái từ “cầu” kia trong bản trung nó ghi là “please”, liệu có phải tác giả nhầm không nhỉ?! =”=)

Tiêu Nguyệt xuất hồ ý liệu (bất ngờ, thỉnh linh) giải thích, tuy lời giải thích của hắn vừa nghe liền biết là để giải vây cho Nguyễn Miên Miên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Không Thể Làm Cho Miên Nhi Ủy Khuất

Hoàng đế phức tạp nhìn Tiêu Nguyệt, sủng ái của Tiêu Nguyệt với Nguyễn Miên Miên không giống sủng ái Trang Thuần, ý định ban đầu của hắn chỉ là dùng Nguyễn Miên Miên để kiềm chế Hạ Lan gia, nhưng tình huống hiện tại này, sợ là không tới vài năm nữa Tiêu Nguyệt đã bị Nguyễn Miên Miên thần phục.

Tính sai a tính sai.

Mỗi ngày nói chung đã trôi qua, nuốt một ít cơm, Nguyễn Miên Miên lại cảm thấy thật xấu hổ khi phải chạm mặt Dung Triệt sau này.

Tiền Liễu Mặc Như cùng Hạ Lan Bạch Thần, ôm Giác mơ nhỏ bé hồi cung, vốn tưởng Tiêu Nguyệt sẽ đưa nàng về Xuân Mộng các, nhưng sắc mặt hắn thật khó coi, rồi chỉ nói: “Miên Nhi...nàng tự trở về đi, ta còn một số việc cần xử lý.”

Nguyễn Miên Miên đồng tình nhìn Trang Thuần, thời điểm dùng bữa vừa rồi nàng ta cố ý nói câu kia là muốn hãm hại nàng, theo tính tình của Tiêu Nguyệt, nàng ta lần này khẳng định thực tâm.

Yên lặng nhìn bọn họ rời đi, thấy bóng dáng run rẩy của Trang Thuần, Nguyễn Miên Miên cảm thấy nữ nhân trong hoàng cung thực bi ai, làm sự tình mờ ám này, chỉ hại mình hại người.

Tiêu Nguyệt trên đường về mặt âm trầm, Trang Thuần tuy rằng rất sợ hãi, nhưng vẫn giả làm bộ không làm sai chuyện gì.

Tới thâm cung của Trang Thuần, Tiêu Nguyệt trực tiếp đem nàng đẩy vào trong, thanh âm lạnh lùng nói: “Những người khác đi ra ngoài.”

Các cung nữ gặp con giận lớn của Tiêu Nguyệt, vốn dĩ chủ nhân của bọn họ cũng không được sủng ái, lập tức chạy trốn không thấy bóng dáng.

Trang Thuần từng bước lui về phía sau, nhìn thấy Tiêu Nguyệt phẫn nộ, nhận thức được nguy hiểm: “Điện hạ, người muốn làm gì...? Ta tốt xấu gì cũng là trắc phi của người...”

Lời còn chưa dứt, Tiêu Nguyệt tiến lên, hàn quang lênh liệt bắn thẳng đến mắt nàng: “Trắc phi...? Vậy ngươi nên an phận thủ thường, hôm nay trước mặt phụ hoàng ngươi dám châm ngòi hại Miên Nhi, cũng đã phạm vào điều tối kỵ của ta!”

“Hôm nay tỷ tỷ tha con thỏ cắn ta, dọa ta sợ chết khiếp, ngươi không cảm thấy là ta phải chịu ủy khuất sao?” Trang Thuần bắt đầu nức nở, nước mắt tràn khỏi mi, đầm đìa đáng yêu.

“Ngươi ủy khuất? Ngươi chịu ủy khuất cũng nên nhìn xuống, nhưng tại sao ngươi lại làm Miên Nhi chịu ủy khuất...!”

“Tiêu Nguyệt! Ngươi!” Trang Thuần rốt cục cũng mất phong phạm, rống to với Tiêu Nguyệt.

“Biết rõ địa vị của mình, không gây phiền toái cho Miên Nhi, nếu không, ta sẽ cho ngươi ném thử chút tư vị của lãnh cung.”

Tiêu Nguyệt tàn nhẫn nói, liền không quay đầu lại mà rời khỏi, Trang Thuần đã muốn xui lơ trên mặt đất, nhìn bóng dáng quyết tuyệt của hắn...

Có nữ nhân, thích mềm không thích cứng, Trang Thuần chính là loại này, nếu Tiêu Nguyệt đối tốt với nàng, có lẽ nàng sẽ an phận thủ thường, nhưng Tiêu Nguyệt càng không tốt với nàng, nàng càng không phục.

Cho nên phương pháp này của Tiêu Nguyệt, sẽ chỉ càng làm cho Trang Thuần thêm thống hận Nguyễn Miên Miên, mà làm ra một số chuyện xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Âm Mưu Bắt Đầu Hiện Ra

Ngày hôm sau ánh nắng tươi sáng.

Lúc này đã là cuối đông, tuyết đọng dần tan, không khí mát mẻ đượm chút hàn ý.

Dung Triệt từ ngự thư phòng của hoàng đế trở về, liền định đi tìm Tiêu Trì, để nói cho hắn, hoàng thượng đã biết chuyện hắn cùng Miên Nhi xuất cung, nếu không hoàng thượng hỏi hắn lại lỗi mệnh.

Còn chưa tới tẩm cung Tiêu Trì, liền nhìn thấy một cung nữ tay cầm cặp lồng điểm tâm hướng tới tẩm cung Tiêu Trì, nàng cúi đầu, cước bộ rất nhanh, thần sắc thoát nhìn đặc biệt kích động.

Dung Triệt không khỏi hoài nghi, liền tránh sau một gốc cây xa xa theo dõi nàng, cung nữ này không phải là cung nữ hầu hạ Miên Nhi trong Mộng Xuân các sao? Sao lại đến nơi này?

Cung nữ đến cửa tẩm cung, nhìn xung quanh một lượt, xác định không ai thấy mới đi vào.

Lúc này Tiêu Trì, đang ngồi trong thư phòng xem binh thư, nhưng tâm tư lại hoàn toàn không đặt trên quyển sách.

Từ sau lần đưa Nguyễn Miên Miên xuất cung, hắn chưa từng gặp lại nàng.

Trong cung nhiều tai mắt, Tiêu Trì cũng bắt đầu nhìn kỹ lại cảm tình của mình đối với nàng.

Hạ Lan Miên Miên đã trưởng thành, không còn là tiểu cô nương mà hắn ôm vào lòng véo mũi năm đó, cảm tình hắn đối với nàng, cũng dần dần từ bảo vệ biến thành muốn có được, muốn chiếm hữu.

Chiếm hữu, là một thứ gì đó đáng sợ, nó làm người ta mất bình tĩnh, lâm vào trời buốc.

Hắn còn rất nhiều việc phải làm, Tiêu Nguyệt còn chưa đăng cơ, giang sơn Phong Nguyệt quốc còn chưa biết thuộc về ai.

Lúc này, hắn càng không thể để một nữ nhân biến thành nhược điểm của mình, nhưng càng muốn khắc chế, càng bị một loại áp lực áp bức đến bùng nổ.

“Điện hạ, Mộng Xuân các có cung nữ tới cầu kiến.” Thái giám ngoài cửa cung kính bẩm báo.

Tiêu Trì buông sách, cung nữ ở Mộng Xuân các? Thực ngoài ý muốn, Miên Miên luôn là cao hứng mới tự bay đến tìm hắn.

Đứng dậy đi đến nội đường, cung nữ kia liền đi lên hành lễ, “Tham kiến đại hoàng tử...” Thân thể hắn có chút phát run, giống như đang khản trương cái gì.

Tiêu Trì khoát tay áo, đứng đó chờ nàng nói.

“Thái tử phi nương nương muốn tặng chút điểm tâm tới điện hạ, do nương nương tự mình làm ạ.” Cung nữ nói xong đem cặp lồng điểm tâm đặt trên mặt bàn.

“Nương nương vì sao không tự mình đến?” Tiêu Trì cảm thấy rất kì quái, cung nữ này hắn đã gặp qua, quả thật là người của Miên Nhi, nhưng lấy tính cách của Miên Nhi, sao lại không tự mình đến chứ? Chẳng lẽ có ân tình gì sao?

“Thưa điện hạ, nô tỳ cũng không biết, nương nương còn bảo nô tỳ nói với điện hạ, nhất định phải nghiêm túc thưởng thức bánh đậu xanh.”

Cung nữ nom nớp lo sợ trả lời, dường như đã học thuộc lòng.

Tiêu Trì nhìn cặp lồng điểm tâm, cảm thấy có chút rõ ràng, “Trở về nói với nương nương, ta cảm ơn ý tốt của nàng.”

“Vâng...” Cung nữ nói xong liền lui xuống.

Tiêu Trì lập tức đến cạnh bàn, mở lồng điểm tâm, hiện ra một mâm bánh đậu xanh bên trong.

Cầm một miếng, đang muốn tách ra, thái giăm lại bấm báo, “Khởi bấm đại hoàng tử, Dung Triệt công tử cầu kiến.”

Tiêu Trì không thể không buông bánh đậu xanh, ngồi lên ghế chủ vị, “Cho hấn vào.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Quá Kỳ Lạ

Dung Triệt vừa tới liền nhìn chăm chăm vào lồng điểm tâm kia.

“Điểm tâm này có phải cung nữ của Miên Nhi đưa tới cho ngươi?”

Tiêu Trì có chút kỳ quái, “Đúng, ngươi biết sao? Sao Miên Nhi không tự tới đây?”

“Cung nữ kia tới làm gì? Tặng điểm tâm ư...?” Dung Triệt cầm lấy một miếng bánh đậu xanh nhỏ.

“Đúng, chính là tặng điểm tâm, nàng nói điểm tâm này do Miên Nhi tự làm, muốn ta nhất định phải nghiêm túc thưởng thức.”

“Do Miên Nhi tự làm?” Dung Triệt càng thấy kỳ lạ, Miên Nhi sợ nhất phiền toái, cái gì thù thù, làm điểm tâm, nàng một chút hứng thú cũng không có.

Nói đến đây, ánh mắt của Tiêu Trì và Dung Triệt đều dừng trên chiếc bánh đậu xanh.

Liếc nhau, mỗi người một khối tách ra, rốt cục Dung Triệt cũng phát hiện bên trong có một mẩu giấy nhỏ.

Mở ra, mặt trên chỉ viết một hàng chữ, “Giờ hội gặp ở song tâm hồ.”

“Là chữ của Miên Nhi...” Dung Triệt đem tờ giấy đưa cho Tiêu Trì.

Tiêu Trì cầm tờ giấy, lướt nhanh, đồng màu đen loé ra ánh sáng phức tạp.

Miên Nhi viết tờ giấy này cho hấn, là thay mặt cái gì sao? Chính là sự tình lại quá mức kì quái.

Thu lại suy nghĩ, nhìn Dung Triệt, hỏi: “Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Dung Triệt còn đang ngây người, Miên Nhi viết tờ giấy như vậy không phải thực mạo hiểm sao? Vừa rồi cung nữ kia sợ bị người phát hiện mới có thần sắc kích động như thế không phải sao? Nhưng đây căn bản không phải phong cách xử sự của Miên Nhi a, có lẽ nàng có chuyện cần nói cùng Tiêu Trì một mình vào buổi tối, thời điểm bất thường như vậy, hoàng cung nhiều con mắt nhìn chăm chăm như vậy, nàng sao lại mạo hiểm như thế?

“Ta đến nói cho ngươi, hoàng thượng đã biết chuyện ngươi cùng Miên Nhi xuất cung, thái tử hôm đó đã muốn giúp các ngươi làm sáng tỏ nói là hấn cho phép ngươi mang Miên Nhi xuất cung, ta sợ hoàng thượng hỏi ngươi nên tới nói với ngươi một tiếng.”

Dung Triệt nói xong, nhíu mày, nghi ngờ hỏi, “Ngươi không thấy là sự tình hôm nay quá mức kỳ lạ sao? Lần trước Trang Thuần nói ra chuyện này ở bữa gia yến, cho nên rất nhiều cung nhân nghe được, thế cho nên cả hậu cung hiện tại đều đang xôn xao, thời điểm như vậy, sao Miên Nhi lại viết cho ngươi một phong thư thế này được? Có lẽ có người muốn bỏ đá xuống giếng?”

Lời hấn nói cũng là điều Tiêu Trì đang băn khoăn, từ nhỏ sống tại hoàng cung, biết rõ hậu cung chính là chiến trường không khói súng, lấy thân phận của Miên Nhi, khó tránh khỏi bị cuốn vào những thị phi này.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Tiêu Trì quyết định: “Dung Triệt hiện tại đã là giờ tuất, muốn đi tìm Miên Nhi chứng thực đã không kịp, không bằng như thế này, cuộc hẹn đêm nay, ngươi thay ta đi, nếu thật là ý của Miên Nhi, ngươi nói xin lỗi với nàng hộ ta là ta không thể tới, nếu có người muốn hãm hại, ngươi là ca ca của nàng, cũng không ai có thể lời ra tiếng vào, thế nào?”

Dung Triệt nhìn hấn, khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Cảm tình của Tiêu Trì với Miên Nhi, hấn hiểu được, nhưng sao hấn lại cự tuyệt một cơ hội tốt như vậy, tuy rằng chưa chắc chắn nó là thật.

Hấn không biết Tiêu Trì cũng có cái bất đắc dĩ của chính mình, hấn còn rất nhiều kế hoạch chưa hoàn thành, lại có tư tình, sẽ chỉ làm hấn mềm lòng, cho nên, hấn phải tuyệt tình với chính mình!

Hơn nữa, sau khi thành công, Miên Nhi mới có thể chân chính thuộc về hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đến Nơi Hẹn Đi...

Tuyết ban mai, ánh tà dương từ phía tây rọi lại đây, phủ lên mặt đất như một tấm màn màu hoa hồng.

Mộng Xuân các.

Nguyễn Miên Miên đứng trước cửa sổ trong tấm cung, vừa ôm Giấc mơ bé nhỏ nhìn cảnh sắc bên ngoài, vừa cùng nó nói chuyện.

“Giấc mơ bé nhỏ, người nói Tiêu Nguyệt có phải hay không là một tên đầu cẳng!”

Giấc mơ bé nhỏ im thin thít, mắt nhìn về phương xa, bộ dáng thực xa xăm.

“Giấc mơ bé nhỏ, người nói Tiêu Nguyệt có phải hay không thực độc tài!”

Giấc mơ bé nhỏ giật giật đầu, hướng vào trong ngực nàng dụi dụi.

Hừ! không nói à~, Nguyễn Miên Miên bung lên một chiếc đĩa, bên trong đựng một củ cà rốt và một cái chân gà bự.

“Giấc mơ bé nhỏ, người nói Tiêu Nguyệt có phải hay không nên bị treo lên, hành hung một chút! Người nói, sẽ cho người chân gà bự, không nói, người chỉ có thể ăn cà rốt!”

Giấc mơ bé nhỏ lập tức gật gật đầu, sau đó đáng thương hể hể nhìn nàng.

“Được rồi, cho người!” Nguyễn Miên Miên đem chân gà đưa cho nó.

Mỗi ngày đều phải trình diễn loại hình đối thoại nhược trí này để phát tiết bất mãn trong lòng.

Tha thứ cho nàng một nữ sinh sắp mười lăm tuổi, tuổi còn nhỏ, mà cả ngày giống như một tiểu oán phụ, nhìn bức tường cao bao quanh hoàng cung, đến ngay cả sủng vật của nàng Giấc mơ bé nhỏ cũng biến thành tiểu oán thỏ.

Tiêu Nguyệt không cho nàng đi ra ngoài, còn phái một đồng người canh chừng nàng, nói cho hoa mỹ là bảo hộ, kỳ thực chính là sợ nàng chạy ra khỏi cung đi chơi.

Hừ~ Giám giữ được thể xác của ta, nhưng không giám giữ được lòng ta!

Nguyễn Miên Miên cảm giận nghĩ, nàng chính là người như vậy, càng hạn chế tự do của nàng, nàng càng khát vọng tự do!

Từ hoàng hôn đến khi trăng treo trên đầu, Nguyễn Miên Miên cứ ôm Giấc mơ bé nhỏ như vậy đem Tiêu Nguyệt nguyên rủa một trăm lần!

Đột nhiên, một bóng dáng màu tím xẹt qua trước mắt nàng, sau đó vù vù, một cái phi tiêu liền cắm trên song cửa gỗ trước nơi nàng đứng.

Hết thấy đều xảy ra rất nhanh, làm cho người ta nghĩ đó chỉ là ảo giác, Nguyễn Miên Miên phục hồi lại tinh thần, trên song cửa sổ, quả thật cắm một cái phi tiêu, phía dưới còn hé ra một tờ giấy.

Oe! Đây không phải là một trong những tình tiết máu chó trên TV sao, không nghĩ lại phát sinh trên người Nguyễn Miên Miên nàng, thật sự là hưng phấn!

Làm bộ nhìn nhìn bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng, đem tờ giấy kia mở ra, một trận hương khí toả ra, nhàn nhạt, hương vị có chút quý dị, xuyên thẳng vào xoang mũi nàng.

Nguyễn Miên Miên không nghĩ nhiều, nhìn nội dung trên tờ giấy, chỉ có một câu, “Giờ Hẹn gặp ở Song Tâm hồ.”

Chữ viết của Tiêu Tri? Hắn bóng dáng màu tím vừa rồi, chính là hắn.

Giờ Hẹn gặp ở Song Tâm hồ? Là có chuyện gì quan trọng sao? Nguyễn Miên Miên gấp tờ giấy lại, nhìn nhìn sắc trời, đại khái còn một canh giờ nữa.

Hừ, cải trang một chút, phải đến nơi hẹn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Tim Đập Tăng Tốc

Song Tâm hồ, là một cảnh sắc đặc biệt trong cung, bờ hồ là hình hai trái tim nối liền, do thiên nhiên tạo thành.

Trung tâm hồ, chính là chỗ hai tâm giao nhau, có một bãi cỏ.

Hiện giờ trong không trung còn có tuyết tung bay, bông tuyết tinh khiết ôn nhu rải rác trên Song Tâm hồ, một mảnh trong suốt.

Dung Triệt đáp xuống mặt cỏ, dáng người màu xanh đứng thẳng, bông tuyết khẽ vuốt ve vạt áo hần, che đi hào quang của riêng hần.

Khi Nguyễn Miên Miên đến, vạt áo Dung Triệt đã đọng một tầng tuyết mỏng.

Vì không muốn người khác chú ý, Nguyễn Miên Miên không mang theo ô, nhìn thấy bóng dáng màu xanh giữa hồ kia, Nguyễn Miên Miên hơi sững sốt.

Không phải Tiêu Trì kêu nàng đến sao? Sao lại là Dung Triệt?

Đột nhiên cảm thấy trong cơ thể có gì đó như quay cuồng, lan tràn tới toàn thân có chút khô nóng.

Có lẽ là vừa mới dùng khinh công quá nhanh, Nguyễn Miên Miên nghĩ như vậy, nhìn quanh bốn phía, hiện tại đã là giờ Hợi, đêm dài tĩnh lặng, nơi này heo lánh, hẳn là không có người đến.

Vận công bay qua, bóng dáng hồng nhạt đáp xuống trước mặt hần.

“Dung Triệt, sao lại là huynh? Tiêu Trì đâu?” Nguyễn Miên Miên khó hiểu nói.

Dung Triệt vừa nghe, nhất thời cảm thấy tâm tình có chút u ám, thì ra nàng thật sự hẹn Tiêu Trì?

“Hần...hần đột nhiên có việc, không thể tới, lại sợ mọi người chờ nên bảo ta đến đây nói với mọi người một tiếng...” Kỳ thật hần rất muốn hỏi, nàng tìm Tiêu Trì làm gì.

“A” Nguyễn Miên Miên lên tiếng, lại im lặng, nàng cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng là Tiêu Trì kêu nàng đến a, sao còn nói đột nhiên không thể tới? Mà Tiêu Trì một mình hẹn nàng, chuyện như vậy, hỏi Dung Triệt lại không tốt cho lắm, cho nên cũng không truy vấn nguyên nhân.

Vì thế hai người cứ như vậy hiểu lầm, nghĩ hiện tại đúng là đối phương hẹn mình.

Không khí thực yên tĩnh, như có thể nghe cả được tiếng bông tuyết bay xuống, hoà vào hồ nước.

Nguyễn Miên Miên vươn tay, tiếp được một bông hoa tuyết nhỏ đang bay xuống, nhìn Dung Triệt, sâu kín hỏi han: “Bông tuyết rất đẹp...huynh thích hoa tuyết không?”

Dung Triệt cũng nhìn thấy bông tuyết đã sớm tan thành nước trong tay nàng, cúi xuống nhẹ nhàng thổi thổi, hần biết nàng hỏi điều này có ý gì.

Kiên định lắc lắc đầu, thanh âm có thể so với ca sĩ hiện đại(?) dung nhập trong bóng đêm, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, “Bông tuyết quả thật rất đẹp...nhưng so với mọi người, không thích!”

Nguyễn Miên Miên nghe đáp án của hần, ý cười nở rộ trên mặt...

“Miên Nhi, qua mấy tháng nữa là đến sinh nhật của chúng ta, mọi người muốn gì?” Lúc này đến phiên hần ám chỉ, đồng màu mát lạnh như tuyết dừng trên mặt nàng, chờ đợi đáp án của nàng.

Nguyễn Miên Miên luống cuống một chút, ý tứ của hần nàng hiểu, khi sinh nhật của bọn họ qua, là lúc nàng tới tuổi cập kê.

Nguyễn Miên Miên chỉ cảm thấy tim của mình đập với tần suất nhanh hơn mấy chục lần so với bình thường, yết hầu khô, toàn thân nóng bừng...

Không đúng! Cho dù khăn trang, cũng sẽ không phản ứng kịch liệt như vậy, nàng rốt cuộc làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tình Yêu Bị Cấm Đoán

Dung Triệt thấy nàng không trả lời, trong mắt hiện lên một tia thất vọng, không cam lòng truy vấn, “Miên Nhi... ở bên Tiêu Nguyệt muội có vui vẻ không?”

Nguyễn Miên Miên choáng váng, đã có chút đứng không vững, tầm mắt mờ hồ, nhìn bóng dáng Dung Triệt đã muốn biến thành hai người.

“Ta...” Nàng miễn cưỡng nói chuyện, hô hấp bắt đầu hỗn loạn.

“Ngươi làm sao vậy? Miên Nhi...” Dung Triệt rốt cục nhìn ra nàng không ổn, tiến lên đỡ lấy thân hình lung lay sắp đổ của nàng.

Người nàng rất nóng, sắc mặt cũng phỉm hồng.

Ý thức của Nguyễn Miên Miên giờ phút này đã rất mơ hồ, nàng chỉ biết Dung Triệt đang ôm nàng, Dung Triệt vừa hỏi nàng một vấn đề, Dung Triệt hỏi nàng ở bên Tiêu Nguyệt có vui không?

Tốt, nàng liền cho hắn đáp án.

Tay đột nhiên ôm thắt lưng hắn, kiễng mũi chân, tìm kiếm đến môi của hắn, cúi đầu lên tiếng, “Dung Triệt... muội chỉ nghĩ muốn ở cạnh huynh.” liền đem môi mình kề sát.

Dung Triệt hô hấp bị kiềm hãm, Miên Nhi chủ động hôn hắn?

Đôi môi mềm mại của nàng thật thanh khiết, hương vị mê người như vậy, Dung Triệt như bị đắm một cú, cảm thấy mình sắp nghiện cái hương vị này rồi.

Miên Nhi là đang trả lời câu hỏi của hắn sao? Dùng cách này, là nàng muốn nói nàng thích ở bên hắn?

Tình cảm bị kiềm nén này, rốt cục tìm được một người để nói ra, cái gì đạo đức, cái gì địa vị chèn lệch, toàn bộ đều tan biến theo một nụ hôn này.

Lý trí một khắc sụp đổ tại đây, hắn rất nhanh bị nơi ngọt ngào trong miệng nàng mê hoặc, hầu kết rung động, hơi thở của nàng làm cho hắn mê say.

Tay cũng ôm nàng, hung hăng ôm, tựa hồ muốn nàng tan vào cơ thể mình.

Nụ hôn cuồng nganh mà ôn nhu, mang theo hơi thở đặc biệt của hắn, đầu lưỡi mềm mại như tơ nhanh chóng trượt vào miệng nàng, răng hắn dùng sức như vậy, thật chân thực, như sóng lớn trên biển sâu, triều miên cuộn cuộn.

Thân thể của Nguyễn Miên Miên cũng đã không thể tự khống chế, cái hôn của Dung Triệt tựa hồ không thỏa mãn được nàng, thân thể có một loại khát vọng muốn lấp đầy, thật khó chịu, đột nhiên nhớ tới lá thư khi nãy, lá thư mang theo một mùi hương quý dị, không phải là mình đã bị trúng mị được gì rồi chứ?

“Dung Triệt... muội rất khó chịu...” Nàng rời môi hắn, ánh mắt mông lung, hô hấp hỗn loạn, khóc như khăn cầu.

“Miên Nhi... muội làm sao vậy?” Dung Triệt khó hiểu, giúp đỡ nàng, tay chạm vào lưng nàng mới phát hiện độ ẩm trên cơ thể nàng đã muốn không phải là độ ẩm mà người thường có thể chịu được.

Mà xa xa, Tiêu Nguyệt đứng đó, nhìn thấy hai người tình cảm nồng nàn.

Có người nói cho hắn thái tử phi cùng Đại hoàng tử giờ Hợi sẽ lên gặp nhau ở Song Tâm hồ, hắn một mình tới đây, chỉ vì muốn chứng minh thật giả.

Cũng không nghĩ tới nhìn thấy lại là một màn này, huynh muội hôn nhau, tình yêu bị cấm đoán.

Miên Nhi, nàng cư nhiên là cùng Dung Triệt...

Hắn lần đầu cảm thấy đau lòng như vậy, giống như có một đám sinh vật tham lam từng chút một cắn nát trái tim hắn, thì ra, hắn đã nghĩ rằng Miên Nhi chỉ thuộc về mình hắn, lại không thuộc về hắn...

Phi thân bay qua, dừng trước mặt hai người đó...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ngoại Truyện

Trích đoạn quyền V:

Hắn cúi người xuống dò xét, hơi thở ấm áp mang theo cảm giác áp bách vi diệu, những nụ hôn tinh tế như mưa dầm trên môi nàng.

Nguyễn Miên Miên có chút khản trương, gất gao xoắn tay lại, trong lòng tò mò, hắn vừa rồi rõ ràng đã uống được đắng như vậy, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy nụ hôn này có chút ngọt ngào?

*

“Miên Nhi...nàng biết không? Trên thế giới thống khổ nhất chính là trong lòng có chuyện mà không thể nói ra, ta chưa bao giờ để ý nàng là thái tử phi của Tiêu Nguyệt, điều ta để ý chính là nàng là muội muội của ta!”

“Dung Triệt...huynh biết không? Trên thế giới thống khổ nhất, không phải trong lòng có chuyện mà không thể nói ra, mà là miệng phải nói ra những lời không thật lòng, muội không yêu huynh, không yêu một chút nào, thật sự...”

*

Thái giám đem mâm đồ ăn đặt lên bàn, Nguyễn Miên Miên nhìn kỹ, ặc!

“Dưa chuột bạo cây hoa cúc?”

“Đúng vậy Miên Nhi...tối hôm qua ở tiệc tối nàng đã nói dưa chuột bạo cây hoa cúc, vid vậy ta liền phân phó ngự phòng đi làm đồ ăn này...”

Tiêu Nguyệt cứ tưởng thật ư, Nguyễn Miên Miên nuốt chút nữa lệ rơi đầy mặt, nếu Tiêu Nguyệt biết hàm nghĩa thật sự của dưa chuột bạo cây hoa cúc nhất định sẽ khóc to!

*

“Ngươi là cảm thú! Không được đụng vào ta!”

Trà Long Tinh buông nàng ra, nhìn nhìn quần áo gọn gàng của mình, cười nói: “Nàng đã thấy qua người nào mặc quần áo thể này mà là cảm thú sao?”

Nguyễn Miên Miên cảm thấy một trận gió lạnh, “Cảm thú mặc xong quần áo, không phải là mặt người dạ thú?”

*

Tiêu Nguyệt phát hiện tình yêu bị cấm đoán giữa Nguyễn Miên Miên và Dung Triệt sẽ có phản ứng như thế nào?

Mị được của Nguyễn Miên Miên ai sẽ giải?

Lần đầu tiên của nàng sẽ cho ai?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Giải Độc [1]

Lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy đau lòng như vậy, giống như có hàng ngàn con vật đang cắn phá trái tim hắn, hắn luôn cho rằng Miên Nhi chỉ thuộc về một mình hắn, của riêng hắn mà thôi...

Phi thân bay vọt qua bờ bên kia, đứng yên trước mặt hai người họ.

“Tiêu nguyệt. ? ”

Thấy một người đột nhiên bay tới, ý nghĩ đầu tiên của Dung Triệt chính là muốn bảo vệ Miên Miên, nhưng người tới lại là Tiêu Nguyệt, khiến tâm tư của Dung Triệt đột nhiên run sợ.

Tiêu Nguyệt đứng bất động nhìn hai người vẫn đang dây dưa quấn quýt lấy nhau, Miên Nhi tựa vào lòng Dung Triệt, Dung Triệt vẫn ôm nàng thật chặt, siết nàng vào lòng ngực.

Tiêu Nguyệt có cảm giác trái tim càng lúc càng bị thắt chặt, cơ hồ muốn xuất huyết.

Dung Triệt nhìn thẳng vào mặt Tiêu Nguyệt, ánh mắt lạnh lùng, âm thầm suy nghĩ, ‘không biết hẳn ta thấy được cái gì rồi’, nhưng vào thời khắc này, nhìn tư thế hai người thân mật như vậy, chả lẽ Tiêu Nguyệt dù không thấy cảnh hai huynh muội thân mật cũng phải nhận định được chút gì đó.

Bản thân Dung Triệt không buồn giải thích, đây không phải hiểu lầm, mà là hẳn thật sự yêu Miên Nhi, hẳn đã yêu nàng từ khi còn nhỏ, tình cảm vượt quá sự quan tâm dành cho muội muội, chỉ là đến tận bây giờ hẳn mới nhận ra, mới dừng cảm đối mặt.

Hai người cứ giằng con như vậy, ánh mắt nhìn nhau lạnh lùng đầy sát ý.

Còn Miên Nhi, người tựa vào lòng Dung Triệt, thân thể không ngừng uốn éo, vặn vẹo, gương mặt nàng đỏ bừng. Người xưa nói câu ‘hồng nhan họa thủy’ thật không sai bao giờ.

“Tiêu nguyệt. . . . ? ” ý thức lơ mơ của Miên Nhi rốt cuộc cũng nhìn thấy Tiêu Nguyệt. Đôi mắt Tiêu Nguyệt chưa bao giờ ẩn chứa sự độc ác và tổn thương đến vậy.

Suy nghĩ và phát hiện đó khiến Miên Nhi tỉnh táo lại chút ít. Cố gắng rời khỏi vòng tay của Dung Triệt.

Tiêu Nguyệt mạnh mẽ kéo nàng vào lòng ngực, ngón tay thon dài bóp chặt cằm của nàng, lực đạo rất mạnh, “Miên Nhi... vừa rồi nàng cùng ca ca nàng đã làm chuyện gì?”.

“Tiêu Nguyệt, ngươi không được đụng tới nàng”. Dung Triệt tiến về phía trước để ngăn hành vi bạo ngược của hắn.

Tiêu Nguyệt ôm Miên Nhi nhanh chóng xoay người về hướng khác, né tránh sự tấn công của Dung Triệt.

“Ừm...” Miên Nhi cất tiếng kêu rên rỉ, rồi xui xẻo trong vòng tay Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt cảm thấy có gì đó thật kỳ lạ, người của nàng càng lúc càng nóng.

Vừa rồi Miên Nhi khi nhìn thấy hắn mà lại không chút phản ứng và e ngại vẫn điềm nhiên tựa vào lòng Dung Triệt, với tính cách của Miên Nhi thì cách hành xử này thật quái lạ.

Đưa tay kiểm tra huyết đạo và mạch đập của nàng, biểu tình trở nên nghiêm trọng, “Nàng trúng mị được rồi, Dung Triệt tại sao lại thế này?”. Dung Triệt nghe Tiêu Nguyệt hỏi mà kinh ngạc, hẳn không thể nói sự thực là đêm này Miên Nhi hẹn Tiêu Tri, nếu không sự việc càng hỗn loạn. Tiêu Nguyệt sau khi phát hiện Miên Nhi trúng mị được, liền mặc kệ tất cả, ôm nàng bay vút đi.

“Ngươi muốn đưa muội ấy đi đâu?” Dung Triệt hỏi hả chần phía trước, đưa tay ngăn Tiêu Nguyệt, giờ phút này, Tiêu Nguyệt hết sức nguy hiểm, đôi mắt phượng của hắn đang phát ra những tia sáng âm u nguy hiểm.

“Ta đưa nàng đi giải độc, cảnh tượng vừa rồi ta nhìn thấy là bởi vì Miên Nhi bị trúng độc được nên mới hành xử như vậy, ta bỏ qua. Ngươi còn muốn nói gì nữa không? Dung Triệt, đừng bao giờ quên, nàng là thái tử phi của ta và là thân muội muội duy nhất của ngươi”.

Tiêu Nguyệt vừa dứt lời khiến cho Dung Triệt tỉnh táo lại. Hẳn cần áp chế thứ tình cảm này, không phải vì Miên Nhi là thái tử phi mà bởi vì nàng là muội muội duy nhất của hắn.

Niềm vui sướng vừa rồi cũng trôi nhanh theo làn nước, Miên Nhi có lẽ do trúng mị được nên mới có hành vi thân mật như vậy với mình...

Hắn đã làm gì với Miên Nhi vậy? Cho dù hắn có yêu nàng đến đâu đi nữa cũng không thể mang đến sự sỉ nhục cho gia tộc được.

Dung Triệt dần buông tay, ca ca yêu thương muội muội, tình cảm đó chỉ khiến cho Miên Nhi chịu thống khổ cùng gánh nặng mà thôi, hẳn nên quên đi là hơn.

Tiêu Nguyệt thấy Dung Triệt buông tay, vội ôm Miên Nhi rời khỏi Song Tâm hồ.

Gió đêm lạnh buốt xương, tuyết rơi ngày càng lớn, những bông tuyết tuý ý nhảy múa bay lượn, dần phủ kín người hắn.

Miên Nhi lúc này ý thức lơ mơ, đôi bàn tay mềm mại không xương đặt trước ngực Tiêu Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve, đầu cọ vào lòng hắn như con mèo nhỏ đang làm nũng, ống tay áo tuột xuống lộ ra đôi tay dài. Sắc mặt nàng mỗi lúc một hồng.

Thân hình nhỏ nhắn của nàng sớm đã bị mồ hôi làm ướt đầm, lấy snag vạt áo của Tiêu Nguyệt, khiến vạt áo trước ngực Tiêu Nguyệt giờ cũng ướt đầm.

Hơi thở nóng hổi của nàng liên tục phả vào cổ Tiêu Nguyệt, mang theo ham muốn tình dục ngày càng nồng nàn.

Một làn gió nhẹ thổi tới hai người, cuốn bay cả những bông tuyết đang lặng yên, khiến, cảnh vật xung quanh như ảo ảnh.

“Tiêu nguyệt. Chàng muốn dẫn ta đi đâu? Dung Triệt đâu? “Miên Miên cố gắng mở to hai mắt, lời nói đứt đoạn, hơi thở hỗn hển.

“Dung Triệt ư? ” Tiêu Nguyệt nhìn nàng, ánh mắt âm trầm tối sầm lại.

Hắn nhìn thấy nàng nằm yên trong lòng ngực hắn, kích động tất cả mọi giác quan trên người hắn.

Trong lòng nàng rối cuộc suy nghĩ cái gì vậy? vì sao rõ ràng nàng đang nằm trong lòng hắn mà lại khiến hắn cảm thấy xa cách như vậy chứ? Hắn muốn nàng đêm nay hoàn toàn thuộc về hắn.

Hắn biết, bản thân hắn ích kỷ chỉ muốn nàng thuộc về hắn, hắn tham lam muốn độc chiếm hơi thở của nàng, yêu thích tính cách ham tự do không thích bị quản thúc của nàng. Yêu thích khí chất tự nhiên tồn tại trong con người nàng.

Cảm giác nàng chính là cảm giác ‘ vừa muốn bảo vệ nàng, lại vừa muốn giữ chặt nàng, yêu thương nàng và chiếm đoạt nàng’.

Cảm xúc mâu thuẫn đan xen như tra tấn hắn.

Trên thế giới này loại tình cảm phức tạp nhất – kịch liệt nhất nhưng cũng ôn nhu nhất chỉ có thể là tình yêu.

Trên con đường đế vương, bản thân hắn hiểu, nàng chính là con cờ khiến cả đời hắn phải trầm mê. Nếu đã vậy, thì đêm nay, hắn sẽ biến nàng hoàn toàn thuộc về hắn. “Ta đưa nàng đi giải độc..” Tiêu Nguyệt ôm nàng, nhẹ nhàng đi tới suối nước nóng. Tất cả mọi chuyện đều do trời định, nàng trúng mị được hắn sẽ giúp nàng giải. Đêm đã khuya, cánh cửa vào khu suối nước nóng bị đóng chặt, hắn ôm nàng phi thân vào bên trong, nhẹ nhàng nhảy vào trong bể nước.

Suối nước này được dẫn từ suối nước nóng trên đỉnh núi xuống nên nhiệt độ rất ấm áp. Tiêu Nguyệt nhìn Miên Miên nằm trong lòng ngực hắn, khí lực không còn. “Nóng quá... Tiêu Nguyệt... ta làm sao vậy?”. Miên Miên cất tiếng ní non, âm thanh kiều mỵ kích động dục tính trong người Tiêu Nguyệt.

– Đây là suối nước nóng của ta, năm nàng chín tuổi ta đã đưa nàng tới đây, Miên Nhi còn nhớ không?

– Chàng đưa ta tới đây làm gì vậy?

– Giải độc cho nàng... Nàng bị trúng mị được... ngâm mình trong nước ấm sẽ tỉnh táo lại...

Dù giọng nói Tiêu Nguyệt rất nhẹ nhàng nhưng trong lòng lại vô cùng lạnh lùng và bức bối, hắn vẫn còn rất phần nổi bởi chuyện lúc này.

Nghe lời hắn nói, Miên Nhi bỗng ý thức được hắn muốn làm gì, thân thể nàng tựa hồ trào dâng khát vọng mong muốn hắn mau chóng hành động.

Nàng thực sự cần ngâm mình trong nước ấm để tỉnh táo lại, nàng không chỉ cảm thấy khô nóng mà cơ thể lẫn hơi thở mỗi lúc một nặng nề như tra tấn tinh thần nàng khiến nàng sắp phát điên.

Tiêu Nguyệt bắt đầu cởi áo khoác ngoài, áo trong và tới áo lót của nàng.

Miên Miên cố gắng lắc đầu phản đối, nhưng thân thể mềm nhũn, đành để hắn tùy ý muốn làm gì thì làm.

Nàng cũng không tài nào khống chế tư tưởng của mình, không biết bản thân nàng muốn kháng cự lại hành vi của hắn hay là nguyện ý theo hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Giải Độc [2]

Một làn sóng dần trào dâng và ngày càng mãnh liệt cuốn trôi ý thức của nàng.

Tiêu Nguyệt cuối cùng đã cởi hết y phục của nàng, chậm rãi đặt nàng vào trong bể nước.

Cảm nhận sự ấm áp của làn nước. Miên Miên tham lam trầm mình trong làn nước, chỉ ngửa mỗi cái đầu nhỏ ra ngoài, ba ngàn sợi tóc đan nhánh trải dài trên mặt nước thật mỹ lệ.

Tiêu Nguyệt ngồi yên lặng, cẩn thận ngắm nghía dung nhan của nàng

Sau khi ngâm nước một hồi lâu, gương mặt nàng đỏ bừng, như bông hoa anh đào diễm dứa và lẳng lơ, tản ra hơi thở mê người.

Ngón tay nhẹ vuốt má nàng, đôi gò má trắng nõn mềm mịn khiến người ta lưu luyến không rời buông tay.

Hàng lông mi run rẩy lay động, đôi mắt nhắm lại, tựa hồ như đang hưởng thụ thời khắc nguy hiểm và bất an này.

Đôi môi mềm đỏ ửng như cánh hoa hồng ướt nước. Tiêu Nguyệt đưa tay vuốt nhẹ mà thấy trái tim đập loạn.

Miên Miên cảm thấy như bị thứ gì đó xâm lấn nuốt chửng lí trí, đôi môi hé mở theo bản năng.

Tiêu Nguyệt nhận ra trong thân hân đang có một dòng điện chạy xuyên suốt, cơ thể hân nhể nhại mồ hôi, vật ở thân dưới đang dương lên thẳng đứng.

Tiêu Nguyệt hiểu một khi đã hưởng qua thân thể của nàng sẽ trầm luân trong đó, không cách nào thoát ra.

Chính là, hân cam nguyện trầm luân.

Hân nhảy vào làn nước, mặc kệ quần áo vẫn còn trên thân thể.

Hai tay hân nhanh chóng ôm chặt lấy eo nàng, đôi môi ép chặt vào môi nàng, cơ hồ muốn nghiền nát môi nàng.

“Ồi...” Thanh âm nức nở bật ra từ miệng của Miên Miên, thân hình nàng run rẩy, tiếp xúc với thân hình nóng rực như ngọn lửa của hân khiến trái tim nàng đập dữ dội, sự mẫn cảm như ngọn thủy triều khiến làn da nàng đỏ hồng, có gì đó không thể ức chế đang trào dâng.

Tiếng kêu nhẹ của nàng làm hân càng khó ức chế ngọn lửa dục, chiếc lưỡi nóng bỏng xuyên qua hàm răng nàng, mang theo sự ngọt lành và khát vọng đã bị kiềm chế quá lâu. Sự ôn nhu trong nháy mắt tan biến, hân điên cuồng xâm chiếm thành trì của nàng, làm mưa làm gió trong miệng nàng, đưa lưỡi cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ của nàng.

Miên Miên bất an vặn vẹo thân hình, nàng cũng không biết rõ cảm giác hiện tại trong thân thể mình là gì, rõ ràng là nàng đang sợ hãi nhưng lại hy vọng Tiêu Nguyệt mau tiến tới.

“Miên Nhi.” Hân rời môi nàng nhẹ nhàng gọi tên nàng.

“Dạ...” Nàng cúi đầu đáp nhỏ, thanh âm hết sức yêu kiều.

“Ta biết đây lần đầu tiên của nàng, nếu nàng không muốn, ta sẽ dừng lại...”

“Tiêu nguyệt. Ta không biết nữa. Chẳng mau giúp ta giải độc.” Giọng nói đứt quãng, hơi thở dồn dập.

Tiêu Nguyệt nghe vậy lại hiểu nhầm ý tứ của nàng là mang ý nghĩa mời gọi.

“Được rồi... Miên Nhi nàng không phải sợ hãi, không phải lo lắng...” Giọng nói của hân đã bị dục vọng cuốn trôi trở nên khàn khàn. Hân nhanh chóng cởi quần áo của bản thân và ôm chặt lấy nàng.

Hân hôn nhẹ lên vàng trán nàng, đôi mắt nàng... cái mũi, làn môi mềm... hân hiện tại giống y quỷ hút máu, sau khi nếm trải qua vị ngọt, thì điên cuồng lấn tới.

Rồi hân điềm nhiên cúi đầu xuống làn nước, đưa bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp ngực của nàng, rồi liếm láp nụ hoa nơi đầu ngực.

“Miên Nhi. Thân thể của nàng đẹp quá.” Trục giác của Tiêu Nguyệt mách bảo, dục hỏa đã đốt thân hân, hân không cách nào dừng lại được nữa.

Hít sâu một hơi ‘rót cuộc không thể khắc chế’ lửa nóng bùng bùng, hân dương nhẹ phân thân, xuyên thẳng vào nơi âm u – ầm áp lại ầm ướt ở thân dưới của Miên Nhi...

“A.” Miên Miên hét lên, có gì đó bị xé rách, đau đớn vô cùng.

Tiêu Nguyệt dừng lại nhìn vào mặt nàng, dịu dàng nói: “Miên Nhi, lần đầu tiên sẽ rất đau, hãy chịu khó, kiên nhẫn một chút...”.

Kỳ thực đây cũng là lần đầu tiên của hân, thực lòng hân rất muốn nói, ‘nàng không phải khản trương như vậy, đây cũng là lần đầu của ta, ta cũng rất đau’.

Da thịt hai người dán chặt xoắn xuýt vào nhau, dùng thân thể mà cảm thụ độ ẩm của nhau.

Sau một hồi giằng co, Tiêu Nguyệt hôn lên đôi mắt nàng, ôn nhu và nhẹ nhàng, khẽ cắn vào đôi môi nàng, tham lam đi sâu vào bên trong, tìm kiếm nơi bí ẩn nhất trong con người nàng.

Theo mỗi động tác và cử động đưa vào lại đẩy ra của hân, phân thân thâm nhập vào trong càng sâu...

Trong bể nước nóng, từng làn sóng nhỏ lăn tăn khắp mọi nơi...

Miên Miên hé mở đôi mắt, suy nghĩ của nàng rất mơ hồ, tất cả thân thể đều bị dục vọng khống chế.

Trí nhớ của nàng lúc này chỉ tồn tại duy nhất ánh nhìn phát ra từ đôi mắt phượng dài mà hẹp, đầy mắt trong suốt mà sâu thăm thẳm, đây là đôi mắt của Tiêu Nguyệt không phải của Dung Triệt, nàng hiểu rõ điều này.

Trong làn nước nóng mờ ảo, xuyên qua làn sương, Tiêu Nguyệt nhìn thấy nàng, ánh mắt mê ly của nàng, đôi mắt long lanh, vôi làn mi cong đắm nước.

“Miên Nhi. Ta yêu nàng.” Hơi thở của hắn nóng rực, nhẹ nhàng nói vào tai nàng.

Thân thể của Miên Miên đang bị hắn công chiếm, hai chân nâng lên bắt chặt lấy eo hắn, thuận theo động tác của hắn.

Sau đó, hai người dán thật chặt vào nhau như vậy.

Đến lúc Miên Miên tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Hoàng cung như được phủ một lớp ánh sáng bàng bạc, ánh mặt trời chiếu rọi tẩy đi mọi u ám và tăm tối.

Sau khi trải qua sự hoan ái, Miên Miên chỉ cảm thấy cả người đau nhức.

Nàng mở to hai mắt quan sát xung quanh, đây là đâu vậy? Nhìn chiếc giường lớn khắc hoa, chiếc màn thêu hình long phượng và chiếc bình phong hao hoa và xa lạ, nàng có chút ngỡ ngàng.

Cố gắng nhớ lại mọi chuyện, tuy rằng nàng bị trúng mị được nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng.

Cuối cùng kết luận là, nàng bị. Tiêu nguyệt. Ăn chết đến xương cũng chẳng còn.

Kéo chiếc chăn lên nhìn vào bên trong, quả nhiên trên người nàng mặc chiếc áo lót mới.

Vậy nơi này chắc hẳn là phòng ngủ của Tiêu Nguyệt rồi.

A. Miên Miên nở nụ cười khổ, nàng bị Tiêu Nguyệt ăn là do nàng bị trúng độc được, Tiêu Nguyệt chỉ giúp nàng giải độc được mà thôi.

Thì ra phương thức giải độc chính là như vậy.

Đây là lời dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm tới. Rõ ràng nàng bảo hắn mau giúp nàng giải độc, hàm ý là bảo hắn mau mang thuốc giải tới, không phải dùng thân thể để giải độc tính của thuốc.

A a a a. Tiêu Nguyệt thật sự là có khả năng thiên phú, lại đi hiểu ý nàng nói thành ra như vậy.

Kỳ thực, nàng biết dù nàng có là thái tử phi của Tiêu Nguyệt đi nữa, thì cũng chỉ là nước cờ chính trị dùng để áp chế Hạ Lan gia mà thôi, mọi suy nghĩ và ý muốn của nàng đều bị khống chế.

Bởi vì nàng và Dung Triệt cùng nhau lớn lên, nàng biết hắn không phải anh ruột của nàng, nên khi hắn hỏi, mới hôn hắn để trả lời câu hỏi của hắn. Tình cảm của nàng với hắn là tự nhiên không phải chịu bất cứ một áp lực nào

Chỉ là khi biết Tiêu nguyệt giúp nàng giải độc, Dung Triệt lại buông tay.

Hắn buông tay. Miên Miên ngẩng đầu lên từ đôi mắt có hai hàng lệ chảy xuống một cách vô thức.

Hắn không bỏ được luân lý đạo đức, hắn không có dũng khí để yêu nàng.

A. Nàng thật sự ngu ngốc, lúc Dung Triệt hôn nàng, nàng nghĩ tình yêu của của hai người thật thắm thiết. Nhưng cuối cùng, Dung Triệt vẫn là ca ca của nàng, dù có yêu nàng đến đâu cũng vẫn phải nghĩ tới gia đình.

Cửa chính bị mở ra, làm Miên Miên tỉnh táo lại. Nàng nhìn ra cửa, thấy Tiêu Nguyệt đang ôm Phi Sắc tiến vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hưởng Qua Một Lần Thành Nghiện

Miên Miên nhìn về phía cửa, Tiêu Nguyệt ôm Phi Sắc, cùng nhau đi vào trong.

Khẽ nhíu lông mày, không đứng lên hành lễ, nàng ngồi yên trên giường cố gắng bình tĩnh cố đối diện với hắn. Tiêu Nguyệt đi tới gần giường, thấy nàng đã tỉnh trong lòng vô cùng vui mừng.

“Miên nhi. . . Nàng đã tỉnh rồi? Ta biết nàng rất thích Phi Sắc, nên cố ý ôm nó đến đây chơi với nàng này”. Tiêu Nguyệt nói xong liền ngồi xuống mép giường. Kỳ thực thì hôm qua cũng là lần đầu tiên của hắn, để tránh cho cả hắn lẫn nàng đều ngưng ngừng xấu hổ, nên hắn mới ôm Phi Sắc đến. Phi Sắc nhảy ra khỏi lòng hắn, nằm ườn lên giường, đôi mắt tròn xoe chăm chú nhìn Miên Miên. “Miên nhi, còn đau không. . . ? ” Tiêu Nguyệt cất tiếng hỏi thăm.

Gương mặt Miên Miên đỏ bừng, thật lòng nàng rất muốn lảng tránh câu hỏi của hắn. Đưa tay qua ôm lấy Phi Sắc, vuốt ve cái đầu tròn của nó.

Phi sắc xưa nay tính tình khoái đùa nghịch, sao có thể ngoan ngoãn nằm yên, nó đưa đôi tay có những móng vuốt tròn xoe lên, rồi khê kiễng người cào vào những sợi tóc dài buông xoã của nàng.

Nó đã phát hiện ra đôi mắt của nàng đắm lệ.

“Nàng vừa... khóc sao?”. Tiêu Nguyệt cũng đã phát hiện thấy đôi mắt đỏ hoe của nàng.

“Quần áo của ta đâu?”. Miên Miên tăng lờ Tiêu Nguyệt cất tiếng hỏi, quần áo trên người nàng quá mỏng manh nên nói chuyện thiếu khí thế.

Tiêu Nguyệt thở dài một cái, đứng dậy lấy y phục đưa cho nàng, “Miên nhi. . . sau này nàng sẽ ở tại tề Ngô Cung của ta, giờ ta sẽ đi bẩm cáo với phụ hoàng”.

“Không được ” Miên Miên kiên quyết không đồng ý, “Tối hôm qua, vốn không phát sinh chuyện gì hết, người không cần đi bẩm báo với phụ hoàng, không mọi người trong cung lại tường chúng ta...” Những lời kể tiếp nàng nói quá nhỏ, Tiêu Nguyệt không nghe thấy nhưng cũng phần nào đoán được ý nàng.

Mọi người trong cung nhất định sẽ nói, thái tử phi còn nhỏ tuổi thế mà đã sớm thành phu thê với thái tử Tiêu Nguyệt.

“Sự tình đã tới nước này mà nàng vẫn không cho ta giải thích rõ ràng sao?”. Tiêu Nguyệt đưa quần áo cho nàng xong thì đứng trước giường hỏi: “Vì sao nàng bị trúng độc? Chuyện gì đã xảy ra?”.

Miên Miên khẽ lắc đầu đáp: “Ta cũng không biết! ” Nàng không thể nói thực rằng, chính Tiêu Tri đã viết thư hẹn gặp nàng bên hồ nước được, nếu để Tiêu Nguyệt biết, sự tình ắt càng hỗn loạn.

Vậy vì sao nàng lại ở cùng Dung Triệt bên Song Tâm hồ ... Huynh muội hai người đã làm cái gì vậy? Nàng còn nhớ không hả?” Giọng nói của Tiêu Nguyệt ngày càng trở nên âm u, lạnh lùng.

“Không phải người đã nhìn thấy hết rồi sao?”. Miên Miên không hề sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt u tối của hắn, trên môi lộ ra nụ cười chu xốt.

Tiêu nguyệt nắm chặt lấy cổ tay của nàng, đưa mặt sát gần mặt nàng, “Miên Nhi, nàng cho rằng nàng đã cùng anh ruột làm ra cái hành vi trắng gió gì vậy? Có phải do Miên Nhi thấy ta rất sủng ái nàng, không dám làm gì nàng nên nàng mới tùy tiện vậy không?”.

“Không được chạm vào người ta” Miên Miên cười lạnh một tiếng, “Người chạm vào người ta còn chưa đủ sao?”.

“Nàng đang trách ta sao?”

Miên Miên không nói, nụ cười trên mặt càng yếu ớt.

Không khí nhất thời trở nên nặng nề, nhìn nụ cười của nàng, Tiêu Nguyệt càng đau lòng.

Một hồi lâu sau, Tiêu Nguyệt mới buông cổ tay nàng ra, một lần nữa ngồi xuống mép giường, chậm rãi nói từng chữ: “Miên Nhi, chuyện nàng cùng với Dung Triệt, ta sẽ coi như nàng bị trúng mị được, tinh thần tỉnh táo nên mới làm vậy. Cũng may, Dung Triệt là anh ruột nàng, nếu là kẻ khác, ta nhất định sẽ tru di cứu tộc”. Giọng nói tuy bình tĩnh nhưng vẫn vô cùng giận dữ, hắn không cách nào tiếp nhận chuyện huynh muội lại hỗn nhau.

Trên thực tế, hắn đã nhiều lần dùng mị dược này để tự an ủi bản thân mình. Nên hắn hiểu rõ tác dụng của mị dược. Hắn cũng hiểu rõ, bọn họ là huynh muội, không thể yêu nhau được, nhưng lại không cách nào quên được ánh mắt Dung Triệt lúc buông tay, trong ánh mắt tên đó, tràn ngập sự bi thương.

Miên Miên vẫn không nói, tựa hồ như nàng đã quen việc dùng thái độ yên lặng để trả lời câu hỏi của hắn.

Miên Miên cười cười lại đưa hai tay ra vuốt ve bộ lông của Phi Sắc.

Phi Sắc nhẹ nhàng chui tọt vào lòng nàng. Nó là vật cưng của Tiêu Nguyệt, còn Miên Miên chính là nữ nhân của Tiêu Nguyệt, nó đã phải mất một thời gian rất dài để hiểu về mối quan hệ giữa Miên Miên và Tiêu Nguyệt, nếu sớm biết thì từ xưa nó đã không xa cách với nàng như vậy.

Miên Miên để Phi Sắc đối mặt với mình, rồi nhắm mắt trên chọc nó.

Tiêu Nguyệt hiểu đây là thói quen của Miên Miên, mỗi khi tức giận hắn, nàng đều xem hắn như không khí, lúc trên xe ngựa ngày trước cũng vậy.

“Tối nay ở Thi Vạn lâu có chiêu đãi hoàng thất Bôn tộc, phụ hoàng chỉ định nàng nhất định phải tham dự”.

Tiêu nguyệt đứng dậy, nhìn thấy nàng không buồn chú ý tới hắn, vẫn mặc kệ tiếp tục nói: “Ta sẽ chờ nàng ở nội đường, nàng mau thay quần áo đi”.

Hắn cũng không biết thái độ của mình với nàng như thế nào nữa. Rõ ràng hắn rất tức giận nhưng cũng không hiểu sao lại dễ tha thứ cho nàng như vậy.

Thôi, cũng tại hắn bữa qua đã làm nàng đau, tạm thời cứ chiều nàng một chút. Tiêu Nguyệt tự an ủi mình như vậy xong lại nhớ tới màn mây mưa bữa qua, mặt tự nhiên đỏ bừng.

Thật đúng như hắn đã tính trước, sau khi thân mật với nàng xong thành ra nghiện thân thể nàng, giờ cứ không ngừng liên tưởng đâu đâu.

Mặt Tiêu Nguyệt càng ngày càng đỏ, còn Miên Miên thì tức giận đi vào phòng trong thay đồ, sau chót còn đóng cửa rầm một cái ngăn Tiêu Nguyệt bên ngoài. Phi Sắc ngơ ngác nhìn cách cửa đóng chặt, ánh mắt ngạc nhiên. Hai cung nữ chờ sẵn trong phòng giúp Miên Miên thay áo và trang điểm cho nàng.

Phi Sắc lắc cái móng nhảy tót lên bàn, yên lặng ngắm nhìn cô gái trước mắt. Cô gái này gây cảm giác rất quen thuộc, gương mặt trắng tròn đáng yêu khiến người ta nhìn là muốn hôn một cái.

Ý nghĩ này làm nó liên tưởng tới cô gái trong phòng tắm ngày hôm đó. Tuy hai cô gái này có bề ngoài khác nhau, nhưng đều gây cảm giác thân thiết giống nhau, ‘tại sao trước kia mình lại không phát hiện ra điều này nhỉ?’ Phi Sắc thầm nhủ.

Miên Miên mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt, trang điểm nhẹ, trang sức không quá lộng lẫy. Nhìn nàng trong sáng thuần khiết và cao sang.

Trên đường tới Thi Vận lâu, Tiêu Nguyệt luôn đi sát gần nàng, tựa như có ý muốn đỡ nàng.

Miên Miên hiểu ý hắn, quả thực thân thể nàng vẫn rất khó chịu, có chỗ vẫn đau nhức vô cùng, mỗi bước đi đều nhói lên. Bữa qua, hai người quả thực đã rất kịch liệt.

Duy có điều nàng không ngừng lo lắng, đó chính là tiệc tối nay có lẽ sẽ chạm mặt Dung Triệt. Chuyện đó thực xấu hổ, nhưng có lẽ Dung Triệt thực sự biết đã xảy ra chuyện gì.

Mới nghĩ vậy mà đã tới Thi Vận lâu, nơi này đèn đuốc được trang hoàng thật lộng lẫy.

Yến hội hoàng cung chỉ có thể dùng từ ‘đồ sộ’ để hình dung, mọi người đều bận trang phục hoa lệ, người phụ nữ nào cũng cố gắng trang điểm thật lộng lẫy, tư thái mỗi người đều khác, nhưng tóm gọn thì thực động lòng người. Đến ngay cả các cung nữ cũng cố gắng trang điểm và biểu đạt tài năng, với hy vọng tối nay sẽ được người nào đó trong hoàng thất coi trọng.

Miên Miên đưa mắt quan sát xung quanh khắp một lượt, tựa hồ Dung Triệt chưa tới, thoáng yên lòng. Nhưng bất chợt, nàng nhìn thấy một người, khiến nàng trở nên căng thẳng thiếu tự nhiên.

Trong đám khách quý hôm nay, kẻ ngồi phía trên kia chả phải tên yêu nhân biến thái ở thanh lâu sao? Phát hiện điều này, toàn thân Miên Miên nổi da gà.

A a a a. Sao hắn xuất hiện ở trong này được nhỉ?

Tiếp theo là tới Trà Long Tĩnh lên sân khấu rồi nhỉ? Hy vọng mọi người có thể phần khích xem cảnh hai nam nhân yêu nghiệt quyết đấu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Hoá Ra Trà Long Tĩnh Là Hoàng Đế

A a a a. Tên gay đó sao lại xuất hiện ở nơi này?

Trà Long Tĩnh luôn tạo cho nàng cảm giác sợ hãi, mỗi lần xuất hiện đều khiến nàng thấy kinh khiếp, Tại sao hôm nay hắn ta lại xuất hiện trong bữa tiệc chiêu đãi hoàng thất Bôn tộc nhỉ?

Hắn là ai nhỉ...? A! càng nghĩ tới hắn càng thấy kinh sợ!

“Miên nhi. Nàng làm sao vậy?” Tiêu Nguyệt nhìn điệu bộ của nàng có gì đó quái lạ.

“Hôm nay, phụ hoàng mở tiệc chiêu đãi hoàng thất Bôn tộc có đúng không?”

“Đúng vậy, hôm nay trừ bỏ triều thần của bản quốc, còn lại đều là hoàng thất Bôn tộc hết.”

“Hoàng thất quý tộc ư? Có bao nhiêu hoàng tử? Bao nhiêu quý tộc?”

“Cái gì.” Tiêu nguyệt ngăn người, suy nghĩ cẩn thận xem ý nàng là gì, rồi mới nói: “Có thể ngồi ở yến hội này, thân phận đều phải là hoàng tử hoặc

hoàng tử trở lên”.

Chủ động nắm chặt lấy tay của Tiêu Nguyệt, sau đó yên lặng đi vào chỗ ngồi, mặc kệ ánh mắt cứ dán chặt vào nàng từ này tới giờ.

Trà Long Tĩnh mặc trường bào màu bạc ngồi ngay cạnh vị trí chủ thượng, từ khi Miên Miên xuất hiện, hắn đã nhìn chăm chăm vào nàng.

Thật ngoài ý muốn, ai ngờ con cừu nhỏ kia lại xuất hiện trong hoàng cung Phong Nguyệt quốc, lại còn đi cùng Tiêu Nguyệt, thân phận của con cừu nhỏ không khó đoán, có lẽ là nữ nhân của Tiêu Nguyệt.

Xem nàng có lẽ còn chưa bị Tiêu Nguyệt ăn sạch, cừu con đã có chủ, trò chơi lại càng thú vị.

Trà Long Tĩnh bùng ly trà lên uống một ngụm, cảm thấy tâm tình đang nhàm chán trở nên vô cùng phấn chấn.

Miên Miên cùng Tiêu Nguyệt ngồi ở giữa, đúng lúc này Trang Thuần cùng Tiểu Tuyết Hoa xuất hiện, bộ dáng tỏ ra hết sức điềm đạm đáng yêu.

Trang Thuần sau khi hành lễ với hai người liền ngồi xuống bên cạnh Tiêu Nguyệt, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái. Rõ ràng kế hoạch của nàng vạch ra đêm qua vô cùng mỹ mãn. Tiêu Nguyệt rõ ràng đã bắt gian thành công, mà sao giữ hai người vẫn không phát sinh chuyện gì nhỉ? Miên Miên kia giải謎 được của nàng kiểu gì chứ?

Trang Thuần buồn bực suy nghĩ, Tiêu Nguyệt thuy chung chả bao giờ buồn ngó ngang gì tới nàng.

Dung Triệt và Tiểu Tri đi vào Tiêu Vận lâu, vị trí của hai người này được an bài đối diện với Miên Miên và Tiêu Nguyệt.

Miên Miên cúi đầu không dám nhìn thẳng vào bọn họ, Còn hai người này, ngay từ khi bước vào đã chủ ý đưa mắt tìm kiếm nàng, sau khi phát hiện nàng đã ngồi yên cạnh Tiêu Nguyệt, mới an tâm ngồi xuống.

Phải chờ tới khi hoàng đế xuất hiện thì tiệc tối mới chính thức bắt đầu.

Ở giữa sân, âm nhạc được tấu vang, các vũ công bắt đầu nhảy múa, dù mùa đông khắc nghiệt, các nàng vẫn chỉ bận một tấm áo bằng bạc mỏng manh, nhìn họ chả khác gì những chú bướm đủ mọi màu sắc.

Miên Miên nhìn thấy các món ăn được chế biến và bày biện cầu kỳ trước mắt mà phải nhin xuống do trong lòng nhiều tâm trạng. Cuối cùng do nhin không nổi, đành ngẩng đầu lên nhìn Dung Triệt.

Dung Triệt cùng Tiểu Tri đang nói chuyện với nhau, không có chú ý tới ánh mắt của nàng.

Miên Miên cảm thấy như thế này cũng hay, dù nàng và Dung Triệt không có khả năng đến được với nhau, nhưng chri cần được nhìn huynh ấy từ xa cũng hạnh phúc lắm rồi.

Miên Miên vừa mãi mê suy nghĩ, vừa nhìn Dung Triệt say đắm, rồi tự nhủ ‘từ người huynh ấy dường như đang phát ra ánh sáng gột rửa mọi tội lỗi’.

Tiểu Tuyết Hoa đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi chạy lại bàn của Dung Triệt yêu cầu Tiểu Tri đổi chỗ, mọi người vốn quen tính tình đồng đánh sớm nắng chiều mưa của vị công chúa này, nên cũng không lấy làm lạ.

Tiểu tri thì không ngại việc cho Tuyết Hoa ngồi cùng bàn, dù sao cũng chỉ là gọi tên chút đồ ăn mà thôi.

Tuyết Hoa vui vẻ, ngồi giữa Tiểu Tri và Dung Triệt, vẻ mặt lộ ra sự hâm mộ khi nghe hai người luận bàn chính sự.

Miên Miên nhìn thấy cảnh đó, bàn tay tự nhiên nắm chặt theo thói quen, khiến móng tay đâm vào lòng bàn tay, cơ hồ khiến làn da chảy máu.

Tiêu Nguyệt ngồi bên cạnh từ này giờ vẫn luôn quan sát sắc mặt của Miên Miên.

“Có chuyện gì với nàng thể Miên Nhi?”.

Miên Miên phục hồi tinh thần, đáp lời: “Không có chuyện gì hết. Ta chỉ là. . . . Có chút không thoải mái.”

Tiêu Nguyệt nắm chặt tay nàng, ghé mặt sát vào tai nàng. Miên Miên cố giả vờ, nàng không muốn bị Dung Triệt nhìn thấy cảnh này. Còn mọi người xung quanh âm thầm nghĩ ‘hai người này tán tỉnh nhau thật công khai’.

“Miên Nhi vẫn còn đau sao? Đợi bữa tiệc tối nay kết thúc là nàng có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi”. Dứt lời, Tiêu Nguyệt còn thổi một làn hơi thẳng vào tai nàng.

Miên Miên trừng mắt nhìn hắn, gương mặt xấu hổ đỏ bừng. Tuy nàng đúng là nữ nhi của thế kỷ 21 nhưng cũng không cách nào tỏ ra thoải mái trước sự thân mật quá đáng kiểu này.

Nàng càng giả vờ, hắn nắm tay nàng càng chặt, hai người dâng co khiến ly trà hoa cúc trên mặt bàn rơi xuống đất vỡ cái rầm, khiến tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía bên này.

Tiêu nguyệt nở nụ cười quý mị, “Chén trà hoa cúc nóng làm bỏng tay Miên Nhi mất rồi”. Hắn vừa nói vừa ừ tay nằng trong lòng ngực mình, ghé môi xuống, hôn chụt một cái.

“Oa.” Có không ít người phát ra tiếng cảm thán, “Thái tử cùng thái tử phi ân ái quá đi.”

“Hoa cúc cái quái gì mà hoa cúc? Bàn tay của người chà khác quả dưa chuột đang muốn xuyên thủng bông hoa cúc hết”. Miên Miên không chút khách khí, bao lời thô tục nói ra hết.

Càng không muốn mọi người nhìn thì người ta lại càng nhìn chăm chú. Điều này rất hợp với ý định của Tiêu Nguyệt. Hắn cố ý dang tay ôm chặt Miên Nhi vào lòng, ánh mắt hàm ân bao tình yêu thương tha thiết. Rất nhiều tiếng cảm thán lại vang lên.

Miên Miên tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nằng có thể cảm thấy rõ ánh mắt đang chăm chú nhìn nằng. Nằng hoàn toàn không có dũng khí nhìn qua bên đó.

Tuyết Hoa nhìn gương mặt hai người đàn ông ngồi bên cạnh, nằng chả hiểu gì hết, tự nhiên ánh mắt bọn họ cứ như muốn giết người là thế nào nhỉ?

“Các huynh chả phải vẫn biết, hoàng huynh rất sủng ái nằng ta hay sao? Nghe nói đêm qua nằng ta còn không về tẩm cung của mình mà ngủ lang chạ ở đầu đó. Thật không hiểu sao huynh ấy lại sủng ái nằng ta thế, riêng ta cảm thấy, Trang Thuần tốt hơn rất nhiều”.

Tuyết Hoa nói xong liếc mắt nhìn Tiêu Trì. Phát hiện ánh mắt Tiêu Trì đầy âm khí, khiến người ta không khỏi sợ hãi.

Còn Dung Triệt toàn thân như đông thành đá, cả máu cũng bị ngưng kết thành băng.

Trong không khí, giống như có dao động thực vi diệu, nhẹ như cánh ve mà lại mang theo khí lực xuyên thấu tất cả.

Miên Miên tuy cách mấy trượng mà vẫn nhận thấy sự bi thương của người nào đó, trái tim nằng bỗng dưng tan nát thành từng mảnh.

Tiêu nguyệt ôm nằng trong lòng, mà ánh mắt lại kín đáo quan sát xung quanh, phản ứng của bọn họ đúng y như dự đoán của hắn. Duy có điều, ánh mắt âm lãnh của một kẻ thứ ba khiến hắn không khỏi ngạc nhiên.

Tiêu Nguyệt biết người này, hắn chính là hoàng đế của Sơ Vân quốc, năm hắn hai mươi tuổi, đã đẹp hơn đệ nhất mỹ nhân của Sơ Vân quốc.

Hắn biết Miên Nhi sao? Làm sao hắn lại có phản ứng ghê gớm như vậy nhỉ?

Tiêu nguyệt khó hiểu, Trà Long Tĩnh lại bùng ly rượu lên, làm tư thế chạm cốc trên không trung, đuôi mắt ánh lên ý cười châm chọc.

Tiêu nguyệt càng thêm khó hiểu ‘động tác không khách khí của tên đó’ rõ ràng là mang ý khiêu khích.

Chưa hiểu gì, thì Trà Long Tĩnh đã bùng ly rượu đứng lên, trực tiếp đi về hướng bên này.

“Miên Nhi biết hắn chứ?” Tiêu nguyệt vẫn ôm Miên Miên như trước, ánh mắt chăm chú nhìn Trà Long Tĩnh.

“Không biết! Làm sao ta lại quen biết tên yêu nhân biến thái đó được”. Miên Miên cũng nhìn chăm chăm Trà Long Tĩnh ’ nhìn hắn cười hết sức quý dị ’ sau lưng lập tức đổ mồ hôi lạnh ’. Âm thầm chửi rủa: ‘Tên chết tiệt kia, có ngừng ánh nhìn kinh tởm của ngươi lại không’.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Trong Vãn Yên Trưởng Thành Bị Làm Khó Dễ

“Không biết! Làm sao ta lại quen biết tên yêu nhân biến thái đó được”. Miên Miên cũng nhìn chăm chăm Trà Long Tĩnh ’ nhìn hắn cười hết sức quý dị ’ sau lưng lập tức đổ mồ hôi lạnh ’. Âm thầm chửi rủa: ‘Tên chết tiệt kia, có ngừng ánh nhìn kinh tởm của ngươi lại không’.

Long Tĩnh đi tới trước bàn hai người, nhân tiện không chút e dè mà nhìn thẳng Nguyễn Miên Miên, bên khóe môi lộ ra nụ cười ái muội.

Nguyễn Miên Miên sững sờ nhìn hắn, tâm lý đánh giá, này nhất định là lại muốn làm ra cái chuyện kinh khủng gì rồi, đột nhiên lại cảm giác được lòng bàn tay bị người nắm chặt một chút, phục hồi lại tinh thần, Tiêu Nguyệt đang dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn nằng.

Đúng, chính là cảnh cáo! Hành động khiêu khích này của Long Tĩnh, phỏng chừng làm tất cả mọi người âm thầm mà chú ý đến tình huống bên này, chẳng lẽ hắn tưởng rằng mới vừa rồi là nằng cùng tên gay hắn liếc mắt đưa tình?

Nguyễn Miên Miên cúi đầu, không nhìn Long Tĩnh nữa.

Long Tĩnh cười xinh đẹp, cũng không thèm để ý, nhìn Tiêu Nguyệt chậm rãi mở miệng: “Nghe phong thanh thái tử phi Nguyệt quốc xinh đẹp tựa thiên tiên, khuyên quốc khuyên thành, hoạt bát đáng yêu, mỹ danh viễn dương (mỹ danh vang xa), chỉ là hôm nay vừa thấy, dung mạo thái tử phi quả thật kinh diễm, chỉ là rượu và thức ăn trên bàn vẫn chưa động tới, cũng không mở miệng, chẳng lẽ lời đồn là giả?”

Cái gì loạn thất bát tao, cái gì hoạt bát đáng yêu mỹ danh viễn dương, Nguyễn Miên Miên xái quai hàm, cái này là hấn tự mình biên tập sao?

Chỉ bằng chút kỹ xảo này mà muốn làm khó dễ ta sao? Mấy lời của hấn, không nói thẳng ra ngụ ý rằng tất cả mọi người trong tiệc đang vô cùng cao hứng, nhân tiện nàng cũng không nên ngồi im tại chỗ?

Này nha thật sự là quá kiêu ngạo rồi, cũng không nhìn một chút xem đây là địa bàn của ai, chỉ bằng mấy câu nói, đã muốn bắt ta ra mặt!

Đứng lên, Tiêu Nguyệt không rõ nàng muốn làm cái gì, Nguyễn Miên Miên lại truyền lại một ánh mắt ra hiệu yên tâm.

“Ồ vãn yển, phu quân cùng người đàm luận quốc sự, bôn cung đương nhiên không thể tự tiện nhiều lời, nếu quý...” Nguyễn Miên Miên đột nhiên dừng một chút, không biết nên xưng hô với hấn thế nào, bởi vì không biết thân phận của hấn.

“Nếu cảm thấy bôn cung có gì chậm trễ, bôn cung nguyện tự phạt một ly rượu nhạt, để biểu đạt thành ý, thế nào?” Vừa nói liền bưng lên bình rượu ngọc trên bàn rót đầy chén.

Long Tĩnh ngốc một chút, lập tức cũng bưng lên ly rượu.

“Bất quá trước khi kính ly rượu này, bôn cung còn chưa biết thân phận của ngài, như vậy tựa hồ không lễ phép.” Nguyễn Miên Miên đột nhiên dừng lại sau đó khiêu khích nhìn Long Tĩnh.

“Vị này chính là...hoàng đế Sơ Vân quốc.” Tiêu Nguyệt đột nhiên đứng lên, thân nhiên giới thiệu.

Nụ cười của Nguyễn Miên Miên trong nháy mắt ngưng lại, thân phận này nha, so với tưởng tượng của nàng còn khinh khủng hơn! Hoàng đế hà! Không phải hoàng tử sao! Hấn xem ra cũng nhiều tuổi rồi, Sơ Vân quốc, ở trong cung nàng cũng có nghe thấy, cùng Phong Nguyệt quốc vốn là nước láng giềng, cũng hưng thịnh cường đại như nhau!

Long Tĩnh tựa hồ rất hài lòng với phản ứng của Nguyễn Miên Miên, nghiêng người, cười nói: “Không biết thân phận như vậy có thể có tư cách cùng thái tử phi uống một chén?”

Hừ! Nguyễn Miên Miên tâm lý không phục mà hừ một tiếng, “Bôn cung kính ngài!” Nguyễn Miên Miên bưng lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

“Thái tử phi rất sáng khoái!” Khóe miệng Long Tĩnh xẹt qua một tia ý cười, cũng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Người chung quanh cũng nhìn tình huống bên này, có người vì hành động của Nguyễn Miên Miên vỗ tay kêu hảo, có người đối với nàng thì càng thêm thù hận, mà Dung Triết cùng Tiêu Trì thì thờ phào một hơi, bởi vì bọn họ nhận ra Long Tĩnh, hai người cũng thấy rất bất ngờ với thân phận của hấn.

Vua của Sơ Vân quốc, phong cách hành sự luôn luôn quý dị tàn nhẫn, hôm nay hấn muốn làm khó dễ Nguyễn Miên Miên cũng không biết có mục đích gì.

Nguyễn Miên Miên uống rượu xong ngồi xuống, cảm thấy Tiêu Nguyệt ngồi bên cạnh đang cười.

Chuyển mắt nhìn hấn, hấn quả nhiên đang cười, cười đến đắc ý.

“Miên Nhi động lòng người như vậy, ta thực sợ bị người đoạt mất...” Tiêu Nguyệt như ở chốn không người nhìn chăm chăm vào nàng, ánh tình mờ ám, nói xong lại nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, nhẹ vỗ về mái tóc nàng.

Cảm thấy.

Người ngoài nhìn vào, thấy bọn họ là một đôi cờ nào tương thân tương ái a, chỉ là Nguyễn Miên Miên vừa cảm thấy bên cạnh Tiêu Nguyệt phóng tới một ánh mắt hung ác.

Hé mắt nhìn qua, Trang Thuần lạnh lẽo như sương giá nhìn nàng, Nguyễn Miên Miên cup mắt, được rồi, ghen ghét vốn là tình hữu nghị giữa hai người phu nữ, nàng chỉ có thể nghĩ như vậy a.

Bất quá nàng không thèm nhìn lại làm Trang Thuần càng thêm tức giận, Trang Thuần đột nhiên đứng dậy, nhìn Long Tĩnh cười nói: “Nghe nói Sơ Vân quốc vô số mỹ nữ, không biết Sơ Vân quốc có hay không nữ tử được như thái tử phi lọt vào mắt xanh ái mộ của tất cả nam nhân trong thiên hạ, ngài cũng biết, thái tử phi của chúng ta không những khuyên quốc khuyên thành, mà phương diện tài năng học vấn tại Phong Nguyệt quốc cũng không ai có thể bì kịp, cảm thi họa lại càng tinh thông!”

Miên Miên vừa nghe, dám dùng thủ đoạn cầu huyết như thế đến hăm hại nàng! Bản tính của nữ nhân này rốt cục đã lộ ra, xem ra bình thường đều giả bộ trong sáng!

Cầm kì thi hoạ. Nàng biết, nhưng không tới mức mọi thứ tinh thông.

Tiêu Nguyệt phiêu hai mắt, nghiêng đầu nhìn Trang Thuần: “Cầm kì thi hoạ quá mức tầm thường, ta nghe nói Thuần Nhi từ nhỏ chăm chỉ luyện vũ nghệ, vẫn yئن hôm nay có đông đảo vũ cơ giới, không bằng Thuần Nhi đi biểu diễn cùng các nàng, để cho các nàng mở mang một chút cái gì mới chân chính là vũ tư (kỹ thuật múa) phong tư trác tuyệt.”

Tiêu Nguyệt nháy mắt đem vấn đề nan giải ném lại cho Trang Thuần. Trang Thuần sắc mặt như bị đánh một cái, cứng đờ nhìn chằm chằm Tiêu Nguyệt, có chút không thể tin.

Miên Miên cảm kích nhìn Tiêu Nguyệt, đã giúp nàng giải vây.

Long Tinh đứng một bên nhìn Tiêu Nguyệt thiên vị, trong lòng cười lạnh, đột nhiên tiến lên từng bước, chậm rãi mở miệng, “Vũ tư của Trắc phi nương nương ta không dám tự tiện nhận xét, bất quá mới vừa rồi Trắc phi nương nương nói Thái tử phi học rộng tài cao, ta rất muốn mở rộng tầm mắt, ta có một vật đặc biệt trân quý, bị khoá trong một cái hộp, vẫn không thể mở ra, nhiều năm qua, ta ở Sở Vân quốc đã tìm rất nhiều dị sĩ nhưng không ai có thể mở ra, không biết Thái tử phi có hứng thú thử một lần?”

Long Tinh nói xong từ trong tay áo lấy ra một cái hộp tinh xảo khéo léo.

Lời hắn vừa nói ra, mọi người xôn xao, người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, Long Tinh là có ý khó dễ, mà Thái tử phi lần này đại biểu cho Phong Nguyệt quốc, không thể không tiếp, nhưng nếu tiếp nhận rồi mà không mở được, lại làm mất thể diện Phong Nguyệt quốc, vì vậy mà không ít người vì Nguyễn Miên Miên mà không ngừng đổ mồ hôi.

Nguyễn Miên Miên không mất bình tĩnh, Long Tinh có ý khó dễ, lại làm cho nàng có ham muốn tranh cường háo thắng.

Tiêu Nguyệt lại lôi kéo nàng, không muốn nàng ra mặt: “Miên Nhi... không nên cậy mạnh.”

Long Tinh nhìn hai người lôi kéo nhau, khoé miệng lộ vẻ cười đắc ý, mà Trang Thuần cũng ở một bên lên vui mừng, chỉ chờ xem trò hay.

Không khí lâm vào cục diện bế tắc, hội trường đột nhiên quý dị mà lạnh ngắt như tờ.

Hoàng đế bất đắc dĩ, đứng lên, nhìn quanh bốn phía, nhìn Nguyễn Miên Miên nói: “Miên Nhi... Nhân tiện thử một chút, dị sĩ Sở Vân quốc cũng chưa ai có thể mở được, ngươi tạm thời thử xem...”

“Dạ... thưa Phụ hoàng... để Miên Nhi thử xem...” Theo lệnh hoàng đế, Nguyễn Miên Miên giơ tay tiếp cái hộp Long Tinh đưa cho nàng, khi vừa cầm lấy, tay hắn không biết hữu ý hay vô tình cọ xát tay nàng một chút. Nguyễn Miên Miên cau mày, Tiêu Nguyệt hai mắt âm lãnh, nhìn Long Tinh, trong mắt đã có sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Lãng Mạn Và Ái Muội

Miên Miên vội vàng tiếp nhận cái hộp, xem xét tỉ mỉ, sau đó nàng kinh hi phát hiện, ha ha ha ha...

Cười sáng lạn với Tiêu Nguyệt, lần đầu tiên chủ động tới gần hắn, kề sát bên tai hắn: “Không cần lo lắng... tin tưởng ta.”

Tiêu Nguyệt lẳng lặng nhìn nàng, đột nhiên tâm trạng rất muốn cười, Miên Nhi bình tĩnh như vậy chắc chắn đã nắm chắc mới nói vậy.

Hành động này của hai người, tình ý liên miên, chàng chàng thiếp thiếp, mọi người nhìn thấy cũng phi thường hâm mộ.

Miên Miên nhìn kỹ cái hộp nhỏ, sờ đi vừa rồi nàng nắm chắc là vì nhìn thấy mặt ngoài cái hộp có chín con số, phân theo trình tự một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín, mà cả cái hộp bị đóng kín, nói cách khác, chỉ cần giải được dãy số huyền bí này là có thể mở được khoá.

“Dãy số này, đến nay vẫn chưa ai có thể giải được, không biết thái tử phi có thể nhìn ra bí mật trong đó không?”

Long Tinh nhìn Miên Miên thần sắc tự tin, có ý hỏi, hắn cảm giác được Miên Miên nhất định là đang tung hoành mù, dãy mật mã nhiều năm như vậy không ai giải được nàng không thể vừa nhìn liền hiểu.

Miên Miên nhìn cái hộp trong tay, đột nhiên hạ giọng, cười nói: “Tên gay thối, hãy xem đây...”

Nói xong, nàng bắt đầu loay hoay với mấy con số trên cái hộp, tâm lý cũng bắt đầu mặc niệm khẩu quyết khi chơi trò chơi nhỏ này trước kia ở thế kỷ hai mươi mốt: đầu tiên đưa số 1 về giữa, theo thứ tự từ hàng chéo, rồi từ trên xuống dưới, sắp xếp từ cao xuống thấp, từ phải sang trái.

Chờ nàng loay hoay với cái hộp một lúc, cái hộp liền ‘ba’ một tiếng mở ra, bên trong nhất thời phát ra hào quang màu lam chói mắt.

“Oa...” Mọi người sợ hãi than, không chỉ bởi vì cái hộp phát ra hào quang màu lam chói mắt mà còn bởi vì thái tử phi chỉ trong thời gian một chung trà đã có thể mở cái hộp này ra mà cảm thấy kinh ngạc.

Hoàng đế mừng rỡ, ngồi trên cao liên thanh hô ‘tốt’, Dung Triệt cùng Tiêu Trì trong lòng cũng vì Miên Miên mà vỗ tay, bọn họ mới vừa rồi quả thực là vì nàng mà đỏ mặt.

Tiêu Nguyệt đã kích động mà đứng lên, ôm thắt lưng Miên Miên, tiếp nhận ánh mắt khen ngợi tới tấp từ bốn phương tám hướng, dường như chính hắn đã mở được cái hộp.

“Biểu hiện vừa rồi của Miên Nhi rất tuyệt phải không?” Miên Miên trở tay ôm lấy cổ Tiêu Nguyệt, thân mật mà ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

Tiêu Nguyệt chỉ cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, đồng tử thối lại thật sâu nhìn nàng, sau đó cười, cười thực ôn nhu, phảng phất cả thế giới chỉ còn hai người họ.

Miên Miên ngây người trong chốc lát, kỳ thật nàng làm cái động tác thân mật này toàn bộ để cho Long Tĩnh xem, Long Tĩnh thích đùa giỡn nàng, nàng sẽ làm cho hắn thấy rõ ràng, nàng đã có chủ, hơn nữa là một chủ rất lợi hại.

Nhưng, Tiêu Nguyệt cười với nàng như vậy, làm nàng phải nhìn xuống để không sa vào trong nụ cười ấy, Tiêu Nguyệt bình thường rất ít cười, trước mặt người khác thường để lộ bộ mặt lạnh lẽo, chỉ khi đối diện với nàng, vẻ mặt mới ôn nhu như vậy.

Giờ phút này mặt bọn họ dựa vào nhau rất gần, nàng nhìn thấy rõ ràng là hắn cười lên như thế nào, đường nét trên mặt hắn phảng phất thoáng cái như dần ra, cả người cũng tràn ngập sức quyến rũ khó tin, như xoáy nước Trường Giang rầm rầm rộ rộ, hấp dẫn nàng vào trong.

Mặt bọn họ càng ngày càng sát lại, mọi người xung quanh ngừng thở.

Tuyết Hoa bật dậy từ chỗ ngồi, xa xa nhìn hai người, buồn bực lắm bầm lâu bầu: “Chẳng lẽ hoàng huynh muốn trước mặt nhiều người như vậy thân mật với nàng ta sao? Nàng ta sao có thể có sức quyến rũ lớn như vậy chứ! Không phải là chỉ mở ra một cái hộp thôi sao!”

Dung Triệt không muốn tiếp tục nhìn, hôm nay hình ảnh Miên Nhi và Tiêu Nguyệt ngồi cạnh nhau thân mật đối với hắn mà nói cũng đủ tàn nhẫn rồi, bây giờ lại còn định hôn trước mặt mọi người, hắn không biết hắn còn đủ năng lực khống chế, giữ cho chính mình không luống cuống hay không.

Tiêu Trì nắm chặt ly rượu trong tay, cơ hồ muốn bóp nát, nếu như, nếu như Tiêu Nguyệt không phải Thái tử, thì người đang ôm Miên Miên đã không phải là Tiêu Nguyệt hắn rồi!

Ý cười trên mặt Tiêu Nguyệt dần dần sâu thêm, đầu lại càng chậm rãi dựa sát vào nàng.

Tiêu Nguyệt tươi cười quá yêu nghiệt rồi, hắn yêu nghiệt rất khác Long Tĩnh, Long Tĩnh vốn thuộc về bản chất yêu nghiệt, giờ tay nhắc chân cũng vô cùng yêu nghiệt, nhưng yêu nghiệt của Tiêu Nguyệt, không dễ dàng lộ ra, mà một khi hiển lộ liền thực làm người khác máu huyết sôi trào, trực tiếp mê hoặc nhân tâm.

Đối với cái này, Miên Miên thật sự là cảm thấy không thể tự khống chế.

“Ha ha...” Thái tử phi quả nhiên tài hoa hơn người, Sơ Vân quốc ta không một ai có thể mở nó, Thái tử phi chỉ chốc lát đã mở được, thật sự là bội phục bội phục!”

Long Tĩnh một bên nhìn hai người ái muội rất cực nhẫn không được, cắt ngang bọn họ đang tình ý miên man.

Tiểu Miên Nhi thực sự là rất đáng giận rồi, hoàn toàn không để hắn vào mắt.

Miên Miên như ở trong mộng mới tỉnh, kinh ngạc chính mình mới rồi không phản kháng, đây là làm sao vậy, cái này quá kinh hãi nha!

Miên Miên hé ra ý cười xấu hổ, tách ra khỏi Tiêu Nguyệt, ngược lại nhìn về phía Long Tĩnh.

“Không cần bội phục, loại kỹ thuật tính nhỏ nhỏ này, tiểu hài tử ba tuổi cũng có thể làm được, cũng không biết đệ sĩ Sơ Vân quốc người thế nào mà ngay cả kỹ thuật tính đơn giản thế cũng không giải được.”

Miên Miên đáp không chút khách khí, quả thực, chỉ cần nhìn ra bí ẩn cách sắp xếp số thì tiểu hài tử ba tuổi cũng có thể mở được.

“Vậy dãy số này có gì bí ẩn, xin mời thái tử phi chỉ giáo...” Long Tĩnh hăng hái, Tiểu Miên Nhi khi cao ngạo thật làm cho người ta muốn thuận phục.

“Dãy số này tên là ô vuông cửu cung, từ một tới chín, chín con số, có ba cách, chỉ cần làm cho các số theo hàng ngang hàng chéo hàng dọc cộng với nhau bằng mười lăm, cái hộp tự nhiên có thể mở ra, người xem xem.”

Trà Long Tĩnh nhìn thứ tự sắp xếp trên cái hộp, chín với một, trái ba phải bảy, hai bốn kẻ vai, tám sáu đầy đủ, nằm ở chính giữa, dù sao cộng lại đều bằng mười lăm, thì ra đơn giản như vậy, nhưng nếu như không biết cái quy luật này như thế nào thì cũng không thể sắp xếp nhanh như vậy. Hơn nữa cho

dù có biết quy luật, người bình thường cũng phải sắp xếp thật lâu, nàng làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy, mà sắp xếp chuẩn xác, đây không phải thiên tài sao! (chika: ực ực, đoạn này có vẻ hơi đều nhĩ?! =.,= ta không biết rì nha ~ hơ hơ ~)

Miên Miên nhìn bộ dạng kinh ngạc của Long Tĩnh, trong lòng đã sớm lên cười, loại trò chơi nhỏ này, nàng lúc ở hiện đại, mỗi lần ngồi chồm hổm trong nhà xí đều lấy ra chơi đùa, đã sớm thuộc lòng như cháo, không nghĩ tới, ha ha ha ha... Thật sự là trời giúp ta rửa hận phi lễ.

Nghe xong Miên Miên giải thích, chúng tân khách cũng lấy làm kinh ngạc với trí thông minh của nàng, hoàng đế rất hài lòng với biểu hiện hôm nay của Miên Miên, rất tăng thể diện cho Phong Nguyệt quốc, trong lòng những người khác cũng vỗ tay vì nàng, ngay cả Hoa Tuyết cũng cảm thấy Hạ Lan Miên Miên đáng ghét kỳ thật cũng rất thông minh, chỉ có Trang Thuần ngồi cạnh Tiêu Nguyệt, khuôn mặt thanh khiết đang tái lại.

“Ha ha... Thái tử phi quả nhiên học rộng tài cao, toàn thể con dân Sơ Vân quốc ta cũng cam nguyện bội phục.” Long Tĩnh trên mặt không có một tia khó chịu, nhìn Miên Miên, đôi mắt hoa đào không ngừng đảo tới đảo lui trên người nàng, không chút kiêng kỵ.

“Nếu thái tử phi đã mở được cái hộp này, vậy bảo bối bên trong thuận tiện làm lễ vật tặng Thái tử phi, thế nào?” Long Tĩnh lấy ra miếng lam bảo thạch đang phát sáng, giơ lên.

Nhất thời hào quang của lam bảo thạch càng thêm chói mắt, chiếu sáng cảnh vật xung quanh rõ như ban ngày.

Miên Miên nhìn nó, mặc dù không biết tác dụng là gì, nhưng cũng biết đây nhất định là một bảo bối.

Đào mắt nhìn Tiêu Nguyệt, ánh mắt hỏi hán có thể nhận hay không, Tiêu Nguyệt cười gật đầu.

Miên Miên đi tới cạnh Long Tĩnh, mỉm cười, cúi người hành lễ, “Lễ này quá lớn, bổn cung không biết nên cảm tạ thế nào.”

Long Tĩnh cười quý mị, trong khi Miên Miên giơ tay nhận lấy, trực tiếp bắt lấy cổ tay nàng, kéo nhẹ vào lòng hán. Miên Miên trọng tâm không vững, nhất thời ngã vào lòng hán, Long Tĩnh đỡ được, hai người trong nháy mắt thể hiện một tư thế vừa lãng mạn vừa ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Dưa Chuột Xào Hoa Cúc

Các cung nữ ù ù cạc cạc nhìn nhau tay chân nhanh nhẹn đi làm việc, Tiêu Nguyệt lúc này không nhìn được ở bên cạnh nở nụ cười.

“Miên Nhi muốn nấu trà Long Tĩnh để nguội giận không?”

“Hừ, ta không chỉ muốn nấu hán, ta còn muốn xào hán, chiên hán, băm hán, chưng hán lên, từ hôm nay trở đi ta phải dốc lòng nghiên cứu ‘Một trăm phương pháp nấu trà Long Tĩnh’”

“Hán là trà, hay là đồ ăn.”

“Ta mặc kệ, ta chỉ hận không thể bóp chết hán.”

“Miên Nhi...” Tiêu Nguyệt chen đến gần nàng, nhẹ ôm bả vai của nàng, vén những sợi tóc hỗn độn vì mắng hăng say mà sõa xuống của nàng ra sau tai, động tác rất nhu hòa.

Nguyễn Miên Miên sững sờ mặt bỗng đỏ bừng, không nói nữa.

Tiêu Nguyệt cứ như vậy nhìn chằm chằm bộ dáng tựa như con mèo hoang nhỏ đang giơ nạng múa vuốt lại làm cho người ta yêu mến của nàng.

Hán kỳ thật rất cao hứng với phản ứng của nàng ‘ít nhất thì xem ra, nàng rất chán ghét trà Long Tĩnh’.

“Miên Nhi còn chưa trả lời ta, nàng quen biết hán sao?”

Nguyễn Miên Miên thấy cung nhân đã tự động lui ra liền thành thực gật đầu.

“Ừm, biết, ta còn từng nói qua với chàng hán chính là người muốn phi lễ ta trong thanh lâu lần trước.”

Tay Tiêu Nguyệt đặt trên bả vai Nguyễn Miên Miên bất giác nắm chặt lại, Nguyễn Miên Miên đau rên lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn hán, mắt hán híp lại trong đồng tử sâu thẳm như có kiếm quang sắc lạnh ẩn dấu vận sức chờ phát động.

Nguyễn Miên Miên nghĩ Tiêu Nguyệt nhìn như vậy thật nguy hiểm.

“Nàng nghỉ ngơi trước đi...mấy ngày nay không cần đi lại nhiều, ta biết nàng còn đau...” Lát sau hấn thu lại vẻ mặt máu me vừa rồi, khôi phục lại sự ôn nhu sẵn sóc với nàng.

(đoạn này bạn nào k biết vì sao TN lại bảo ‘nàng còn đau’ có thể comt hỏi ta hô hô hô *cười gian*)

Mặt Nguyễn Miên Miên lại đỏ bừng, Tiêu Nguyệt luôn có bản lĩnh làm cho nàng đỏ mặt.

“Ủm”, nàng ngoan ngoãn gật đầu, rồi rửa mặt chải đầu đi ngủ, quả thật là rất đau.

Ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao ba sào, Nguyễn Miên Miên mới lơ mơ tỉnh lại.

Các cung nữ đã chuẩn bị tốt ngộ thiện, Nguyễn Miên Miên vừa ngồi vào bàn cung nữ giáp đã nhanh nhẹn nói “Nương nương, vừa rồi có người của Linh Tế cung tới truyền lời nói lát nữa thái tử sẽ tới cùng người dung com trưa.”

Nguyễn Miên Miên nhìn cái bàn đầy mỹ thực trước mắt, nuốt nước miếng, thật là, sớm không nói muộn không nói, lúc ta đói bụng mới đến nói.

Tiêu Nguyệt không để nàng chờ lâu đã tới, sau lưng là thái giám bưng mấy khay đồ ăn, “Miên Nhi...Ta sợ không kịp nên tới sai ngự thiện phòng làm thứ nàng muốn ăn.” “Cái gì?” Nguyễn Miên Miên nghi hoặc, cái gì là thứ nàng muốn ăn? Thái giám đem khay đồ ăn đặt lên bàn, Nguyễn Miên Miên nhìn cẩn thận, là ‘Dưa chuột bạo hoa cúc’?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Bầu Không Khí Rất Lạnh

Thái giám đem mâm đồ ăn đặt lên bàn, Nguyễn Miên Miên nhìn kĩ, là ‘dưa chuột bạo hoa cúc’?

“Đúng vậy, Miên Nhi...ở văn tiệp nàng bảo hoàng qua bạo hoa cúc, vì thế ta liền phân phó ngự thiện phòng đi làm món đó, ta chưa bao giờ nếm dưa chuột xào hoa cúc mà người ở ngự thiện phòng nói cũng chưa bao giờ nếm qua, liền thử làm mấy chục cách cuối cùng làm ra mâm này mùi vị cũng không tệ lắm, ta đã tự mình thử qua, Miên Nhi cũng thử xem?”

Tiêu Nguyệt nói cứ như thật, Nguyễn Miên Miên thiếu chút lệ rơi đầy mặt, nếu Tiêu Nguyệt mà biết ý nghĩa sâu xa của dưa chuột bạo hoa cúc chắc chắn khóc.

“A... điện hạ thật là...đối xử quá tốt với Miên Nhi, hôm trước Miên Nhi chỉ là thuận miệng nói, thuận miệng nói...”

Nguyễn Miên Miên càng nói càng xấu hổ, Tiêu nguyệt đối xử với nàng thật quá tốt, ngay cả câu mắng thô tục vô tâm của nàng hấn cũng nhớ rõ rang, tự mình vì nàng mà thu xếp.

Cầm lấy chiếc đĩa, gấp miếng dưa chuột, chua ngọt vừa miệng, quả thật ngon, aiz...thật sự là đã làm khó ngự thiện phòng, đem hai loại nguyên liệu khác nhau này nấu chung.

Tiêu Nguyệt thấy Nguyễn Miên Miên ăn vui vẻ, trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười.

Đúng, chính là cái loại tươi cười làm ngay cả mỗi cung nữ đứng bên cạnh nhìn thấy đều sắc mặt ửng đỏ.

Nguyễn Miên Miên cúi đầu, hết sức chuyên chú dung bữa, Tiêu Nguyệt là đang lấy sắc dụ nàng, điển hình là sắc dụ.

“Các người đều lui xuống đi...” Tiêu Nguyệt phân phó mọi người lui ra.

Nguyễn Miên Miên càng khần trương nắm chặt đĩa nhìn chăm chăm đồ ăn trước mặt không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

Không biết vì sao từ đêm làm chuyện đó ở dục trì (nhà tắm) Nguyễn Miên Miên nhìn thấy Tiêu Nguyệt liền cảm thấy xấu hổ.

Hơn nữa tiểu tử này còn thích lấy chuyện hôm đó ra để nói, có gì hay mà khoe chứ.

“Miên Nhi...nàng có biết.”

“Khỏi bẩm thái tử, thái tử phi, Dung Triệt công tử tới.”

Tiêu Nguyệt vừa ở một mình với Nguyễn Miên Miên được một chút, kết quả một câu còn chưa nói xong, Dung Triệt đã tới rồi, Thiên ý a thiên ý a. Dung Triệt đi vào, nhìn nhìn hai người ngồi trên bàn com bát giác xấu hổ.

Nguyễn Miên Miên thật sự cảm thấy không cần cái gì cái đó đến, một mình đối mặt với Tiêu Nguyệt nàng xấu hổ, một mình đối mặt với Dung Triệt cũng xấu hổ, ba người xấu hổ mặt đối mặt, nhìn xem bữa cơm này còn ăn thế nào được nữa.

“Ca ca dung cơm trưa chưa?” Nguyễn Miên Miên không có ý dùng cách xưng hô này để ngăn cách khoảng cách giữa hai người.

Dung Triệt hiển nhiên sùng sốt một chút, mi tâm thoáng hiện tia bi thương, lại khôi phục lại nụ cười ấm áp “Còn chưa”

“Vây, dùng ngọc thiện đi, chúng ta cũng vừa mới bắt đầu ăn thôi, ta đi kêu ngự thiện phòng chuẩn bị thêm vài món nữa.” Nguyễn Miên Miên vừa nói xong đã muốn chuẩn, loại không khí quý dị này chịu thêm một giây, thì đầu ta đến nổ mất.

“Không cần Miên Nhi, đồ ăn này là đủ rồi.” Dung Triệt gọi nàng lại.

Từ lúc hần vào cửa cũng không nói câu nào với Tiêu Nguyệt, hai người cứ như vậy rất ăn ý, không ai để ý ai, không ai nhìn ai.

Nguyễn Miên Miên choáng, sao giống hai tiểu nam hài giành nhau đồ chơi vậy.

“A...tới, ăn cơm thôi.” Nguyễn Miên Miên cười gượng hai tiếng, cảm thấy chính mình bị bầu không khí này đóng băng, thật lạnh.

Dung Triệt cầm chén đĩa, Tiêu Nguyệt vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên vẫn còn để ý đến chuyện ở Song Tâm hồ.

Nguyễn Miên Miên thấy thế, chỉ có thể đi hòa giải, “A...ta kể chuyện cười nhé, ha ha...Các người thấy thế nào?”

Dung Triệt gạt đầu, Tiêu nguyệt không nói gì, Nguyễn Miên Miên coi như hần đồng ý.

“Khu... Ừm...” Nguyễn Miên Miên thanh thanh cuống hống, ở thế ki hai mốt, lưu hành nhất không phải là chuyện cười mà là chuyện cười nhạt nói:

“Ngày xưa có một con cừu nhỏ, một ngày nó đi ra ngoài chơi, kết quả đụng phải đại xói xám, đại xói xám nói: “Ta phải ăn thịt ngươi!”

“Kết quả là đại xói xám ăn thịt con cừu nhỏ ha ha...hahaha...Có phải rất buồn cười hay không?” Nguyễn Miên Miên tự ôm bụng cười, nàng cảm thấy chuyện cười này rất nhạt.

Hai người nhất thời đầu đầy hắc tuyến nhìn nàng, biểu tình đều lạnh lẽo u ám.

Được rồi, ta sai rồi, ta thật sự sai lầm rồi, ta không nên làm bầu không khí trùng xuống, còn kể một chuyện cười nhạt như thế nữa, làm cho không khí càng ngày càng lạnh, Nguyễn Miên Miên bất đắc dĩ nhìn Tiêu Nguyệt, trong lòng cầu nguyện, chàng nói câu gì đi chứ, như vậy làm Dung Triệt rất mất mặt biết không?

“Khu...” Tiêu Nguyệt ho khan một tiếng, “Ăn cơm đi...” Hần đã bị Nguyễn Miên Miên đá bại, bầu không khí lạnh như vậy, nàng còn kể chuyện cười rõ nhạt là sợ không khí không đủ lạnh phải không, loại chuyện như thế cũng chỉ có nàng làm được.

Ba người bắt đầu im lặng ăn, Dung Triệt hôm nay vốn nghĩ muốn tìm một mình Nguyễn miên Miên nói chuyện, bởi hần và Tiêu Nguyệt đã tra ra cung nữ ngày đó đưa thư cho Tiêu Tri là người bị Trang Thuần sai khiến, nói cách khác mọi việc đều là do Trang Thuần dày công sắp xếp, nhưng tiêu Nguyệt lại ở đây làm xáo trộn kế hoạch của hần.

Trong lòng Tiêu Nguyệt cũng rất không cao hứng, hôm nay hần cố ý bắt ngự thiện phòng làm món dưa chuột bạo hoa cúc đến để làm Nguyễn Miên Miên vui vẻ, thuận tiện gia tăng tình cảm vợ chồng, nào biết lại xuất hiện cái người mà hần ghét nhất.

Nguyễn Miên Miên trong lòng cũng bất ổn, Dung Triệt đến tìm nàng làm gì, nàng không biết, cũng không biết có phải là chuyện liên quan đến buổi tối hôm đó không.

Bữa cơm này, ba người đều ăn với tâm tư khác nhau.

Ăn cơm xong, hai người kia vẫn không đi, cứ giằng co như vậy, bắt đầu uống trà trưa, đương nhiên là trà Long Tĩnh.

Nguyễn Miên Miên ngồi nửa ngày, cố gắng vượt qua cái loại dày vò này, hai người kia cũng thật là kiên trì.

Lúc mới bắt đầu, Nguyễn Miên Miên còn có thể hào tâm nói mấy câu làm dịu không khí, sau đó không thèm tham gia nữa, mặc kệ bọn họ không quan tâm.

Cuối cùng, Tiêu Nguyệt không kiềm chế được nữa, đứng dậy, “Miên Nhi...ta về cung trước...Ngày mai lại đến thăm nàng.”

“Ừ” Nguyễn Miên Miên lập tức gạt đầu, thần a, rốt cục cũng chấm dứt cái loại không khí quái dị này.

Thấy Tiêu Nguyệt đi xa, Dung Triệt mới đứng lên, “Miên Nhi...ta đến nói cho nàng biết, chuyện buổi tối hôm đó là có người muốn hãm hại nàng.”

“Hãm hại ta?” Nguyễn Miên Miên như sương mù, nhìn xung quanh rồi nói: “Vào phòng ta rồi nói.”

Hai người trước sau vào phòng ngủ của Nguyễn Miên Miên rồi đóng cửa lại, lúc này mới dám lớn tiếng nói, “Lần trước cung nữ ở Mộng Xuân các cửa

nàng tới đưa thư cho Tiêu Trì, nói giờ Hội gặp nhau ở Song Tâm hồ, chữ viết trên tờ giấy đó rất giống chữ của nàng, không phải nàng viết chứ?”

“Không phải ta, cung nữ của ta? Ta căn bản chưa từng hạ chỉ thị như vậy, vậy tờ giấy ta nhận được cũng là giả sao? Cái người mà tới đó phi qua trước cửa sổ phòng ta không phải Tiêu Trì sao?”

“Đúng, có người hãm hại, nếu không sao nàng có thể gặp...” Dung Triệt không nói hết lời.

“Đó là ai làm? Huynh tra được không?” Nguyễn Miên Miên nắm chặt tay, người này vừa ra tay liền đem đêm đầu tiên của nàng ra... thử nghĩ xem nếu ngày đó Tiêu Trì tới, thì cuối cùng có lẽ nàng đã cùng hắn...Chơi thật độc!

“Ta và Tiêu Trì đã tìm được cung nữ đưa thư kia ép hỏi, là chịu sai khiến của Trang Thuần.”

“Trang Thuần?” Nguyễn Miên Miên tuy rằng đã đoán được bảy tám phần vẫn cảm thấy bất khả tư nghị (khó tin)

Mà bên ngoài cửa, Tiêu Nguyệt nói đi lại cố ý lộn trở lại nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, sắc mặt đã cực kì âm trầm, thì ra đều là Trang Thuần làm trò quỷ.

Trang Thuần lần này hoàn toàn đáng chết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Trang Thuần Bị Phế

Một đường đi thẳng tới tâm cung của Trang Thuần, hấn quyết định lần này phải xử lý nàng ta thật nghiêm khắc.

Lúc này Trang Thuần đang tính toán xem nên dùng chiêu gì tiếp theo để đối phó với Nguyễn Miên Miên, dạ yến lần trước đúng là đã bị nàng ta chiếm hết nổi bật.

“Thái tử điện hạ giá lâm...” Tiếng truyền lạnh lạnh của thái giám làm ngưng suy nghĩ của nàng.

Tâm trùng xuống, Tiêu Nguyệt chưa bao giờ chủ động tìm đến tâm cung của nàng ta.

Trang Thuần lập tức sửa sang lại dung nhan ra ngoài nghênh đón, Tiêu Nguyệt đã hùng hổ đi vào.

“Nô tì tham kiến điện hạ...” Lời còn chưa dứt, cái cổ mảnh khảnh đã bị Tiêu Nguyệt bóp chặt.

“Khụ khụ...khụ điện hạ, người muốn làm gì?” Trang Thuần bị hành động bất ngờ của hắn dọa sợ tới mặt trắng bệch, sợ hãi lấy tay gạt tay Tiêu Nguyệt đi, bất đắc dĩ khí lực của Tiêu nguyệt quá lớn.

“Ta đã cảnh cáo ngươi nên biết rõ vị trí của mình, nhưng ngươi lại dám hãm hại Miên Nhi, được lắm Trang Thuần ngươi đã phạm vào tội kỵ của ta.” Tiêu Nguyệt nói xong khí lực dần dần tăng lên.

Cung nhân bên cạnh đều bị dọa thành một đám quỳ trên mặt đất, “Điện hạ xin thủ hạ lưu tình... , Trắc phi nương nương sẽ chết dưới tay người mất.”

“Ta chính là muốn nàng ta chết!” Ánh mắt Tiêu Nguyệt ngày càng sắc bén.

“Điện...điện hạ...nô tì phạm lỗi gì...khụ...mà người phải làm vậy với nô tì...” Trang Thuần từ cổ họng nghẹn ra mấy chữ.

“Ngươi còn giả bộ” Tiêu Nguyệt dùng sức đẩy Trang Thuần áp vào tường, “Ngươi mua chuộc cung nữ ở Mộng Xuân các giả danh Miên Nhi viết thư cho Tiêu Trì, muốn ta hiểu lầm Miên Nhi phải không? Ngày đó thái giám tới chỗ ta mách lẻo có phải do ngươi phái tới không?”

“Nô tì...không hiểu điện hạ đang nói gì...khụ...Điện hạ không được ngấm máu phun người.” Nghe hắn nói ra âm mưu của mình, Trang Thuần sợ tới mức lệ rơi đầy mặt.

“Hừ...” Tiêu Nguyệt đột nhiên buông tay, Trang Thuần liền trượt theo mặt tường xụi lơ dưới đất.

Mấy cung nữ lập tức đi lên đỡ nàng.

“Ai cũng không được đỡ nàng ta!” Tiêu Nguyệt đột nhiên hét lớn một tiếng, mấy cung nữ hoảng sợ thân mình run lên, tất cả đều thành thật đứng bên cạnh, không dám lộn xộn.

Trang Thuần bấu lấy gấu quần Tiêu Nguyệt, vừa khóc nức nở vừa tự biện giải, “Điện hạ có phải đã nghe thấy tin đồn nhảm gì đó bên ngoài không, lại đổ hết tội danh lên người nô tì.”

Tiêu Nguyệt không chút động dung, loại nữ nhân càng làm trò càng thêm hèn mọn!

Tay hạ xuống tới gần nàng ta, trong mắt nồng đậm sự tàn nhẫn, Trang Thuần sợ tới mức lui vào trong góc, nàng ta biết nếu bị bàn tay đó chạm vào sẽ rất thảm.

Vội vả nháy mắt ra dấu cho cung nữ bên cạnh đi kêu viện binh.

“Người muốn ta đem người tới đối chất phải không? Người nhất định muốn tự biến mình thành người bắn thiu như vậy sao? Người có biết bản điện hạ ghét nhất là nữ nhân tâm cơ giở trò, hơn nữa lại là giở trò với Miên Nhi!”

Hắn bóp cằm nàng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhoe nhoẹt nước mắt của nàng ta lên, khuôn mặt động lòng người thế này mà tâm địa lại ác độc như thế.

Trang Thuần sợ hãi, nhìn thấy sự chán ghét và hận thù trong mắt Tiêu Nguyệt, nàng thực sự sợ hãi, nếu nói lúc trước nàng ta nghĩ ít nhất Tiêu Nguyệt còn bận tâm tới địa vị của phụ thân nàng ta thì bây giờ nàng ta đã bừng tỉnh đại ngộ (bỗng nhiên hiểu ra), chỉ cần là liên quan đến Hạ Lan Miên Miên Tiêu Nguyệt sẽ nguyện ý không tiếc gì trả giá để bảo vệ nàng, cho dù là trở mặt với triều thần cũng không tiếc.

Cho nên hiện tại Tiêu Nguyệt, tình nguyện giết nàng mà đắc tội với phụ thân nàng, cũng không muốn người hại Hạ Lan Miên Miên còn sống trên đời này.

“Ha...Bây giờ nhận sai, đã muộn.” Tiêu Nguyệt nhìn Trang Thuần đáng thương, không có chút tình cảm thương hại nào.

Nói xong, tay hắn chậm rãi từ cằm chuyển xuống cổ, động tác rất nhẹ nhàng ma sát cổ nàng.

Trang Thuần đọc được sự nguy hiểm trong mắt hắn, tâm sợ hãi, thần kinh căng thẳng, hai mắt nhìn hắn yếu đuối mặc người xâm lược.

Tiêu Nguyệt nhếch môi, lại nhìn không ra nửa ý cười, “Ta sẽ để người chết thoải mái.” thấy bộ dáng sợ hãi của Trang Thuần, Tiêu Nguyệt bỗng cảm thấy hưng phấn, đúng vậy, hưng phấn.

Tình huống như vậy, thực đã kích thích mọi tế bào bạo lực toàn thân hắn.

Lực trên tay tăng thêm một chút, nắm cái cổ mảnh khảnh của nàng, áp lực trên ngón tay truyền qua da thịt nàng ta thêm một chút.

Trang Thuần có thể cảm thấy không khí dần trở nên loãng, máu toàn thân dường như dồn hết lên cổ, nàng liều mạng giãy dụa cho tới khi dần mất đi khí lực.

Tiêu Nguyệt thưởng thức sự thống khổ của nàng, khóe miệng nhếch lên độ cong làm người ta phát run.

Hắn bóp cổ nàng, kéo nàng từ mặt đất đứng lên, cho đến khi cả thân mình nàng ta tách khỏi mặt đất, chỉ có hai chân quẫy đạp trong không trung.

Trang Thuần bây giờ giống như con cá mất nước, giãy dụa trong bàn tay hắn.

Ý thức từng chút mờ nhạt, màu sắc trên mặt cũng chuyển sang trắng bệch, Trang Thuần dần mất khí lực giãy dụa, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tiêu Nguyệt, tùy ý hắn bóp chết mình đi, rất cam lòng.

Tiêu Nguyệt nhìn kiệt tác của mình, chuẩn bị thêm chút khí lực giết chết nàng. “Hoàng thượng giá lâm, Trang đại nhân đến...” Tiếng thông báo đột nhiên truyền tới làm Tiêu Nguyệt nhú mày.

Hoàng đế và phụ thân Trang Thuần tiến vào, phụ thân Trang Thuần liền quỳ xuống trước mặt Tiêu Nguyệt, “Không biết tiểu nữ đã làm sai chuyện gì, cầu điện hạ xem xét nhiều năm thân tận trung mà tha một mạng cho tiểu nữ.”

Tiêu Nguyệt bất đắc dĩ, chỉ có thể buông Trang Thuần ra, Trang Thuần lập tức tới bên cạnh phụ thân, khóc lóc thảm thiết: “Cha...”

Hoàng đế lúc này cũng đi tới, trừng mắt nhìn Tiêu Nguyệt, trách cứ hắn làm việc quá kích động.

“Nguyệt Nhi, đã xảy chuyện gì? Ta nghe hạ nhân nói người muốn lấy mạng Trắc phi, có việc này sao?”

“Phụ hoàng không phải vừa mới thấy sao?” Tiêu Nguyệt nắm chặt tay, thiếu chút nữa là hắn có thể giải quyết nàng ta rồi.

“Người...!” Hoàng đế không dự đoán được Tiêu Nguyệt sẽ có thái độ như vậy, phải biết là Tiêu Nguyệt rất ít khi dám ngỗ nghịch hắn.

“Phụ hoàng... Trang Thuần hãm hại Miên Nhi, tìm người giả mạo Miên Nhi hẹn Đại hoàng huynh ra, sau đó lại phái người báo cáo với nhi thần, để nhi thần đi bắt kẻ thông dâm, loại nữ tử có tâm địa ác độc như vậy sao có thể ở lại hậu cung?”

“Trang Thuần... là thật sao?” Phụ thân Trang Thuần bị dọa, con gái của mình vừa mới tiến cung đã làm ra loại chuyện có âm mưu ‘hãm hại thái tử phi’ này, quả thật tội danh đủ lớn.

“Cha...Nữ nhi đã biết sai rồi, nữ nhi chỉ nhất thời hồ đồ, lần sau sẽ không dám... nữa.” Trang Thuần lại bắt đầu nức nở.

Trên mặt hoàng đế không thể hiện nhiều kinh ngạc lắm, hắn đã tìm hai người vợ cho Tiêu Nguyệt, cũng dự đoán được sẽ có chuyện như vậy xảy ra, chỉ có điều chuyện này xảy ra sớm hơn so với tưởng tượng của hắn.

Cho nên một lúc lâu sau hắn mới hỏi một vấn đề đặc biệt nhạy cảm: “Vậy Miên Nhi có bị hãm hại không? Nguyệt Nhi, người tới sau, đã thấy gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Phụng Mệnh Viên Phòng

Cho nên một lúc lâu sau hắn mới hỏi một vấn đề đặc biệt nhạy cảm: “Vậy Miên Nhi có bị hãm hại không? Nguyệt Nhi, người tới sau, đã thấy gì?”

Gừng, quả nhiên càng già càng cay, hoàng đế vừa nghĩ cái đã nghĩ ngay đến trọng tâm vấn đề. Tiêu Nguyệt ghen lời, nhất thời không đáp được.

Chuyện buổi tối hôm đó, đã rất ăn ý trở thành bí mật trong lòng của hắn và Miên Nhi còn cả Dung Triệt nữa. Hoàng đế nhìn phản ứng của hắn cũng đoán ra ít nhiều, biết việc này không nên hỏi thêm, vì thế hắn bắt đầu hòa giải: “Dù sao trắc phi cũng đã biết lỗi, và lại là lần đầu tiên phạm phải, Nguyệt Nhi, hành vi vừa rồi của con cho dù là trừng phạt cũng hơi nặng.” “Phụ hoàng...” Tiêu Nguyệt không cam lòng.

Hoàng đế thâm ý trừng mắt nhìn hắn, ý nói chú ý đúng mực.

“Nhưng nữ tử như vậy, cho dù tha thứ, con nghĩ cũng chẳng ai muốn thân thiết với nàng ta nữa đâu.” Tiêu Nguyệt nghênh ngang mà đi.

Trang Thuần và phụ thân nàng ta đều chịu đả kích lớn, ý tứ trong lời này của Tiêu Nguyệt chính là chắc chắn sẽ nhốt Trang Thuần vào lãnh cung.

Hoàng đế nhìn theo bóng dáng Tiêu Nguyệt, thở dài một hơi, xem ra hắn đã thật sự coi nhẹ sức quyến rũ của Hạ Lan Miên Miên, hiển nhiên Tiêu Nguyệt đã bị nàng ta làm mê muội.

Bên này Tiêu Nguyệt trừng phạt Trang Thuần xong, lại đi về tắm cung Nguyên Miên Miên, Dung Triệt và Miên Miên vẫn còn đang trong phòng.

“Miên Nhi...độc trên người nàng tối hôm đó...” Xoắn xuýt thật lâu, Dung Triệt vẫn không nhận được hỏi vấn đề rất muốn hỏi.

Nguyễn Miên Miên âm thầm cười, có chút thê lương, giọng điệu lại làm như rất vui, “Chuyện tối đó muội cũng không nhớ rõ, nhưng Tiêu Nguyệt quả thực đã giúp muội giải độc, huynh biết không?”

Dung Triệt im lặng, nàng nói không nhớ rõ...Xem ra tối đó nàng chủ động hôn hắn cũng chỉ do được, là do nàng thần trí không rõ mới làm thế.

“Hắn...giải thế nào...?” Dung Triệt hỏi thật cẩn thận, như là sợ đáp án sẽ làm tổn thương đến nàng, cũng sẽ làm tổn thương chính mình.

Nguyễn Miên Miên nhất thời sững sốt, cũng không thể nói là Tiêu Nguyệt tự mình giải độc cho nàng, hơn nữa hắn có thiên phú dị bẩm, cho nàng một lần xác thịt lên mây? (chika: =,=)

“Độc của nàng là do ta giải ở Túc Mộng Trì.” Tiêu Nguyệt đột nhiên từ cửa tiến vào, sau đó kéo thắt lưng Nguyên Miên Miên kéo nàng vào lòng.

“Dung Triệt còn gì muốn hỏi, hỏi ta là được, chuyện như vậy, Miên Nhi khó trả lời.”

Khiêu khích nhìn Dung Triệt, đem người trong lòng ôm càng chặt, hắn là người có ham muốn chiếm đoạt mạnh mẽ, trước mặt Dung Triệt, dục vọng chiếm hữu Nguyễn Miên Miên mãnh liệt chưa từng có.

Hắn biết Miên Nhi từ nhỏ đã y lại Dung Triệt, con thỏ Dung Triệt tặng nàng bị hắn làm bị thương, nàng khóc tới thương tâm, nhưng khi đó hắn cũng không để ý, bởi biết bọn họ là tình cảm huynh muội.

Nhưng một màn ở Song Tâm hồ kia, như độc xà quấn lấy hắn, không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Hắn biết, mặc kệ hành động lúc ấy câu Miên Nhi có phải do thuốc hay không thì hắn cũng đã tràn đầy địch ý với Dung Triệt.

Dung Triệt không hỏi lại, chỉ xiết chặt tay theo bản năng nhìn hai người đang thân mật, rất đau, thật bất đắc dĩ.

Nhưng hắn chỉ có thể để đau thương tùy ý cắn nuốt mỗi tấc da thịt của chính mình, có lẽ giờ phút này hắn hẳn là nên biến mất...

Không nói một câu đã đi, Nguyễn Miên Miên nhìn theo bóng dáng cô tịch của hắn, gió lạnh thổi bay tà áo hắn tăng thêm vài phần tịch mịch.

Đột nhiên có cảm giác muốn khóc, tự đem mình thành cục diện hôm nay là vì gì, rõ ràng là yêu thương lẫn nhau, lại không thể ở bên nhau.

“Nàng là thái tử phi của ta, trong mắt nàng không nên có người khác, hiểu không?”

(chỗ này chữ sau khi tách pic bị loạn nha, nó chả ra chữ gì sất thế nên ta chém=.=)

Hắn nói cực kỳ nghiêm túc, giọng điệu rất ôn nhu, nhưng trong mắt đã hàm chứa ý cảnh cáo. Trong mắt không thể có người khác, Nguyễn Miên mien cân nhắc lời nói của hắn, vậy trong lòng thì sao?

Mỉm cười, nhàn nhạt mà tiêu điều lạnh lẽo, nhỏ giọng nói: “Ta hiểu ý chàng...” Nói xong liền giãy khỏi vòng tay hắn.

Tiểu Nguyệt giật mình đứng lại, Nguyễn mien Miên ngoan ngoãn như vậy quá mức quý dị, giống như đang kiềm nén cảm xúc nào đó, lại làm người ta nghĩ không ra mà muốn tìm tòi nghiên cứu nàng.

Ngày cứ như vậy không nặn không nhạt trôi qua, đã không còn Trang Thuần khiêu khích, Nguyễn Miên Miên thật an nhàn. Đào mất, vào dịp mùa xuân, nơi nơi đều vang lên tiếng côn trùng kêu vui tai, hương hoa phiêu đảng khiến người say mê.

Sang sớm, dưới ánh nắng tươi sáng, hoàng đế thật cao hứng ngâm ra ý chỉ: “Thái tử phi Hạ Lan Miên Miên, đã tới tuổi cập kê, tới hai ngày sau, cùng thái tử viên phòng.”

Đạo thánh chỉ này truyền đi trong cung tới mức ồn ào huyên náo, vì thế cả hậu cung tựa như đắm chìm trong không khí màu hồng này.

Cung nữ và nhóm phi tần nói đến chuyện này liền bắt đầu đỏ mặt tim đập. “Thái tử vsf thái tử phi rốt cục cũng viên phòng rồi... Thật là hạnh phúc.”

“Đúng vậy, thái tử cũng đã hai mươi hai tuổi, còn chưa chạm qua nữ nhân khác đâu, đối xử với thái tử phi cũng rất tốt, thái tử phi thật sự là có phúc khí.”

Nguyễn Miên Miên đi ngang qua nơi nào đó, chợt nghe thấy hai tiểu cung nữ đang bàn luận, không khỏi bĩu môi.

Cái này thật sự là xấu hổ, trừ lẫn ở Túy Mộng Trì, còn sau đó nàng không cho Tiểu Nguyệt chạm vào nàng.

Tuy Tiểu Nguyệt luôn yêu cầu lúc trực tiếp lúc gián tiếp, nhưng đều bị nàng từ chối, Tiểu Nguyệt cũng không ép nàng.

Nhưng lúc này khác, đây là thánh chỉ do hoàng đế hạ, bao nhiêu con mắt nhìn thấy.

Tiện tay hái một đóa hoa, dứt từng cánh hoa xuống, tâm tình buồn bực.

Nhưng buồn bực hơn nàng, chỉ sợ còn cả hai người nữa, là Dung Triệt và Tiêu Trì.

Trải qua chuyện lần trước, hai người bắt đầu thân hơn, tuy rằng tuổi kém khoảng ít, nhưng hai người đều bội phục sự cơ trí của đối phương, có lẽ còn cả nguyên nhân, chính là đều yêu cùng một nữ nhân, tuy chưa từng thẳng thắn thành khẩn, nhưng hai người đều tự hiểu trong lòng.

Tâm cung Tiêu Trì, Hai người ngồi chơi cờ trong nội đường.

“Người hôm nay tâm tư không tập trung, ngay cả hạ xong hai ván cũng chưa phát huy nổi trình độ bình thường.” Tiêu Trì tay cầm quân cờ màu đen, cố ý gõ gõ mặt bàn.

“A...” Dung Triệt cười khỏ, tuổi tác chênh lệch, càng khiến hắn bội phục sự bình tĩnh của Tiêu Trì.

Ánh mắt Tiêu Trì dần tối lại, quân cờ màu đen rơi xuống, quân cờ của Dung Triệt chẳng còn lại bao nhiêu.

“Hay cho một nước lấy lui làm tiến.” Dung Triệt tán thưởng nói, ngẩng đầu nhìn Tiêu Trì, đây là một người có dã tâm, cũng là nam nhân thông minh, hắn hiểu trong hoàng cung gió giục mây vần này âm thầm giấu mũi nhọn hướng về phía mình.

“Lần trước, chuyện người lo lắng thế nào rồi?” Tiêu Trì ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt hiện ra tia sáng bén nhọn khiến Dung Triệt cười nhạt, lập trường của hắn rất kiên định, sẽ không làm chuyện phản bội hoàng đế.

Lời tác giả: Vụ viên phòng của Tiểu Nguyệt và Nguyễn Miên Miên sẽ xảy ra chuyện không thể tưởng được...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Âm Sát Trong Khi Tắm

Buổi tối hai ngày sau, dưới bầu trời mưa phùn rả rích.

Cả Mông Xuân các đều chìm trong bầu không khí hưng phấn cực độ.

Trong phòng ngủ của Nguyễn Miên Miên đã được đặt một cái thùng gỗ thật lớn, hơi nóng bay lượn lờ.

“Thỉnh Thái tử phi tắm rửa.” Bốn năm cung nữ đứng thẳng bên cạnh, trên mặt đều xấu hổ đỏ bừng, giống như đêm nay phải thị tắm chính là các nàng.

Nguyễn Miên Miên nhìn mọi người xung quanh, chẳng lẽ đêm nay diễn giống như trong TV là cả một nhóm người hầu hạ nàng tắm rửa sao. Ta cũng không phải cuồng khoa thân nha.

“Các người đều lui xuống đi, tắm xong ta sẽ gọi các người.” Nguyễn Miên Miên khoát tay.

“Không được, thái tử phi, xin để bọn nô tì hầu hạ người...” nói xong mấy người liền nhất tề quỳ xuống, Nguyễn Miên Miên tự thuyết phục mình, chắc đây là quy định, các nàng cũng là thân bất do kỷ.

Nhìn cánh hoa trong thùng tắm, Nguyễn Miên Miên bắt đầu còi tăng tăng lóp lóp cung phục (trang phục cung đình), sau đó học các phi tần tắm rửa trong TV, làm bộ dùng chân ngọc thử độ nóng của nước rồi ngâm cả người vào.

“Ha...Thơm quá đi, giống như không phải mùi cánh hoa.”

“Hồi thái tử phi, đây là nước tắm đun hương thảo dầu thêm hoa lan...” Nói xong liền cầm cái gáo múc giội lên người Nguyễn mien Miên.

Thoai mái, được tắm trong hoa lan quả thật thoai mái, Nguyễn Miên Miên tâm tình tốt bắt đầu ngâm nga hát: “Thích a a thích a a thích a thích a...Ta yêu tắm rửa làn da đẹp...yêu yêu yêu yêu...cẩn thận bộ chó quá nhiều...” (chika: mẹ ôi, cái bài qué rì đây, ta chém đó, chả hiểu dè cả --!!)

Tiếng ca vui vẻ vang khắp phòng, ngay cả ngoài tắm cung cũng có thể nghe thấy tiếng ca khoái hoạt.

Dung Triệt đứng dưới tang cây nghe tiếng ca trong phòng, trên mặt nở nụ cười miễn cưỡng.

Tâm tình nàng nghe có vẻ rất tốt, thật là tự mình đa tình, còn nghĩ Miên Nhi có tình cảm đặc biệt với mình. Xem ra trừ tình cảm của muội muội với ca ca thì không còn gì khác.

Gió đêm xuyên qua ngọn cây, nhẹ nhàng lạnh lạnh.

Dung Triệt lại cảm thấy trong viện có sát khí, sát ý nồng đậm, và không chỉ một người.

Trong phòng, Nguyễn Miên Miên vừa hát vừa cân nhắc lát nữa có phải giống trong TV hay không, tự tẩy sạch mình đến mức thơm ngào ngạt, sau đó dùng chăn cuộn thành một cục, rồi để mọi người nâng lên hiến cho Tiêu nguyệt ăn.

Trong đầu Nguyễn Miên Miên lập tức hiện lên hình ảnh con khi bị ỏi Tiêu Nguyệt đang xoa tay chờ cái bánh chéo là nàng, sau đó ăn no nê —dùng.

Haiz...Nguyễn Mien Miên thu hồi suy nghĩ, nàng phải nghĩ cách đối phó Tiêu Nguyệt, tối nay không thể cứ như vậy bị ăn vô ích. Trước lúc đó, uống rượu xong giả say? Hay trực tiếp chuốc say hẳn, nếu không giả bộ bất tỉnh là được, dù sao Tiêu Nguyệt cũng chiều nàng.

Hừ hừ...Nguyễn Miên Miên bắt đầu đắc ý vì chú ý của mình.

Ngoài cửa sổ, mặt trăng treo cao, mấy bóng dáng quý mị hiện lên trước cửa sổ.

Mấy hắc y nhân che mặt nhảy vào phòng, kiểm xuất tỏa ra ánh sang lạnh hướng về phía Nguyenx Miên Miên.

Cung nữ chunh quanh bị hoảng sợ loạn thành một đồng, kinh sợ không ngừng.

Nguyễn Miên Miên nhìn cục diện này, lập tức giật tấm chăn phủ bên cạnh, phi thân xoay tròn tuyệt đẹp, đồng thời đem chăn quấn quanh người, hoàn thành xong động tác khó cấp độ 2.

Nhất thời trong phòng, bọt nước văng khắp nơi, cánh hoa bay lên, rơi xuống đất, mấy người bị mặt hơi sùng sốt, tập kích lại chỗ nàng.

Nguyễn Miên Miên vừa rồi còn rất có phong phạm nữ hiệp, lập tức quay đầu bỏ chạy, vì nàng chỉ biết khinh công, không biết võ công nha. “Có thích khách, người đầu, có thích khách...” Cả buổi tối, mấy cung nữ chỉ dám tránh tòng phòng kêu, căn bản không dám ra ngoài.

Đằng sau mấy người bị mặt đuổi theo, mang theo kiếm đằng đằng sát khí, dường như so với lúc quân lính tấn công chỉ còn thiếu hô sát...

Nguyễn Miên Miên chạy ra sân viện, tà nhìn hữu coi, a, thời điểm máu chốt, một bong người cũng không thấy.

“Xoẹt...” Dưới chân đột nhiên đau nhói, Nguyễn Miên Miên nhảy mất té trên mặt đất, thì ra là vì không đeo giày nên giẫm dính đá vụn trong viện, máu tươi từ long bàn chân chảy ra, đáng sợ nhất là, những người đó đã mang kiếm vọt đến trước mặt nàng.

Mũi kiếm như vẽ trên bầu trời, mắt thấy chỉ kém mấy li nữa sẽ tới yết hầu nàng, Nguyễn Miên mien tuyệt vọng nhắm mắt.

Lần này thật sự là chết oan mà, những người này là ai phái tới cũng không biết đã bị giết, lại còn chết khóa thân, nói cách khác lúc quan khám nghiệm tử thi đến kiểm tra nàng vẫn đang toàn thân trần trụi, thật là chó má. (câu chửi này bị chiếm nhá ~)

Kiểm phong sát bên tai nhanh chóng tới gần, Nguyễn Miên Miên đánh giá kiếm thế sắc bén như thế hẳn sẽ là chiêu trí mạng.

Đột nhiên thân thể được một đôi tay ấm áp ôm lấy, mang theo nàng bay ra xa mấy thước.

Nguyễn Miên Miên kinh ngạc quay đầu lại, liền đối diện cặp đồng tử màu hổ phách, đôi mắt tối tăm như ánh nắng chiều tàn cuối hoàng hôn, mang theo đau xót, nhưng đôi mắt u tối đó mới làm Nguyễn Miên Miên cảm thấy thế giới của nàng bừng sáng.

“Dung Triệt...” Nàng mang theo nụ cười, nháy mắt liền quên nguy hiểm, đắm chìm trong cảm xúc hân hạnh cứu nữ nhân, giống một tiểu nữ nhân nhìn hân.

Dung Triệt lại không kích động như nàng, một đồng lớn người bịt mắt trước mặt còn đang chờ hân đi giải quyết nữa.

Nhìn trần thế vừa rồi của bọn họ, là phái lấy được tính mạng Miên Nhi mới bằng long từ bỏ. “Miên Nhi, ôm chặt ta.” Sau một câu mệnh lệnh, trong mắt Dung Triệt đã tụ hợp sát ý day đặc.

Nguyễn Miên Miên laaph tức giống như cái bánh chèo dán lên người hân, cái chắn chính là vỏ bánh chèo, nàng đang trần trùng trực chính là nhân.

Tức khắc một màn đao quang kiếm ảnh, cực kỳ hỗn loạn.

Nguyễn Miên Miên mở một mắt, bị hân mang theo xoay trái xoay phải đánh nhau như kỹ xảo điện ảnh.

Mấy chục người gặp phải cao thủ Dung Triệt, bắt đầu thay đổi chiến lược, dù sao trong long hân còn ôm một người, không thể thi triển hết mức, nên đồng loạt tấn công về Nguyễn Miên mien.

Hơn mười ánh đao hiện lên trước mắt Nguyễn Miên Miên, mỗi đao chỉ kém một chút xú.

Dung Triệt chuyển công thành thủ, bắt đầu đánh khó khăn.

Vài người ở trước quần lấy Dung Triệt, mấy người phía sai vọt tới sau Dung Triệt, nâng tay...”Dung Triệt cẩn thận.” Nguyễn Miên Miên khốc mắt vừa thoáng thấy bọn họ kêu lên thất thanh.

Dung Triệt sau khi tiếp được kiếm khí trước mặt, chớp mắt ném Nguyễn Miên Miên lên tiếp theo xoay người chém ngã mấy người đằng sau.

Chiều này rất đẹp nhưng lại khổ cho Nguyên Miên mien, bởi vì bị ném lên quá bất ngờ, vỏ bánh chèo trực tiếp bay mất, nên khi Dung Triệt tiếp được nàng, chỉ còn nhân bánh.

Xấu hổ...

Mặt Dung Triệt lập tức đỏ bừng, tay ôm thắt lưng nàng tiếp xúc làn da trắng mịn của nàng, tim run rẩy.

Nguyễn Miên Miên điên rồi, hoàn toàn điên rồi, cái này rất thái quá, cho tới bây giờ cũng không nghĩ là mình sẽ lấy đáng về như vậy xuất hiện trước mặt Dung Triệt, lại còn có một đồng nam nhân xa lạ, nàng lập tức cuộn thành một đồng trong long Dung Triệt, sau đó dung tay che mặt, nghĩ nghĩ, không đúng, không nên che mặt, hẳn là nên che vị trí máu chốt.

Suy nghĩ của Dung Triệt đông đặc lại vài giây, cái tay đang ôm nàng như bị phỏng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Bí Mật Không Thể Nói

Mấy người bên cạnh cũng cầm theo vũ khí sừng sốt, nhìn hình ảnh hương diễm vô hạn của hai người.

Tầm năng con người là cần phải kích thích, Dung Triệt nhìn phản ứng mọi người, mắt nhất thời bốc hỏa, giọng nói vang cao, nhảy mắt ra toàn chiều trí mạng.

Tiếng kêu như giết heo vang vọng cả sân, ánh mắt của toàn bộ mấy người bật mắt tròn lên, ngã hết xuống đất.

Rào rào máu tanh, Nguyễn Miên Miên mau chóng che mắt.

Sau khi Dung Triệt giải quyết xong xác bọn họ, phản ứng đầu tiên chính là lấy chân buộc Nguyễn Miên Miên lại lần nữa, sắc mặt hai người đều mau chóng đỏ như sắp xuất huyết đến nơi.

Nguyễn Miên Miên cúi đầu không dám nhìn hắn, tùy ý hắn buộc mình trong chốn.

Đột nhiên Nguyễn Miên Miên nghe thấy tiếng xé gió, giật mình sợ hãi ngẩng đầu, một mũi tên nhọn tốc độ tia chớp phóng về phía đầu nàng.

“A...” Tiếng kêu còn chưa kịp phát hết, chợt nghe thấy tiếng mũi tên cắm vào cơ thể người xé rách lụa.

Đau đớn trong dự đoán không đến, Dung Triệt đã nằm sấp trên người nàng, đằng sau cắm một mũi tên.

Dung Triệt, lại phản ứng trước nàng, giúp nàng chặn mũi tên này không chút do dự.

Hắn suy yếu đè trên người nàng, máu tươi nhuộm đỏ một mảng trước ngực nàng.

“Dung Triệt” Ý thức ảm ảm nổi tung, Nguyễn Miên Miên cảm thấy toàn bộ sợ hãi như cứng lại nhập vào dòng nước lạnh sâu không thấy đáy, từng tầng lại từng tầng bao vây nàng, máu toàn thân đều đóng băng.

Tiếng kêu tê tâm liệt phế rốt cục cũng đánh động thị vệ chung quanh, một đám người hậu tri hậu giác (đến muộn) vọt vào, nhìn thấy cảnh tượng trong viện đều kinh sợ.

“Miên Nhi...nàng không sao chứ?” Dung Triệt ngẩng đầu, khuôn mặt không còn chút huyết sắc hiện lên nụ cười miễn cưỡng, hắn cảm thấy miệng vết thương sau lưng đau đớn, đau thấu tâm can, cơ hồ sắp làm hắn ngất đi, máu từ miệng vết thương ào ạt chảy ra, như nước chảy. (chika: =.= gớm nhè)

“Dung Triệt...” Nàng nhìn người trong lòng, mũi tên cắm trên lưng hắn, cũng không biết sâu nông, có tổn thương đến tim hay không.

“Đỡ Dung Triệt lên giường đi, gọi tất cả ngự y trong cung lại đây, nhanh lên.” Nguyễn Miên Miên dung chút lí trí còn sót lại quát lên mấy câu.

Mấy người luống cuống tay chân lại làm việc, đều sợ chết khiếp, Mộng Xuân các xảy ra chuyện như vậy, truy trách nhiệm ra, bọn họ đều gặp họa. Nguyễn Miên Miên bọc chân theo vào, tùy tiện thay bộ quần áo rồi đi trông coi Dung Triệt. Cả Mộng Xuân các đèn đuốc sang trọng, người vào người ra. Hoàng đế, Tiêu Nguyệt, Tiêu tri, Tuyết Hoa đều trước sau đuổi tới.

Đêm nay vốn là đêm yên phòng của Nguyễn Miên Miên và Tiêu Nguyệt, hiện giờ đã không còn quan trọng, tất cả mọi người đều chăm sóc Dung Triệt bị thương, không còn tâm tư quản chuyện này.

Nguyễn Miên Miên luôn nắm tay Dung Triệt, bởi lưng bị cắm tên, hắn chỉ có thể nằm nghiêng, sắc mặt tái nhợt, cả thân mình đều là mồ hôi.

Thái y kiểm tra xong tình hình Dung Triệt, cho ra kết luận là mũi tên cắm rất sâu, có thể đã tổn thương đến tim, nếu nhổ ra không vận khí được, có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Không khí nhất thời ngưng trọng, mọi người ngời nhìn ta, ta nhìn người, cả hai cùng trách nhau.

Tuyết Hoa đứng cạnh khóc lóc than thở, Nguyễn Miên Miên giờ phút này rất bình tĩnh, nàng chỉ nắm chặt tay Dung Triệt, tự nói với mình không thể khóc không thể khóc, nàng còn phải truyền sức mạnh cho Dung Triệt.

Tiêu Nguyệt đi tới ôm bả vai Dung Triệt, muốn an ủi nàng, nàng lại từ chối, đáp lại là nắm tay Dung Triệt càng chặt.

Tiêu Nguyệt bất đắc dĩ, mặc dù hiện giờ cảm thấy vị chua, cũng chỉ có thể bỏ đi, mạng người quan trọng hơn, huống chi đỡ một tên này lại là Dung Triệt.

Chấn cho Nguyễn Miên Miên, trong lòng hắn cũng ngập tràn cảm kích.

Trong phòng sau khi im lặng một lát, hoàng đế cuối cùng ra lệnh, rút tên, rút thì còn có hy vọng, không rút, cứ để như vậy cũng mất máu mà chết.

“Hắn là ca ca của ta, cái gì mà máu hay không máu, để ta trông coi hắn.” Nguyễn Miên Miên thất thường rống giận, mọi người ở đây bị dọa, cũng có thể hiểu.

Thái y chuẩn bị tốt được và băng cầm máu, bắt đầu rút tên ra khỏi áo Dung Triệt, miệng vết thương nhiễm máu dữ tợn, thực đã phân không rõ là tên hay máu thịt.

Điều chỉnh xong tư thế, thái y cầm đuôi tên, tay hơi run lên.

Trong đầu Nguyễn miên Miên, là câu bọn họ vừa nói: ‘nếu không vận khí được, có thể nguy hiểm đến tính mạng’

Nếu Dung Triệt không vận khí được, vậy không phải từ nay về sau hắn sẽ rời khỏi sinh mệnh nàng sao, nàng làm sao cho phép chuyện như vậy xảy ra được, một tên này, nếu không có Dung Triệt sẽ bắn lên người nàng, nàng hẳn nên cố vũ nàng và hắn cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Từ từ...” Nguyễn Miên Miên đột nhiên gọi thái y lại.

Tất cả mọi người đều giật mình, nhìn nàng.

“Đề ta nói với huynh ấy mấy câu...” Nguyễn miên Miên ôm Dung Triệt, hít sâu một hơi, tựa như phải lấy dũng khí rất lớn, cúi người đến bên tai hắn, nói rất nhỏ bên tai Dung Triệt một câu.

Dung Triệt lúc này là nửa hôn mê, ý thức rõ ràng, nhưng lại không mở mắt được, cho nên câu nói vừa rồi của Nguyễn Miên Miên hẳn nghe được rất vui mừng.

Mày giãn ra, khoe miệng nhướn lên, sức mạnh toàn thân tựa hồ đều dồn tới tay, cầm tay Nguyễn Miên Miên, nắm chặt, rồi lại nắm chặt hơn.

Nguyễn Miên Miên biết, hẳn nhất định là nghe thấy mới phản ứng như thế, “Huynh... nhất định phải cố gắng vượt qua, vì lời nói vừa rồi của ta, Dung Triệt, huynh nghe thấy không?”

Dung Triệt vẫn xiết chặt tay nàng như trước, tựa như đang truyền đi sự ấm áp cùng sinh cùng tử: “Thái y... rút tên đi.”

Thái y một lần nữa cầm đuôi tên, tất cả mọi người ngừng thở, căng thẳng nhìn tay thái y.

Tay đột nhiên dùng sức, tên bị rút ra, nhất thời máu tươi trào ra ngoài, bắn lên mặt Nguyễn Miên Miên. “Dung Triệt!” trong tiếng kêu sợ hãi nàng cảm thấy tay hắn mất đi khí lực.

Thái y nhanh chóng đem thuốc bột đã chuẩn bị sẵn đổ lên miệng vết thương của hắn, rồi dùng băng cầm máu quấn chặt.

“Nương nương đừng lo lắng, Dung triệt công tử chỉ là vì đau đớn quá mà tạm thời ngất đi, công tử thực sự đã bước qua cánh cửa nguy hiểm, chúc mừng nương nương.”

Nguyễn Miên miên lúc này mới bắt đầu rơi lệ, Dung Triệt đã qua khỏi cơn nguy kịch, hẳn thật vĩ đại, “Bây giờ thân sẽ kê mấy đơn thuốc, chỉ cần uống thuốc đúng giờ, thân thể công tử sẽ tốt lên.”

Chờ tới khi mọi việc yên ổn đã sắp tới bình minh.

Hoàng đế triệu tập mọi người vào nội đường, trước cử để Dung Triệt nghỉ ngơi, hẳn còn muốn hỏi rõ ràng việc này.

Nguyễn Miên miên đem việc đã xảy ra một năm một mười nói hết, hoàng đế giao việc này cho ngự tiền thị vệ đi truy xét, rồi tiêu sái đi trước, hẳn thân nhiên nói một câu như mệnh lệnh: “Dung Triệt tỉnh thì về thăm cung của mình tỉnh dưỡng.”

Nguyễn Miên Miên nhủ mày, rất không vui.

Tiêu Nguyệt, Tiêu Trì, Tuyết Hoa tiễn hoàng đế hồi cung, hai nam nhân lúc sắp đi đều rất ăn ý nhìn thoáng qua Nguyễn Miên Miên.

Trong lòng đều có một nghi vấn, rốt cục trước khi Dung Triệt rút tên Miên Nhi đã nói gì với hắn, khiến hắn có được sức mạnh lớn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Không Thể Tha Thứ Cách Nàng Cho Uống Thuốc

Trong lòng hai người đều có nghi vấn, rốt cuộc Miên Miên ở trước mặt Dung Triệt đã nói cái gì, để hắn mạo hiểm như vậy?

Tiêu Nguyệt và Tuyết Hoa vừa đuổi kịp Hoàng đế, lại lập tức trở về Mộng Xuân Các.

Tuyết Hoa phải đi trông coi Dung Triệt, tuy rằng nói là đi trông coi Dung Triệt, nhưng mục đích thực của Tiêu Nguyệt là đi xem Nguyễn Miên Miên.

Tuyết Hoa bất mãn nhìn Nguyễn Miên Miên, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Dung Triệt, nắm lấy tay của hắn, nàng cảm thấy vị trí kia phải là của nàng mới

đúng. “Phụ hoàng nói để ta trông coi Dung Triệt, Hạ Lan Miên Miên nguoi cùng Hoàng huynh đi nghỉ ngơi trước, có ta trông coi là được.” Tuyết Hoa bắt đầu hạ mệnh.

Tiêu Nguyệt nhủ mảy “Tuyết Hoa, nàng là Hoàng tẩu của nguoi, không được vô lễ với nàng”

Tuyết Hoa bĩu môi, “Huynh cũng nói nàng là Hoàng tẩu của muội, cho nên muội cũng là muốn tốt cho nàng, sợ nàng quá sức, vẫn là để muội trông coi Dung Triệt, Hoàng tẩu mời . . .”

Nguyễn Miên Miên căn bản là thờ ơ ngồi đó, đối với cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ cũng nhắm mắt làm ngơ.

Dung Triệt lần này không chút do dự đỡ mũi tên cho nàng, làm lòng nàng hoảng loạn không thôi, đến tận bây giờ vẫn chưa bình tĩnh lại.

Nụ cười, ánh mắt của hắn trước khi hôn mê, nàng nhớ rất rõ, không phải tình cảm của ca ca với muội muội, mà là tình yêu.

Nguyễn Miên Miên nhớ tới một câu: hỡi thế gian tình là gì mà khiến người ta sống chết có nhau. Cho nên, trước kia rút mũi tên ra, nàng đã nói cho hắn biết bí mật kia. Nàng hiểu rõ hắn sẽ vì bí mật kia mà chống đỡ thêm nữa, cố gắng vượt qua cửa ải này.

Tuyết Hoa dẫu môi, vô cùng bất mãn thái độ của Nguyễn Miên Miên, trong lòng nàng cũng chán ghét Miên Miên, nếu không bởi vì muốn xem Dung Triệt hiện tại như thế nào, nàng làm sao có thể chịu đựng chứ.

“Miên nhi. . . Nàng từ tối đến bây giờ chưa ngủ, trước đi nghỉ ngơi, để cho Tuyết Hoa trông coi” Tiêu Nguyệt đỡ vai nàng, có phần yêu thương cùng chấp nhất, nhưng phần lớn là đau lòng.

Nguyễn Miên Miên lần này đã có chút phản ứng, cảm thấy hắn đã nhận ra tình tình thực tế. Nguyễn Miên Miên quay đầu lại thấy mặt Tiêu Nguyệt rất thân thiện, liền quay đầu đi.

Tiêu Nguyệt có chút tức giận, nhưng lại không biết phát tiết như thế nào, Dung Triệt vì nàng đỡ một tên, hắn tràn ngập cảm kích, nhưng mà trong lòng lại càng ngày càng lo, đối với việc này Nguyễn Miên Miên hiển nhiên bị ảnh hưởng rất lớn, thậm chí là làm nàng động lòng.

Tuyết Hoa đứng bên cạnh thấy Nguyễn Miên Miên vẫn chiếm cứ Dung Triệt, vô cùng không phục, trực tiếp đi lên kéo nàng ra.

“Có ta trông coi hắn là được rồi”

Nguyễn Miên Miên nhủ mảy nhìn Tuyết Hoa, đôi mắt to tròn lạnh như băng. Tuyết Hoa liền ngậy người hạ tay xuống, bị nàng nhìn như vậy lập tức có chút khiếp đảm.

Trong mắt của nàng, Hạ Lan Miên Miên là một người rất thanh cao, luôn cao cao tại thượng, khinh thường cùng nàng tranh giành. Nhưng nàng bây giờ, ánh mắt lạnh lẽo có khí phách làm cho tiểu công chúa kiêu ngạo sinh lòng sợ hãi.

Lúc này Dung Triệt giống như có cảm giác, bởi vì vừa trải qua lời kéo, Nguyễn Miên Miên có thể cảm giác được tay của hắn dùng vài phần sức lực, nắm chặt tay của nàng, không cho nàng tách khỏi hắn.

Nguyễn Miên Miên khoe miệng nhếch lên một chút, có cảm giác rất hạnh phúc.

“Ta ở chỗ này, sẽ không rời đi” Miên Miên tiến đến gần tai hắn, nhẹ nhàng nói một câu nói, Dung Triệt mới giảm bớt lực nắm tay nàng.

Tuyết Hoa ở một bên đã sớm đỏ kị muốn chết, Tiêu Nguyệt cũng đem sự ân ý của bọn họ đặt vào trong mắt.

Dường như có một loại tình cảm rất to lớn, đem bọn họ ràng buộc chặt chẽ lẫn nhau, cho dù bên ngoài có nhiều sự ngăn cản hơn nữa, bọn họ cũng không có thể tách ra, loại tình cảm như vậy, Tiêu Nguyệt không dám nghĩ đến, hắn sợ tình cảm đó đã vượt quá tình cảm huynh muội rồi.

Cung nữ bưng thuốc tiến vào báo là Thái Y Viện dặn dò thuốc nấu xong lập tức uống, không thể chậm trễ.

Tuyết Hoa thấy thời cơ đã đến, hưng phấn đi qua bưng thuốc nói: “Ta muốn cho Dung Triệt ca ca uống thuốc.”

“Huynh ấy còn chưa tỉnh, nguoi làm sao cho huynh ấy uống thuốc?” Nguyễn Miên Miên thay đổi vị trí.

“A. . . Hình như người trong lúc hôn mê, cũng có ý thức muốn uống thuốc” Tuyết Hoa nháy mắt vài cái, sau đó múc một muỗng thuốc đưa đến bên miệng nhẹ nhàng thổi, hơn nữa còn dùng môi thử nhiệt độ, xác định không quá nóng, mới đưa tới bên môi Dung Triệt.

Nguyễn Miên Miên có chút chấn động, tuy vừa rồi Tuyết Hoa hành động nhìn như bình thường, nhưng nàng đối với Tuyết Hoa hiểu rõ, từ nhỏ nàng ta đã kiêu ngạo, vì Dung Triệt chu đáo như thế, chỉ sợ nàng đối với Dung Triệt có tình cảm.

Nàng hiểu tiểu cô nương này tranh cường háo thắng, ưa chinh phục những gì mình không có, thế nhưng tình cảm của nàng với Dung Triệt, so với nàng ta còn mãnh liệt hơn.

Tuyết Hoa cẩn thận đem thuốc đổ vào miệng Dung Triệt, thuốc liền từ khoe môi chảy ra ngoài, rớt xuống gối. “A. . . Huynh ấy không uống được, làm sao bây giờ?” Tuyết Hoa gấp đến độ giậm chân. “Ta lại tiếp tục, Hạ Lan Miên Miên, nguoi đem đầu của huynh ấy nâng lên chút đi” Nguyễn Miên Miên

làm theo lời của nàng, lập lại lần nữa nhưng vẫn không được.

“Huynh ấy quá yếu rồi, không có sức uống thuốc đâu” Nguyễn Miên Miên thất vọng giải thích, trong lòng cũng rất sốt ruột.

“Vậy phải làm sao bây giờ? ” Tuyết Hoa gấp đến muốn khóc, “Thái y nói, thuốc phải lập tức uống, không thể chậm trễ.” Nguyễn Miên Miên suy nghĩ một chút, lại nhìn Tiêu Nguyệt, lộ ra vẻ khó xử.

“Miên nhi. . . Nàng muốn nói cái gì?” Tiêu Nguyệt lập tức có dự cảm không tốt.

“Dung Triệt vì ta bị thương, cho nên chúng ta nhất định phải làm cho huynh ấy khỏe lại, làm cho huynh ấy mau chóng uống thuốc đúng không?”

“Đúng vậy.” Tiêu Nguyệt gật đầu, cũng không hỏi vì sao nàng nói như vậy.

“Cho nên bất luận dùng phương pháp gì làm cho Dung Triệt có thể uống thuốc đều là xuất phát từ cứu hẩn, căn bản ngươi sẽ không để ý, đúng không?”

“Miên nhi. Nàng có cách? Nàng muốn làm gì?”

Nguyễn Miên Miên nhận lấy thuốc trong tay Tuyết Hoa, kiểm tra nhiệt độ, xác định sẽ không bị phỏng. Liền không chút do dự uống vào, ngậm trong miệng, nằm sấp lên người Dung Triệt, giống như lúc hẩn đỡ tên cho nàng, môi trực tiếp đặt lên môi hẩn, từng chút một đưa thuốc vào trong miệng hẩn.

Tuyết Hoa đứng bên cạnh mở to hai mắt ra nhìn chăm chăm, không có thể tưởng tượng nổi.

Nguyễn Miên Miên không thèm quan tâm, rời khỏi môi của Dung Triệt, vừa rồi nàng chính là đã dùng đầu lưỡi đưa thuốc vào trong miệng hẩn, bây giờ hẩn chưa thể nuốt được.

Một lát sau, cổ họng Dung Triệt thật sự nhúc nhích, đem thuốc nuốt vào. “Oa... Hạ Lan Miên Miên, tuy ta không thích ngươi dùng phương pháp này, nhưng ngươi thực sự rất lợi hại” Tuyết Hoa có chút bội phục Miên Miên, bởi vì Dung Triệt có thể uống thuốc mà mừng rỡ.

Nguyễn Miên Miên bỗng nở nụ cười, kỳ thật nàng rất sợ làm khổ người khác, bình thường lúc chính mình uống thuốc đều là trái khuyên phải khuyên. Miệng lại chuẩn bị mớm thuốc, Tiêu Nguyệt yên lặng đứng một bên lại đột nhiên đi tới.

Một tiếng “Ba” vang lên, Tiêu Nguyệt đem chén thuốc trong tay Miên Miên ném xuống đất. Chén thuốc vỡ tan tành, thuốc chảy đầy đất. “Tiêu Nguyệt, ngươi đang làm cái gì vậy?” Nguyễn Miên Miên cảm tức đứng lên nhìn hẩn.

“Làm cái gì? Ta không cho phép Thái Tử Phi của ta dùng cách này mớm thuốc cho một nam nhân khác” Tiêu Nguyệt rống to.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Nụ Hôn Đắm Máu

“Dung Triệt là ca ca của ta, là người đã cứu ta” Nguyễn Miên Miên cũng không cam chịu yếu thế, nàng nổi giận, thật sự nổi giận, chén kia thuốc bị đổ kia, đi nấu lại cũng mất mấy canh giờ.

“Vậy cũng không được” Tiêu Nguyệt nổi quạu, hẩn không cho phép như vậy, giữa hai người vốn đã không rõ ràng, còn làm ra hành vi như thế.

“Tiêu Nguyệt, huynh ấy đã cứu ta!” Nguyễn Miên Miên cảm thấy dứt khoát không cần cùng hẩn nói lý, giờ phút này hẩn còn tính toán những chuyện kia.

“Tuyết Hoa, ngươi đi xuống dưới, bảo cung nữ nấu lại chén thuốc khác, ta và Hoàng tẩu của ngươi có việc muốn giải quyết.”

Tuyết Hoa chưa từng thấy Tiêu Nguyệt luống cuống như vậy, âm thầm nhìn hai người một cái, liền đi xuống dưới tìm cung nữ.

Đội cánh cửa khép lại, Tiêu Nguyệt đi đến bên cạnh Nguyễn Miên Miên, ôm lấy eo nàng, đem nàng kéo sát vào người mình.

“Miên nhi, nàng biết rõ, trong lòng ta, quan hệ của các ngươi cũng không đơn giản là huynh muội, nàng không nên làm hành động như vừa rồi”. Ánh mắt của hẩn lạnh dần, sắc bén bắn về phía nàng.

“Tiêu Nguyệt.” Nhìn thấy sự lạnh lùng trong mắt của hẩn, Nguyễn Miên Miên hiện lên một tia thất vọng.

“Nếu như không có Dung Triệt, ta đã chết rồi, ngươi còn ở đây so đo những cái này?”

“Với cách này, nàng chỉ cần nói ra, bất luận là ai cũng có thể làm được, ngay cả cung nữ hay Tuyết Hoa đều có thể làm được! Nàng cần gì phải tự mình mớm thuốc?”

“Ta muốn tự mình cho huynh ấy uống thuốc, ai cũng không ngăn cản được”

Hai người bướng bỉnh, từ đầu đến cuối không ai nhường ai, không khí lập tức trở lên căng thẳng.

Tiêu Nguyệt thấy Nguyễn Miên Miên nhất định không chịu thua, nàng mắng như vậy, tràn ngập quyết tâm như vậy, làm hắn nảy sinh ghen ghét.

“Dung Triệt, Dung Triệt, vì cái gì mỗi lần đều là Dung Triệt? Miên nhi, trong mắt nàng chỉ có Dung Triệt thôi sao?” Tiêu Nguyệt không khống chế được tâm tình, ôm eo của nàng, đem cả người nàng nhắc lên, hung hăng hôn xuống, bừa bãi tàn sát cắn xé.

Hai tay nàng chống trong lòng ngực hắn, cố gắng ngăn cản hành động của hắn.

Tiêu Nguyệt đột nhiên dừng động tác, mặt trầm xuống, nhìn chăm chăm môi của nàng, “Không được phản kháng ta” Nói xong liền lần nữa giữ đầu của nàng, bàn tay to luồn vào tóc của nàng, đem nàng cố định. Hắn bá đạo tiến vào khoang miệng của nàng, lưỡi đâm vào chỗ sâu nhất, gần như tới yết hầu của nàng. Nguyễn Miên Miên nức nở, yết hầu khó chịu vô cùng.

Hắn lần đầu tiên dùng phương thức điên cuồng như vậy hôn nàng, nàng cho rằng đây không phải là hôn, mà là muốn phá hủy miệng của nàng. Nàng cảm nhận được sự phẫn nộ của hắn, do lòng đố kỵ mà thành.

“Buông.” Nàng như cũ ra sức giãy dụa, nhưng Tiêu Nguyệt lại không hề có ý muốn buông tay. Nguyễn Miên Miên mở to mắt, nghẹn đỏ cả mặt, Tiêu Nguyệt cái người điên này, làm cho nàng tức chết đi được.

Không thể tùy hắn muốn làm gì thì làm, Nguyễn Miên Miên sử dụng chút lý trí cuối cùng còn sót lại, dùng răng cắn đầu lưỡi của hắn.

Mùi máu tanh lan tràn, Tiêu Nguyệt bị đau, cuối cùng cũng buông nàng ra.

“Tiêu Nguyệt! Người điên rồi sao? Vì cái gì người mỗi lần đều dùng loại cách này? Người muốn ta chán ghét người sao? ”

“A.” Tiêu Nguyệt gượng cười, chùi máu bên môi, hắn là lần đầu tiên bị người cắn lưỡi. Nguyễn Miên Miên dùng sức cắn như vậy, Tiêu Nguyệt chỉ cảm thấy đầu lưỡi vô cùng đau, nói chuyện cũng không được.

Khẽ nhắm mắt qua người trên giường, Dung Triệt không biết từ khi nào đã tỉnh, giờ phút này mở to cả hai mắt nhìn hắn.

Tiêu Nguyệt giật mình. Nguyễn Miên Miên theo tầm mắt của hắn nhìn sang, chợt cảm thấy toàn thân đông cứng.

Dung Triệt nhìn Nguyễn Miên Miên, không lên tiếng, trên mặt cũng không biểu lộ bất cứ điều gì, chỉ có trong mắt hiện lên một tia bi thương.

Nguyễn Miên Miên lập tức đi đến bên giường, không biết giải thích thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng bỏ qua, chỉ nói “Thuốc mới đã đi nấu cho huynh, Thái y nói huynh đã không có gì trở ngại, tịnh dưỡng vài ngày sẽ khỏe.”

Dung Triệt miễn cưỡng nở nụ cười, coi như là đáp lại, vẫn là không nói gì. Nguyễn Miên Miên càng thêm khẩn trương, đứng bên cạnh không biết phải làm sao.

Tiêu Nguyệt nhìn phản ứng của Nguyễn Miên Miên, nàng ở trước mặt Dung Triệt lâu linh như con chim chích, ở trước mặt hắn lại bướng bỉnh như con nhím, người cùng người, làm sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?

“Nếu Dung Triệt tỉnh, vậy nên đưa hắn về tẩm cung tịnh dưỡng, nơi này là tẩm cung của Thái Tử Phi, chung quy vẫn có nhiều bất tiện.” Tiêu Nguyệt lạnh nhạt hạ mệnh lệnh.

“Tiêu Nguyệt! Dung Triệt vừa mới tỉnh lại, thân thể còn suy yếu, người muốn huynh ấy rời đi?” Nguyễn Miên Miên hận không thể đi đánh hắn, cũng may là nhìn xuống được.

“Đây là mệnh lệnh của phụ hoàng.”

“Mệnh lệnh của phụ hoàng cũng không nói là ngay lập tức.”

Hai người lại bắt đầu tranh cãi, Tiêu Nguyệt phát hiện mỗi lần hắn cùng Nguyễn Miên Miên cãi vã nguyên nhân đều là Dung Triệt.

“Miên nhi.” Hai người tranh cãi khiến cho Dung Triệt bị kẹt ở giữa, gian nan mở miệng, muốn từ trên giường ngồi xuống.

Nguyễn Miên Miên lập tức chạy qua đỡ hắn, động tác vô cùng cẩn thận làm cho Tiêu Nguyệt hận đến nghiến răng.

“Gọi người đưa ta trở về đi.” Dung Triệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Nguyệt, mặc dù hắn đang bị thương, nhưng ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Tiêu Nguyệt, khí thế không suy giảm.

Hắn bắt lấy tay Nguyễn Miên Miên, nặng nề nắm hai cái. Nguyễn Miên Miên nhìn sâu vào mắt Dung Triệt, ánh mắt hắn nói cho nàng biết hắn có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng.

Khẽ gạt đầu, hai người ăn ý không có nói thêm gì nữa, Nguyễn Miên Miên mở cửa đi ra ngoài gọi người đến, dặn dò vài câu muốn Dung Triệt nhất định phải uống thuốc đúng giờ, lúc này mới yên tâm nhìn hắt rời khỏi Mộng Xuân Các.

Thấy Dung Triệt rời đi, Tiêu Nguyệt cũng buồn bực đứng dậy, không khí như vậy, ở lại chính là bị giày vò. Một buổi tối tốt đẹp như vậy, Tiêu Nguyệt đã tưởng tượng ra hàng trăm loại phương thức mà bọn họ có thể sử dụng cho một đêm viên phòng lãng mạn, tất cả đều bị một đám thích khách không biết tên làm hỏng hết.

“Ta cũng đi đây.”

“Tiêu Nguyệt.” Nguyễn Miên Miên đột nhiên gọi hắt lại.

Tiêu Nguyệt quay đầu cho rằng nàng còn muốn tiếp tục tranh cãi.

Nguyễn Miên Miên đến bên cạnh hắt, kéo ống tay áo của hắt “Môi của ngươi còn đau không? Có muốn ta giúp ngươi bôi một chút thuốc hay không?” Nàng nghiêm túc nhìn môi của hắt, trong mắt là sự quan tâm chân thành.

Tiêu Nguyệt liền mềm lòng, tức giận ban nãy cũng đã tản đi phân nửa, Nguyễn Miên Miên đối tốt với hắt, hắt sẽ không có năng lực chống cự.

Nguyễn Miên Miên kéo hắt ngồi xuống, lại tìm thuốc bôi cho hắt “Kỳ thật ta không nghĩ cãi nhau với ngươi, ngươi đối với ta rất tốt, người mà ta không muốn cãi nhau nhất chính là ngươi, nhưng là, ngươi có thể hay không yêu ai yêu cả đường đi, không cần cùng ta âm ỉ vấn đề của Dung Triệt, hắt đã cứu ta một mạng, ngươi có thể đối với hắt khoan dung một chút?”

Tiêu Nguyệt nghe những lời này, vẻ mặt liền cứng ngắc. Khoan dung, hắt cũng rất muốn khoan dung với Dung Triệt. Trong lòng hắt cũng có chút cảm kích Dung Triệt, nhưng lại không có cách nào bỏ qua hành vi thân mật của bọn họ.

Chẳng lẽ cứu Miên nhi một mạng, liền muốn hắt đối với quan hệ mập mờ của bọn họ mắt nhắm mắt mở cho qua sao?

Hạ Lan Miên Miên, nàng vậy đối với ta như vậy không phải quá tàn nhẫn sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Thích Và Yêu Khác Nhau

Đêm khuya, mọi thứ yên tĩnh, vạn vật chìm đắm trong bóng đêm.

Nguyễn Miên Miên thay đổi y phục dạ hành, thừa dịp bóng đêm bay qua một lại một nóc nhà, thẳng đến chỗ Dung Triệt, không gây ra một tiếng động. Âm thầm cảm thấy may mắn, nắm chặt tay nàng quyết định nói với hắt suy nghĩ của mình. Nghĩ tới những thứ này, Nguyễn Miên Miên cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Hoàng đế rất chào đón Dung Triệt, cho nên đặc biệt ban thưởng một tòa tiểu uyển trong cung cho Dung Triệt nghỉ ngơi.

Nguyễn Miên Miên thân thể linh hoạt như mèo, khẽ bước đến cửa phòng Dung Triệt, hắt thích yên tĩnh, ngoại trừ ngoài cửa lớn có thị vệ trong coi, tiểu uyển không một bóng người.

Nguyễn Miên Miên đẩy cửa vào, gian phòng rất tối, không có thắp đèn, mơ hồ có thể ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt. Nàng cảm thấy thật có chút kỳ quái Dung Triệt chẳng lẽ đã đi ngủ? Không thể nào? Hắt hắt phải đang chờ mình tới?

“Miên nhi. Là nàng sao?” Người trên giường ho khan một tiếng, nhẹ giọng hỏi. Hắt thật sự không ngủ, hắt đang đợi nàng đến, Nguyễn Miên Miên cảm thấy thật hạnh phúc. “Dung Triệt, ngươi còn chưa ngủ? Sao không thắp đèn lên?”

“Ta đang đợi nàng tới. Không muốn người khác biết.” Thanh âm quen thuộc nhẹ nhàng truyền đến bên tai nàng.

Nguyễn Miên Miên cười ngọt ngào, tìm kiếm ngọn đèn nhỏ thắp lên, trong phòng liền có chút ánh sáng màu vàng, tuy không mờ nhạt nhưng đủ nhìn.

Dung Triệt ngồi tựa trên giường, dùng gối mềm đệm lưng, một thân bạch y, tuy nhiên sắc mặt rất kém, nhưng nhìn vẫn rất rất đẹp trai.

Nguyễn Miên Miên đỏ mặt đi qua, bọn họ không giống như lần trước lung tung, lần này là thân nhiên đối diện với đối phương. Nguyễn Miên Miên ngồi xuống mép giường, nhìn hắt chớp mắt hỏi “Ngươi đều uống thuốc đúng giờ chứ?” Dung Triệt gạt đầu, nhìn mặt của nàng đỏ giống quả táo, thật muốn cắn một cái.

Nguyễn Miên Miên yên lặng ngồi đó, cúi thấp đầu, trong lòng căng thẳng, sợ Dung Triệt nghe thấy tiếng tim nàng đập. “Huynh có chuyện gì muốn nói với muội không?” Nàng âm thầm ngẩng đầu, thấp thỏm nhìn hắt. Ngày đó lúc rút tên, nàng nói cho hắt bí mật không thể nói, nàng biết rõ hắt nhất định sẽ

hỏi.

Quả nhiên, Dung Triệt đột nhiên đưa tay cầm lấy tay nàng, Nguyễn Miên Miên vội vàng rút tay lại, nhưng lại bị Dung Triệt nắm chặt, một mực giữ bàn tay của nàng lòng bàn tay ấm áp của hắn.

“Ngày đó, trước khi rút tên cho ta, những lời nàng nói có thật không? Không phải vì an ủi ta mà là sự thật đúng không?” Nguyễn Miên Miên nhìn hắn, mắt của hắn trong suốt êm dịu dưới ánh đèn vàng, làm cho nàng nhin không được có chút chua xót.

“Là thật, tất cả đều là thật, chúng ta thật sự không phải huynh muội thân sinh” Nghe vậy, Dung Triệt trên mặt lộ ra vui mừng, “Thế nhưng, làm sao nàng biết được?”

Nguyễn Miên Miên đảo đảo mắt vòng quanh, nàng đương nhiên không thể nói lúc nàng sinh ra họ đem bào thai song sinh thay đổi, nàng là thiên tài nên lúc mới sinh đã có trí nhớ.

Vì vậy, nàng chỉ có thể nói dối, nói ra một cái cũng không tính là quá sai “Lúc chúng ta được một tuổi, phụ thân từ chiến trường trở về muốn chúng ta chọn đồ vật đoán tương lai, trong lúc đó muội vô tình nghe được mẫu thân cùng phụ thân nói chuyện, mẫu thân nói sợ phải đưa con gái mình vào cung gả cho Hoàng tử nên đã chuẩn bị một nam hài để thay thế, nhưng không ngờ tới mẫu thân lại sinh ra bào thai song tử muội, vì để bảo vệ con mình, mẫu thân đã đẻ ta lại, đem tỷ tỷ đưa đi thay huynh vào.”

Nguyễn Miên Miên nhìn qua Dung Triệt, có chút thương cảm nói: “Huynh nghe hiểu không?”

Dung Triệt rũ xuống mi không nói, thật lâu sau mới hỏi một câu “Cho nên, nếu như lời nàng nói là thật, vậy ta không phải là con ruột của bọn họ?”

“Ừ. Thế nhưng mẫu thân cùng phụ thân đều rất tốt với huynh, cho nên Dung Triệt, muội nghĩ huynh sẽ không vì thế mà không yêu thương họ đúng không?”

“Trí nhớ lúc một tuổi có chính xác không?” Hắn hỏi lại.

“Huynh đã quên muội từ nhỏ đã được coi là thiên tài, không giống với người bình thường à?” Nếu ta nói ra tuổi thực của mình chỉ sợ các người sẽ bị dọa chạy mất. “Việc quan trọng như vậy, làm sao có thể nhớ lầm”.

Dung Triệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nếu như những điều Miên Miên nói là sự thật, cũng không phải là không tốt, mặc dù họ cũng không phải huynh muội thân sinh.

Cuộc sống sẽ có những tiếc nuối, thế nhưng không có thân phận huynh muội thân sinh trời buộc, tất nhiên càng thêm hưng phấn.

Dung Triệt ôm Nguyễn Miên Miên vào trong lòng, Nguyễn Miên Miên lưỡng lự một chút rồi dựa sát vào trong lồng ngực của hắn. Hai người đều không nói lời nào, yên lặng nghe tiếng tim đập.

Những ngày này, Nguyễn Miên Miên thường suy nghĩ, tình cảm mình dành cho Dung Triệt là gì? Trước kia nàng cho rằng, nàng đối với Dung Triệt chỉ đơn thuần là tình cảm của muội muội đối với ca ca của mình, ý lại vào sự nuông chiều của hắn. Thế nhưng mỗi khi Tuyết Hoa quẩn lấy hắn, nàng có một loại cảm giác thật sự đau lòng.

Cho nên trong đêm này, tưởng niệm giống như thủy triều tràn tới, mặc kệ nàng có làm cái gì để dời đi sự chú ý, nhưng trong lòng thủy chung vẫn nghĩ tới hắn.

Nàng đã từng cho rằng như vậy chỉ là thích, về sau mới biết được, thích cùng yêu khác nhau.

Thích là cùng hắn tranh luận vấn đề tới phòng mang trọn má, không chút nhân nhượng; ở trước mặt hắn thì như một con nhím, bộ dạng không muốn chịu thua, nhưng ở trong lòng sớm đã âm thầm bội phục trình độ cùng tài hoa của hắn, như Tiêu Nguyệt.

Yêu là hi vọng hắn cùng mình nói chuyện nhẹ nhàng ấm áp với nhau, hắn vô tình nói một câu – cho dù là nói đùa cũng có thể khiến cho tâm trạng bản thân mình phút chốc sa sút thậm chí nước mắt lưng tròng, ở trước mặt hắn bản thân không có bất cứ sự đề phòng nào, như Dung Triệt.

Thích là khi thấy hắn nắm tay người con gái khác đi ngang qua, trong lòng có điểm đau, nhưng rất nhanh sẽ hướng về phía mặt trời một lần nữa bày ra khuôn mặt tươi cười, như Tiêu Nguyệt.

Yêu là không chấp nhận được việc hắn đối tốt với người con gái, mỗi việc đều như một vết thương khắc vào đáy lòng, như Dung Triệt.

Khi người cùng người người yêu bốn mắt nhìn nhau, người sẽ thẹn thùng. Nhưng khi người cùng người người thích bốn mắt nhìn nhau, người chỉ mỉm cười.

Ngày đó lúc buông tay Dung Triệt, khi nàng vì hắn mà khóc, nàng đã bắt đầu dùng thời gian dài để xác định lại tình cảm của chính mình.

Cho tới bây giờ, nàng rõ cuộc hiểu rõ tình cảm của mình, nhưng thân thể của nàng lại là của Tiêu Nguyệt.

A. Không biết có phải ông trời thích trêu chọc con người hay không, Dung Triệt lại yêu nàng, hắn không thể không chú ý tới điểm này, huống chi đây là xã hội phong kiến.

Vì vậy cho dù bây giờ nàng cùng Dung Triệt ôm chặt nhau, nàng vẫn cảm thấy được có chút ngăn cách, ít nhất nàng thấy như vậy.

Dung Triệt khẽ vuốt mái tóc của nàng, cánh tay sát sao ôm chặt lấy nàng, không để ý trên người có vết thương đau đớn, trong lòng đều tràn đầy vui mừng.

Hắn nói, “Miên nhi. Nàng biết không? Trên thế giới này, thống khổ nhất là trong lòng có chuyện mà không thể nói, ta không dám thừa nhận ta thích ngươi, không phải bởi vì ta để ý nàng là Thái Tử phi của Tiêu Nguyệt, ta để ý chính là, nàng là muội muội thân sinh của ta “.

Nghe vậy, Nguyễn Miên Miên cứng ngắc lại, ngẩng đầu lên nhìn hắn, dường như muốn nhìn thấu ánh mắt của hắn “Dung Triệt. Huynh biết không? Trên thế giới này, thống khổ nhất không phải là trong lòng có chuyện mà không thể nói, mà là miệng nói ra những điều mà trong lòng không hề muốn nói ra, muội không thương huynh, một chút cũng không, thật sự.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Thì Thầm Khi Nửa Đêm Không Người

Dung Triệt sững sờ một chút, bỗng cười rộ lên, cười như bách hợp nở rộ, ngay cả trong mắt cũng tràn ngập ý cười.

“Huynh cười cái gì?” Nguyễn Miên Miên buồn bực, nàng khó khăn lắm mới nói ra được một câu thô lỗ chính mình còn thấy kinh điển, Dung Triệt lại còn cười nàng.

Dung Triệt ngừng cười, nghiêm túc nhìn nàng, trên mặt tràn đầy ngọt ngào, nâng tay, ngón tay thon dài chạm lên mặt nàng, nhẹ nhàng miết.

“Thì ra đó là tâm tư Miên Nhi với ta, ta vẫn nghĩ rằng. . .” Dung Triệt không nói nốt lời phía sau, nhưng Nguyễn Miên Miên biết hắn muốn nói gì.

Hắn khẳng định vẫn nghĩ, nàng thích Tiêu Nguyệt.

“Cho nên bây giờ huynh đã biết, nhất định phải dưỡng bệnh thật tốt để mau mau khỏi. . .”

“Ừm. . .” Dung Triệt không nhắc lại, chỉ mau chóng ôm chặt nàng, như có thứ gì chậm rãi xói mòn trái tim hắn, lại như có thứ gì lấp đầy.

Lo được lo mất là cảm giác lớn nhất hiện nay của hắn, có được người mình muốn nhưng vẫn phải đối mặt với rất nhiều vấn đề.

Như lời Nguyễn Miên Miên nói bọn họ không phải là huynh muội nhưng tiền căn hậu quả của chuyện này bị người khác biết sẽ là tai ương của Hạ Lan gia.

Mà Nguyễn Miên Miên hiện giờ đã là Thái tử phi của Tiêu Nguyệt còn cả hoàng đế cũng cố ý để Tuyết Hoa quấy nhiễu hắn rất nhiều, mỗi điều đều khiến cho bọn họ vạn kiếp bất phục.

Hai người đều hiểu trong lòng là không nên, biết sau khi thăng thần thành thần phẩm cảm của mình sẽ phải đối mặt với nhiều vấn đề.

Nguyễn Miên miên nắm chặt tay Dung Triệt, lúc hắn rút tên bọn họ cũng nắm chặt tay nhau truyền cho nhau sự ấm áp cùng sinh cùng tử. Có lẽ từ lúc đó, hai người đã đạt thành một nhận thức chung: cùng nhau đi.

Không khí rất tĩnh lặng, hai người ai cũng không nói lời nào, cảm nhận thời khắc được ở bên nhau.

Chỉ có bọn họ mới biết, qua bao nhiêu phòng tuyến tâm lý mới dám ôm nhau như vậy.

“Được rồi, ta cần phải trở về, chờ tới khi trời sáng sẽ bị phát hiện.” Nguyễn Miên Miên đứng lên từ trong lòng hắn, than mình có chút tê dại, cái ôm yêu thương này thật sự rất lâu, haha.

Dung Triệt lưu luyến không rời buông nàng ra, giống như buông tay sẽ mất đi nàng.

“Huynh nhớ uống thuốc, ta. . .” Nguyễn Miên Miên do dự một chút, “Buổi tối ta lại đến.”

“Được. . .ta chờ muội. . .” Nhìn sắc trời bên ngoài, thật sự không còn sớm.

Nguyễn Miên Miên đứng dậy rồi đi, Dung Triệt nhìn bóng dáng nàng rồi đi, khi nào thì nàng mới có thể chính thức thuộc về hắn.

Nguyễn Miên Miên thông dong ra khỏi tiểu uyển, nhảy lên nóc nhà, tìm đập thỉnh thỉnh.

Nói thật, nàng rất khấn trương, bởi hành vi của nàng hôm nay gần như không khác gian tình lắm, gian tình của Thái tử phi và ca ca của mình, nếu bị lộ sẽ trở thành vụ tai tiếng trong cả hậu cung, mà tương lai bọn họ nhất định sẽ làm quan niệm của thế tục này xuất hiện ngoại lệ.

Theo đường cũ, nhờ bóng đêm phi thân qua nóc nhà lặng yên không tiếng động.

Nhưng nàng không phát hiện một thân ảnh vẫn đi theo sau nàng, từ khi nàng tới chỗ Dung Triệt thân ảnh này liền đi theo.

Tiêu Nguyệt không lật tẩy bọn họ, chỉ lẳng lặng đứng trên nóc nhà, tính thời gian, hẳn rất muốn tin tưởng nàng, thậm chí không có dũng khí đi nhìn bọn họ rốt cục đang làm gì.

Nhìn thân ảnh Nguyên Miên Miên phi thân bay qua nóc nhà, bàn tay nắm chặt mới thả ra.

Nguyên Miên Miên trở lại Mộng Xuân các, liền lập tức đổi lại quần áo, sau đó nằm lên giường, trong lòng thấy may mắn, xem ra khinh công của mình có tiến bộ, không bị người khác phát hiện.

Cả đêm đều đắm chìm trong hạnh phúc nhỏ bé ngọt ngào, cho nên ngay cả đang ngủ khoe miệng cũng nhếch lên.

Nàng vui vẻ, Tiêu Nguyệt thống khổ, đời bình mình, Tiêu Nguyệt đến Mộng Xuân các, các cung nữ nói nàng chưa tỉnh, Tiêu Nguyệt liền trực tiếp vào phòng ngủ của nàng, dù sao cũng không ai dám nói gì.

Nàng ngủ rất sâu, rất yên bình ngay cả Tiêu Nguyệt vào cũng không biết, khoe miệng vẫn nhếch lên.

Tiêu Nguyệt đứng bên cạnh nàng, nàng đang mơ mộng đẹp sao? Mơ mộng đẹp có Dung Triệt sao?

Hạ Lan Miên Miên, ta hiện tại thực hận không thể biến thành cái châm, chọc vỡ giấc mộng của nàng.

Giờ tay, hơi kéo cằm nàng, vuốt xuống khoe miệng đang cong lên của nàng, “Ừm...a...ai da...” Nguyên Miên Miên theo bản năng đẩy bàn tay đang miết ra, xoay đầu tiếp tục ngủ.

Nàng đang ngủ ngon mà, mơ thật nhiều mộng đẹp, mơ thấy cùng Dung Triệt tay trong tay rời khỏi giang hồ.

Nàng sao có thể ngủ đến an tâm như vậy? Chẳng lẽ không cảm thấy mình đang làm chuyện trái lương tâm sao? Hạ Lan Miên Miên nàng cũng thật có bản lĩnh. Tiêu Nguyệt cảm giận nghĩ.

Sau đó hẳn nhìn xung quanh, nhìn thấy Giấc Mơ Nhỏ Bé đang nằm ngủ trong rổ.

(có ai còn nhớ con thỏ này hem?^^)

Chủ nhân ngủ, người cũng ngủ, Tiêu Nguyệt bước qua ôm lấy Giấc mơ nhỏ bé đang ngủ như heo trực tiếp thả lên người Nguyên Miên Miên.

Cho nàng ngủ tiếp này!

“Oa...cái gì vậy a?” Nguyên Miên Miên kêu lên sợ hãi, đang ngủ thoải mái bỗng nhiên trên bụng bị một đồng như thịt heo mềm mềm đè xuống, Nguyên Miên Miên lập tức hét lên ngồi dậy. Thấy Giấc mơ nhỏ bé đang bốn chân chổng vó ngã ở mép giường, con người màu đỏ mờ trùng trùng, miệng thở hổn hển.

Nó rất vô tội, tự nhiên bị người ôm lấy nện lên bụng chủ nhân, Nguyên Miên Miên lại là chủ nhân không biết nặng nhẹ, bị dọa trực tiếp lấy chân đá nó ra sát mép giường, vừa mới tỉnh ngủ lại bị quăng tới choáng váng, trên đầu một vòng sao đang xoay tròn xoay tròn...

Nguyên Miên Miên nhìn thoáng qua tình hình, trừng mắt nhìn Tiêu Nguyệt, “Tiêu Nguyệt chàng làm gì vậy, mới sang sớm đã muốn mưu sát sao?”

Ôm lấy Giấc mơ nhỏ bé đang ngất, trấn an vuốt vuốt lỗ tai nó, “Đừng sợ đừng sợ, để ta bồi thường cho người một mâm lớn chân gà.”

Giấc mơ nhỏ bé sợ nàng rồi, lực chân nàng thật không giống người thường, đá nó đến mức không muốn ăn, run rẩy không ngừng trong lòng nàng, người ta rất muốn đi xuống, người đừng sờ lỗ tai của ta nữa, khóc...

Nguyên Miên Miên nhìn, cái này nghiêm trọng à nha, ngay cả chân gà cũng không hấp dẫn được nó, khẳng định là cực kỳ nghiêm trọng.

“Này, đồ chết tiệt kia, mới sang sớm đã muốn giết ta hay là con thỏ của ta vậy? Chàng vào cũng không biết gõ cửa sao? Mà ai cho chàng vào, ta còn đang ngủ đó.” Nguyên Miên mien hôn hên rống giận.

Nha đầu thú kia còn tiên phát chế nhân (hành động trước để giành lợi thế) sao, Tiêu Nguyệt cau mày, nhìn con thỏ béo kia nghĩ thầm, vừa rồi sao không cạp chết chủ nhân của người đi là xong hết mọi chuyện rồi, “Ta muốn vào phòng ngủ của nàng là đương nhiên, ai dám ngăn cản ta sao? Còn nữa, sao nàng ngủ dậy muộn như vậy, tối qua đi làm kẻ trộm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Bức Tranh Nguyên Rửa Tiêu Nguyệt Bất Lực

“Sao nàng ngủ dậy muộn vậy? Tối hôm qua đi làm kẻ trộm sao?”

Suy nghĩ của Nguyễn Miên Miên đột nhiên thanh tỉnh, bắt đầu giả bộ dụi mắt: “A, bây giờ là lúc nào, đã khuya sao?” Tiêu Nguyệt biết nàng sẽ dùng đến chiêu này, “Miên Nhi huynh sao vòng quanh mắt đen xì vậy, ngủ dậy muộn như vậy vẫn chưa đủ sao?” “A... có sao?” Nguyễn Miên Miên ôm Giác mơ nhỏ bé lập tức nhảy xuống giường chạy đến trước gương xem. Hả, vòng tròn đen đen quanh mắt đã sắp lấn ra cả Đài Loan rồi.

“A... hình như là tối qua có muỗi sau đó ta không ngừng bắt muỗi, bắt xong đến sáng sớm mới ngủ.” Nguyễn Miên Miên bắt đầu lấp liếm.

Tiêu Nguyệt cuồng hân, nàng sẽ không dựa vào bài: “Mùa xuân, muỗi từ đâu đến? Sao ta không thấy...” (chika: đừng hỏi, t hem bít đây là bài j đâu, quá độc...)

“Chỗ ngươi không có sao? Chỗ ta đây có rất nhiều, ngươi xem Giác mơ nhỏ cũng bị muỗi đốt thành mấy cái u.”

Nguyễn Miên Miên càng nói càng thái quá, còn giả bộ gờ tai con thỏ ra cho Tiêu Nguyệt xem, “Nhưng lông nó che mắt rồi, khôn nhìn thấy... a... không nhìn thấy...”

“Mà Miên Nhi... ta thấy trên người nàng chẳng có nốt nào cả, có phải muỗi đốt cũng có lòng không hay không?” Tiêu Nguyệt sẽ xem xem nàng làm thế nào để giải quyết.

“Có lòng a... ta nghĩ nghĩ...” Tên Tiêu Nguyệt chết tiệt này là cô ý đây, hân chẳng lẽ đã hoài nghi cái gì? Không được, phải nghĩ lại biện pháp lừa.

“A ha ha... là thế này, ta ra ngoài bắt một con nhện nhỏ thả vào trong màn đặc biệt có thể ăn muỗi, thật đó, chỗ ngươi cần không, năm tiền đặt cọc sẽ bán cho ngươi, bảo đảm bắt xong vẫn còn sống.”

Tiêu Nguyệt nhất thời đóng băng. Ha, còn buôn bán nữa?

Sự thật chứng minh, nữ nhân xuyên qua so với lừa dối, sẽ cuồng hân mà chết. (chika: k hui ==)

Thấy hân không truy vấn nữa, Nguyễn Miên Miên thở phào. “Được rồi, nàng mau lên, ta muốn tới chỗ phụ hoàng, đứng rồi, ta đến nói cho nàng biết, buổi tối đến Linh Tê cung dùng bữa.”

“Sao phải dùng bữa tối với ngươi, ngươi có việc gì sao?” Nguyễn Miên Miên nhất thời có dự cảm không tốt, “A... lần trước vì thích khách nên chúng ta chưa trải qua một buổi tối đẹp để được, hôm nay ta nghĩ phải bỏ sung lại.” Nguyễn Miên Miên mao cốt từng nhiên (sồn da gà).

Hoảng sợ nhìn ánh mắt hân, muốn nhìn ra thật giả, nhưng ánh mắt hân thật phức tạp, có phần nộ, có ham muốn chiếm hữu, có cả đau khổ.

Nguyễn Miên Miên nhìn không hiểu.

“Tối ta sẽ gọi người tới đón nàng...” Tiêu Nguyệt mặc kệ thần sắc nàng thế nào, trực tiếp ra lệnh rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng, chắc là sợ hân ăn nàng. Thực sự thì đã nếm qua mấy lần rồi, mà nàng còn căng thẳng như vậy, không phải trong lòng có người khác thì là cái gì.

Hừ, con cừu nhỏ, đêm nay nhất định phải bắt nàng thành thật nói hết ra.

Ban đêm, tinh quang sáng lạn. Ánh trăng sáng tỏ như vẩy lên mặt đất một màn sương bạc, bóng sao trời phản chiếu trên mặt hồ yên ả, ánh sáng như khói nhẹ, lóng lánh, hoa nữ, làm cả hoàng cung đắm chìm trong một quang sáng mờ mờ.

Tiêu Nguyệt quả nhiên nói được làm được, vào lúc chiều, sai người nâng kiệu chuyên biệt đến đón nàng, thật đúng là phách lối.

Nguyễn Miên Miên ôm Giác mơ nhỏ bé lên kiệu, trên đường đi lái nhai giáo huấn nó.

Giác mơ nhỏ bé dựng thẳng hai lỗ tai, cái hiểu cái không gật đầu.

Tính toán của nàng là mang theo Giác mơ nhỏ bé làm bóng đèn, sau đó nhanh chóng trở về, vì buổi tối nàng còn muốn đi thăm Dung Triệt nữa.

Tối Linh Tê cung của Tiêu Nguyệt, Tiêu Nguyệt còn chưa trở về, Nguyễn miên miên ôm Giác mơ nhỏ bé đi đông đi tây, trong tầm cung Tiêu Nguyệt trừ cung nhân ra, cũng chỉ có Phi Sắc đang nghịch Ma Cô (nấm) ở hậu viện.

Hắc...Nguyễn Miên Miên hưng phấn đi qua, Phi Sắc thấy nàng lại lập tức vỗ vỗ cái đầu Ma Cô, dùng loại ngôn ngữ quái dị làm nhảm mắng thảm: “Nhìn thấy chưa? Chính là con bé này, nàng ta cũng rất đáng yêu, tuy rằng đã làm chuyện gì đó ở phòng tắm, nhưng chủ nhân vẫn rất thích nàng đó.”

“Tiêu Phi Sắc, đang chơi với Ma Cô sao? Hắc hắc, xem ta mág ai đến cho mi, là Giác mơ nhỏ bé nha.”

Nguyễn Miên Miên nói xong liền thả Giác mơ nhỏ bé xuống mặt đất, nàng rất hưởng thụ việc tự tiêu khiển tự vui, biết rõ động vật nghe không hiểu tiếng nàng, bởi vì biết chúng nghe không hiểu nên mới có thể mở lòng nói chuyện.

Mèo, thỏ và Ma Cô, ba con này bắt đầu đùa nghịch (thực ra thì chỗ này là nghịch cực kỳ khủng khiếp, mình k biết nên viết thế nào), kỳ thật tương đối quái dị là Giác mơ nhỏ bé, vì Phi Sắc và Ma Cô có pháp lực cho nên chúng có thể hiểu ngôn ngữ của đối phương, nhưng Giác mơ nhỏ bé thật sự chỉ là một con thỏ, muốn nói nó có chức năng đặc biệt gì, thì có thể là nó không ăn chay, lại còn ăn chân gà.

(chika: có ai nhớ mấy con này k nhớ? Bạn đây quên hết rầu =.= ai nhớ thì nhắc lại cho mọi ng chút nhá hehe)

Ba con này nhìn như hòa hợp, kỳ thật Giác mơ bé nhỏ xác nhận tất cả đều là thật giả lẫn lộn.

Nguyễn Miên Miên vừa ngồi xồm một bên trông bọn chúng chơi, vừa lấy một cây gỗ nhỏ vẽ trên mặt cát, bức tranh đương nhiên là để nguyên rửa Tiêu Nguyệt, nguyên rửa hần đêm nay bắt lực, ha ha...

Tiêu Nguyệt trở về tâm cung, nghe hạ nhân nói Nguyễn Miên Miên chơi với Phi Sắc ở hậu viện liền đi thẳng qua tìm nàng.

Nàng lúc này, đang ngồi xồm trên mặt đất dùng một cây gỗ nhỏ vẽ gì đó, y sam thật dài hồng nhạt buông trên mặt đất, như một đứa bé gái ngoan ngoãn hồn nhiên, nghe lời.

Tiêu Nguyệt nhìn tới hơi xuất thần, hình ảnh như vậy làm hần cảm thấy cực kỳ trân quý, nếu nói Nguyễn Miên Miên là một con mèo hoang nhỏ khó thuần phục, vậy nàng thu đi móng vuốt sắc bén lúc này thật làm người ta yêu mến.

Cho nên Tiêu Nguyệt lên lút đi qua, bước nhẹ đến sau nàng, hần muốn xem, Nguyễn Miên Miên rốt cuộc là đang vẽ cái gì mà biểu tình trên mặt có thể thiên chân vô tà (ngây thơ) như vậy.

Chỉ thấy trên mặt cát màu vàng, Nguyễn Miên Miên đang cầm bút gỗ vạch vạch: phù hộ Tiêu Nguyệt đêm nay bắt lực.

Nhất thời Tiêu Nguyệt cảm thấy ngũ lõi oanh đỉnh, khuôn mặt tức giận cứng lại xanh lét.

“Hạ Lan Miên Miên” sấm dậy đất bằng, vang lên trên đỉnh đầu nàng, Nguyễn Miên miên bất ngờ không đề phòng hoảng sợ ngã trên mặt đất, ba con còn lại cũng run run.

“Tiêu...Nguyệt...” Nguyễn Miên Miên thấy người vừa tới, nhìn lại chữ trên mặt đất, giọng bắt đầu run rẩy.

Tiêu Nguyệt nổi giận nhìn nàng, trong mắt lập lòe ngọn lửa nguy hiểm, tổn thương lòng tự tôn, tổn thương long tự tôn, điều này rất tổn thương lòng tự tôn!

“Người...người nghe ta giải thích...kỳ thật ý những lời này là...”

“Đủ rồi!” Tiêu Nguyệt ngắt lời, công lực lửa người của nàng hần đã từng thấy qua, hiện tại chứng cứ ngay trước mắt, nàng còn muốn chống chế.

“Hạ Lan Miên Miên, nàng hy vọng ta bắt lực như vậy sao? Hử?” Tiêu Nguyệt nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng từ mặt đất lên.

“Không...không có...” Nguyễn Miên Miên bắt đầu lấy lòng, “Kỳ thật ta vẫn cảm thấy người có thiên phú dị bẩm, nếu nói người bắt lực thì việc đó sẽ không còn nam nhân nào làm được, tiêu Nguyệt người chính là gà trống sắt trong đám gà trống, máy bay chiến đấu trong đám máy bay!”

“Nàng nói ta là gà trống? Hạ Lan Miên Miên nàng chết chắc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Âm Mưu Của Tiêu Nguyệt

Nói nhiều tất sẽ nói sai, Nguyễn Miên Miên càng nói càng loạn, bắt đầu chớp mắt rơi lệ “Ta rõ ràng nói người là máy bay chiến đấu. Ô ô.”

“Đừng tưởng rơi vài giọt nước mắt, ta liền bỏ qua cho nàng” Tiêu Nguyệt đã sớm biết được tính toán của nàng, trên tay lực đạo không giảm, trực tiếp

đem nạng kéo vào phòng ngủ.

Đem nạng ném lên giường, thân thể áp sát nạng, lãnh mị khóa chặt khuôn mặt đầy nước mắt của nàng “Hạ Lan Miên Miên, nàng nói nàng viết câu nói kia có dụng ý gì?”

“Không có dụng ý a.” Nguyễn Miên Miên cảm thấy đặc biệt ủy khuất, làm gì có gì dụng ý gì chứ, nàng đơn thuần mong muốn mà thôi, vì sao một câu hán có thể nhìn ra nhiều nội hàm như vậy?

“Nàng thật sự hi vọng ta bất lực, ta đây để cho nàng thử xem” Tiêu Nguyệt nói, bắt đầu xé y phục của nàng.

Nguyễn Miên Miên vô cùng luống cuống, Tiêu Nguyệt không bình tĩnh sẽ dùng lực, nàng cũng mệt không ít.

Mình không có việc gì tại sao phải đi viết như vậy chứ? Trong lòng yên lặng thầm than không tốt, cái tốt là đem hán chọc giận, hôm nay đủ bị kịch.

“Tiêu Nguyệt. Tiêu Nguyệt. Ngươi bình tĩnh một chút, ngươi hãy nghe ta nói” Nguyễn Miên Miên vừa trấn an, vừa giãy dụa.

Tiêu Nguyệt kéo áo ngoài của nàng ra, cảm tức nhìn nàng “Nàng mở miệng, ngoại trừ ăn cơm chính là chọc giận ta, ta không muốn nghe nàng nói”

“Ngươi sai rồi” Nguyễn Miên Miên bắt lấy ma trảo của hán “Miệng của ta không chỉ dùng để ăn cơm, dùng để chọc giận ngươi, còn dùng để cắn ngươi”

Ngữ xong nhân lúc Tiêu Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, bắt lấy tay của hán, hung hăng cắn xuống.

“A! Hạ Lan Miên Miên. . . Nàng. . . .” Ma trảo bị nàng cắn đau, Nguyễn Miên Miên cũng không nhân nhượng, nàng làm cái này chính là muốn đem Tiêu Nguyệt cắn cho thanh tỉnh, không làm ra chuyện thú tính gì.

Tiêu Nguyệt vẫn yên tĩnh, không vùng vẫy, cũng không kêu đau đớn, mặc cho Nguyễn Miên Miên cắn, mãi đến khi Nguyễn Miên Miên cảm thấy miệng mình tràn ngập mùi mặn mặn, máu từng giọt theo lòng bàn tay chảy ra ngoài.

Nguyễn Miên Miên choáng váng, nàng vừa rồi không có dùng nhiều sức, da Tiêu Nguyệt làm sao lại mềm như vậy, mới cắn một chút đã chảy máu rồi, răng nàng cũng không có sắc đến vậy.

Lập tức buông tay hán ra, sau đó ngây ngốc nhìn hán, chứng kiến trong mắt của hán có bất minh cùng đau xót, Nguyễn Miên Miên không minh bạch hỏi “Tiêu Nguyệt, ngươi làm sao vậy, ngươi không sao chứ? Ta không biết sắc mặt ngươi lại như vậy khi chảy máu? Có phải ngươi thấy máu là choáng hay không, đừng dọa ta nha?”

Tiêu Nguyệt nhìn nàng một cái, đứng dậy đi lấy bình thuốc cầm máu đưa cho nàng, vừa rồi nàng cắn quả thật hữu ích, đêm nay gọi nàng là có chính sự muốn làm, không thể xúc động như vậy.

“Đã rồi, nàng giúp ta băng lại đi, không phải thấy máu là choáng, chẳng qua là lúc đầu vốn có thương tích, nàng không cần sợ.” Tiêu Nguyệt ngồi xuống, đưa đồ đặc cho Nguyễn Miên Miên, một bộ dáng không thêm quan tâm.

Nguyễn Miên Miên tiếp nhận đồ đặc, trước dùng bông sạch sẽ thấm hết máu, sau đó đem thuốc bột rắc vào chỗ bị thương, được rồi, vừa rồi nàng quả thật có dùng sức, bây giờ nhìn thấy hán đổ máu, nàng vẫn có chút áy náy.

Tiêu Nguyệt nhìn dáng vẻ cẩn cẩn dục dục của nàng, khi nàng ôn nhu, thật sự làm cho người ta yêu mến, vì cái gì thì không thể ôn nhu với hán, lúc nào cũng cùng hán cãi nhau, mặc dù có lúc cảm thấy cùng nàng cãi nhau rất tuyệt.

“Ngươi tại sao lại bị thương?” Nguyễn Miên Miên nhìn miệng vết thương không biết giải thích thế nào, vị trí là trong lòng bàn tay lại rất sâu, đây không phải rất kỳ lạ sao, Tiêu Nguyệt dù sao cũng được xem là cao thủ, có ai có thể làm hán bị thương như vậy.

Tiêu Nguyệt trừng nàng một cái, thương thế kia làm sao có, chính là vì tức giận mà có, mắt thấy nàng đi gặp Dung Triệt cả một đêm, hán ngồi ngây ngốc trên nóc nhà cả buổi tối, sau đó nàng khẽ hát tiểu khúc hạnh phúc bay trở về, hán chỉ có thể đứng ở phía sau lặng lẽ bóp lòng bàn tay. Việc này nói ra rất mất mặt, tuyệt đối không thể nói.

Thấy Tiêu Nguyệt trầm mặc, không biết đang suy nghĩ gì, Nguyễn Miên Miên bĩu môi, tiếp tục giúp hán băng bó kỹ càng.

Tiêu Nguyệt nhìn nàng buộc nơ con bướm, khóa miệng đột nhiên giương lên, Miên nhi vừa rồi đặc biệt để lại dấu vết của nàng trong lòng bàn tay hán.

“Ngươi không phải nói cùng nhau ăn tối sao?” Tiếp đó trong lòng Nguyễn Miên Miên lại vô cùng xấu xa nghĩ: gọi ta tối là để tiếp tục hóa trang sùi cảo cho ngươi ăn?

Vừa rồi tình huống khẩn cấp, Phi Sắc vẫn còn ở trong sân.

“Cái kia. Của ta cùng Phi Sắc của ngươi cũng đã đói bụng, gọi bọn hán cùng đến ăn. . . ?”

Tiêu Nguyệt biết rõ nàng đang suy nghĩ gì, nhẹ gạt đầu, nha đầu này đối với chuyện này đặc biệt miễn cảm, luôn phòng thủ sít sao, làm cho hán đến bên cạnh cũng không thể.

Bữa tối không bày trong phòng ăn, mà trực tiếp bày trong phòng ngủ của Tiêu Nguyệt, Nguyễn Miên Miên không cự tuyệt, bởi vì còn có hai con vật, nàng liền không sợ.

Hai người cùng hai con vật, phân biệt ngồi bốn vào vị trí, hình ảnh đánh sâu vào cảm giác.

Nguyễn Miên Miên vỗ vỗ đầu Phi Sắc, lại trừng hai mắt như muốn nói bọn họ cùng một chiến tuyến, tí nữa có việc đừng có chạy.

Tiêu Nguyệt bung bầu rượu lên rót đầy hai chén, nhìn hai con vật bên cạnh cảm thấy đặc biệt kỳ quái, làm gì có người nào cùng động vật ăn cơm, hẳn hiện cảm thấy sao mình lại đáp ứng yêu cầu này, nhất định là điên rồi!

Nguyễn Miên Miên bung ly rượu lên, chén làm bằng Phi Thụỵ dạ quang trong suốt sáng lóng lánh, vị chua ngọt của rượu nho tràn ngập cổ họng, vị hương thuần túy, dư vị vô cùng.

Không thể ngờ được ở thời đại này cũng có loại rượu này, thật không sai Nguyễn Miên Miên hiển nhiên rất cao hứng, sau đó tiếp tục uống thêm một chén.

Tiêu Nguyệt thấy thế cũng rất cao hứng, hắc hắc, hiệu quả muốn có chính là cái này, nhất định say chết nàng.

Đều nói người say rượu nói lời chân thật, đợi tí nữa xem nàng làm sao không nói ra những lời thật lòng.

“Miên nhi. Nàng yêu mến loại rượu này như vậy, uống liền hai chén, rượu này là nước khác tiến cống chỉ có hai bình, hôm nay ta cùng Miên nhi không say không về.”

Tiêu Nguyệt nói đoạn lời kịch cầu huyết đã chuẩn bị tốt từ trước, sau đó hưng phấn châm rượu cho nàng, một chén lại một chén.

Nguyễn Miên Miên đắc ý quên hình, không biết chính mình từng bước một đi vào bẫy của Tiêu Nguyệt.

“Uống. . . .” Đồ ăn ăn rất ít, rượu lại uống nhiều, đến cuối cùng, cảm giác say dần dần đánh tới, Nguyễn Miên Miên bắt đầu phóng khoáng kêu gọi “Tiêu Nguyệt, tiếp tục. . . .”

Tiêu Nguyệt rất ưu nhã uống vào, rượu này quả thật dễ uống, thế nhưng hẳn có nhiệm vụ nặng nề, không thể uống say.

“Miên nhi. Gần đây ta nghe Phụ hoàng đề cập muốn Dung Triệt làm Phò mã, nàng cảm thấy bọn họ xứng không?” Tiêu Nguyệt bắt đầu từng bước dò xét nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyễn Miên Miên đỏ lên, nắm ly rượu, hiển nhiên thực đã say không nhẹ “Dung Triệt không thích Tuyết Hoa” “Làm sao nàng biết, hẳn yêu mến ai?”

“Hắn yêu mến. Ha ha.” Nguyễn Miên Miên trực tiếp vịn cạnh bàn đứng lên, lung la lung lay đi đến bên người Tiêu Nguyệt “Hắn yêu mến. Người trước đợi ta thỏa mãn, ta sẽ nói cho người biết”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Không Cho Người Tiếp Tục Đối Tốt Với Ta!

“Hắn thích. Ha ha.” Nguyễn Miên Miên vịn cạnh bàn đứng lên, lung la lung lay đi đến bên cạnh Tiêu Nguyệt “Hắn thích. Người đợi ta thỏa mãn trước, rồi ta sẽ nói cho người biết”

Tiêu Nguyệt liếc trắng nàng một cái, nha đầu kia không phải say khướt rồi chứ, “Uống nhanh, uống xong thì nói cho ta biết, Dung Triệt thích ai?” Tiêu Nguyệt thúc giục không buông.

Nguyễn Miên Miên uống một hơi cạn sạch, vô cùng dũng cảm đặt cạnh ly rượu rõ mạnh lên bàn, sau đó đi qua nhắc Giác mơ bé nhỏ đang gặm chân gà lên, cầm lấy lỗ tai nó vui vẻ giật giật kéo kéo.

“Tiểu Mộng Mộng. . . người có biết Dung Triệt thích ai không? Ha ha. . . Dung Triệt dù sao cũng không thích Tuyết Hoa.”

Nói xong, lại ném nó đi, Giác mơ nhỏ bé vẽ một đường parabol duyên dáng rồi té thật mạnh trên mặt đất giật giật vài cái, chỉ còn thiếu sùi bọt mép.

Phi Sắc thấy thế lập tức từ trên bàn nhảy xuống, yên lặng đi đến bên cạnh Giác mơ nhỏ bé, dùng móng vuốt tròn vuốt ve đầu nó, đứng một bên đồng cảm nhìn nó.

Nguyễn Miên Miên không để ý, lác lác đến bên cạnh Tiêu Nguyệt, chỉ vào bụng Phi Sắc cười nói: “A a. . . Tiêu Nguyệt người nhìn xem, sản xe của con

mèo kia thật thấp nha...”

Tiêu Nguyệt đầu đầy dấu hỏi, sàn xe rất thấp? Đó là cái quái gì? (Tác giả cười gian...sàn xe thấp đương nhiên người đương nhiên là nghe không hiểu, đó là để hình dung ô tô.) (chika: chắc là chỉ bụng em mèo xê ==)

Nhưng Tiêu Nguyệt nghĩ, lại tính sai rồi, nữ hài tử bình thường uống rượu xong đều im lặng làm tổ trong lòng phu quân, từng câu từng lời đều nói thành thật, nhưng Nguyễn Miên Miên nàng không phải là nữ tử bình thường, nàng uống rượu xong đặc biệt dừng cảm, vừa ném thỏ vừa đập bàn, cũng quá là bạo lực rồi.

“Tiêu Nguyệt.” Nguyễn Miên Miên chụp mạnh đầu vai hắn, “Ta đến đọc thơ cho người nghe, để người đỡ phải nói trong đầu là ta đang giả bộ hay nghĩ linh tinh gì đó.”

Tiêu Nguyệt không nói gì, không thể không đoạt lấy ly rượu trong tay nàng, “Miên Nhi huynh uống nhiều rồi, đừng uống nữa, sẽ say đó.”

Hắn thừa nhận, không nên đem tư duy của người bình thường đặt lên người nàng, như vậy nàng sẽ thành không bình thường.

“Người trước hết nghe ta đọc thơ đi, nghe hay lắm đấy, thơ rất được yêu thích.Lương phong hữu hưng, thu nguyệt vô biên, khuy ngã tư quân đích tình tự hảo bì độ nhật như niên, tuy nhiên ngã bất thị bệ nguyệt tu hoa, trầm ngư lạc nhạn, đần ngã hữu nghiễm khoát đích hung khâm dữ quân cộng lịch bi hoan.” (dịch: Gió lạnh có nổi, trăng thu vô biên, ta suy tư như tâm tình của bậc quân vương sống một ngày bằng một năm, tuy rằng ta không phải hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, nhưng ta có trí tuệ bao la cùng kinh qua vui buồn với quân (vương).) (chika: ôi xời, m k hiểu lắm nhá == dịch k chính xác lắm đâu, sr các ty, bạn nào xem Lộc đỉnh ký rồi có biết đoạn này k? m đây còn chưa xem á.)

Nguyễn Miên Miên tự đánh tiết tấu, năm đó khi xem Vi Tiểu Bảo, nàng thích nhất là đoạn thơ này, cực kỳ thích.

Tiêu Nguyệt nhìn nàng nở nụ cười ngây ngốc, bài thơ này thật sự rất hay, cùng kinh qua vui buồn với quân, câu này làm hắn hơi kích động, đây là đang nói hắn sao...Cô ngốc, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nàng, khiến hắn bất giác nghĩ tới buổi tối kia, buổi tối hai người cùng triển miên ở Tùy Mộng tri.

Vì thế, phản ứng khóa xích bình thường là hạ phúc truyền đến từng cơn khô nóng.

“Thế nào Tiêu Nguyệt, văn của ta biện xong rồi.” Nguyễn Miên Miên dần dần thấy chệnh choáng, căn bản không biết mỗi hành động giờ phút này của mình có bao nhiêu nguy hiểm, đi qua, vỗ lên ngực Tiêu Nguyệt, như phát hiện ra đại lục mới hỏi han, “Tiêu Nguyệt, sao mặt người đỏ vậy? Người không phải là đỏ mặt vì bài thơ vừa rồi đấy chứ, ta nói cho người nè, bài thơ đó, là ta sao chép ha ha ha...”

Bàn tay nhỏ bé của nàng vỗ tới vỗ lui trên ngực hắn, hoàn toàn không biết nguy hiểm, khuôn mặt đỏ bừng ngẩng lên đối diện với hắn, bàn tay nhỏ bé như vuốt mèo bắt đầu túm quần áo hắn, sau đó nàng đột nhiên khóc.

Tiêu Nguyệt bị dọa, mặc danh kỳ diệu, mau chóng an ủi: “Miên Nhi...Nàng làm sao vậy, đừng khóc...”

Đáng tiếc Nguyễn Miên Miên khóc lần này, muốn nín cũng nín không được, mượn rượu biểu đạt tình cảm chính là như thế “Tiêu Nguyệt, ta nói cho người biết, người không được đối tốt với ta nữa, ta không cho phép người tiếp tục đối tốt với ta!” Nguyễn Miên Miên vừa khóc vừa nói, chùi hết nước mắt nước mũi lên vạt áo Tiêu Nguyệt.

“Người không biết sao, người tốt với ta một lần, ta liền cảm thấy ta nợ người, Tiêu Nguyệt, về sau người không cần tiếp tục thay đổi món dưa chuột bạo hoa cúc, không cần sùng ta như vậy nữa, không cần mỗi lần cãi nhau luôn là người giải thích trước, ta không có thứ gì có thể báo đáp người.”

Nguyễn Miên Miên khóc lần này, cảm xúc có chút không khống chế được, càng nói về sau, nàng càng khóc lớn tiếng hơn, cung nhân bên ngoài không biết còn nghĩ nơi này đang tiến hành loại tra tấn cực kỳ tàn ác gì.

“Miên Nhi...nàng không cần khóc nữa...” Nghe nàng khóc lóc kể lể không thành tiếng, còn cả trên tay bị nhỏ một giọt lệ nóng của nàng, Tiêu Nguyệt cảm thấy tâm rất đau, thì ra nàng nghĩ như vậy.

“Người đồng ý với ta, về sau không được đối tốt với ta nữa.” Nàng giống như đứa bé, quyết miệng, trao đổi điều kiện với hắn, hắn không đồng ý, nàng tiếp tục khóc.

“Được...được...ta đều đồng ý, chỉ cần nàng không khóc, ta cái gì cũng đồng ý...” Tiêu Nguyệt buông tay thỏa hiệp, hoặc là nói trước mặt Nguyễn Miên Miên, cho tới bây giờ hắn cũng chẳng có tư thái gì cả.

Hai người cứ như vậy đối diện nhau, bởi vì vừa rồi cơ thể tiếp xúc, Tiêu Nguyệt lại cảm thấy dục hòa khó nhịn, có lẽ thêm cả nước mắt của nàng, là liều thuốc thôi thúc tình mãnh liệt nhất, khiến cho Tiêu Nguyệt rất muốn hung hăng chiếm giữ nàng.

Nàng lên khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lệ đầm mưa của nàng, môi chạm đến từng chút dịu dàng hôn lên nước mắt của nàng.

Đầu Nguyễn Miên Miên bị hắn cố định, ý thức cũng bay bổng.

Nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không biết mình hiện đang làm gì, nhưng vừa rồi rốt cục cũng gào ra những lời muốn nói với Tiêu Nguyệt, thật thoải mái.

Tiêu Nguyệt thấy nàng không phản kháng, có chút vui sướng, hiện giờ khuôn mặt nàng vừa khóc xong càng có vẻ đầm đìa đáng yêu, vì say rượu mà

mặt đỏ bừng, càng thêm vẻ quyến rũ.

Rượu ngon giai nhân như thế, Tiêu Nguyệt lại càng kiềm chế không được, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, kéo nàng vào trong lòng Nguyễn Miên Miên cũng không giãy dụa, ngược lại hai tay ôm lấy cổ hắn, ánh mắt mê ly, thần thái quyến rũ, xem ra là say không nhẹ.

Giấc mơ nhỏ bé và Phi Sắc thấy hai người thân mật, cũng xấu hổ xấu hổ tựa đầu vào nhau, nhưng sau khi phản ứng thấy đối phương cũng là công, đều tiếp tục xem thường nhau mộng đối mộng. (chika: có ai k hiểu chữ công bên trên k ý nhỏ há há ~)

Tiêu Nguyệt ôm nàng lên giường, thân thể nàng mềm mại tựa sợi bông, đôi môi đỏ mọng hơi chu, một loại mị hoặc vô cùng yêu dã.

Không thể khống chế áp xuống môi nàng, vốn chỉ nghĩ là nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, lại ngay tức khắc bị hương rượu con dư trong miệng nàng hấp dẫn, cơ hồ muốn đắm chìm trong đó.

Nụ hôn tràn miên nóng bỏng, tận tình đoạt lấy ngọt lành trong miệng nàng, người dưới thân không phản kháng như ngày thường, Tiêu Nguyệt có chút vui sướng cũng có chút kỳ quái, cúi đầu xuống nhìn.

Dưới ánh nến mờ ảo như vậy, không khí tràn đầy hương thơm như vậy, bầu không khí tốt đẹp như thế, thời khắc xúc động như thế. Nàng, lại, đang ngủ!!!

Đã kích, thật sự là đã kích, Tiêu Nguyệt than nhẹ một hơi, im lặng tự điều hòa nội tức áp chế dục hỏa, ôm thái tử phi của mình, mà lại cái gì cũng không làm được.

Cảm xúc hiện giờ thật sự là.....dở khóc dở cười!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chúng Ta Đến Chơi Trò Đóng Vai Nhân Vật

Tiêu Nguyệt than nhẹ một tiếng, ngồi ở mép giường, ngón tay thon dài khẽ vuốt tóc nàng, uống rượu xong liền ngủ, thật đúng là bớt việc, kế hoạch lúc sáng toàn bộ không còn tí công dụng nào, còn bị nha đầu kia làm cho chết khiếp.

Thật cẩn thận cởi áo khoác cho nàng, Nguyễn Miên Miên còn kêu lên hai tiếng lè nhè, sau đó ngủ bất tỉnh nhân sự.

Tiêu Nguyệt đã vất vả kiềm chế dục hỏa, bởi nàng giãy vò mà lại bắt đầu nổi lên.

Đúng là tiểu yêu tinh thích tra tấn người mà.

Thầm rủa một tiếng đáng chết, giúp nàng đắp chăn xong, thổi tắt nến, buông màn.

Tuy rằng hôm nay chẳng hỏi được cái gì, nhưng có thể ôm nàng ngủ cũng là thu hoạch lớn, cô bé hôm nay chính là em tự ngủ đó.

Hai con vật nhỏ tìm một góc cuộn mình ngủ cùng nhau, Phi Sắc tự thấy mình điên rồi, phải biết là trước kia nó không thể ngủ chung với loại động vật cấp thấp này, nếu không phải chủ nhân của Giấc mơ nhỏ bé là Nguyễn Miên Miên thì phỏng chừng nó đã sớm dùng miều chường đá bay nó.

Đêm mùa xuân, gió nhẹ thổi qua cửa sổ, hơi lay động.

Nguyễn Miên Miên ngủ thiêm thiếp, đôi gò đầu khác hơi không quen, khi nàng ngủ thích vùi cả đầu vào trong chăn, tới khi ngọt ngào đến khó chịu lại thả ra.

Ý? Bên cạnh sao lại có cái gì đó mềm mềm, giống như con gấu bảo bảo (gấu bông), cái chân nhỏ trực tiếp đạp xuống eo hắn, tay ôm chặt, đầu dựa vào trước ngực hắn, cứ thế ngủ.

Bởi vì uống quá nhiều rượu, ngủ đặc biệt say, còn có tiếng ngáy rất nhẹ như tiểu trư.

Tiêu Nguyệt nằm bên, nhìn bộ dáng ngủ của nàng, môi hơi chu lên, giống cá nhỏ phun bong bóng.

Trở tay ôm thắt lưng nàng làm nàng càng dán sát vào mình, sau đó nơi nào đó trên thân thể lại bắt đầu không nghe lời.

Nguyễn Miên Miên dán sát hắn, trong lúc mơ màng cảm thấy có thứ gì đó dần dần cứng lên, chọc vào bụng mình rất không thoải mái, vì thế nàng lại bắt đầu nói mê sảng: “Úm a,....cái gì vậy, ai bảo ngươi lên, đi xuống cho ta....” Nói xong liền cúi móng vuốt nhỏ vỗ lên trên cái kia.

“Úm...” Cả thân mình Tiêu Nguyệt hơi run rẩy một chút, nhẹn không được khẽ kêu một tiếng, lập tức thả nàng ra.

Chết mất chết mất, hần cảm thấy còn ôm nàng tiếp, sẽ bị nàng tra tấn đến chết.

Tiêu Nguyệt trực tiếp xuống giường, bắt đầu đi loạn quanh phòng, cái gì gọi là bê đá đập vào chân mình, chính là đây.

Trần đầy đầu óc đều là hình ảnh ở Túy Mộng trì ngày đó, sau đó nghĩ đến đôi môi mê người của nàng, nghĩ đến mùi vị tốt đẹp lần đầu nếm thử nàng, Tiêu Nguyệt bắt đầu dục hỏa đốt người.

Đều nói là rượu sau loạn tính? Tuy rằng nàng đang ngủ, nhưng ta có thể hướng dẫn từng bước. Đúng, là hướng dẫn từng bước, Tiêu Nguyệt hạ quyết tâm, nha đầu này rõ ràng đã nằm ở đây để cho hần ăn, hần còn muốn nhìn làm gì chứ. Đi qua, thấy Nguyễn Miên Miên ngủ như heo con, hít thật sâu một hơi. Bàn tay hướng tới áo nàng, nha đầu, đều do nàng chơi với lửa có ngày chết cháy, đừng trách ta.

Da thịt trơn bóng từng chút lộ ra, Tiêu Nguyệt cởi bỏ áo lót của nàng, vốn tưởng rằng bên trong là yếm, kết quả vừa nhìn, là một tấm vải bó đen quấn quanh ngực nàng.

Đây là cái gì? Tiêu Nguyệt khó hiểu, cái này phải cởi thế nào? (ha ha... tác giả cười trộm, tình hình là Nguyễn Miên Miên để phòng ngừa bị ngực xệ trong quá trình dậy thì mà tự bao ngực, các vị tự nhìn cơ thể sẽ hiểu.) (chikajo: tui k hiểu ==)

Tiêu Nguyệt lật trái lật phải, không tháo ra như thắt lưng a, dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể xé rách tấm vải bó.

Nguyễn Miên Miên bị đánh thức, chủ yếu là do Tiêu Nguyệt quá ngốc, không dùng đúng lực.

Ma trảo dừng trước tấm vải bó đựng bạc trước ngực nàng, trên trán còn đầy mồ hôi, tựa hồ rất sốt ruột.

Tiêu Nguyệt sững sốt, nhất thời có chút quẫn bách, lại có thể đánh thức nàng, phòng chừng nàng lại sắp bắt đầu náo loạn.

Nguyễn Miên Miên mơ mơ màng màng, nhìn Tiêu Nguyệt biến thành hai, nàng chụp chần sau đó kêu lên: “Tiêu Nguyệt, cái tên Xú tiểu tử nguoi, lại muốn ta hóa thành cái bánh chèo để ăn, ta nói cho nguoi biết, hôm nay ta phải vùng lên làm chủ nhân, không thể lần nào cũng bị nguoi bắt nạt, cái gì mà quy củ, cái gì mà tắm rửa sạch để viên phòng với nguoi...”

Tiêu Nguyệt về mặt ngây ngốc, sau khi hiểu được những lời nói mơ hồ của nàng, bắt đầu ôm bụng cười.

Nguyễn Miên Miên thế mà lại hình dung mình là bánh chèo, thị tẩm chính là ăn bánh chèo, trò này hay, Tiêu Nguyệt nhất thời hứng thú.

“Miên Nhi, nàng phải làm thế nào để vùng lên thành người làm chủ vậy?”

“Hừ hừ...” Nguyễn Miên Miên nhướn mắt tà tà nhìn hần, hoàn toàn không ý thức được mình miêu tả quá sinh động lúc ẩn lúc hiện trước mặt hần. (chika: ?)

“Hôm nay nguoi đóng vai bánh chèo, ta là người ăn nguoi, nguoi đợi ta cởi quần áo, xem ta còn không nấu chín nguoi sao.”

Ý, vậy cũng quá trực tiếp đi, thì ra nàng muốn chơi đóng vai vùng lên, Tiêu Nguyệt hưng phấn, Nguyễn Miên Miên uốn rượu, hần cũng uống một chút, lúc này hai người đều phát huy tinh thần say rượu.

Rượu sau loạn tính chính là lý do tốt nhất, chỉ cần có thể chơi, trò chơi này tuyệt đối kích thích.

“Ta cởi quần áo, nàng thì sao?” Tiêu Nguyệt tiến đến trước mặt nàng, nhìn thấy khuôn mặt màu hồng hồng của nàng, nhìn xuống xúc động muốn cắn, hưng phấn hồi hần.

“Ta hừ hừ...” Nguoi đợi ta cởi sạch sẽ xong, rồi để ta kiểm tra miếng thịt nhà nguoi này hãm như thế nào...” Nói xong bắt đầu dùng ánh mắt ngấm tới ngấm lui nửa thân trần của hần.

Tiêu Nguyệt tà nỏ nụ cười, nhìn bộ dáng của nàng cười hỏi: “Nếu nàng muốn ăn ta, nàng phải đến giúp ta cởi quần áo, nào có đạo lý ta phải tự cởi chứ.”

Nguyễn Miên Miên suy nghĩ một chút, ừm, hình như có đạo lý: “Ừm, nguoi rất thức thời, lại đây, ta cởi cho nguoi.”

Kéo lung tung cái áo lót màu trắng xuống, cuối cùng, nửa người trên của Tiêu Nguyệt toàn bộ trần trụi hiện ra trước mặt nàng.

Bộ dạng Nguyễn Miên Miên say mềm đã gọi lên dục vọng nam nhân nguyên thủy nhất trong hần, cho nên, hần rất hưởng thụ cùng Nguyễn Miên Miên chơi loại trò chơi này.

Nguyễn Miên Miên tới gần ngực hần quan sát.

Nàng tiếp tục kiểm tra xuống dưới, Tiêu Nguyệt lại nhìn không được, hơi thở ầm ập của nàng phun lên ngực hần, hần cảm thấy như toàn thân mình đều nhanh chóng bị nàng châm ngòi.

“Ừm,.... da giòn thịt mềm, béo mà không ngấy, không tòi không tòi...” Nguyễn Miên Miên nặng nề gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng với dáng người hần.

Tiêu Nguyệt cảm thấy hình dung từ của nàng cũng thật có nội hàm, đó không phải hình dung vệt nướng sao?

“Ai nha, không đúng.” Nguyễn Miên Miên đột nhiên hô, “Nhân bánh chẻo phải làm từ thịt chứ, sao có thể thả thêm quả mâm xôi đỏ vào, ai thèm ăn bánh chẻo vừa có thịt vừa có hoa quả chứ, không được không được.”

Tiêu Nguyệt không rõ nàng đang nói gì, nhìn xuống, mặt bỗng đỏ bừng, nàng thế mà lại chỉ vào chỉ vào đầu nhũ của mình nói là hoa quả.

Cái này quá mức rét lạnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Đè Xuống

“Tiểu Miên Nhi vậy nàng nói làm sao bây giờ, hoa quả này đã được trộn với nhân thịt bánh, không thể tách ra...” Tiêu Nguyệt vui vẻ nhìn Nguyễn Miên Miên, nghĩ thầm, hãy phóng túng một lần đi, để đêm nay có thể ăn luôn con cừu nhỏ này, hãy phóng túng bản thân chơi trò chơi ấu trĩ mắc ói này một lần đi.

Nguyễn Miên Miên lăn lông lốc từ trên giường đứng lên, từ trên cao nhìn xuống chỉ vào Tiêu Nguyệt, cũng không để ý là mình chỉ quần một mảnh vải lông quanh ngực: “Hình dạng trái cây của người cũng không tồi, màu sắc cũng đủ tiên diễm (tươi đẹp), cũng không biết là vị ra sao, khẩu vị của bốn tiểu thư rất kén chọn, quá ngọt quá mặn ta cũng đều không thích ăn!”

Tiêu Nguyệt dục hỏa khó nhịn nghe nàng nói như vậy, lập tức hưng phấn, bắt đầu tiến hành hướng dẫn từng bước yêu cho nàng, dùng giọng nói mỉa mai nói: “Mùi vị thế nào, Miên Nhi huynh ném thử chút không phải là biết sao?”

“Ta đương nhiên phải ném thử...” Nguyễn Miên Miên giống như đại gia nâng cằm Tiêu Nguyệt, “Hừ, cô bé, đêm nay đại gia sẽ ăn sạch người.”

Tiêu Nguyệt nghĩ thầm, nàng ngàn vạn lần đừng dừng lại.

Nguyễn Miên Miên ngồi xổm xuống, mơ mơ màng màng tìm được hai quả mâm xôi đỏ nho nhỏ kia, dùng một chút, rồi dán môi lên.

Đầu tiên nàng dùng lưỡi liếm hai cái, rồi ngậm lại mút vào, cuối cùng trực tiếp dùng răng nanh cắn cắn.

Tiêu Nguyệt ngừng thở, lông tơ toàn thân đều dựng đứng, nước bọt ẩm áp của nàng mang theo hương rượu nho đặc biệt tinh khiết vây quanh hai điểm hồng mẫn cảm của hắn, Tiêu Nguyệt chỉ cảm thấy vị trí nào đó thực đã đạt tới trạng thái cứng nhất, nếu không làm chuyện gì kia, sẽ bùng nổ.

Nhưng, “Hít... Nha đầu nàng đừng cắn ta... mau buông ra, đau quá, còn cắn nữa sẽ chảy máu đó.” Tiêu Nguyệt luống cuống, Nguyễn Miên Miên quả thực say không nhẹ, bây giờ nàng cắn bản không biết mình đang ăn cái gì, có lẽ coi là hoa quả, cho nên hạ niệm căn bản không biết nặng nhẹ.

Đáng thương cho Tiêu Nguyệt đang động dục lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu đẩy nàng, nàng lại trực tiếp dùng sức cắn rớt cái kia của hắn thì làm thế nào?

Vậy không phải trực tiếp tàn phế luôn sao? Nghĩ đến vị thái tử đầu tiên trong lịch sử khiếm khuyết đầu nhũ bên trái, quá dọa người rồi.

“Miên Nhi...nàng nhẹ một chút, không thể cắn, phải mút, phải mút biết chưa?”

Ai ngờ Nguyễn Miên Miên đột nhiên buông hắn ra, kêu lên: “Phi phi phi...Cái gì mà mộng nước chứ, một tí hương vị cũng không có, hút nửa ngày không ngọt cũng không mặn, quá khó ăn, không được không được, ta không ăn người, không hợp khẩu vị tí nào.”

“Gặm nửa ngày nàng lại còn nói không thể ăn? Vừa rồi nàng còn ăn đến vui vẻ như vậy.” Tiêu Nguyệt khó thở, lại còn nói không hợp khẩu vị, hơi quá đáng.

“Cái này còn ăn không ngon bằng quả mâm xôi bình thường ta ăn đâu, to tròn tươi non ngon ngọt, đây thì ăn nhạt nhẽo vô vị cũng không biết là giống cái gì...” Nguyễn Miên Miên thực không biết tốt xấu phê bình một chút.

“Miên Nhi nàng muốn châm lửa rồi bỏ mặc sao, lần này nàng không thể chạy thoát đâu.” Tiêu Nguyệt kéo nàng vào trong lòng, thoáng thấy thứ mà nàng miêu tả sinh động đang dựng thẳng, trực tiếp đè nàng xuống!

Nguyễn Miên Miên ngã bịch lên giường, tiêu Nguyệt lập tức áp xuống: “Miên Nhi...nàng còn nhớ rõ chuyện ở Túy Mộng tri đêm đó...” Tiêu Nguyệt ý đồ dùng ký ức để đánh thức dục vọng của nàng.

Nguyễn Miên Miên bĩu môi, khuôn mặt đỏ bừng khó hiểu nhìn hấn, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm, cũng không biết Tiêu Nguyệt đang muốn ăn nàng.

“A...” Nàng vô tâm vô phé cười khanh khách không ngừng, sau đó dùng ngón tay chọc khuôn mặt hấn: “Ngươi thật nặng nha, ta đã nói không hợp khẩu vị không muốn ăn ngươi, ngươi đừng đè lên người ta.....”

“Nhưng ta muốn ăn nàng...” Tiêu Nguyệt nhin không được, dục vọng nguyên thủy chiến thắng, đêm nay hấn nhất định phải ăn nàng đến xương cốt cũng không còn.

“Hi hi...không cần....ngứa quá....um....đừng chạm vào ta...” Nguyễn Miên Miê còn cười ha ha, toàn thân co thành một đồng xoay tới xoay lui dưới người hấn.

Tiêu Nguyệt tóm nàng lại, khiến cho nàng không thể nhúc nhích, sau đó bắt đầu từ cổ nàng, yêu thương cẩn nhẹ làn da nàng, hạ một chuỗi ô mai xuống người nàng.

“A...thật sự rất ngứa đó....đừng trêu ta...” Nguyễn Miên miên bắt lấy đầu Tiêu Nguyệt, bàn tay luồn vào tóc hấn khiến hấn không thể nhúc nhích.

Tiêu Nguyệt ngừng lại, thấy khỏe môi nàng lộ ý cười vui vẻ, ánh mắt mơ màng nhìn trần nhà, xem ra là còn chưa tỉnh rượu.

Mặc kệ, không nhin được nữa, phòng chừng với cái đức hạnh này của nàng, làm thế nào cũng không khai dẫy được ham muốn của nàng.

Trực tiếp cỡi ra thứ che dưới thân nàng, cũng tự mình cỡi ra thứ ngăn trở cuối cùng.

Thực hiện tốt khâu chuẩn bị cuối cùng, ghé đến bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Miên Nhi...Ta vào nhé, lần này sẽ không đau nữa đâu...”

Sau đó, kiên quyết nhắm ngay của nàng....chuẩn bị tiến vào.

Nguyễn Miên Miên lại đột nhiên nói: “Ha ha...Dung Triệt ta đã nói là rất ngứa, đừng trêu ta nữa...ha ha.....”

Nàng nói đến là vô tâm vô phé, Tiêu Nguyệt lại cảm thấy như bị gọi một bồn nước lạnh, cả người sững sờ ở đó.

Tuy rằng vừa rồi nàng nói hai chữ kia rất mơ hồ, nhưng hấn lại nghe rất rõ ràng, nàng gọi chính là tên Dung Triệt.

Sau khi uống rượu thật sự nói thật lòng, cho nên khi nàng đang chơi đùa vui vẻ, nàng nghĩ đến Dung Triệt, khi nàng vui vẻ nhất, nghĩ đến là Dung Triệt!

Nguyễn Miên Miên duỗi thắt lưng, trực tiếp dùng chân đạp lên ngực hấn, “Ta đã nói không muốn chơi, ta muốn đi ngủ, ngươi đừng ồn ào...”

Sau đó cướp lấy chăn ngủ khi khi, lăn qua lăn lại cả đêm, một đêm điên cuồng, nàng cảm thấy thật mệt mỏi.

Tiêu Nguyệt cả người từ dục vọng tăng vọt biến thành lạnh như băng, xuống giường mặc quần áo, không thèm nhìn Nguyễn Miên Miên, trực tiếp ra ngoài tới nội đường.

Lúc này bầu trời đã dần sáng, Tiêu Nguyệt đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, nắm chặt tay, khớp ngón tay kêu rắc rắc.

Lãng phí tình cảm cả buổi tối chơi với nàng, cuối cùng lại được kết quả này....Thì ra người trong lòng nàng đích thực là Dung Triệt, nàng yêu ca ca thân sinh của chính mình.

Tình cảm đẹp đẽ như gôm sứ đồ vỡ, tốc độ chậm rãi sắc bén xẹt qua lòng hấn.

Trong mắt Tiêu Nguyệt đột nhiên xẹt qua vẻ tàn nhẫn.

Thế mà, trong lòng nàng chỉ có Dung Triệt, thế mà, bọn họ lại yêu thương nhau.

Như vậy, hấn không phải nên làm chút gì đó, để thành toàn cho bọn họ, khiến cho tình yêu của bọn họ bị thể nhân phi nhỏ, vạn kiếp bất phục sao, Miên Nhi có phải sẽ hết hi vọng, sẽ trở về bên cạnh hấn hay không?

Tiêu Nguyệt giờ phút này mới ý thức được, ham muốn chiếm hữu của hấn với Nguyễn Miên Miên thực đã tới tình trạng điên cuồng rồi.

Hấn muốn hủy diệt thứ mà nàng thích, diệt trừ nam tử nào liên quan đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Sự Lạnh Lùng Của Tiêu Nguyệt

Khi Nguyễn Miên Miên tỉnh lại, mặt trời đã lên cao ba xào. Duỗi thắt lưng, toàn thân đặc biệt thư thái.

Nhưng, vừa nhìn thấy cánh tay của mình, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, sao không thấy quần áo? Lập tức xốc chân lên nhìn trạng thái của mình. Thế mà lại...khôa thân!!

Càng kinh hãi hơn chính là...trên người bị che kín bằng những vết hôn ngân mờ ám đậm đậm nhạt nhạt...lại còn đều là ở mấy vị trí mẫn cảm.

A a a a...không thể bình tĩnh, rất không thể bình tĩnh!

Nguyễn Miên Miên lập tức mặc xong quần áo, bộ não cấp tốc hoạt động, hồi tưởng chuyện đã xảy ra tối qua.

Từ từ, đây là tẩm cung Tiêu Nguyệt, chiều tối Tiêu Nguyệt gọi nàng đến dùng bữa tối, sau đó, nàng đang viết trên mặt đất thì đau thương bị Tiêu Nguyệt nhìn thấy chữ, tiếp đó bị Tiêu Nguyệt cưỡng ép tới phòng ngủ cùng nhau dùng bữa, sau đó lại uống rượu và sau đó nữa thì...

Nguyễn Miên Miên đột nhiên cảm thấy đau đầu, bởi nàng nhớ tới cái trò chơi đóng vai cùng Tiêu Nguyệt trong lúc say khướt tối qua, Tiêu Nguyệt đóng vai bánh chèo, nàng đóng vai đại gia, kết quả là...nhìn bộ dạng toàn thân lấm tấm vết này nhất định là bị hấn ăn ngược trở lại rồi.

Một hồi bị ai nổi lên trong lòng, nàng càng khó chịu hơn là, tối qua nhất định Dung Triệt đã chờ nàng, mà nàng lại đi ngủ cùng nam nhân khác, đều do nước lấy họa say rượu.

Nhảy xuống giường rửa mặt một cái, rồi hấp tấp vọt ra nội đường. Tiêu Nguyệt chết tiệt thế mà lại đi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, trong sạch khó giữ một lần nữa, đây là có ý gì. (chika: có ý j là có ý j? @@)

Tiêu Nguyệt giờ phút này đang dựa trên nhuyễn tháp đọc sách, ngón tay thon dài đang lật sách, thấy Nguyễn Miên Miên nổi giận ùng ùng tiến đến, chỉ nâng đôi mắt lạnh lẽo liếc một cái, rồi lại cúi đầu tiếp tục lật sách.

“Tiêu Nguyệt!!” Nguyễn Miên Miên hồn hên đến trước mặt Tiêu Nguyệt, nhìn thái độ của hấn, trong lòng từng đợt khó chịu.

Tiêu Nguyệt buông sách, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, bưng ly trà trên bàn chậm rãi nhấp một ngụm, rồi mới hỏi: “Tìm ta làm gì?”

Nguyễn Miên Miên đứng đó cau mày, phản ứng này của Tiêu Nguyệt, không bình thường nha, chưa từng thấy hấn đối xử lạnh lẽo với nàng như vậy, trừ lúc nhỏ.

“Người...người tối qua có phải cố ý để ta uống nhiều rượu đến mức say khướt hay không?” Nguyễn Miên Miên bất mãn hỏi.

Tiêu Nguyệt bưng ly trà, từ tháp đứng lên, đi đến trước mặt nàng, toàn thân toát vẻ lạnh lùng xa cách, “Tối qua là nàng tự mình đòi uống rượu, hay là ta cố ý, nàng không nhớ rõ sao?”

Nguyễn Miên Miên ngẩn người, toàn thân Tiêu Nguyệt giờ phút này đều tản ra hơi thở lạnh như băng, thật lạnh lẽo, nàng không quen Tiêu Nguyệt như vậy, thậm chí mơ hồ có chút sợ hãi.

“Vây...những dấu vết trên người ta là có chuyện gì xảy ra...người...người có làm gì ta hay không?” Càng nói, khí thế của Nguyễn Miên Miên càng giảm đi, kỳ thật thường ngày nàng đúng là ý vào Tiêu Nguyệt sủng nàng nên mới kiêu ngạo như vậy, bây giờ Tiêu Nguyệt lạnh lùng với nàng, nàng liền cảm thấy không còn chỗ dựa vững chắc, khẩu khí cũng yếu đi.

“Ta có thể làm gì nàng? Hay là nàng hy vọng bị làm gì?” Tiêu Nguyệt đứng cách nàng một bước, từ trên cao nhìn xuống nàng, trong mắt tràn đầy ngạo mạn.

Nguyễn Miên Miên không hiểu, Tiêu Nguyệt có phải uống nhầm thuốc không hay có ai trêu chọc hấn? Nên mới tức giận với nàng?

“Tiêu Nguyệt...người làm sao vậy? Tự nhiên hung dữ thế.”

Tiêu Nguyệt thản nhiên nhìn vào mắt nàng, trog mắt xẹt qua sự sắc bén mà Nguyễn Miên Miên chưa bao giờ thấy, không khỏi rung mình một cái.

Trở về nhuyễn tháp, một lần nữa ngồi xuống, cầm lấy sách rồi thản nhiên nói câu: “Nếu đây rồi thì mang con thỏ Dung Triệt tặng nàng trở về tẩm cung đi, ta không thừa thời gian cho nó...”

Nguyễn Miên Miên buồn bực, cực kỳ buồn bực, rất rất buồn bực, cái thái độ gì kia chứ!

“Ha ha ha, chỉ biết có ăn thôi, chủ nhân không hoan nghênh chúng ta, mi còn ăn cái gì? A, theo ta trở về.”

Ôm con thỏ của mình về Mộng Xuân các, dọc đường vẫn suy nghĩ xem rốt cuộc là ai trêu chọc hấn.

“Con thỏ chết tiệt, mi có biết buổi tối qua đã xảy ra chuyện gì không? Ta uống say còn mi đi đâu? Tiêu Nguyệt có làm gì ta không, thời khắc mấu chốt mi lại không giữ chặt tỷ ta...?”

Kéo kéo lỗ tai nó, dọc đường đi làm bầm lều bầu, này thật đúng là kỳ lạ, rầm rầm rộ rộ bị tám người dùng kiệu lớn khiêng đi, rồi đau buồn bị thúc giục trở về, chẳng lẽ tôi qua mình đã nói sai cái gì đắc tội hử?

Trở lại Mộng Xuân các tắm rửa một phen, cầm mấy bộ xiêm y đổi đi đổi lại trước gương đồng, nàng muốn đi tìm Dung Triệt, xem thương thế của hử, tôi qua hử nhất định rất thất vọng, hiện tại vấn đề mấu chốt là, nàng phải tìm được một bộ xiêm y có thể che được dấu vết trên cổ, nếu không Dung Triệt nhất định sẽ phát điên.

Chọn nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được một bộ cẩm bào miễn cưỡng có thể dùng, Nguyễn Miên Miên tùy ý choàng lên, phải đến tiểu uyển của Dung Triệt.

Trong đầu chỉ có một ý niệm, điên cuồng muốn nhìn thấy hử.

Tới tiểu uyển của Dung Triệt, vẫn lạnh lẽo như trước, Dung Triệt thích im lặng, nhưng tiểu uyển này cũng quá mức im lặng rồi, Nguyễn Miên Miên rất không thích.

Ban ngày ngoài cửa phòng có hai cung nữ trông coi, đề phòng thương thế của Dung Triệt có vấn đề gì còn có thể tức thì gọi người. “Ca ta thế nào?”

Hai cung nữ nhìn nhau, ánh mắt tựa như có điều khó nói, rồi sau đó hành lễ với Nguyễn Miên Miên trả lời: “Thái tử phi thứ tội, Dung Triệt công tử từ tối qua tới giờ vẫn không chịu uống thuốc, chúng nô tỳ cũng không biết làm thế nào...”

Nguyễn Miên Miên nhếch khóe miệng, Dung Triệt rất ít khi bộc lộ tính tình này, xem ra là rất tức giận.

“Các người đi xuống sắc lại thuốc bụng lên đây...” Phân phó xong cung nữ, Nguyễn Miên Miên liền đẩy cửa đi vào.

Trong phòng vẫn ánh đèn vàng, Dung Triệt nửa nằm nửa ngồi trên giường, thấy Nguyễn Miên Miên đi vào, lập tức kích động.

“Miên Nhi...nàng đã đến rồi, nàng không xảy ra chuyện gì chứ? Tôi qua nàng đi đâu?” Vợ vả truy hỏi kèm theo sự quan tâm, Nguyễn Miên Miên cảm thấy trong lòng ấm áp.

Đi đến cạnh hử, thấy bộ dạng tiêu tụy của hử, Nguyễn Miên Miên nhíu mày: “Tôi qua chàng cứ nằm một đêm như vậy sao? Chàng không ngủ sao?”

“Ta sợ có chuyện gì...”

“Cho nên chàng cứ thế chờ?”

Dung Triệt không thèm nhắc lại, tỏ vẻ ngậm thừa nhận.

Nguyễn Miên Miên đột nhiên cảm thấy mũi cay cay, cổ nén thanh âm nghẹn ngào: “Bây giờ chàng nằm xuống, ta đã sai hạ nhân đi sắc thuốc lần nữa, sắc xong ta gọi chàng dậy, bây giờ chàng phải nghỉ ngơi...”

Dung Triệt nắm lấy tay Nguyễn Miên Miên, cũng không nằm xuống, chỉ dùng đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn nàng, “Tôi qua nàng đi đâu? Cả đêm, cũng không thể đi ra sao, nàng không xảy ra chuyện gì chứ, nàng có biết ta thực sự rất lo lắng hay không....”

Nguyễn Miên Miên cứng đờ, từ nhỏ nàng có một tật xấu, chỉ cần nhìn thấy cặp mắt sâu tình thuần kia của Dung Triệt nàng đều không dám nói dối, cho nên, nàng chỉ có thể nhìn góc chần, ấp a ấp úng nói: “Ta...tôi qua ta có chút vắng đầu, cho nên ngủ quên...không...không xảy ra chuyện gì cả....”

Dung Triệt nhìn là biết nàng đang nói dối, tầm mắt từ khuôn mặt của nàng nhìn đến cổ nàng, lúc này vì tư thế của hai người, Nguyễn Miên Miên thân thể hơi nghiêng, nên Dung Triệt nhìn thấy rất rõ ràng dấu vết mờ ám trên cổ nàng, còn không chỉ là một chỗ.

Kiến thức thông thường nói cho hử, đó chính là hôn ngân hơn nửa thời gian đúng là vào tối qua.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Suối Trên Núi Có Chút Ngọt

Kiến thức thông thường nói cho hử, đó chính là hôn ngân hơn nửa thời gian đúng là vào tối qua, Dung Triệt nhìn chăm chăm dấu vết trên cổ nàng, không thể di chuyển tầm mắt.

Nguyễn Miên Miên theo ánh mắt hử cúi đầu nhìn xuống, biết hử đã nhìn thấy gì, Nguyễn Miên Miên co người lại, kéo kéo cổ áo của mình, sắc mặt

sớm đã trắng bệch.

“Tối qua nàng qua đêm ở Linh Tề cung?” Dung Triệt khó khăn nở nụ cười, hai tròng mắt màu hổ phách tràn đầy bi thương.

“Không...Không...Dung Triệt, huynh nghe ta giải thích...” Nguyễn Miên Miên biết dấu vết này đủ để làm người khác nghĩ xọ xiên đến mức nào.

“Dấu vết đó, nếu nàng không muốn, sẽ không đậm như vậy, cho nên, lúc đó nàng không phản kháng phải không? Tối qua nàng trườn miên cùng hấn cả đêm phải không?”

Mỗi từ Dung Triệt nói đều như có cây kim đâm vào lòng hấn, đau đớn chông chênh: “Ta không...!” Nguyễn Miên Miên phủ nhận, trên thực tế, chính nàng cũng không thể xác định tối qua rốt cục đã làm gì cùng Tiêu Nguyệt. “Không có sao?” Dung Triệt nhìn ánh mắt trốn tránh của nàng, cười chua xót, đột nhiên túm lấy cánh tay nàng, vén ống tay áo lên. Dấu vết dày đặc chỉ chít phủ kín cánh tay, Nguyễn Miên Miên sợ tới mức tay run rẩy, Tiêu Nguyệt này cũng quá khoa trương đi, bây giờ thì thật sự xong rồi.

Dung Triệt nhìn thấy dấu vết này, lại ngẩng đầu nhìn Nguyễn Miên, đôi mắt trong trẻo trở nên lạnh lẽo: “Ta nghĩ rằng lời nói buổi tối đó của Miên Nhi đều là sự thật, thì ra đều là an ủi ta.”

Nói xong, hấn buông cánh tay nàng, trên mặt lộ ra nụ cười tự giễu, thần nhiên nói một câu: “Ta phải nghỉ ngơi, nàng cũng mau về Mộng Xuân các đi, vận động cả đêm qua, chắc nàng cũng không được ngủ ngon...”

Nguyễn Miên Miên ngây ngốc rồi sững sờ, sau đó nước mắt cứ thế tự nhiên rơi xuống, nàng có thể dễ dàng tha thứ cho Tiêu Nguyệt đối xử lạnh lùng với nàng, nhưng Dung Triệt, người hấn là người hiểu ta nhất, sao người có thể.

Nguyễn Miên Miên đứng dậy, nhìn về mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Dung Triệt, tiếng nói rất nhỏ, yên lặng trần thuật: “Tối qua ta đúng là đã qua đêm ở Linh Tề cung, những ta đã uống rượu, ta không biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì, Dung Triệt, thế mà người không tin ta, ta về Mộng Xuân các đây, thuốc đội một lát cung nữ sẽ bụng tới, người nhất định phải uống đúng giờ...”

Nói xong, nàng xoay người, nước mắt tuôn như mưa, trong lòng có cảm giác cực kỳ tủi thân, Dung Triệt hiểu lắm nàng như vậy, rất đau.

Từng bước đi tới cửa, bước đi như nặng ngàn cân, Dung Triệt, tình yêu của chúng ta còn chưa bắt đầu, đã không tin tưởng nhau như vậy...Tình yêu không qua nổi thử thách như vậy thật sự là quá mỏng manh.

Mở cửa ra, chuẩn bị ra ngoài, cánh tay đột nhiên bị một bàn tay giữ chặt.

Quay đầu lại, Dung Triệt đứng đó, con ngươi sâu hun hút nhìn nàng, còn có một chút đau lòng: “Miên Nhi...Thực xin lỗi, ta nên tin nàng.”

Hấn đóng cửa lại, giây sau đã ôm Nguyễn Miên Miên vào lòng: “Thực xin lỗi, Miên Nhi...ta nên tin nàng...” Nàng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, trong lòng cũng thấy đau theo.

Nếu không có trói buộc thân phận này, bọn họ đã sớm danh chính ngôn thuận đến bên nhau, làm gì phải chịu nỗi đau khổ này.

Nguyễn Miên Miên không nghĩ là hấn lại giữ chặt nàng, chi tiết như trong truyện Quỳnh Dao này có chút buồn nôn, nhưng, xảy ra với mình lại cảm thấy thật hạnh phúc.

“Thật sự tin ta? Không hề tức giận?”

Nguyễn Miên Miên nâng mắt nhìn hấn, cái ôm như vậy nàng đã hi vọng mấy ngàn mấy vạn lần, khi thực sự ở trong lòng hấn mới cảm thấy thư thái.

“Ừm...” Dung Triệt gật đầu, hai người cùng nhau tới bên giường.

“Ta nói với chàng, Dung Triệt, ta đã nói với chàng, tối qua tất cả đều tại tên tiểu tử Tiêu Nguyệt kia không biết từ đâu lấy ra hai bình rượu ngon, ta chịu không nổi cảm dỗ nên uống hơi nhiều, ôi chao, tối qua ta còn cố ý mang theo Giác mơ bé nhỏ, chỉ sợ sẽ phát sinh chuyện gì, không tin cho chàng hỏi nó.”

Dung Triệt cười cười, nàng như vậy mới giống Hạ Lan Miên Miên đáng yêu kia.

Nguyễn Miên Miên đỡ Dung Triệt nằm xuống lần nữa, cung nữ liền bụng thuốc lên.

Nguyễn Miên Miên nhận thuốc, thổi cho bớt nóng, nhìn Dung Triệt, “Tốt lắm, không được tức giận, mau uống hết thuốc, sau đó mau mau khỏe lại.”

Dung Triệt cười nhưng không nói, chỉ nghĩ đến hôm bị thương đó, Nguyễn Miên Miên đã dùng cách gì để bón thuốc cho hấn, trên mặt liền lộ ra nụ cười ngọt ngào, đúng vậy, Miên Nhi tốt với hấn như vậy, có thể dùng cách như vậy bón thuốc cho hấn trước mặt Tiêu Nguyệt, hấn sao có thể không tin nàng chứ?

“Chàng đang nghĩ gì đó? Sao mặt đỏ vậy?” Nguyễn Miên Miên nhìn thấy vẻ mặt quái dị của hấn, như là đang vụng trộm vui vẻ.

“Không có gì...Uống thuốc, ta uống thuốc, uống thuốc có thể khỏe lại, sau đó...” Hấn đột nhiên trịnh trọng nhìn nàng, “Sau đó...Ta sẽ cho nàng hạnh phúc.”

Nguyễn Miên Miên sùng sốt, tay cầm thìa cũng cứng đờ.

Cho tới giờ, bọn họ biết, tình yêu của bọn họ là một vùng cấm, một khi bước vào, nhất định phải đồng tâm hiệp lực tay trong tay đi tới.

Kết quả cuối cùng có lẽ sẽ có được hạnh phúc, có lẽ sẽ phải đối mặt với vạn kiếp bất phục, nhưng con đường này chắc chắn là phủ đầy bụi gai, để cho họ có dũng khí đi tiếp, chính là tình yêu vượt qua sinh tử.

Dung Triệt nói sẽ cho nàng hạnh phúc, nghĩa là, họ sẽ bắt đầu bước lên hành trình này, cuối cùng bất luận là kết quả gì, bọn họ cũng đều không có đường rút lui.

Dung Triệt thấy nàng suy nghĩ, cũng hiểu trong lòng nàng đang nghĩ gì, tình yêu của bọn họ phải chịu ánh mắt của thế tục, còn phải chịu áp lực đến từ gia tộc, nơi nơi khiêu khích, mỗi điều đều đủ để khiến họ chết, bọn họ có thể chết cùng nhau, biết đâu sẽ cảm thấy có giá trị, nhưng còn liên lụy đến người nhà, tất cả những điều này đều gây ra lo sợ.

Cảm giác đó....hắn có thể lý giải.

“Ta uống thuốc trước....” Dung Triệt không muốn nàng khó xử, bưng bát thuốc trong tay nàng, cùng không để nàng bón, một hơi uống hết, sau đó bị đắng tới mức nhú mảy.

“Chàng uống nhanh vậy làm gì, thuốc này rất đắng đấy, lần trước lúc ta bón cho chàng cũng đã uống, ui cha, so với hoàng liên còn đắng hơn mấy chục lần, chàng lại một hơi uống hết.”

Nguyễn Miên Miên kích động, thì tốc độ nói đặc biệt nhanh, cái miệng nhỏ nhắn đóng mở liên tục.

Thấy đáng vẻ vội vàng lại quan tâm của nàng, Dung Triệt đột nhiên buông bát trong tay, sau đó cúi người xuống.

Nguyễn Miên Miên nhất thời căng thẳng, mắt to chớp chớp nhìn Dung Triệt, da hắn thật trắng, hơn nữa rất nhắn mịn, đôi môi bạc rất mỏng, độ cong thật gợi cảm.

Hơi thở của hắn phả lên mặt nàng, cảm giác áp bách ảm áp và tinh tế, khiến cho tim nàng bắt đầu đập loạn.

Nguyễn Miên Miên vận vận ngón tay, thấy môi hắn sát lại, cuối cùng dừng trên môi nàng.

Nụ hôn tinh tế tỉ mỉ như mưa dây đặc hạ xuống, đầu lưỡi lướt theo viền môi nàng, sau đó cạy mở hàm răng nàng, quấn quýt lưỡi nàng.

Nguyễn Miên Miên nhắm chặt mắt lại, tim đập thật nhanh, nàng gần như đã quên là mình phải đáp lại như thế nào, nên cứ cứng ngắc mặc hắn hôn hít.

Nhưng trong lòng nàng thấy tò mò, rõ ràng vừa rồi hắn uống thuốc đắng như vậy, vì sao nàng cảm thấy nụ hôn này như nước suối trên núi có chút ngọt nhí?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Tiêu Nguyệt Đến Nói Lời Từ Biệt

Gần nửa tháng sau, trọng tâm cuộc sống của Nguyễn Miên Miên đều đặt lên chuyện Dung Triệt dưỡng thương.

Nói đến lại thấy kỳ lạ, từ ngày đó Tiêu Nguyệt đột nhiên bắt đầu chuyển tính, không còn không có việc gì đến quấy rầy, càng không thể hiện quá mức ân cần như trước.

Thế giới của Nguyễn Miên Miên bỗng chốc tự do hơn rất nhiều, mặc dù có chút không quen.

Cho nên, số lần đi thăm Dung Triệt buổi tối càng ngày càng tăng lên, nhưng quan hệ của nàng và Dung Triệt vẫn không tiến triển nhiều, ngoài thỉnh thoảng hôn môi, ngay cả sờ ngực một tí cũng chưa từng.

Hai người đều rất tự giác đặt tới nhận thức chung ‘ chuyện ân ái còn quá sớm’, ít nhất phải chờ tới khi có thể vô ưu vô lo đã.

Tuy rằng Tiêu Nguyệt không đến Mộng Xuân các, nhưng tại Nguyễn Miên Miên cũng không được yên, cung nữ bên cạnh không có việc gì cũng nhắc nhở nàng ‘thái tử đã lâu không tới’ người không phải nên đi vấn an sao.

Các nàng lo nàng thất sủng.

Nguyễn Miên Miên lơ đãng, nàng cảm thấy Tiêu Nguyệt không đối tốt với nàng, ngược lại nàng có thể an tâm một chút, không cần áy náy.

Trong lúc này, hung thủ ám sát Nguyễn Miên Miên đêm viên phòng cũng bị điều tra ra, là do người nhà Trang Thuần phái người làm, Trang Thuần thất sủng, nên càng không chấp nhận được Nguyễn Miên Miên có thể thượng vị, cho nên quyết đi hiểm chiêu, mà kết quả cuối cùng là phụ thân Trang Thuần bị cách quan chức, Trang Thuần biến thành thứ dân, Trang gia giờ đây hiu quạnh.

Nguyễn Miên Miên nhìn ngoài cửa sổ thở dài thật sâu, nữ nhân hậu cung thật bi ai, nghĩ đến mình được sủng ái khiến cho Trang Thuần hận đến ngứa răng.

“Nuông nuong... vì sao người thờ dài, nô tỳ nghe nói thái tử gần đây công việc bề bộn... chuẩn bị, hình như hoàng thượng nói muốn thái tử mang binh tới biên cảnh đánh giặc đó...” Cung nữ tự cho mình là thông minh cả ngày tìm hiểu tin tức của thái tử nói cho Nguyễn Miên Miên.

Nguyễn Miên Miên trên cơ bản là nghe câu được câu chăng, cũng không để trong lòng.

Nhưng tin tức hôm nay với nàng mà nói, ngược lại có chút kích động, đi đánh giặc? vậy tức là hần phải rời khỏi cung một khoảng thời gian, vậy nàng và Dung Triệt không phải là có nhiều thời gian ở cùng nhau hơn sao?

“Tin tức chuẩn xác không? Thái tử phải đi bao lâu?” Nguyễn Miên Miên vẫn thấy có chút kì lạ, hoàng đế sao có thể để đưa con yêu quý ra chiến trường chứ? Tuổi còn trẻ như vậy, chẳng lẽ là để rèn luyện hần?

Cung nữ nghe thấy, nghĩ thầm đầu óc chủ tử của mình cuối cùng cũng thông suốt, “Nghe thái giám bên người thái tử nói, hình như là nước láng giềng gần đây liên tiếp đến xâm phạm, dân chúng biên cảnh không được sống yên ổn, nên hoàng đế để thái tử đi xoa dịu.”

Vậy sao, trong lòng Nguyễn Miên Miên bắt đầu tính toán, chắc là phải đi rất lâu, chắc đủ thời gian cho nàng và Dung Triệt vạch ra kế hoạch cho con đường tương lai.

Nhưng nàng quả thực không rõ, vì sao Tiêu Nguyệt đột nhiên chuyển biến thái độ với nàng, rốt cục hôm say rượu đó đã xảy ra cái gì?

Nghĩ nghĩ, xoay người liền dựa vào ngực một người.

Ngẩng đầu, đúng là Tiêu Nguyệt.

Nguyễn Miên Miên bị dọa một chút, nghĩ thầm sao hần tự nhiên lại xuất hiện, hơn nữa đi đường sao không phát ra tiếng cứ như quý vậy, “Ngươi đến lúc nào? Sao không có ai thông truyền?”

Tiêu Nguyệt một thân cẩm bào màu trắng đứng trước mặt nàng, phượng mâu lạnh lạnh như tuyết mang theo vài phần sắc bén, chỉ gần nửa tháng không gặp trên người hần lại thêm một loại khí phách vương giả ngang ngược.

“Làm sao, ta vào tẩm cung của nàng, không thông truyền có vấn đề gì sao?” ngữ khí Tiêu Nguyệt rất là cao ngạo..

Uống nhầm thuốc còn chưa khỏi sao? Đã nửa tháng rồi sao vẫn là cái thái độ này, Nguyễn Miên Miên thật không rõ, cho nên mới nói ‘gần vua như gần cọp’, cũng hơi bị quá hi vọng vô thường rồi.

“Không có vấn đề, đương nhiên không có vấn đề, ngươi là thái tử mà, muốn đi đâu thì đi, dù ngươi có đi ngang giống con cua ở trong cung cũng không ai dám nói ngươi.” Nguyễn Miên Miên tức giận phân bác, chủ yếu là nàng vẫn không biết Tiêu Nguyệt giận cái gì.

Xoay người, đi vào nội đường, tự ngồi vào vị trí chủ nhân, không nói lời nào.

Gì chứ, qua đây cũng không nói là có chuyện gì, còn làm cung nhân của nàng căng thẳng, thờ mệnh cũng không dám.

“Người tới, pha trà cho thái tử, bánh đậu xanh bánh hoa mai đều bưng hết lên, hầu hạ tốt...” Nguyễn Miên Miên phân phó mọi người.

“Không cần pha trà, các người đều lui xuống đi...” Tiêu Nguyệt khoát tay.

Không khí nhất thời căng thẳng, Nguyễn Miên Miên rất không quen Tiêu Nguyệt như vậy, thâm sâu khó lường, rõ ràng có tức giận, lại không nói rõ chuyện gì, còn làm cái mặt lạnh, nhìn mà lòng sợ hãi.

“Điện hạ tới chỗ nô tỳ có chuyện gì sao?” Nguyễn Miên Miên nhỏ nhẹ nói, ra vẻ lễ tiết hỏi han.

Phải biết rằng, từ trước cho tới giờ nàng luôn gọi thẳng tục danh Tiêu Nguyệt, sau đó xưng ta tới lui.

Tiêu Nguyệt nhìn khuôn mặt nàng, nghĩ thầm, Hạ Lan Miên Miên nàng thật đúng là biết già bộ, trong lòng khẳng định là hận không thể băm ta.

“Khụ... khụ...” Tiêu Nguyệt thanh thanh giọng, nghiêm túc nói: “Nước láng giềng gần đây liên tiếp đến xâm phạm, nhiễu loạn dân chúng biên cảnh nước ta, phụ hoàng muốn ta dẫn binh xuất chinh...”

“Thật sao? Dẫn binh xuất chinh nha, lúc nào ngươi đi, phải đi bao lâu?”

“Xem ra Miên Nhi rất hy vọng ta xuất chinh sao? Còn quan tâm ta phải đi bao lâu?” Ánh mắt Tiêu Nguyệt sắc bén như ưng, khóa chặt khuôn mặt nàng,

nhìn biểu tình của nàng.

Nguyễn Miên Miên lập tức giống như làm việc đuối lý, cúi đầu nghĩ thầm, Tiêu Nguyệt bây giờ thật đáng sợ, nói chuyện đều như kim châm thấy máu, giống như là biết được bí mật gì của nàng vậy.

“A...ngươi là phu quân của ta, ta đương nhiên phải quan tâm ngươi đi bao lâu, ta không phải hy vọng ngươi đi, mà là hy vọng ngươi chú ý an toàn...chú ý an toàn...”

Tiêu Nguyệt không nói, khóe miệng nhếch lên ý cười châm chọc: “Chiến tranh có dài có ngắn, còn phải xem chiến sự thế nào, không có thời gian cụ thể, nhưng cũng có thể là mấy tháng...”

“A, vậy sao, ta biết rồi, ta sẽ chờ ngươi, nhưng...Lúc nào ngươi đi?”

“Ba ngày sau...” Tiêu Nguyệt đáp.

“Nhanh vậy sao!” Nguyễn Miên Miên kêu, thời gian này đúng là ngoài dự kiến của nàng, quá nhanh.

“Đúng vậy...Ta đi sớm một chút, Miên Nhi nàng cũng có thể sớm một chút...” Câu nói kế tiếp hần cố ý kéo dài, khiến người ta miên man bất định.

Nguyễn Miên Miên đảo mắt, cảm thấy Tiêu Nguyệt nói chuyện rất quái dị, mỗi câu đều mang hai ý nghĩa.

“Ngươi đến cáo biệt ta sao?” Nguyễn Miên Miên đột nhiên hỏi, sau đó cúi đầu nhìn hần, nghĩ thầm thời khắc như vậy, nàng không phải nên nhỏ vài giọt nước mắt mang tính thương cảm tượng trưng sao?

Sau đó nàng lại đột nhiên nghĩ đến Ngũ a ca và Nhĩ Khang trong “Hoàn châu cách cách”, khi bọn họ đi đánh giặc, Tiểu Yến Tử và Tử Vi cười ngửa đầu sau vừa gọi vừa đuổi theo mười tám dặm.

Nàng có nên cũng trình diễn màn vợ chồng tình thâm?

“Ba ngày nữa ngươi xuất phát từ đâu?”

“Nam Cung môn...” Tiêu Nguyệt trả lời, không rõ nàng hỏi cái này làm gì.

“Ừm, được, ta sẽ đi sau ngươi.” Nguyễn Miên Miên cam đoan thề thốt son sắt, nàng nghĩ, biết đâu Tiêu Nguyệt đi lần này, nàng và Dung Triệt cũng sẽ quyết định xong, cho nên đến lúc đó, nàng phải tặng một phần lễ vật cuối cùng, tạm biệt hần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tráng Nôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Chúc Phu Quân Của Ta Nhất Thống Thiên Hạ

Ban đêm Nguyễn Miên Miên thông báo tin tức này cho Dung Triệt.

Thương thế của Dung Triệt cơ bản đã sắp khỏi hần, điều này làm cho Nguyễn Miên Miên yên tâm hơn không ít, sau đó nàng lại nói cho Dung Triệt rằng nàng có chuyện phải biến mất ba ngày nên tự tiêu khiển tự vui đi.

Biến mất ba ngày để làm gì? Chính là để chuẩn bị lễ vật tạm biệt cho Tiêu Nguyệt.

Cảnh tượng cực kỳ đồ sộ khi tiễn Tiêu Nguyệt đi hiện lên trong đầu Nguyễn Miên Miên.

Trong một cuốn truyện xuyên không nàng đã từng đọc ở thế kỉ hai mốt có một đoạn cũng là phu quân tham chiến, nữ chủ diễn cảnh li biệt, cảnh tượng đó vẫn để lại ấn tượng khắc sâu trong nàng.

Có lẽ Tiêu Nguyệt đi lần này, bọn họ có thể sẽ không gặp lại nữa, không thể không thừa nhận, trong lòng vẫn rất áy náy, thậm chí hi vọng hần khỏe mạnh....

Cho nên nàng muốn học tập theo, cho Tiêu Nguyệt một màn ly biệt suốt đời khó quên, dù sao thì hần cũng đã từng đối tốt với nàng như thế.

Ba ngày, Nguyễn Miên Miên tìm một vị sư phụ trong cung, luyện một ngày một đêm, luyện đến mức tay mỏi nhừ.

Ba ngày sau, Nam Cung môn.

Tiêu Nguyệt mặc khôi giáp bạc cười trên lưng tuần mã, đằng sau một đại đội kỵ binh đi theo, xếp thành hàng dưới cửa thành.

Hoàng đế, Tiêu Tri, Dung Triệt, Tuyết Hoa, dẫn theo mọi người đến trên tường thành tiễn Tiêu Nguyệt, duy độc không thấy Nguyễn Miên Miên.

Hoàng đế đại diện mọi người chúc Tiêu Nguyệt chiến thắng trở về.

Tiêu Tri và Dung Triệt đã thấy có chút kì lạ, hoàng đế thế mà không cất cử ai làm phó tướng quân giúp Tiêu Nguyệt, mà để hắn làm chủ soái xuất chinh, mưu trí khôn ngoan của hắn không cần hoài nghi, nhưng trên chiến trường còn phải có kinh nghiệm, hoàng đế sao có thể cam lòng để hắn đi mạo hiểm như vậy.

Nhưng nhìn biểu tình của hoàng đế dường như đã định liệu trước, rất tin tưởng Tiêu Nguyệt.

Hai người trong lòng thấy kì lạ nhưng cũng không thể nói rõ chỗ nào có vấn đề, chỉ biết hoàng đế đúng là rất tin tưởng Tiêu Nguyệt.

Nhưng Tiêu Tri suy nghĩ sâu hơn so với Dung Triệt, Tiêu Nguyệt lần này xuất chinh, không thể nghi ngờ sẽ cho hắn một cơ hội tuyệt hảo để bố trí người.

Tiêu Nguyệt nhìn mọi người, trong lòng tràn đầy thất vọng, thời khắc quan trọng như vậy mà Nguyễn Miên Miên lại có thể không xuất hiện, còn nhớ rõ hôm đó nàng đã thành khẩn thề thốt nói sẽ đến tiễn hắn, nhưng đến khi chuẩn bị xuất phát, nàng ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Miên Nhi... chẳng lẽ ta trong lòng nàng thật sự một vị trí cũng không có sao?

Mọi người cũng thấy kì lạ, về tình về lý, Nguyễn Miên Miên hôm nay đều nhất định phải xuất hiện, phu quân của mình xuất chinh, là thê tử, hắn là nên rung rung tiễn biệt mới đúng chứ.

Nhưng thời gian đã tới, trống trận sắp vang lên, Nguyễn Miên Miên vẫn như trước không thấy bóng dáng.

Hoàng đế rất không vui nhủ mảy, Dung Triệt cũng biết Nguyễn Miên Miên lần này rất không hiểu chuyện, nàng nói phải biến mất ba ngày cũng không thể đến thời khắc quan trọng thế này vẫn không xuất hiện, Tiêu Tri cảm thấy đây đúng là phong cách của Nguyễn Miên Miên, xuất kỳ bất ý (hành động khi người ta không đề phòng), chỉ có Tuyết Hoa một mình ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa.

Tiêu Nguyệt thất vọng không nhìn lên tường thành nữa, chỉ chờ trống trận vang lên, uống xong chén rượu xuất chinh là xuất phát.

“Tùng...tùng...tùng...” Tiếng trống đúng lúc vang lên, âm vang mạnh mẽ.

Trên bục đặt trống lớn giữa tường thành, Nguyễn Miên Miên một thân hồng y, tay cầm hai cái dùi đánh trống buộc tơ hồng, đứng sừng sững trước cái trống, tư thế oai hùng hiên ngang.

Nàng tay đánh trống, từ chậm tới nhanh, khi thì gõ mép trống, khi thì đánh mặt trống, khi thì đột nhiên mạnh mẽ, khi thì rất nhẹ nhàng.

Mọi người nhất thời ngây người, nhìn Nguyễn Miên Miên đánh trống, không dám tin vào hai mắt mình, nàng đột nhiên lại xuất hiện ở đây, lấy tư thái âm vang như vậy, để tạm biệt phu quân của mình. (chika: từ âm vang ở đây mình chịu k biết nên thay bằng từ gì cho hay -.-)

Tiếng trống của nàng, khi nhu hòa như ti trùng vô cốt (tơ lụa không xương -.-), khi mạnh mẽ như thương kích cương bản (đại khái như thương như thép gì đấy nhá -.-), khi hỗn loạn như mây đen kéo đến, khi chính tề như bày binh bố trận. . .

Tiêu Nguyệt cười trên chiến mã, nhìn Nguyễn Miên Miên đánh trống, hắn không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, chỉ nhìn thấy bóng dáng nàng, nhưng chỉ một bóng dáng này đã khiến cho Tiêu Nguyệt cảm xúc mênh mông.

Hạ Lan Miên Miên tặng hắn phần lễ vật ly biệt này, không chỉ khiến hắn rung động, mà còn cảm động sâu sắc.

Đánh trống xong, Nguyễn Miên Miên thu thế, xoay người, nhìn thấy Tiêu Nguyệt dưới đài, nở nụ cười tỏa sáng xinh đẹp.

Mấy ngày này, tuy rằng hắn đối xử lãnh đạm với nàng, nhưng nàng vẫn nhớ rõ hắn từng rất tốt, quãng thời gian đó coi như là tặng cho hắn lễ vật cuối cùng, có lẽ sau này có muốn cũng không gặp được hắn nữa.

Có người bùng lên chén rượu, hai tay cầm lấy hương về phía Tiêu Nguyệt, giơ lên cao lớn giọng hô: “Chúc phu quân của ta nhất thống thiên hạ!” sau đó tiêu sái uống cạn.

Dung Triệt đứng đó nhìn thấy nàng như vậy, tuy rằng trong lòng kiêu ngạo vì nàng, tuy rằng hiểu được những điều nàng làm, nhưng trong tâm khó tránh khỏi nổi cơn ghen tuông.

Thì ra ba ngày nay, nàng là vì chuẩn bị lễ vật cho Tiêu Nguyệt mới không xuất hiện, vị trí của Tiêu Nguyệt trong lòng nàng tựa hồ cao hơn so với hắn tưởng.

Mọi người hoan hô, binh sĩ cũng đều bùng rượu lên phóng khoáng uống cạn, Tiêu Nguyệt lại sững sờ ở đó, nhìn Nguyễn Miên Miên, chăm chú nhìn thật sâu.

Trong không khí như có một loại dao động vi diệu, chuyển động giữa hai người.

Toàn thể giới như đều yên lặng tại một khắc này, Tiêu Nguyệt nhảy xuống khỏi chiến mã, tay nâng chén rượu, từng bước hướng tới cổng thành, tới khi dừng lại trước mặt Nguyễn Miên Miên.

Bên môi là ý cười thỏa mãn, giong chén rượu lên uống cạn, sau đó trước mặt mọi người, ôm chặt nàng.

Nguyễn Miên Miên bị ôm chặt, tâm tại khắc đó như đập lỗ một nhịp, nàng không nghĩ rằng Tiêu Nguyệt sẽ kích động như thế, nàng nghĩ hẳn vẫn sẽ tiếp tục lãnh đạm với nàng.

Bình sĩ dưới cổng thành lần nữa hoan hô, Nguyễn Miên Miên để Tiêu Nguyệt tùy ý ôm, áy náy trong lòng cũng sâu thêm một chút.

Cái ôm này, nàng cảm nhận được tình yêu thật sự ở Tiêu Nguyệt, có muốn nghĩ là già cũng không được.

Nếu lễ vật hôm nay có thể làm hẳn vui vẻ, thì ba ngày cần lao khổ luyện này cuối cùng cũng không uổng phí.

Tiêu Nguyệt siết chặt nàng, trong lòng cũng là ngũ vị tạp trần, hẳn đột nhiên có chút hối hận, hối hận về kế hoạch của mình.

Hạ Lan Miên Miên, trước đó hẳn đã thật sự bị nàng làm tổn thương rất sâu, nhưng nỗi đau này, dưới trận trống vừa rồi của nàng, hay có lẽ là vào khoảnh khắc nàng uống rượu kia, đã biến mất toàn bộ.

Hắn không hề trách nàng, mà là quý trọng nàng, Hạ Lan Miên Miên, ta nhìn không thấu được lòng nàng, cho nên luôn phải phỏng đoán, lo được lo mất, ly biệt hôm nay, kỳ thực là để cầu được một đáp án, trong lòng nàng rốt cuộc có ai.

Nếu là hẳn? Các người sẽ vạn kiếp bất phục. Nếu là ta, ta sẽ vĩnh viễn thương yêu nàng.

Hy vọng kết quả, sẽ không làm cho ta thất vọng.

Tiêu Nguyệt buông nàng ra, nhìn hoàng đế, tựa như đang trưng cầu điều gì.

Hoàng đế khẽ gật đầu, Tiêu Nguyệt hiểu ý, đi xuống cổng thành, một lần nữa cười lên chiến mã.

“Xuất phát!” Hét lớn một tiếng, dẫn đầu đi trước, nhân mã một mạch ra khỏi cửa thành.

Bánh răng vận mệnh bắt đầu chuyển động, chờ đợi bọn họ, hoặc vui mừng hân hoan, hoặc thử thách sinh tử, hoặc vạn kiếp bất phục, còn cả tình yêu sâu sắc....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Tình Yêu Của Người Chỉ Làm Hại Nàng

Tiêu Nguyệt đi, Hoàng cung như thiếu hẳn đi sức sống.

Tiêu Trì bắt đầu bận rộn, vì chính nghĩa trọng trách, cam chịu bận rộn. Dung Triệt cũng bắt đầu bày ra kế hoạch, đi tìm hạnh phúc của chính mình.

Nguyễn Miên Miên qua hết đau thương cũng bắt đầu cuộc sống khoái hoạt, cũng vì chính mình sắp có được hạnh phúc mà tung tăng như chim sẻ, đối với Tiêu Nguyệt lại đầy cảm giác tội lỗi.

Vì vậy, nàng mỗi ngày đều ở trong phòng không đi ra ngoài.

Bước đầu tiên trong kế hoạch của Dung Triệt, là đi tìm Liễu Mặc Như.

Đầu tiên, hẳn muốn xác định mình và Nguyễn Miên Miên có phải là huynh muội thân sinh không?

Hạ Lan Tướng quân phủ, bởi vì Hạ Lan Bạch quanh năm ở chiến trường, nên phủ rất hiu quạnh. Dung Triệt về nhà cũng không ít lần, chỉ là bởi vì gần đây bị thương, cả tháng chưa về phủ. Liễu Mặc Như ngồi trong phòng ngủ của mình nghe Vương ma ma bẩm báo thiếu gia đã trở lại, lập tức cao hứng đi tiễn viện nghênh đón. Nhiều năm như vậy, nàng cơ hồ đã quên Dung Triệt không phải do nàng sinh ra, đã sớm như con ruột mình.

“Mẫu thân.” Dung Triệt lễ phép gọi một tiếng.

“Đã trở lại.” Trên mặt Liễu Mặc Như đều là vui vẻ “Đã ăn cơm trưa chưa, nương kêu người đi nấu, làm thịt kho tàu con thích ăn nhất.”

“Không cần đâu, con đã ăn cơm trưa rồi, mẫu thân, con có lời muốn nói với một mình người.” Liễu Mặc Như thấy thần sắc hần nghiêm túc như vậy, liền gạt đầu.

Hai người tiến vào phòng Liễu Mặc Như. Dung Triệt vừa vào nhà, đỡ Liễu Mặc Như ngồi xong, liền đi đóng cửa phòng, cửa sổ.

Liễu Mặc Như không rõ xảy ra chuyện gì, Dung Triệt đã ngồi vào trước mặt nàng “Mẫu thân. Con biết hỏi vấn đề này có chút đường đột nhưng con muốn nghe câu trả lời thật của người.” Dung Triệt hít sâu, trầm giọng hỏi “Con có phải là con ruột của người không?”

Liễu Mặc Như biểu tình cứng lại trong nháy mắt, cái này – quá đột ngột, tay bụng trà khê run.

Nhìn phản ứng của nàng, có thể đoán ra tám chín phần câu trả lời.

“Triệt nhi, vì sao con lại hỏi như vậy, con từ đâu nghe được những lời đàm tiếu này? Con là do Liễu Mặc Như ta mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, cùng muội muội của con Miên nhi là long phượng thai.”

Liễu Mặc Như cũng không phải là người chuyên lừa gạt người khác, nàng là một người lương thiện, chuyện như thế này không thể nói ra, nàng phải bảo vệ gia tộc, chuyện năm đó nếu như bị Hoàng đế biết, hần phải chết.

“Mẫu thân, người yên tâm, con sẽ không trách người không phải là mẹ ruột của con, trái lại, con càng cảm kích công ơn dưỡng dục của người, hiện tại con chỉ muốn một câu trả lời nói thật. Đêm đó, người thật ra là sinh ra một đôi bào thai song tỷ muội, người vì không muốn nữ nhi tiền cung, cho nên đã đổi đi một người?”

Liễu Mặc Như mở to hai mắt, không thể tin được, có chút bất an đứng dậy, Dung Triệt có thể nói rõ ràng như vậy, nhất định đã biết bí mật này, ngoại trừ nàng cùng Vương ma ma còn có Hạ Lan Bạch, không có bất kỳ người nào biết rõ, mà Vương ma ma là người tuyệt đối có thể tin tưởng được.

“Hài tử, con là từ nơi nào nghe được? ”

“Mẫu thân, không nói dối người, bí mật này là Miên nhi nói cho con biết.”

“Miên nhi làm sao có thể biết rõ?”

“Cho nên bí mật này là sự thật?” Dung Triệt bước qua đỡ lấy nàng, nhìn phản ứng của nàng cũng có thể thấy được chuyện này là thật.

“Hài tử, con biết bí mật này có hậu quả gì không?” Liễu Mặc Như sắc mặt ngưng trọng, nắm chặt tay Dung Triệt, nàng không muốn bôi vì Dung Triệt lỡ lời, mà cả nhà phải gặp nạn.

Dung Triệt rất thận trọng gạt đầu, trả lời: “Con biết rõ, con sẽ từ bỏ bí mật này, chính là mẫu thân, con không thể không cùng người.”.

“Người cùng Miên nhi làm sao?” Liễu Mặc Như càng nghe càng có dự cảm bất thường.

“Con cùng Miên nhi.” Dung Triệt dừng một chút, tựa hồ như đang suy nghĩ nên nói như thế nào để Liễu Mặc Như không bị đá kích “Con yêu Miên nhi. Con muốn ở cùng nàng.”

Liễu Mặc Như nghe như sấm sét giữa trời quang, cơ hồ muốn ngất đi, Dung Triệt đỡ lấy nàng, Liễu Mặc Như mới miễn cưỡng ngồi xuống.

“Người yêu nó cái gì chứ, các người là huynh muội, người như thế nào muốn ở cùng một chỗ với nó.”

“Cho nên, con hi vọng mẫu thân có thể thành toàn.” Dung Triệt đột nhiên quỳ xuống, hần biết mình có bao nhiêu bất hiếu.

“Ta thành toàn cái gì cho các người? Các người khi nào thì bắt đầu? Người có biết thân phận của Miên nhi hay không? Nó là Thái Tử Phi, cũng là muội muội của người. Các người như thế nào muốn ở cùng một chỗ? Dung Triệt người làm sao lại yêu muội muội của mình? Nó là Thái Tử Phi”.

Liễu Mặc Như hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận sự thật này, nàng chưa từng nghĩ đến, năm đó vì bảo vệ nữ nhi mà mang đến mầm tai họa này.

“Nương, đã yêu chính là đã yêu, con không có khả năng thu hồi, cho dù nàng là Thái Tử Phi của Tiêu Nguyệt thì sao, chỉ cần nàng không phải thân muội muội của con, chúng con yêu nhau, không có vi phạm luân lý.”

“Người không vi phạm luân lý, người đối nghịch với Hoàng thượng, người còn không biết hậu quả sao? Miên nhi thực sự đã là Thái tử phi, đã định trước là người của Tiêu Nguyệt. Người không thể làm ra loại chuyện này, lập tức thu hồi tình yêu của người đối với Miên nhi, tình yêu của người chỉ làm hại nó” Liễu Mặc Như xưa nay ôn nhu, lựa lời khuyên can.

Dung Triệt quỳ trên mặt đất, tựa hồ đã sớm ngờ tới, cũng không hoảng sợ “Thỉnh nương thành toàn cho chúng con ”

“Ta như thế nào thành toàn? Dung Triệt, từ nhỏ đến lớn người đều rất lý trí, nhưng tại sao bây giờ lại như vậy, người chẳng lẽ không nhìn ra tính nghiêm trọng của chuyện này ư, không nên hồ đồ”.

“Nương, con không có hồ đồ, chỉ cần người chịu thành toàn cho chúng con, con chắc chắn sẽ không liên lụy Hạ Lan gia” Mỗi chữ mỗi câu Dung Triệt nói ra đều tràn đầy quyết tâm.

Liễu Mặc Như yên tĩnh ngắm nghĩ lại mọi chuyện, Dung Triệt không phải là một người không hiểu chuyện, càng sẽ không để Hạ Lan gia gặp nguy hiểm, hẳn đến nay có lẽ đã có kế hoạch hoàn hảo “Chuyện này quá đột ngột, con để cho ta cẩn thận suy nghĩ.” Liễu Mặc Như khoát tay áo, ý bảo hẳn đi xuống trước.

Dung Triệt hành lễ lui ra, chỉ cần có thể cùng Miên nhi ở chung một chỗ, hẳn nguyện ý chờ.

Liễu Mặc Như thấy Dung Triệt đi, lập tức viết một phong thư sai người đưa vào cung cho Nguyễn Miên Miên bảo nàng về nhà; Tiểu Nguyệt xuất chinh, sẽ không có người bó buộc nàng những ngày này.

Dung Triệt quyết tâm rất lớn, nàng phải biết rõ thái độ của Nguyễn Miên Miên, mới có thể xử lý tốt chuyện này.

Nguyễn Miên Miên mấy ngày nay vẫn bất an như cũ, luôn mơ hồ cảm thấy có đại sự gì đó sắp phát sinh, có lẽ là do quá khẩn trương.

Dung Triệt nói hẳn đã an bài hết thảy nhưng lại không nói cho nàng biết kế hoạch cụ thể, điều này làm cho nàng càng thêm bất an.

Cho nên khi nàng nhận được thư từ Liễu Mặc Như, lập tức hiểu được, Dung Triệt đã đi tìm nương, hơn nữa thực sự đã ngã bài.

Mang theo tâm tình không yên rồi khỏi Hoàng cung, lại bị người ngăn cản xe ngựa, Dung Triệt đã đứng chờ tại cửa cung.

“Nương bảo nàng về nhà? Chúng ta cùng đi đối mặt.” Dung Triệt lên xe ngựa, cầm tay nàng, trên mặt lộ ra vui vẻ ấm áp.

Nguyễn Miên Miên đang khẩn trương sau khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Hai người nắm chặt tay, đồng loạt trở lại phủ Tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Kế Hoạch Của Dung Triệt

Liễu Mặc Như chuẩn bị bữa tối, đều chiếu theo khẩu vị bọn họ thích nhất mà làm.

Nguyễn Miên Miên rất cảm động, suốt bữa cơm, mặt Liễu Mặc Như đều là vui vẻ, căn bản nhìn không ra nàng có gì khác thường.

Bất quá càng như vậy, Nguyễn Miên Miên càng cảm thấy bất an.

Dùng xong bữa tối, Liễu Mặc Như đem hai người gọi vào phòng, đóng cửa phòng, cũng không lên tiếng, chờ bọn họ mở miệng trước.

Dung Triệt cùng Nguyễn Miên Miên liếc nhau một cái, liền song song quỳ xuống.

Liễu Mặc Như bắt đầu nhìn bọn họ, lắc lắc đầu, tính cách Nguyễn Miên Miên vô cùng giống Hạ Lan Bạch, đồng dạng chấp nhất.

”Miên nhi. Dung Triệt đã nói cho ta biết chuyện của các con, ta muốn biết con nghĩ sao.”

“Nữ nhân bất hiếu.” Nguyễn Miên Miên nhìn Liễu Mặc Như, nàng là mẫu thân bao năm qua lo lắng cho nàng, năm tháng hầu như không để lại dấu vết trên người nàng, nàng như cũ mỹ lệ, chỉ là trong mắt không còn lạnh lợi nữa, làm cho tâm Nguyễn Miên Miên đau nhức.

“Các con đều trước đứng lên đi, quỳ cùng ta nói chuyện, chỉ làm nương gia tăng thêm cảm giác tội lỗi.” Liễu Mặc Như nâng hai người dậy, ánh mắt rơi trên người Nguyễn Miên Miên.

“Miên nhi. Con làm sao biết các con không phải thân huynh muội?”

“Khi còn bé nghe các người nói.” Nguyễn Miên Miên trả lời “Lúc người cùng Vương ma ma trò chuyện, các người cho là con nghe không hiểu, chính là con lúc một tuổi trí nhớ cũng rất tinh tường.”

Liễu Mặc Như cho rằng tiểu hài tử trước ba tuổi bình thường đều không có trí nhớ, chính là nàng rõ ràng nhớ rõ, hơn nữa thời điểm nhỏ như vậy có thể nghe hiểu được?

“Miên nhi. . . . Ta hiện tại chỉ hỏi con một câu, nếu như con biết Dung Triệt là thân ca ca của con, con còn có thể yêu nó sao?”

“Ta sẽ” Nguyễn Miên Miên không chút do dự kiên định đáp, nàng đã từng tưởng bởi vì biết rõ hắn không phải là thân ca ca, mới tùy ý phóng tình cảm của bản thân, cho đến khi Dung Triệt vì nàng đỡ một tên mới biết được, tình yêu không quan hệ tuổi, không quan hệ thân phận, không quan hệ địa vị, yêu là yêu, không bởi vì hắn là ai, chính là cảm giác yêu này.

Liễu Mặc Như hạ mi, lát sau lại hỏi “Con cùng Tiêu Nguyệt Thái tử đã đi đến bước nào rồi? ”

Nguyễn Miên Miên lập tức quần bách, nàng hiểu được điều Liễu Mặc Như muốn ám chỉ, nhưng là vấn đề này quá mẫn cảm, nhất là ở trước mặt Dung Triệt, căn bản nàng không có dũng khí đi thảo luận chuyện này.

Liễu Mặc Như khẽ lắc đầu, cảm thấy đã hiểu được vài phần, tiện đà nhìn qua Dung Triệt “Quan hệ của Miên nhi cùng Tiêu Nguyệt Thái tử, nếu như thật sự đã đạt đến vợ chồng thân mật, như vậy Dung Triệt ta hỏi con, con không chú ý sao?”

Nguyễn Miên Miên không nghĩ tới nương sẽ hỏi trực tiếp như vậy, rất khẩn trương xoắn tay chăm chú nhìn vào Dung Triệt, vấn đề này nàng rất muốn hỏi nhưng lại không dám.

Dung Triệt đột nhiên cười cười, ánh mắt trong trẻo nhìn về phía Nguyễn Miên Miên, tràn đầy sùng nịch, hướng nàng khẽ gật đầu.(nàng ở đây là Liễu Mặc Như, cứ nàng nàng ta chả biết ai với ai)

“Không dối gạt mẫu thân, con thật sự rất chú ý, con nghĩ trên đời này không có nam tử nào không chú lần đầu tiên của nữ tử mình yêu mến không thuộc về mình. Nhưng mà, chuyện này tiền căn hậu quả, con rất rõ ràng. Cho nên, dù con chú ý, con cũng không trách Miên nhi, con càng tự trách mình hơn. Cũng sẽ không bởi vì như vậy mà thiếu yêu Miên nhi một phần, trái lại, con sẽ vì sai lầm này mà càng yêu thương nàng thêm”

Nguyễn Miên Miên nghe Dung Triệt trả lời, cảm động thật sâu, hắn nói rất thành thật, hắn thừa nhận chính mình chú ý, nhưng lại hiểu được tiền căn hậu quả sự việc, đây là một nam nhân thấu tình đạt lý, không giống như Tiêu Nguyệt bá đạo, tình yêu của hắn là dùng sự vui vẻ của Nguyễn Miên Miên làm đầu, mà không phải một mực chiếm lấy.

Liễu Mặc Như nhìn hai người, trong mắt của họ có thể nhìn ra, bọn họ là thật lòng yêu nhau, vừa rồi hai vấn đề, Nguyễn Miên Miên mặc dù biết rõ Dung Triệt là thân ca ca, cũng sẽ không chùn bước yêu hắn, Dung Triệt dù cho biết rõ Miên nhi đã thất thân, cũng muốn kiên quyết muốn nàng.

Tình thương của người mẹ luôn luôn vĩ đại, Liễu Mặc Như cảm thấy chính mình mắc nợ nữ nhi, nàng mất đi một nữ nhi, cho nên nữ nhi này phải hạnh phúc, nàng muốn thành toàn.

Người sống trên đời có thể tìm được một tình yêu chân thành không dễ, với thân phận của Tiêu Nguyệt, hậu cung nhất định ba nghìn sủng, nàng biết rõ nữ nhi của nàng là người không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

“Dung Triệt, ý của ta là, ta đem nữ nhi giao cho con, nhưng con phải cam đoan nó tương lai được hạnh phúc, còn có không được liên lụy Hạ Lan gia.”

“Mẫu thân, người đáp ứng rồi” Nguyễn Miên Miên kích động giữ chặt tay Liễu Mặc Như, nhào vào ngực nàng làm nũng.

“Ngốc, có thể tìm thấy một người thật lòng yêu con không dễ, mẫu thân hi vọng con có thể hạnh phúc, hướng chi, ta rất hiểu rõ cách làm người của Dung Triệt, nó sẽ cho hạnh phúc.”

“Cám ơn mẫu thân.” Dung Triệt mừng rỡ cảm ơn, được Liễu Mặc Như chấp nhận, hạnh phúc của hắn và Nguyễn Miên Miên sẽ không còn xa.

“Cho nên, hiện tại con nên nói với chúng ta kế hoạch của con.” Liễu Mặc Như mỉm cười nhìn hai tử, hai hài tử nàng hiểu rõ nhất.

“Đúng vậy a! Dung Triệt, huynh có phải nên nói với chúng ta kế hoạch của huynh, huynh rút cuộc nghĩ ra cái chủ ý gì.” Nguyễn Miên Miên cũng đáp lời, bầu không khí thoải mái hơn rất nhiều.

“Miên nhi. . . . Nếu như chúng ta đột ngột biến mất khỏi Hoàng cung, với thân phận của huynh và muội, Tiêu Nguyệt nhất định sẽ truy xét đến cùng, cho nên chỉ còn cách làm cho người trong cung nói chúng ta đã chết, chúng ta mới có thể ở cùng một chỗ”

“Chết?” Nguyễn Miên Miên trừng to mắt, Liễu Mặc Như cũng đồng dạng không hiểu.

“Đúng, chết, nhưng không phải thật sự chết, mà chỉ là diễn cho người khác biết là chúng ta đã chết, hơn nữa càng có nhiều người nhìn thấy thi thể của chúng ta, như vậy mới có sức thuyết phục.”

“Vậy làm sao để cho người khác nhìn thấy chúng ta chết?” Đây rốt cuộc là hát tuồng gì a?

“Uống thuốc giả chết, chúng ta có thể tại tắm cung của muội ăn cơm, sau đó sắp xếp hai loại thức ăn tương khác. Lúc gương mặt xanh xao tái nhợt, chúng ta lại ăn thuốc giả chết vào, sau khi chúng ta ngất xong, ngự y tiến vào kiểm tra, sẽ cho là chúng ta ăn nhầm hai loại thức ăn kỵ nhau mà bị sốc, bất quá, để tăng thêm tính chân thật, chúng ta phải hy sinh. . . .” Dung Triệt dè chừng nhìn Nguyễn Miên Miên.

“Hy sinh cái gì?” Nguyễn Miên Miên sợ hãi hỏi.

“Hy sinh Giác mơ bé nhỏ, khiến nó thật sự ăn hai loại thức ăn kỵ nhau, như vậy càng chân thật, nếu không chỉ có hai người chúng ta trong trướng độc, xem

ra quá trùng hợp, hy sinh con thỏ so với hy sinh người tốt hơn?”

“Không được, vậy huynh cũng cho nó ăn thuốc giả chết, con thỏ là huynh tặng muội làm lễ vật, muội rất yêu mến nó, hy sinh nó muội kiên quyết không đồng ý.”

Dung Triệt không lay chuyển được nàng, gật đầu đáp ứng, trong nội tâm lại cảm thấy rất ảm áp .

“Còn có một vấn đề, người nói thuốc giả chết, là giả chết thế nào, có thể kéo dài bao lâu? ”

“Thuốc giả chết là sau khi muội ăn vào lập tức có hiện tượng chết giả, không mạch đập không hô hấp, cùng người chết thật giống nhau, sau đó ăn giải được vào sẽ tỉnh lại, đổi thân thể không có tổn hại.”

“Như vậy a. Nhưng vẫn có chỗ không đúng, nếu như hai người chúng ta đều ngất, liền không biết tình huống bên ngoài như thế nào, người trong nội cung sẽ an bài thì thế chúng ta như thế nào? Ai sẽ giúp chúng ta uy giải được?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Tiêu Nguyệt Phần Nộ

“Chuyện này, cần mẫu thân hỗ trợ.” Dung Triệt nhìn Liễu Mặc Như.

Liễu Mặc Như hiểu ý “Ta hiểu được, ta sẽ chờ lệnh Hoàng thượng, đem thi thể các con về nhà.”

“Đúng, như vậy, ba ngày sau, mẫu thân có thể dứt giải được cho chúng con.”

“Thi thể của chúng ta thì sao? Nếu có người muốn xem xét thì làm sao bây giờ?”

“Miên nhi. Huynh biết rõ muội lo lắng điều gì, yên tâm đi, người duy nhất muốn kiểm tra thi thể muội chỉ có Tiêu Nguyệt, chờ đến lúc hần từ chiến trường trở về, thi thể chúng ta đã sớm hoá táng thành tro cốt” Dung Triệt nói rõ vấn đề.

Nguyễn Miên Miên yên tâm lại, giống như tất cả đều an bài thiên y vô phòng (không chê vào đâu được).

“Vậy các con chuẩn bị khi nào thì hành động?” Liễu Mặc Như hỏi, đương nhiên, trong nội tâm nàng hy vọng là tối nay, dù sao bọn họ đi chuyến này cũng không trở lại.

“Hai ngày sau, Miên nhi, muội cảm thấy thế nào?” Dung Triệt nhìn Nguyễn Miên Miên, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.

Nguyễn Miên Miên cười cười, gật gật đầu.

Liễu Mặc Như đem hai người ôm vào lòng “Hải tử, bảo trọng.”

Hai ngày sau, chiếu theo kế hoạch, Nguyễn Miên Miên gọi cung nữ đi thông truyền xin cho Dung Triệt đến cùng ăn cơm trưa, như vậy danh chính ngôn thuận có chứng nhân.

Bữa trưa đặc biệt ở vừa có tôm, vừa có cà chua (sau khi ăn tôm không có thể ăn vi-ta-min không sẽ gây chết người kiểu như không thể ăn chuối với mật ong]

Giấc mơ bé nhỏ được đặt trên bàn ăn, cung nữ thì đứng bên ngoài.

Hai người – một người phụ trách ăn tôm, một người phụ trách ăn cà chua, như vậy đến khi người phát hiện ra, hai món ăn này đều bị ăn cả .

Đợi đến khi đúng thời cơ, bên ngoài không có gì bất thường, trước cho Giấc mơ bé nhỏ uống thuốc giả chết trước, Giấc mơ bé nhỏ liền lập tức ngất .

Nguyễn Miên Miên trong lòng rất khẩn trương, bởi vì thuốc này uống vào, trong ba ngày kia, phát sinh tình huống gì, có thể xảy ra việc ngoài ý muốn hay không, bọn họ đều không biết.

Dung Triệt cũng đồng dạng khẩn trương, nhưng hơn hết là hưng phấn cùng kỳ vọng, nắm chặt tay Nguyễn Miên Miên, hít thở một hơi thật sâu, uống thuốc giả chết trước.

Nguyễn Miên Miên nhắm mắt lại, bất chấp tất cả, ngửa đầu đem thuốc nuốt vào.

Sau đó, đều như bọn họ dự đoán lúc trước.

Cung nữ phát hiện bọn họ ngất xỉu trên bàn, hết sức hoảng loạn, vội vàng đi mời ngự y.

Ngự y bắt mạch, dò hơi thở, đều cho rằng bọn họ đã chết, nhìn thức ăn trên bàn, thoáng cái bùng tình ngộ, bởi vì ăn nhầm hai loại đồ ăn khác mà trúng độc tử vong.

Hoàng đế, Tuyết Hoa, Tiêu Tri nhận được tin tức lập tức chạy tới Mộng Xuân các, hai người một thỏ đều được đặt ngay ngắn trên giường, sắc mặt trắng bệch như người chết.

Hoàng đế thật lâu vẫn không thể tin nổi, nhất thời đứng thần thờ tại đó, mà Tuyết Hoa thì nhào tới trên người Dung Triệt khóc kinh thiên động địa.

Cuối cùng trực tiếp hôn mê, được người diu xuống nghỉ ngơi.

Tiêu Tri đứng bên cạnh, khẽ rơi vài giọt nước mắt hiếm hoi của nam nhi, trong thâm tâm hẳn cảm thấy bọn họ thực ra là tự tử, vì muốn trốn tránh thế tục.

Vì thành toàn đoạn tình cảm bị cấm kỵ mà đưa ra lựa chọn vĩ đại, là cảnh giới cao nhất của tình yêu.

Chính là Miên nhi. Nếu như nàng chờ một chút, chờ ta có quyền lực của Tiêu Nguyệt, có lẽ ta sẽ cho nàng hạnh phúc, ta cũng sẽ như Tiêu Nguyệt yêu nàng, nhưng cũng sẽ không giống Tiêu Nguyệt ép bức nàng, chỉ cần chờ một chút, đợi ta thành công, dù cho nàng lựa chọn Dung Triệt, ta cũng sẽ không trách nàng, ít nhất như vậy, nàng còn có thể cảm kích ta.

Hoàng đế triệu Liễn Mặc Như tiến cung, trước đó đã tập luyện tốt, chứng kiến con gái của mình chết liền hôn mê bất tỉnh. Chờ khi tỉnh lại, lập tức thỉnh cầu, muốn đem thi thể của bọn họ cùng Giác mơ bé nhỏ trở về Hạ Lan gia bãi điều tởn.

Hoàng đế thấy thẹn trong lòng, lập tức đáp ứng, còn truy phong Dung Triệt làm Vi Cảnh Thạc vương.

Cả hoàng cung đều đắm chìm tại trong bi thống; trong cái nóng mùa hạ, khắp nơi đều biến thành sắc trắng bi thương.

Hạ Lan tướng quân phủ, đèn lồng màu đỏ đổi thành màu trắng, hạ nhân đều đốt giấy, để tang khóc thành chữ phiến (片 – hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác), hai bộ quan tài đặt ở nội đường, trực tiếp biến nội đường thành cảnh đường.

Tin tức rất nhanh truyền khắp Phong Nguyệt quốc, mọi người đều tiếc thương cho số phận bọn họ.

Theo như lời Hoàng đế nói thì Tiêu Nguyệt đã gấp rút trở về, nhưng do đường xá xa xôi nên ít nhất mười ngày nữa mới tới nơi,

Đến ngày thứ ba, Liễn Mặc Như phân phó mọi người rằng muốn đích thân tiễn biệt bọn họ, thi thể thì hoá táng.

Đóng cửa nội đường, đem giải dược đã chuẩn bị tốt trước đó cẩn thận cho bọn họ uống vào, còn có Giác mơ bé nhỏ.

Sau nửa canh giờ, hai người một thỏ đều tỉnh lại.

Dung Triệt cùng Nguyễn Miên Miên nhìn qua đối phương, trong nội tâm đều vui mừng, xem ra bọn họ thuận lợi vượt qua cửa ải này rồi.

“Hành lý cùng lộ phí ta đã giúp các con chuẩn bị xong rồi, hiện tại đi ra từ cửa sau, đợi tí nữa đem hai cỗ quan tài này đi hoá táng.” Liễn Mặc Như dặn dò.

“Cám ơn mẫu thân.” Nguyễn Miên Miên nhào vào trong lòng nàng, nước mắt tuôn rơi, trong lòng vạn phần không lỡ.

“Hài tử ngoan. Các con nhất định phải hạnh phúc.” Liễn Mặc Như lau khô nước mắt cho nàng, lại vỗ vỗ đầu Dung Triệt “Ngươi hãy chiếu cố nàng thật tốt.”

“Mẫu thân yên tâm, con sẽ chiếu cố nàng thật tốt.”

Giác mơ bé nhỏ núp trong ngực Nguyễn Miên Miên, nghiêng đầu nghiêng cổ nhìn hai người khó hiểu, tiếp tục quay về với sự nghiệp ngủ vĩ đại, dù sao đi theo nàng, cũng không sợ đói.

“Nhất định phải chú ý an toàn.” Liễn Mặc Như cẩn thận dặn dò.

Dung Triệt nhận lấy hành lý, Nguyễn Miên Miên ôm Giác mơ bé nhỏ, Dung Triệt nắm tay của nàng, nói xong lời từ biệt cùng Liễn Mặc Như, liền hướng cửa sau đi tới.

“Phanh” Cửa lớn bị đập đổ, một đại đội nhân mã tầng tầng lớp lớp vây quanh Tướng quân phủ. Liễn Mặc Như, Nguyễn Miên Miên cùng Dung Triệt đều không phản ứng kịp, Tiêu Nguyệt đã mang theo vài thị vệ đi tới.

“Hạ Lan Miên Miên” Sắc mặt lạnh lùng như hàn băng ngàn năm đọng lại, làm cho trái tim người nghe lạnh buốt.

Tiêu Nguyệt đứng lại trước linh đường, thu vào mắt hình ảnh hai người đang nắm tay, ánh mắt âm lãnh làm người ta sồn tóc gáy “Xem ra, ta tới rất đúng lúc”.

“Tiêu Nguyệt. ?” Nguyễn Miên Miên không thể tin, khẽ hỏi, hắn làm sao có thể xuất hiện vào lúc này, không phải nói còn có mười ngày nữa tháng mới trở về sao?

Đây là sơ sót trong kế hoạch của Dung Triệt, nếu cẩn thận suy nghĩ lại, Tiêu Nguyệt, hắn căn bản cũng không tới chiến trường, đây là một cái bẫy. Tiêu Nguyệt đã sớm nghĩ ngờ hai người bọn họ có tư tình, cho nên cố ý xếp đặt tình huống đi xuất chinh, như vậy, hắn mới có cơ hội đi bắt gian mà. người nguyên mắc câu.

Tiêu Nguyệt từng bước một hướng Nguyễn Miên Miên đi tới, trong mắt thâm trầm cơ hồ có thể đem nàng bóp chết.

Nguyễn Miên Miên biết rõ, tiếp theo là một hồi bão tố, thậm chí, toàn bộ Hạ Lan gia đều gặp nạn. Dung Triệt nắm thật chặt tay Nguyễn Miên Miên, muốn nói với nàng rằng: cho dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì, chúng ta cùng nhau đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Phần Nộ Đắm Máu

Nguyễn Miên Miên biểu lộ như thường, nhưng tay lại căng thẳng nắm lấy tay Dung Triệt, nhìn Tiêu Nguyệt từng bước một đi tới.

Hắn đi rất chậm, ưu nhã thanh thần, phảng phất tựa như tản bộ.

Nguyễn Miên Miên lại cảm thấy cực kì hoảng loạn, như có tảng đá đè nặng trong lòng, càng ngày càng không thở nổi.

Tiêu Nguyệt đứng lại cách xa nàng một bước, mắt phượng khẽ nheo, nụ cười trong bóng tối như thuốc phiện, nguy hiểm trí mạng.

Trước động thái này của Tiêu Nguyệt, Dung Triệt cũng vô cùng khẩn trương, lập tức tiến lên chắn trước mặt Nguyễn Miên Miên.

Tiêu Nguyệt cười lạnh một tiếng, môi mỏng khẽ mở, vạ phần khinh thường “Thế nào, sợ ta thương tổn nàng?”

Lời nói tuy là hướng đến Dung Triệt, nhưng ánh mắt thủy chung vẫn dừng trên người Nguyễn Miên Miên, môi mỏng trước sau luôn chứa đựng một nụ cười lạnh lẽo.

Lui về phía sau, khẽ hạ một mệnh lệnh đủ làm cho Hạ Lan gia diệt vong “Thái Tử Phi cùng với ca ca tư thông, làm ra hành vi vi phạm luân lý, lập tức đem hai người bắt lại, giam vào đại lao, chờ xử lý.”

Tiếng nói vừa dứt, mấy trăm dùi đao thị vệ vọt lên, vây quanh Nguyễn Miên Miên, Dung Triệt, còn có cả Liễu Mặc Như.

“Điện hạ, là thần phụ vô dụng, không biết cách dạy con, mọi lỗi lầm, thần phụ nguyện thay họ gánh chịu.” Liễu Mặc Như lập tức quỳ xuống cầu tình.

“Nurong.” Nguyễn Miên Miên đỡ nàng dậy, trong tình huống này, với võ công của Dung Triệt cũng không thể chạy thoát, trước khi Tiêu Nguyệt mang người đến, tất cả đã được chuẩn bị chu toàn.

“Tất cả đều là do một mình ta, là ta không muốn ở trong cung nên yêu cầu Dung Triệt đưa ta ra ngoài.” Nguyễn Miên Miên nhìn Tiêu Nguyệt, không chút sợ hãi giải thích.

“A. Nàng cho rằng ta còn có thể tin tưởng nàng sao?” Ánh mắt Tiêu Nguyệt càng lúc càng lạnh “Hôm nay hai người các ngươi, ai cũng đừng mong thoát nạn”.

“Đem Hạ Lan Dung Triệt giải tới Thiên lao” Tiêu Nguyệt hướng Dung Triệt hạ lệnh, biết rõ hắn sẽ không phản kháng, bởi vì chỉ cần hắn phản kháng, hơn mười tánh mạng Hạ Lan gia, bao gồm cả Liễu Mặc Như đều có thể tùy thời chấm dứt.

Trong phòng bắt đầu vang lên tiếng khóc kinh thiên động địa, Liễu Mặc Như sống chết nắm lấy y phục Dung Triệt, không cho người khác dẫn hắn đi, quỳ gối trước Tiêu Nguyệt vừa khóc vừa cầu xin.

“Mẫu thân, người còn không mau đứng lên, ta còn chưa kịp cho Miên nhi hạnh phúc thì nàng đã bị ta liên lụy rồi, Miên nhi. Nàng không phải sợ, chúng ta dũng cảm đối mặt.” Dung Triệt không có phản kháng, mặc cho thị vệ dùng khóa sắt còng tay hắn lại, lúc sắp rồi đi ánh mắt nhìn thẳng Nguyễn Miên Miên, thần sắc bi tráng không nói nên lời.

Nguyễn Miên Miên hướng hắn mỉm cười, nàng phải dũng cảm, đây là cái giá phải trả cho hạnh phúc. Ánh mắt Dung Triệt vô cùng ám áp, dù cho là trong thời như vậy khác, nhìn ánh mắt của hắn, ta cũng yên tâm không ít.

Tiêu Nguyệt thấy sự ăn ý trong mắt bọn họ, tiểu ý trên môi càng âm trầm.

“Tại sao không đem ta nhốt vào Thiên lao” Nguyễn Miên Miên trừng Tiêu Nguyệt, đôi mắt thật to tràn đầy quật cường.

“Nàng yên tâm, Thiên lao tất nhiên là phải đến, chẳng qua là ta tự mình áp giải nàng đến”.

Nói xong, hắn túm cánh tay nàng đem nàng hướng xe ngựa bên ngoài tường quân phủ kéo đi, lại là xe ngựa. Lúc trước, phát hiện nàng cùng Tiêu Trì chuẩn ra cung, trên xe ngựa Tiêu Nguyệt ghen tuông thiếu chút nữa đem nàng cường bạo, Nguyễn Miên Miên đối với xe ngựa lòng sinh sợ hãi, ngày hôm nay, không biết sẽ lại phát sinh chuyện gì.

“Nàng cũng biết sợ?” Tiêu Nguyệt lạnh lùng liếc qua, đem nàng đẩy vào, lực đạo không chút thương tiếc, Nguyễn Miên Miên trực tiếp té sấp trên nệm.

Xe ngựa bắt đầu chạy, có chút lắc lư, Nguyễn Miên Miên miễn cưỡng đứng lên, Tiêu Nguyệt thực đã khi dễ nàng.

Một giây sau, bàn tay của hắn đã cắm vào tóc của nàng, dùng sức kéo, đầu của nàng liền bị nâng lên.

Nguyễn Miên Miên vốn là đã xui lờ trên nệm, động tác này của Tiêu Nguyệt, chỉ làm cho tư thế của nàng càng thêm khuất nhục.

Tiêu Nguyệt không nói tiếng nào, chỉ chăm chú nhìn mặt nàng, giống như ma quỷ từ trong Địa ngục đi ra, đáng sợ vô cùng. Nguyễn Miên Miên chính là sợ hãi như vậy, hắn càng âm lãnh, sau lưng che dấu phần nộ càng đáng sợ. Ngón tay của hắn khẽ vuốt khuôn mặt của nàng, đầu ngón tay lạnh buốt mang theo hơi lạnh thấu xương làm cho nàng một trận run rẩy.

“Khuôn mặt thật đẹp” Hắn nói, đầu ngón tay cũng theo đó chạy thẳng đến cổ áo của nàng. Nguyễn Miên Miên sợ hãi, theo bản năng co người lui lại, lưng lại đụng phải thành xe ngựa, đầu nhức vô cùng.

Tiêu Nguyệt bắt lấy tóc nàng, khí lực trên tay càng lớn “Á. . . .” Nguyễn Miên Miên đau đớn kêu lên, thân thể mềm mại càng thêm uốn lượn trước mắt hắn, tuy là cách quần áo, đường cong vẫn rất mê người.

“Thân thể hảo mê người” Hắn khẽ nói, nghe giống như tán thưởng, nhưng kì thực là châm chọc.

Nguyễn Miên Miên sợ, nhưng như cũ không thể để cho chính mình vì sợ hãi mà đánh mất tôn nghiêm “Tiêu Nguyệt, ta đã nói rồi, mọi chuyện đều là do ta bức Dung Triệt, có chuyện gì ngươi cứ hướng ta tính toán, không cần phải làm khó hắn”.

“Nàng còn suy nghĩ cho hắn” Tiêu Nguyệt ánh mắt tối sầm, buông tóc nàng ra, bóp mạnh cằm nàng. Tay kia, ngăn nàng giãy dụa, làm cho nàng không thể nhúc nhích.

Nguyễn Miên Miên chưa bao giờ nghĩ khí lực của Tiêu Nguyệt lại lớn như vậy, có lẽ trước đây đều là nhường nàng.

Nàng cảm giác cằm của mình sắp bị bóp nát, lợi bên trong bị răng cắn trúng, sắp xuất huyết đến nơi.

Thân dưới của nàng bị hắn nhắc bổng lên, còn chưa kịp phản ứng thì đã nặng nề rơi lên trên nệm.

Nguyễn Miên Miên hoảng sợ nghĩ cách đứng lên, Tiêu Nguyệt lại nhào tới, đè cả thân thể lên người nàng, hơi thở khô nóng thổi qua cổ của nàng, như đã thú vồ mồi.

“Mặt của nàng rất đẹp, thân thể cũng rất mê người, Dung Triệt là vì những thứ này mà yêu nàng sao? Hay là, cùng muối muối mình quan hệ bất chính, cảm giác vô cùng kích thích; thời gian ở tại hoàng cung, các người mỗi đêm đều vụng trộm gặp nhau, có phải là đã tăng tị với nhau nhiều lần”.

Trên môi hắn vẫn là nụ cười tàn nhẫn, Nguyễn Miên Miên chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy, cảm giác như rơi – vào hầm băng, hàn ý bao vây xung quanh, làm giảm nhiệt độ cơ thể nàng.

Thì ra hắn biết, hắn biết rất rõ; với tính cách của hắn, một mực chịu đựng không nói, có thể thấy được giờ phút này hắn cất dấu bao nhiêu phần nộ nguy hiểm.

“Ta cùng Dung Triệt vốn không phải như ngươi nghĩ, chúng ta cái gì cũng không có làm” Nàng thét lên, giãy dụa, giải thích.

Tiêu Nguyệt kê ngắc đầu “Ta nên tự mình nghiệm chứng”,

Nói xong, hắn giật ra cổ áo nàng ra, bàn tay bắt lấy mảnh áo trước ngực nàng.

“Nàng có biết, nàng uống rượu say liền kêu tên hắn?”.

Ánh mắt của hắn dần dần chuyển sang màu đỏ, bàn tay kéo mạnh, áo ngực liền bị xé rách, lộ ra da thịt tuyết trắng cùng phong cảnh mê người.

Bị lừa dối, nhục nhã làm cho Nguyễn Miên Miên toàn thân run rẩy, Tiêu Nguyệt lại khinh miệt cười, ngưng mi thường thức một phen, liền cúi đầu cắn của nàng.

“A” Nguyễn Miên Miên kêu to, đầu đón lập tức lan tràn toàn thân, chỗ mềm mại kia, hẳn không phải hôn môi, mà là cắn, dùng lực rất lớn để cắn, cắn đến muốn chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Dung Triệt Thua

Nguyễn Miên Miên dùng lực đẩy hắn ra, toàn thân cong lên như cá nhảy ra khỏi nước, có thể năng lực của hắn rất tốt, luôn có thể chế trụ giấy dựa của nàng.

Tiêu Nguyệt dùng chiêu thật ác độc, Nguyễn Miên Miên càng giấy dựa càng đau nhức, bởi vì hắn cắn vào chỗ đó của nàng.

Vì vậy, Nguyễn Miên Miên bất động, cứ nằm như vậy, mặc hắn cắn, mặc hắn chà đạp.

Lúc này trong miệng Tiêu Nguyệt đã tràn đầy vị ngọt, đó là hương vị máu đến từ nơi mềm mại nhất của Nguyễn Miên Miên.

Thấy nàng không giấy dựa, Tiêu Nguyệt mới ngẩng đầu lên, trong mắt phượng tinh mịch nhiễm một tia tình dục “Máu của nàng rất ngọt, ta nếm thấy có hương vị của sự xấu hổ, Hạ Lan Miên Miên, nàng cũng sẽ cảm thấy xấu hổ sao? Có phải cùng thân ca ca loạn luân, cảm giác rất kích thích?”

“Tiêu Nguyệt. Ngươi là tên khốn kiếp, là kẻ điên” Nguyễn Miên Miên dùng hết khí lực mắng hắn, vết thương ở ngực âm thầm đau, nhìn da thịt nhuốm máu, như đóa hoa diêm đấm lẳng lơ nở rộ trên ngực.

“Ta bị điên rồi, là bị nàng bức điên” Tiêu Nguyệt đột nhiên rống giận, tay kia cầm bên còn lại không bị thương hung hăng vuốt ve.

Nguyễn Miên Miên giấy dựa phản kháng, nhưng vô ích.

Tiêu Nguyệt cúi đầu xuống, chuẩn bị dùng phương pháp cũ tàn phá bên còn lại. Xe ngựa, đứng lúc dừng lại. “Khởi bẩm Thái tử, đã đến Thiên Lao .”

Tiêu Nguyệt dừng một chút rồi dùng hân động tác; suy nghĩ, cứ tạm thời buông tha nàng. Đứng dậy, nhìn quần áo nàng mất trật tự, thương thức biểu hiện xấu hổ và giận dữ cùng hận ý hủy diệt trong mắt nàng.

“Nàng nói, Dung Triệt nếu nhìn thấy bộ dạng hiện tại của nàng, sẽ cho rằng chúng ta vừa rồi ở trên xe ngựa làm cái gì?” Tiêu Nguyệt giữ chặt tay nàng, đem nàng túm xuống xe ngựa.

“Không nên.” Nguyễn Miên Miên chưa nói hết câu, người đã bị cưỡng chế dắt xuống dưới.

Mà Dung Triệt mang khóa sắt bị người áp giải đến trước mặt bọn họ.

Tiêu Nguyệt túm cánh tay của nàng, nhìn Dung Triệt đang tiến đến gần. Hắn nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt Nguyễn Miên Miên, sự phẫn nộ cùng đau lòng trong mắt Dung Triệt.

“Tiêu Nguyệt, ngươi rút cuộc đã làm cái gì với nàng?” Dung Triệt giãy ra khỏi tay thị vệ, muốn đi đến bên người Nguyễn Miên Miên. Hắn muốn ômàng, kéo nàng vào lòng, bảo vệ nàng, đáng tiếc hai tay của hắn thực lại bị trói.

Nguyễn Miên Miên nhìn xem Dung Triệt không ngừng gật đầu, chính đón lại quần áo mất trật tự của chính mình, nàng không nghĩ sẽ xuất hiện chật vật như thế ở trước mặt mọi người, giống như một món đồ chơi không có tôn nghiêm.

Tiêu Nguyệt cười lạnh, nổi thống khổ mà hắn phải chịu gấp Dung Triệt mười lần, hắn phải làm cho Dung Triệt chịu nổi thống khổ này.

“Làm cái gì??? Thân thể của nàng, ta không phải chưa từng hưởng qua, lần đầu tiên của nàng là ta, vừa rồi chẳng qua chỉ là chơi đùa một chút, thân thể bị ngươi dùng qua tựa hồ càng thêm mê người .”

“Tiêu Nguyệt, ngươi là tên khốn kiếp, ngươi dám đụng đến nàng?” Dung Triệt giờ chân lên, hướng hắn đá tới.

Tiêu Nguyệt tránh thoát, khoe miệng quý mị cười “Ta nên làm cho ngươi tâm phục khẩu phục! Cởi bỏ khóa sắt cho hắn.”

Dung Triệt không rõ ý tứ của hắn, Tiêu Nguyệt lại tìm thanh kiếm ném cho hắn “Ta nhớ ngươi chỉ dùng kiếm, hôm nay như trước mặt mọi người, chúng ta tỉ thí đi; nếu như, ngươi thắng được ta, ta liền thành toàn các ngươi; nếu thua ta, các ngươi tiếp nhận trừng phạt.”

“Được” Dung Triệt đáp ứng, đây là cơ hội duy nhất, nhất định phải liều mạng.

Tiêu Nguyệt cũng cầm trong tay một thanh trường kiếm, đem Nguyễn Miên Miên giao cho người bên cạnh, phân phó mọi người “Canh giữ nàng cẩn

thận, còn có, ai cũng không được phép giúp đỡ.”

Hai người đồng thời xoay người, rơi xuống sân bãi trống trải, bắt đầu kịch chiến, từng chiêu thức đều mang theo nồng đậm sát ý.

Hai người đều sử dụng kiếm, mà võ công lại chẳng cách biệt lớn, thân ảnh hỗn loạn trên không trung không ngừng triển đấu.

Kỳ phùng địch thủ, ánh mắt vốn mang theo phần nộ của Tiêu Nguyệt giờ lại biến thành thị huyết đầy hưng phấn. Trong nháy mắt, hai người đã so hơn trăm chiêu, chỉ là Dung Triệt so chiêu thường thường chỉ ở mức này liền dừng.

Tiêu Nguyệt thả người nhảy lên, kiếm quét đến mang theo hàn quang lấp lánh, mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực Dung Triệt; Dung Triệt lâm nguy không sợ, thân thể nhất thời di chuyển một thước về bên trái, tránh thoát một kiếm nguy hiểm.

Tiêu Nguyệt lãnh mị cười, vận nội lực, chưởng ra một chưởng hướng đầu vai Dung Triệt đi tới, một chưởng này tới quá quý dị, đợi Dung Triệt kịp phản ứng, đã chậm nửa nhịp, bị chưởng phong hất ngã xuống mặt đất.

Tiêu Nguyệt xông đất tới, chia thẳng kiếm vào Dung Triệt ngã trên mặt đất.

Thắng bại đã phân, Tiêu Nguyệt thắng.

“Ngươi thua, hoàn toàn không còn cơ hội chạy trốn, nỗi thống khổ của ta, nhất định các ngươi sẽ phải trả lại gấp trăm lần”.

“Ngươi đâu, đem hai người nhốt vào Thiên lao.”

Dung Triệt xin lỗi nhìn Nguyễn Miên Miên, trong mắt xin lỗi cơ hồ có thể đem nàng nuốt hết, Nguyễn Miên Miên lại đối với hắn có chút cười, không có việc gì, đã nói cùng nhau gánh chịu.

Thiên Lao.

Cửa ra vào, thị vệ gác cổng mở cửa ra..

Theo tiếng cửa nhà lao nặng nề từ từ mở ra, một cỗ khí tức ẩm ướt ập tới, tạt vào mặt. Tiêu Nguyệt đem Nguyễn Miên Miên đẩy mạnh vào trong, mình cũng đi vào.

Vào cửa đầu tiên là một hành lang thật dài, hai bên tường treo đủ loại hình cụ, đều là những thứ Nguyễn Miên Miên chưa thấy từng qua, chỉ là trên những hình cụ kia đầy đặc hàn quang, làm cho nàng sồn tóc gáy.

Nguyễn Miên Miên cùng Dung Triệt không có bị nhốt tại cùng một phòng giam, mà ở hai phòng khác nhau không nhìn thấy đối phương.

Bốn phía Thiên lao đều là tường đá dày kiên cố, ánh sáng không lọt vào được, chỉ có ngọn đèn nhỏ nhỏ hắt ra ánh sáng loe loe, vô cùng quý dị.

Nguyễn Miên Miên ôm đầu gối cuộn mình vào góc tường, có người mang đến cho nàng xiêm y sạch sẽ cùng đồ ăn, ở phương diện này Tiêu Nguyệt không hề bạc đãi nàng, ngay cả phòng giam của nàng cũng được quét dọn, mua thêm bàn gỗ cùng giường, còn đổi lại ngọn đèn mới cùng đệm chăn mới.

Tiêu Nguyệt chuẩn bị tốt nhất cho nàng.

Nguyễn Miên Miên thay đổi y phục, ngồi ở trước bàn gỗ, đem cơm nước ăn hết, nàng thật sự quá đói rồi, nàng phải bổ sung thể lực.

Tiêu Nguyệt nhất định sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ như vậy; chuyện như vậy, cho dù Hạ Lan Bạch trở về cũng không bảo vệ được bọn họ, thậm chí chỉ cần Hoàng đế lên tiếng ra lệnh, có thể mượn việc này để diệt trừ Hạ Lan gia.

Sự trả thù của Tiêu Nguyệt đối với Nguyễn Miên Miên hôm nay đã thấy được, nhưng là nàng hiểu, đáng sợ hơn còn đang ở đằng sau.

Trong ánh mắt Tiêu Nguyệt, nhất định là hận không thể đem Dung Triệt băm thây vạn đoạn. Dung Triệt, Dung Triệt, nghĩ đến Dung Triệt, Nguyễn Miên Miên bắt đầu đau lòng. Một nam tử ôn hòa như ánh trăng, không biết Tiêu Nguyệt sẽ dùng thủ đoạn gì để trừng phạt. Đang suy nghĩ thì cửa bị mở ra.

Tiêu Nguyệt đi vào, nhìn xung quanh một lần, tương đối hài lòng. Nguyễn Miên Miên cũng không nhìn hắn, con mắt nhìn chăm chăm vào một góc phòng giam, xem hắn như không khí.

Tiêu Nguyệt cũng không tức giận, giống như đã sớm ngờ tới nàng sẽ có phản ứng như vậy. Đi đến trước mặt nàng, hỏi vọng xuống: “Có muốn ta đem nàng đi xem tiểu tình lang của nàng không?” Nghe vậy, Nguyễn Miên Miên ngẩng đầu, hưng hăng trừng mắt hắn.

“Đi, ta dẫn nàng đi xem.” Tiêu Nguyệt giữ chặt cánh tay của nàng, đem nàng mang ra khỏi nhà tù.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Đùng Vì Hấn Mà Khóc Trước Mặt Ta

Nguyễn Miên Miên đi theo hắn, trực giác nói cho nàng biết, Tiêu Nguyệt nhất định đã dùng phương pháp rất tàn nhẫn để hành hạ Dung Triệt. Hắn đã không thể chờ đợi được nữa, vội vã muốn dẫn nàng đi nhìn kiệt tác của hắn.

Dung Triệt, Dung Triệt, trong đầu Nguyễn Miên Miên chứa đầy những suy nghĩ đáng sợ. Nàng sợ hãi đi theo bước chân Tiêu Nguyệt, lại nóng lòng muốn biết tình hình của Dung Triệt.

Tiêu Nguyệt mang nàng lên kiệu, dùng tư thế người thắng cuộc ngồi bên cạnh nàng, trên môi thùy chung chứa đựng nụ cười quỷ mị.

“Rốt cuộc ngươi đối xử với chàng thế nào?” Nguyễn Miên Miên muốn thét lên, Tiêu Nguyệt cười như vậy chỉ làm nàng nghĩ ra muôn vàn thảm trạng.

Tiêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào mặt nàng, trong mắt chợt hiện lên quang mang nguy hiểm nhưng lại vụt tắt “Nếu như nàng tạm thời không quan tâm đến hắn, có lẽ ta sẽ xem xét thủ hạ lưu tình, nhưng nàng lại quá quan tâm đến hắn, chỉ khiến hắn càng thêm thâm hơn mà thôi”.

Mỗi câu mỗi chữ Tiêu Nguyệt nói ra đều biểu hiện sự ghen tỵ nồng đậm.

Nguyễn Miên Miên đột nhiên không biết nên đối mặt với Tiêu Nguyệt thế nào.

Trong trí nhớ của nàng, Tiêu Nguyệt tuy ngang ngược nhưng đối với nàng luôn rất sủng ái, có thứ tốt luôn vội vàng mang tới cho nàng đầu tiên; nếu cãi nhau, hắn sẽ nhường nàng; nếu nàng tức giận, hắn sẽ hạ mình đến chỗ dành nàng.

Nhưng Tiêu Nguyệt lúc này, hung bạo tàn nhẫn, đối với nàng không thương hoa tiếc ngọc, thậm chí hung hăng làm đau nàng, tra tấn nàng.

Nguyễn Miên Miên biết rõ, kỳ thật cả hai loại tính cách trên đều là tính cách thật của Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt ngang ngược, thậm chí khát máu, hắn dùng tính cách nào để đối xử với nàng toàn bộ đều phụ thuộc vào thái độ của bản thân nàng đối với hắn.

Nếu như đối với hắn ngàn dạ trăm thuận, như tiểu nữ tử cả ngày làm nũng trong ngực của hắn, có lẽ Tiêu Nguyệt sẽ cứ như vậy sủng ái nàng.

Nhưng nàng hết lần này tới lần khác đều không thể, bởi vì trong lòng đã có người khác, nàng không có khả năng thân nhiên tiếp nhận sự sủng ái của hắn, như vậy sẽ cùng lúc làm tổn thương hai người.

Nàng không phải là một cao thủ tình trường, chỉ biết đưa ra lựa chọn theo trái tim mình, làm tổn thương Tiêu Nguyệt khiến cho bản thân mình cùng Dung Triệt lưu lạc tới như ngày hôm nay, đều do chính mình gieo gió gặt bão.

Nàng hiểu cảm giác của Tiêu Nguyệt, cơ bản không thể trách cứ bất kỳ hành động tàn nhẫn nào của hắn dành cho nàng, nếu như làm như vậy có thể khiến Tiêu Nguyệt dễ chịu hơn, nàng nguyện ý chịu đựng.

Chỉ là...không nên làm tổn thương Dung Triệt.

Cổ kiệu dừng lại, Tiêu Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn nàng “Xuống đi, đi xem tiểu tình lang của nàng bây giờ còn chống đỡ nổi không”.

Nguyễn Miên Miên xuống kiệu, trước mắt hiện ra một kỹ trường bốn phía có núi vây quanh, nàng không hề biết trong cung còn có một nơi như vậy, vừa rồi ngồi kiệu đến, nàng thậm chí còn không biết là có đường đến đây.

Giữa kỹ trường, có đang hai người đang luận võ, trong đó có một người là Dung Triệt, hắn mặc y phục màu xanh như trước, trên cổ tay đeo một bộ khóa sắt, trên người có rất nhiều chỗ bị thương, bởi vì thể lực cạn kiệt hoặc là vì trên tay có xích sắt trăm cân nặng trĩu buộc mà lực đạo đánh ra rất yếu.

“Dung Triệt.” Nguyễn Miên Miên hô to, muốn tiến lên lại bị Tiêu Nguyệt giữ chặt.

“Đau lòng lắm phải không? Hắn không phải rất uy vũ sao? Không phải muốn cùng ta tỉ võ sao? Hôm nay ta liền ban thưởng cho hắn một trăm từ sĩ để xem hắn rốt cuộc có bao nhiêu năng lực”.

“Tiêu Nguyệt, ngươi là người điên, tay của chàng bị ngươi dùng khóa sắt khóa lại, ngươi cho rằng chàng sẽ đánh lại thế nào, mau thả chàng ra, mau kêu bọn họ dừng lại”.

Nguyễn Miên Miên giống như nỗi điên lao về phía Tiêu Nguyệt kêu to, nước mắt cũng không khống chế được tùy ý chảy ra.

Tiêu Nguyệt chính là không chịu được nàng phản ứng như vậy, lúc nàng bị bắt quả tang, thậm chí lúc ở trên xe ngựa, hắn đối xử với nàng như vậy, nàng cũng quật cường không rơi một giọt nước mắt; thế nhưng bây giờ, chứng kiến cảnh Dung Triệt bị thương, nước mắt của nàng cứ nhẹ nhàng chảy xuống.

Hạ Lan Miên Miên, nàng yêu hắn đến như vậy sao?

Trong lúc hai người dây dưa như vậy, Tiêu Nguyệt trực tiếp ôm lấy nàng từ phía sau, khiến nàng không thể gãy dựa, mà Nguyễn Miên Miên chỉ có thể càng khóc nháo to hơn.

Trên thực tế, Dung Triệt đã phải chịu cảnh này hơn một canh giờ, toàn bộ dựa vào nghị lực phi thường mà kiên trì đến giờ này.

Dung Triệt kiên trì khiến cho Tiêu Nguyệt không thể không bội phục, nhưng đáng tiếc, hắn không phải hạng thiện nam tín nữ gì, sẽ không vì chút bội phục này mà buông tha cho hắn.

“Nàng càng nháo, hắn càng chết nhanh hơn” Tiêu Nguyệt nói nhỏ bên tai nàng, âm thanh nhẹ nhàng nhưng ngữ khí rất đáng sợ.

Nguyễn Miên Miên ngừng gãy dựa, nhìn hắn “Tiêu Nguyệt, ngươi làm như vậy không sợ ta sẽ hận ngươi sao?”.

Nghe thế tay Tiêu Nguyệt bỗng run nhẹ, lực đạo ôm nàng cũng lỏng ra chút ít, trong mắt hiện lên sự hoang mang, dùng trên mặt nàng chừng ba giây.

Nguyễn Miên Miên thấy lời nói có tác dụng, liền vội vàng nói tiếp: “Tiêu Nguyệt, ngươi tha cho chàng đi, ngươi muốn cái gì ta đều đáp ứng ngươi”.

Tiêu Nguyệt phục hồi lại tinh thần, trên bên môi nở nụ cười lạnh: “Miên nhi. Sao nàng vẫn không hiểu? Nàng đối với hắn càng tốt, vì hắn mà trả giá, ta càng không bỏ qua cho hắn. Ta nói cho nàng biết, trừng phạt đối với hắn chỉ mới bắt đầu, bởi vì lời nói vừa rồi của nàng, ta quyết định sẽ cho hắn chơi trò chơi khác.”

Nguyễn Miên Miên chỉ cảm thấy tâm hung hăng co rút lại, bởi vì nàng đã được chứng kiến sự độc ác của Tiêu Nguyệt.

Trong sân Dung Triệt đã có vết thương nhưng lâm nguy không sợ, trong mắt hắn hiện lên ý chí thấy chết không sờn, chiêu thức trầm ổn, nhưng lực đạo lại lực bất tòng tâm

Y phục bị trường kiếm chém rách, máu đỏ tươi cùng y phục màu xanh, dưới ánh mặt trời chói chang vô cùng chói mắt. Té ngã lại đứng lên, không ngừng lặp lại, càng đánh càng thảm.

Nguyễn Miên Miên đứng ở xa khóc không thành tiếng, Tiêu Nguyệt lại ra lệnh “Người đâu, mang thứ đó lên đây.” Nguyễn Miên Miên nhìn rõ ràng thứ được đưa tới là một lò lửa lớn, điều này làm cho khí trời vốn đã nóng bức nay càng nóng hơn.

Nguyễn Miên Miên còn chưa thấy rõ bên trong có gì thì một thị vệ đã đi tới cầm lấy trong lò lửa ra một bàn ủi bằng sắt. Máu trong cơ thể cơ hồ muốn đông lại, Nguyễn Miên Miên sợ hãi nhìn những vật kia, giọng nói run run: “Tiêu Nguyệt, ngươi muốn làm cái gì?”.

“Ta nói rồi, cho hắn chơi trò khác, không phải chỉ nói suông”.

Nguyễn Miên Miên nhìn những vật kia, hoảng sợ lắc đầu “Tiêu Nguyệt, Dung Triệt thực sự duy trì nổi nữa rồi, ngươi còn muốn như thế nào nữa, chẳng lẽ ép chàng đến chết ngươi mới từ bỏ ý đồ”.

“Nàng nói rất đúng, ta chính là muốn giết chết hắn. Hạ Lan Miên Miên, nàng nên biết nam nhân muốn bỏ trốn cùng nàng nếu bị ta được sẽ có kết cục gì”.

Hắn chế trụ cảm của nàng, đem mặt nàng nâng lên, hai mắt tràn đầy hung dữ “Thu nước mắt của nàng lại, nếu lại để ta thấy nàng khóc vì hắn, hắn nhất định sẽ thảm hại hơn”.

Nguyễn Miên Miên tận lực khống chế nước mắt của mình, Tiêu Nguyệt lần nữa lên tiếng “Chúng tử sĩ nghe lệnh, từ giờ trở đi, thay đổi quy định của trò chơi, trong quá trình tỉ võ, ai bị đánh ngã ba lượt, liền bị phạt in bàn ủi”.

“Rõ” Mọi người lĩnh mệnh, quy tắc tỉ võ này áp dụng với mỗi người, nhưng cũng rất rõ ràng, là nhằm vào Dung Triệt .

Kéo dài hai canh giờ.

Tất cả mọi người chứng kiến đều không chịu được, nàng cũng vậy, không biết nên nói gì.

Nhưng phản ứng hiện tại của Tiêu Nguyệt lại rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: In Dấu Hoa Mai

“Đạ” Mọi người lĩnh mệnh, quy tắc này áp dụng cho mọi người, nhưng rất rõ ràng, là nhằm vào Dung Triệt .

Nguyễn Miên Miên không dám nhìn tình cảnh bên kia, Tiêu Nguyệt lại không cho phép nàng trốn tránh, bóp mạnh cằm của nàng, ép nàng quay đầu nhìn về phía đang tỷ võ.

Nguyễn Miên Miên bị đau kêu lên một tiếng, sau đó trơ mắt nhìn Dung Triệt bị đánh đến thương tích đầy mình.

Trong vài phút, từ sĩ cùng hán tỷ võ ngã xuống hai lần, Dung Triệt cũng ngã xuống một lần.

Tìm Nguyễn Miên Miên đập càng lúc càng nhanh, như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, Tiêu Nguyệt còn nắm chặt cằm của nàng, bóp chặt đến không còn cảm giác.

Cuối cùng, từ sĩ kia ngã xuống trước, Dung Triệt cũng chao đảo nhưng nhanh chóng dùng kiếm chống xuống mặt đất mới không bị ngã.

Tiêu Nguyệt đột nhiên đứng dậy, giống như cảm thấy trò chơi này rất vui vẻ, vì vậy ‘nhân từ’ cho phép Dung Triệt nghỉ ngơi trong lúc đem từ sĩ kia đi lãnh phạt, tí nữa sẽ đánh tiếp.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, từ sĩ đã thua kia bị trói tại trên cây thập tự. Hắn không gãy dựa, không cầu xin tha thứ, cam tâm tình nguyện nhìn bàn ủi nóng đỏ tới gần, thậm chí mắt cũng không chớp một cái.

Đây chính là năng lực của Tiêu Nguyệt, thân là thái tử, hẳn phải bồi dưỡng người, thật sự đã huấn luyện ra những người giống như Ninja, trong mắt bọn họ chỉ có phục tùng tuyệt đối.

“Xèo...” Âm thanh bàn ủi nóng đỏ áp vào đầu vai của hắn. Tiếng kêu vừa vang lên, xung quanh chỗ bị áp đều bốc khói lên.

Lòng Nguyễn Miên Miên vô cùng sợ hãi, Dung Triệt lại rất thờ ơ lạnh nhạt.

Hắn hiểu được ý của Tiêu Nguyệt, Tiêu Nguyệt cho hắn xem cảnh người khác bị phạt là muốn hắn biết rõ hình phạt này đáng sợ thế nào, làm ảnh hưởng đến tinh thần của hắn. Giờ phút này, hắn thật sự đã hiểu hết, không thể vì thế mà thay đổi, hắn sẽ toàn tâm toàn ý đánh nhau cùng với những từ sĩ này, tuy nhiên cứ tỷ thí như vậy thật không có ý nghĩa.

Chính là, Miên nhi, nàng đang đứng ở đây, sao hắn có thể không phân tâm được?

Nguyễn Miên Miên đã có chút đứng không vững, Tiêu Nguyệt cảm nhận được cả người nàng đều mềm nhũn ra.

Tức giận nhưng vẫn ý thức được mình đã bóp cằm nàng rất lâu rồi, một tia đau lòng hiện lên trong đáy mắt, buông nàng ra.

Nguyễn Miên Miên ho khan hai tiếng, rồi xụi lơ trên mặt đất.

Thấy thế Tiêu Nguyệt mới biết nàng do dựa vào lực ở cổ tay hắn mới có thể miễn cưỡng đứng được, trải qua hình phạt vừa rồi của từ sĩ kia, nàng thật sự đã sợ đến độ này.

Lo lắng cho hắn đến vậy sao? Tiêu Nguyệt nhìn hai người đang đánh nhau, sự hận thù có thể khiến con người mất đi nhân tính, trở nên lạnh lùng tàn nhẫn, hắn như hôm nay, hết thấy đều do Hạ Lan Miên Miên, là nàng ép ta.

Lại thêm mấy trận tỷ võ nữa diễn ra, Dung Triệt đã không chống đỡ được nữa, hắn té trên mặt đất, không còn sức đứng lên.

Từ sĩ đưa hắn đến trước mặt Tiêu Nguyệt, Nguyễn Miên Miên tiến lên, Tiêu Nguyệt lại kéo nàng như trước.

Hắn lạnh lùng nhìn hai người, bây giờ Nguyễn Miên Miên vô cùng thảm hại, Dung Triệt còn thảm hại hơn.

Nguyễn Miên Miên mặt tái nhợt, nàng ở bên kêu gào ầm ĩ, gãy dựa nhưng lại vô lực, không thay đổi được gì.

Dung Triệt bị trói trên cây thập tự, trên y phục màu xanh đầy vết rách, nhiều chỗ máu loang ra y phục, còn có chỗ miệng vết thương đang sưng lên, thoát nhìn rất dữ tợn.

Ba búi tóc đen đã sớm tán loạn, rồi tung phù trên mặt, chỉ có ánh mắt lạnh như tuyết lộ ra.

Giờ phút này hắn đã ở trong trạng thái sắp hôn mê, ý thức không rõ ràng, mơ hồ nghe thấy Nguyễn Miên Miên hướng hắn gọi to, nhưng hắn không có sức đáp lại lời nàng, chỉ mỉm cười rất nhẹ.

Tiêu Nguyệt kéo Nguyễn Miên Miên đến gần lò lửa “Ta thấy Miên nhi nên lựa cho hắn một hình đẹp. Bài ui này có rất nhiều hoa văn, đều là ta vẽ cho sư phụ điêu khắc làm, có hoa cúc, hoa mai, quỳnh hoa, in lên đảm bảo sẽ sống động như thật.”

Ngữ khí của hắn vô cùng nghiêm túc như đang thật sự cùng nàng thảo luận xem loại hoa nào đẹp mắt nhất, nhưng Nguyễn Miên Miên lại thấy rất lạnh sống lưng.

Đưa mắt nhìn Tiêu Nguyệt, trong mắt hắn có hận ý rất rõ ràng.

Nàng biết, là nàng làm tổn thương hắn. Giờ phút này nàng mới hiểu được sự ham muốn chiếm giữ của Tiêu Nguyệt đối với nàng điên cuồng đến mức nào, hắn muốn hủy diệt mọi thứ nàng thích, diệt trừ mọi nam tử có quan hệ với nàng.

Cuối cùng Tiêu Nguyệt chọn bàn ủi có hình hoa mai, hắn giơ bàn ủi nóng đỏ lên, bàn ủi còn có ánh lửa nhỏ.

Nguyễn Miên Miên khóc không thành tiếng “Tiêu Nguyệt, không cần”

Tiêu Nguyệt nhướn mày cười lạnh “Cầu xin ta.”

Nguyễn Miên Miên không chút do dự quỳ xuống “Cầu người thả chàng.”

Mặt Tiêu Nguyệt thoáng cái lạnh như băng, ý cười vừa rồi đông cứng trên mặt.

Hắn đã xem nhẹ tình yêu của bọn họ, tính cách Hạ Lan Miên Miên hắn rất rõ, tuy nhiên bình thường nàng rất cột nhà, thế nhưng nàng tuyệt đối là một nữ tử coi trọng cốt khí tôn nghiêm.

Nhưng là bây giờ nàng lại không chút do dự vì Dung Triệt quỳ xuống, cầu xin hắn.

Điều này khiến hắn không khỏi rung động, nàng so với tưởng tượng của hắn yêu Dung Triệt hơn rất nhiều.

Hắn ngồi xổm xuống, nâng cằm của nàng “Miên nhi. Nếu như nàng không có nhiều biểu hiện lo lắng cho hắn đến vậy, ta có thể sẽ không làm thế, chính là, nàng vì sao lại không làm được? Ta cho nàng cơ hội, để nàng nhìn hắn thống khổ, chỉ cần nàng nhận được, khiến ta cảm thấy nàng không yêu hắn, có lẽ ta sẽ buông tha hắn. Vì cái gì nước mắt của nàng chảy nhiều như vậy? Vì không nhận được sao? Vì đây là biểu hiện trực tiếp nhất của nàng sao?”.

Nhìn bọn họ cùng sinh cùng tử, trong lòng Tiêu Nguyệt có cảm giác thất bại trước nay chưa từng có.

Nguyễn Miên Miên liếc mắt lác đác, nàng thật sự không muốn khóc, nàng thật sự đã tận lực khống chế nước mắt “Tiêu Nguyệt, ta không khóc, ta không vì hắn chảy một giọt nước mắt nào, thật sự, chỉ cần người chịu buông tha hắn, từ nay về sau ta sẽ không bao giờ vì hắn khóc nữa.”

“Được, Miên nhi.” Hắn đứng lên, đem bàn ủi bỏ vào lò lửa “Nhớ kỹ, nỗi thống khổ của hắn hôm nay không phải do ta tạo ra mà là do nàng.”

Đợi cho bàn ủi được nung đỏ, Tiêu Nguyệt lại giơ lên. Lúc này, hắn sẽ không do dự, càng không hạ thủ lưu tình.

Tay trái cầm lấy cổ tay Nguyễn Miên Miên, tay phải đưa bàn ủi tới gần Dung Triệt.

Trong hôn mê, Dung Triệt cảm nhận được có một vật cực nóng đang tới gần, hắn biết rõ đó là cái gì, càng tới gần nguy hiểm hắn ngược lại càng bình tĩnh, trong lòng hắn giờ phút này chỉ muốn tí nữa không thể kêu, cũng không thể biểu hiện thống khổ, nếu không Miên nhi nhất định sẽ đau lòng.

Bàn ủi cách người hắn càng ngày càng gần, mắt Nguyễn Miên Miên thấy cái bàn ủi đáng sợ kia gần như đã áp lên trên người Dung Triệt, hắn hiện tại đã hấp hối rồi, sao có thể chịu được nữa.

Không biết lấy dũng khí ở đâu ra, Nguyễn Miên Miên nắm lấy tay Tiêu Nguyệt cắn một cái, Tiêu Nguyệt không hề phòng bị liền buông nàng ra, Nguyễn Miên Miên lập tức chạy đến chắn trước mặt Dung Triệt.

Chính là, tay phải của Tiêu Nguyệt không hề ngừng lại, chỉ trong tích tắc đợi hắn kịp phản ứng thì bàn ủi hình hoa mai đã áp lên ngực Nguyễn Miên Miên.

“A.” Tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng Nguyễn Miên Miên tràn ra làm đất trời rung chuyển, bàn ủi nóng bức áp lên lồng ngực của nàng đốt cháy da thịt thành mùi khét lẹt xông vào mũi. Tiêu Nguyệt vô lực buông tay để bàn ủi rớt xuống đất.

Hắn hoảng sợ lao đảo lui về sau mấy bước, nhìn Nguyễn Miên Miên đứng trước mặt Dung Triệt, trong mắt nàng tràn đầy sự quyết tâm làm hắn rung động, cũng làm hắn tan nát cõi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: In Dấu Cả Đời

Nguyễn Miên Miên vẫn đứng ở đó, thân thể run rẩy dữ dội, đau đớn bén nhọn theo từng lỗ chân lông trên da thịt thấm vào người nàng.

Dung Triệt thoáng tỉnh lại, vừa rồi Nguyễn Miên Miên đã thay hân đỡ một đòn trí mạng. “Miên nhi.” Hân cố hết sức gọi một tiếng.

Nghe thấy Dung Triệt tỉnh lại, Nguyễn Miên Miên lập tức quay đầu, nước mắt lập tức chảy ra như hai dòng suối nhỏ: “Thật xin lỗi. Dung Triệt. Là ta hại người.”

Dung Triệt cố hết sức nói chuyện, đôi môi run rẩy, mắt nhìn chăm chăm vào vết thương của nàng, vừa cảm thấy may mắn vừa đầy tràn bi thống, còn có không cam lòng cùng bi phẫn. (Mèo: nhiều bạn sẽ thắc mắc sao a Triệt lại vui mừng, chắc là do chị Miên k có bị hành hạ j quá đáng đến trọng thương hay chết)

Bàn ủi nóng đốt cháy y phục trên người nàng, máu nóng còn đang chảy xuống, đỏ tươi, thịt bị đốt bay lên mùi khét. Nguyễn Miên Miên cố gắng nhìn về phía hân cười, Dung Triệt ngại đừng bận tâm, chỉ là đau đớn nhỏ mà thôi.

Trước mắt càng ngày càng mờ, miệng vết thương càng ngày càng đau nhức, đầu óc choáng váng quay vòng, Nguyễn Miên Miên cuối cùng không chống đỡ được nữa nhanh chóng hôn mê ngã xuống.

Đồng tử Tiêu Nguyệt đột nhiên co rút, tiến lên đón đỡ nàng.

Sắc mặt của nàng đã trắng bệch, môi cũng không có huyết sắc, Tiêu Nguyệt chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, ngực đau đớn vô cùng.

“Miên nhi. Miên nhi.” Hân không khống chế được gọi to, có lẽ người trong ngực đã ngắt thật rồi.

“Thả hân xuống, sau đó nhốt vào nhà giam, chữa lành vết thương cho hân, một ngày ba bữa cho hân ăn uống đầy đủ.” Tiêu Nguyệt phản phó thị vệ, sau đó ôm lấy Nguyễn Miên Miên trở về Linh Tê cung.

Qua việc vừa rồi hân hiểu được một chuyện, nếu như Dung Triệt chết, Miên nhi cũng nhất định không muốn sống nữa, hân muốn Miên nhi còn sống, cho nên không có dùng khí giết Dung Triệt.

Đến Linh Tê cung, tất cả thái y đều phải tiến cung chữa thương cho nàng.

Bắt mạch, chẩn đoán bệnh, bồi thuốc, trị liệu. Tất cả đều diễn ra khi Nguyễn Miên Miên không có ý thức.

Cứ như vậy hôn mê một ngày một đêm, Tiêu Nguyệt cũng ở bên giường trông nàng một ngày một đêm.

Nhìn dung nhan ngủ say của nàng, chỉ mới vài ngày mà khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã gầy đi rất nhiều, cảm tình sâu đẹp dễ như một món đồ gốm thượng hạng, khiến người ta muốn sờ nhưng rồi lại sợ không cẩn thận sẽ làm bóp nát nó.

Còn có tay của nàng, khi nắm cổ tay nàng, kỳ thật hân không dám dùng lực mạnh hoặc nói đều là dùng lực rất rất nhỏ, cổ tay nàng quá nhỏ, hân sợ mình không cẩn thận sẽ bẻ gãy nó.

Nhớ khi còn bé nàng rất mập, cuối cùng hân còn gọi nàng là ‘bé đồng qua’, nhưng tại sao bây giờ lại gầy đến thế này?

Còn có vết thương của nàng, bởi vì không thể để vật gì đụng vào, cho nên thái y phân phó tạm thời không được dùng y phục che lại, phải mở rộng ra.

Nơi mềm mại của nàng không được che đậy, nàng lại nằm ngang, ngực của nàng lại ngoài ý muốn vô cùng đầy đặn, theo hơi thở yếu ớt của nàng phập phồng nhấp nhô.

Đã được bồi thuốc nên miệng vết thương đã khô lại, hình hoa mai in trên người nàng, không có sẹo dử tồn do tổn thương mà ngược lại trông rất sống động, giúp nàng tăng thêm vài phần mỹ hoặc.

Tiêu Nguyệt cúi người, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương của nàng, như là cổ độc, cả đời này nàng nhất định không xóa đi được.

Nguyễn Miên Miên dần dần đổi tính, ánh mắt của Tiêu Nguyệt tối sầm.

Thực hiện hình phạt xong cảm giác thế nào? Nguyễn miên Miên cho rằng hiện tại Tiêu Nguyệt đối với nàng chỉ có hận.

“Miên nhi. Nàng đã tỉnh?” Tiêu Nguyệt mừng rỡ “Nàng có cảm thấy không thoải mái ở đâu không? Vết thương còn đau không?”.

Nguyễn Miên Miên suy nghĩ kỹ càng, lại nhìn Tiêu Nguyệt, muốn đứng dậy hỏi hân, lúc này mới phát hiện ra mình không mặc áo.

“Thái y nói vết thương của nàng nghiêm trọng, không thể để vật gì đụng vào, cho nên tạm thời không cần mặc y phục.” Tiêu Nguyệt lập tức giải thích.

Nguyễn Miên Miên che ngực của mình, khắp người đều rất đau nhức.

Thấy Tiêu Nguyệt không chút động lòng, Nguyễn Miên Miên liền đem chăn kéo sang bọc mình lại, sau đó muốn xuống giường đi mặc y phục. Tiêu Nguyệt hiểu rõ nàng, không lay chuyển được nàng nên đành thỏa hiệp.

Nguyễn Miên Miên nhìn ấn ký trước ngực mình, cảm giác sờ sùi nhanh chóng thức tỉnh nàng, ấn ký này khắc rất sâu, có lẽ sẽ theo nàng cả đời.

Nhưng vào giờ phút này, chuyện nàng quan tâm không phải là những chuyện này, chuyện nàng quan tâm chính là Dung Triệt thế nào rồi. Một giấc ngủ này không biết mình đã ngủ bao lâu, Tiêu Nguyệt có phải đã thay đổi phương thức tra tấn hần. Nguyễn Miên Miên mặc y phục tử tế, vừa muốn xuống giường, Tiêu Nguyệt liền ngăn nàng lại.

“Nàng muốn đến Thiên Lao sao?”.

“Ngươi đã biết còn hỏi?” Nguyễn Miên Miên vốn muốn hỏi Tiêu Nguyệt hiện tại Dung Triệt thế nào, chỉ là nàng không dám hỏi, sợ hỏi ra sẽ khiến hần tức giận.

“Không có lệnh của ta, nàng không thể vào.”

“Cho nên ngươi muốn ta cầu xin ngươi? Được, ta lập tức cầu xin” Nàng nói xong liền quỳ xuống.

Tiêu Nguyệt đỡ nàng, lòng đau như cắt, Hạ Lan Miên Miên luôn không biết cách che dấu tình cảm của mình.

“Dung Triệt hiện tại rất tốt, ta đã sai thái y đi chữa trị vết thương cho hần, đều là ngoại thương, toàn bộ đều đã được bôi thuốc, một ngày ba bữa cơm ta cũng cho hần ăn đầy đủ.”

Nguyễn Miên Miên cảm thấy không thể tin “Tại sao ngươi. . . . ? Không phải ngươi hận chúng ta thấu xương sao?”.

“Nàng uống hết chén thuốc này trước, ta liền sai người dẫn hần tới gặp nàng, đến lúc đó nàng sẽ biết ta là nói thật hay nói dối.”

“Thật sự?” Nguyễn Miên Miên hăng hái: “Thuốc ở chỗ nào? Ta lập tức uống.”

Ánh mắt Tiêu Nguyệt dần dần tối lại, bưng một chén thuốc đã sớm chuẩn đưa cho nàng: “Thái y nói, uống thuốc này, vết thương của nàng sẽ khỏi rất nhanh”.

Nguyễn Miên Miên không hề đề phòng đem chén kia thuốc uống cạn, đầu bắt đầu hoạt động (Mèo: lúc này mới hoạt động não là chậm rồi tí ời), Tiêu Nguyệt tại sao lại đột nhiên thay đổi thái độ, là vì mình dừng cảm quên mình nên khiến hần thay đổi chủ ý sao? Nếu như chút đau xót ấy có thể đổi lấy hạnh phúc cả đời, vậy cũng đáng.

Nàng đắm chìm trong suy nghĩ tốt đẹp của chính mình, căn bản không để ý tới sắc mặt Tiêu Nguyệt lúc này có bao nhiêu quỷ mị.

Chén kia thuốc, Tiêu Nguyệt tự mình nhìn thấy nàng đã uống xong, như vậy là kế hoạch đã thành công được một nửa, bước tiếp theo, để cho Dung Triệt thấy nửa là hoàn thành.

Hạ Lan Miên Miên, nản đứng trách ta nhẫn tâm, nànggười yêu Dung Triệt sâu đậm như vậy, ta thật sự không có cách nào thành toàn cho nàng nên đành ra hạ sách này, chỉ vì muốn Dung Triệt hết hy vọng với nàng.

“Ta đã uống xong rồi, ngươi có thể đưa hần tới gặp ta được chứ?” Nguyễn Miên Miên cẩn thận nói, nàng vẫn còn e ngại tính hi nộ vô thường của Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt đứng dậy, thân nhiên nói: “Nàng nghỉ ngơi một lát đi, ta đi gọi hần tới.” Nói xong, liền đóng cửa đi ra ngoài.

Nguyễn Miên Miên còn có chút phản ứng không kịp, không biết chuyện gì đã khiến cho Tiêu Nguyệt thay đổi nhưng Nguyễn Miên Miên luôn cảm thấy có điểm bất an, không thể nói được là cái gì, chỉ cảm thấy hần làm như vậy nhất định là có mục đích nào đó.

Lúc này đã hoàng hôn rồi, vừa rồi uống chén kia thuốc, Nguyễn Miên Miên cảm thấy có chút rầu rĩ, đứng dậy mở cửa sổ ra. Ánh mặt trời vàng ươm bao phủ cả mặt đất rộng lớn.

Không khí bên ngoài rất mát mẻ, gió thổi nhẹ qua, nhưng Nguyễn Miên Miên lại cảm thấy càng ngày càng nóng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Tiến Hành Âm Mưu

Trong phòng giam tối om, Dung Triệt đã được thay một bộ xiêm y sạch sẽ, vết thương trên người cũng đã được bôi thuốc, một ngày ba bữa ăn uống đầy đủ nên sức khỏe đã khôi phục phần nào, trên cổ tay vẫn bị trói bằng khóa sắt như trước.

Lúc này hần đang ngồi trên mặt đất nhắm mắt điều tức.

Một ngày một đêm đã trôi qua, không biết sau khi Nguyễn Miên Miên ngất đi, Tiêu Nguyệt đã làm gì với nàng.

Nếu như Tiêu Nguyệt vẫn còn có nhân tính, nếu như Tiêu Nguyệt vẫn còn yêu nàng, hẳn sẽ giúp nàng chữa trị vết thương thật tốt.

Nghĩ đến việc Nguyễn Miên Miên vì hắn hy sinh bản thân, thay hắn đỡ một đòn trí mạng, trong lòng Dung Triệt lo sợ đến bây giờ vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Những ngày này, tuy nhiên Miên nhi đã nói thẳng thắn rằng nàng thích hắn, nhưng Tiêu Nguyệt lại như một bức tường vô hình ngăn giữa hai người. Dung Triệt tin tưởng nàng, nhưng không thể không kiêng kỵ Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt là một thái tử xuất sắc, tương lai chính là đế vương của Phong Nguyệt quốc. Hắn có dung nhan tuyệt thế, có quyền lực tối cao, là nam nhân mà mọi nữ nhân trong thiên hạ đều mơ tưởng đến. Hắn vô cùng yêu Miên nhi, vô cùng sủng ái nàng, sự xuất sắc của hắn khiến Dung Triệt cảm thấy được khả năng mất đi nàng rất rõ ràng, bởi thế mà càng thêm quý trọng tình cảm của mình và Miên nhi.

Cuộc tỷ võ hôm trước đã cho hắn thấy được một thái tử tâm ngoan thủ lạt – có lẽ mỗi một đế vương đều như thế, là dùng máu tươi đúc thành – Tiêu Nguyệt tàn nhẫn tuyệt tình, thật sự đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ cho việc trở thành Hoàng đế, cho dù không có Phụ hoàng hắn hỗ trợ, hắn vẫn có thể tự mình lên ngôi được.

Tiếng khóa cửa được mở đã cắt đứt suy nghĩ của Dung Triệt, Tiêu Nguyệt đi tới gần nhìn Dung Triệt đang định thần ngồi dưới đất, trong con ngươi đen thẫm bắt đầu hiện lên âm mưu đen tối,

Dung Triệt chỉ mở to mắt nhìn hắn, không nói chuyện, không hành lễ, đợi hắn lên tiếng trước.

Ánh mắt Tiêu Nguyệt càng ngày càng thâm trầm, người này so với Miên nhi thông minh hơn rất nhiều, hắn luôn duy trì sự bình tĩnh, biết rõ bất luận hỏi vấn đề gì có liên quan đến Miên nhi, chàng đều sẽ giận chó đánh mèo, cho nên dứt khoát không hỏi. (từ giờ đối xưng hô nha, lúc có cả DT lẫn TN thì Tiêu Nguyệt xưng là chàng, do là nam chính; còn Dung Triệt xưng là hắn, do là nam phụ. Chứ cứ hắn hắn ta cũng chả bik là TN hay DT nữa L).

“Miên nhi có chuyện muốn ta chuyển lời đến người.” Một câu nói đơn giản đã đủ để đánh vỡ toàn bộ sự bình tĩnh của Dung Triệt.

Dung Triệt vội đứng dậy, thân thể vốn đã gầy gò càng gầy hơn, chỉ có ánh mắt vẫn trong trẻo tinh khiết như cũ: “Nàng muốn nói gì với ta?”

“Chuyển lời cho người, rằng người hãy một đao chặt đứt tư tâm với nàng ấy đi.”

“Không thể nào, Tiêu Nguyệt, người cho rằng chỉ bằng một câu nói của người, ta sẽ tin tưởng người sao? Miên nhi sẽ không bao giờ nói những lời như vậy”.

“Hừ. . . .” Tiêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, tràn đầy châm chọc: “Đường như người rất tin tưởng tình yêu của các người. Ngày ấy, tại nơi tỷ võ Miên nhi bị đau đến mức ngất đi, sau khi tỉnh lại nàng hỏi lỗi với ta, nàng chỉ là nhất thời bị mê hoặc, đó chỉ là tình cảm huynh muội mà thôi. Người cũng biết từ trước đến nay Miên nhi là người rất thích chơi đùa, nàng nói nàng chơi đã rồi. Nàng đã quyết định trở lại bên cạnh ta.”

“À. . . .” Dung Triệt cũng cười lạnh, ánh mắt trong vắt như bầu trời quang đã trong lòng đã hiểu rõ mọi việc; trong sự nho nhã mang theo vài phần tiêu sái, ánh mắt tràn đầy sự bình tĩnh: “Tiêu Nguyệt, người hài hước quá rồi. Người cho rằng chỉ dựa vào những lời thêu dệt vô cơ đó thì có thể phủ nhận tình cảm giữa ta và Miên nhi sao? Ta không thể nào tin tưởng những lời nói từ một phía của người.”

Tiêu Nguyệt lui ra phía sau một bước, ánh mắt tối sầm nhìn Dung Triệt, nhìn như muốn xuyên thủng người hắn vậy, một nam tử nhu hòa như thế, lúc nào cũng có thể phát ra khí thế bức người. Hắn đã nhận rất nhiều đau đớn khổ sở, nhưng lưng vẫn thẳng tắp như trước, tựa như có một lực lượng cường đại nào đó tồn tại trong người tại hắn.

Tiêu Nguyệt hiểu rõ, bởi vì lòng tin vào tình yêu này nên bọn họ mới có thể duy trì đến tận bây giờ.

Lúc này sự tín nhiệm của Dung Triệt đối với Miên nhi khiến chàng phi thường đố kỵ: “Người có quan hệ bất chính với nữ nhân của ta, đã đủ để ban cho người tội chết. Hiện tại là ta nể mặt Miên nhi nên mới không giết người. Ta biết người sẽ không tin tưởng ta, ta cũng không có cách nào khiến người lập tức tin tưởng ta. Bởi vì nhìn tận mắt, so với nghe có tính là chân thật hơn rất nhiều, chính người tự mình đến nhìn liền biết kết quả thế nào, Miên nhi nói, nàng chỉ coi người là ca ca của mình.”

Dung Triệt nhũn mảy, những điều Tiêu Nguyệt nói không phải không có lý, nhưng chính là, chỉ mới một ngày một đêm, sao Miên nhi có thể phủ nhận tình cảm bọn họ?

Nên nhớ, hai người đều đã từng vì đối phương mà trả giá bằng tính mạng của mình.

“Người dẫn ta đi, người muốn ta nhìn cái gì, ta sẽ nhìn cái đó, ta tin tưởng Miên nhi.”

“Được, vậy mau đi theo ta, hi vọng đến lúc đó người vẫn còn có thể giữ được phần tự tin này.”

Tiêu Nguyệt dẫn đầu đoàn người ra khỏi nhà tù, cũng không gọi người gỡ khóa sắt ra cho hắn, rõ ràng đối với hắn đề phòng vô cùng cẩn thận.

Dung Triệt đi theo chàng vào Linh Tề cung, trên đường lại hỏi chàng mấy vấn đề, đều là về thương thế của Miên nhi, hắn phát hiện đối mặt với sự cường

thế của Tiêu nguyệt, bản thân mình rất vô lực, thứ có thể giúp hấn gắng gượng chính là hấn cùng Miên nhi đều yêu thương giúp đỡ đối phương, mà không phải là một mình hấn.

Đến Linh Tê cung, Tiêu Nguyệt dẫn hấn vào một gian phòng.

“Đây là ý gì? Miên nhi đâu?” Trong mắt Dung Triệt tràn đầy sự dè phòng.

“Đừng nóng vội, Miên nhi đang ở phòng cách vách (bên cạnh), nguiơi xem.” Nói xong Tiêu Nguyệt đem một bộ tranh chữ trong phòng gỗ xuông, lộ ra một vách tường, trên vách tường có một lỗ nhỏ xuyên qua mặt tường.

Dung Triệt hiểu ý, đi qua đặt mắt vào gần lỗ nhỏ để có thể nhìn thấy tình hình ở gian phòng cách vách, lỗ nhỏ này vừa vặn đối diện với chiếc giường gỗ của phòng bên cạnh, Miên nhi đang nằm trên đó nhưng lúc này nàng lại mang bộ dạng đầy bụng tâm tư.

“Miên nhi.” Dung Triệt kêu to, muốn chạy qua phòng bên cạnh nhưng Tiêu Nguyệt nhanh chóng ngăn hấn lại: “Ta nói rồi, chỉ mang nguiơi đến xem, nàng sợ làm tổn thương lòng của nguiơi, người nàng thích chính là ta, cho nên muốn nguiơi mau chóng nhận rõ sự thật. Gian phòng này cách âm rất tốt, cho dù nguiơi có gọi to thế nào Miên nhi cũng không nghe thấy. Hiện tại nguiơi nên nhìn cho rõ để biết những lời ta nói ở trong ngục là thật hay giả.”

Tiêu Nguyệt nói xong liền đóng cửa đi ra ngoài, sau đó khóa cửa phòng lại.

Gian phòng này thật sự cách âm rất tốt, Dung Triệt đã gọi to mấy lần nhưng Nguyễn Miên Miên đều ngồi trên giường không có phản ứng gì. Tiếp đó, hấn liền chứng kiến cửa phòng mở ra, Tiêu Nguyệt đi vào.

Lúc này Nguyễn Miên Miên đang mê man nằm trên giường, không biết mình bị làm sao, nàng nghĩ chắc do miệng vết thương bị nhiễm trùng nên khiến mình phát sốt rồi, toàn thân đều nóng hầm hập khó chịu.

Thấy Tiêu Nguyệt đi tới, nàng lập tức kích động xuông giường, đi đến trước mặt chàng hỏi: “Dung Triệt đâu? Nguiơi không phải nói dẫn hấn tới gặp ta sao?”.

“Hấn thật sự đã đến đây.” Tiêu Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, môi nhếch lên tạo thành một độ cong mê người, sau đó ôn nhu đem nàng ôm vào lòng.

Nguyễn Miên Miên cũng không dám né tránh chàng, giờ phút này Tiêu Nguyệt chính là người nắm giữ tính mạng của bọn họ, nếu mình không thuận theo có lẽ sẽ gây ra họa sát thân cho Dung Triệt.

“Nguiơi nói chàng đã đến đây, vậy chàng ở nơi nào?” Nguyễn Miên Miên dè dặt hỏi, bị Tiêu Nguyệt ôm trong lòng ngực ấm áp, thân nhiệt của nàng càng ngày càng cao.

“Miên nhi. Hấn đang nhìn chúng ta.” Tiêu Nguyệt cúi đầu, vùi đầu vào cổ của nàng tham lam hít mùi thơm trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Điên Cuồng Chiếm Giữ

Nguyễn Miên Miên né tránh hấn, cảm thấy hôm nay Tiêu Nguyệt vô cùng kỳ quái, tại sao hấn lại đột nhiên thân mật với nàng như vậy, tại sao hấn lại nói Dung Triệt đang nhìn bọn họ.

“Tiêu Nguyệt. Nguiơi nói Dung Triệt ở chỗ nào? Chàng đang ở chỗ nào nhìn chúng ta?” Nguyễn Miên Miên hết nhìn đông tới nhìn tây.

Tiêu Nguyệt vô cùng vui vẻ cười một tiếng, nâng cằm của nàng lên, khiến nàng nhìn thẳng vào mắt mình: “Mỗi khi nàng không duy trì được sự bình tĩnh, ở trước mặt ta quan tâm đến hấn. Nàng có biết, ta đều ghen ghét đến muốn nổi điên.”

Thanh âm của hấn nhẹ nhàng, khóa miệng cong lên một vòng làm cho người ta không thấy hết sự nguy hiểm ẩn trong đường cong ấy.

Nguyễn Miên Miên có phần sợ hãi, hơn cả là khó hiểu, sự hi nộ vô thường của hấn khiến nàng không thể chống đỡ nổi.

Giờ phút này nàng cần tỉnh táo: “Tiêu Nguyệt. Ta với nguiơi trao đổi. Ta biết rõ, nguiơi rất tức giận, ta là Thái tử phi của nguiơi, nguiơi là tức giận ta ở cùng một chỗ với nam nhân khác, chỉ cần nguiơi buông tha cho hấn. Ta cam đoan, ta từ nay về sau, ta đều một mực đi theo nguiơi.

“Thật sự? Nàng mọi lúc đều một mực đi theo ta, kể cả cùng ta da thịt chi hôn, nàng cũng là cam tâm tình nguyện?”.

Trong mắt Tiêu Nguyệt tràn ngập vẻ mập mờ, biểu hiện dục vọng mãnh liệt của mình, khiến cho Nguyễn Miên Miên rất sợ hãi.

“Tại sao không đáp?” Hấn nâng cằm của nàng lên rất cao, cảm nhận được cả người nàng đều run rẩy liền đem một tay phủ lên miệng vết thương trước ngực nàng.

Nguyễn Miên Miên cuống quýt đẩy ra hấn, Tiêu Nguyệt lại trực tiếp ôm eo của nàng, đem nàng kéo sát vào người mình, đầu càng cúi xuống gần miệng vết thương của nàng.

“Còn đau không?” Hấn nhẹ nhàng thổi thổi vào miệng vết thương bay, hơi thở ôn nhu cách một lớp y phục phun trên người nàng, lại như một dòng điện trong nháy mắt chạy khắp người nàng.

“Tiêu Nguyệt.” Nguyễn Miên Miên mê muội, cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt.

Tiêu Nguyệt lại quý mị cười, tầm mắt đảo qua bức tường đối diện, trong mắt lóe ra một tia độc ác.

Nháy mắt sau đó, hấn ôm nàng lên nhưng lại ném nàng lên giường: “Nếu như muốn ta thả hấn, nàng dùng thân thể của chính mình tới lấy lòng ta.”

Nguyễn Miên Miên căn bản không có chuẩn bị, theo bản năng đẩy ra hấn. Hấn lại bắt lấy cổ tay nàng, môi nóng rực đè lên môi nàng, hung hăng nghiền nát.

Môi của hấn tựa hồ mang theo ma lực, hôn rất nhẹ cũng có thể khiến cho cả người phảng phất đều bốc cháy lên.

Lúc này Nguyễn Miên Miên mới cảm thấy không đúng, xem ra không phải miệng vết thương phát sốt, mà là chén kia đã bị hạ mị được.

Nàng dùng chút lý trí còn sót lại đẩy đầu hấn ra, cảm tức: “Tiêu Nguyệt, có phải ngươi hạ mị được trong thuốc hay không?”

Tiêu Nguyệt không nói gì, nụ cười trên mặt lại phi thường yêu dị, nằm rạp trên người nàng nói khẽ: ” Miên nhi. Ta sợ nàng ở trước mặt người ngoài, không được tự nhiên.”

“Thế nào là ở trước mặt người ngoài?” Nàng sợ hãi, nàng nghĩ thấy được mùi vị âm mưu từ trên người Tiêu Nguyệt, con mắt lạnh lạnh của hấn quý dị như Hắc Miêu, chất chứa vô số âm mưu, tìm không thấy một tia ấm áp, hấn vốn đơn thuần nhưng vì tình yêu lại hóa thành như vậy.

“Nàng biết không? Dung Triệt đang ở gian phòng cách vách nhìn chúng ta.” Từng chữ của mang theo nghiền ngẫm vui vẻ.

“Ngươi nói cái gì!” Nàng không thể tin được, nhìn bức tường đối diện, đây chẳng qua chỉ là một bức tường cũ, không có bất kỳ điều gì khác thường.

Miên nhi kháng cự Tiêu Nguyệt, đúng, nhất định là, y không thể bị đánh lừa, nàng kháng cự, y có thể nhìn ra, nàng kháng cự rất mãnh liệt.

Y đã thử vài chỗ xung yếu, muốn xông ra khỏi phòng đi cứu nàng, nhưng cửa lại đóng quá chặt.

Y chỉ có thể trợn mắt nhìn Miên nhi của y cùng Tiêu Nguyệt cá nước thân mật, lại vô năng bất lực.

“Hấn đang thật sự nhìn chúng ta, ta đã nói rồi, ta muốn dẫn hấn tới thăm nàng mà. Hấn đang ở phòng cách vách, nàng biết không? Trên tường có một cái lỗ nhỏ, có thể nhìn rõ tình huống nơi này, vừa rồi nàng đã làm những gì, hấn đều đã nhìn thấy toàn bộ. Ta rất hiếu kỳ, nếu hấn thấy nàng rên rỉ dưới người ta, hấn sẽ có phản ứng thế nào?”

Lời nói của Tiêu Nguyệt như một quả bom ném vào người nàng, đem nàng nổ tan xác.

“Ngươi nói không phải sự thật.” Nàng liều mạng lắc đầu.

Tiêu Nguyệt đã dần mất đi không chế, trải qua một phen giãy dụa vừa rồi, hạ thể của hấn đã sớm sung không chịu nổi nữa rồi.

Lúc này hấn không lưu tình chút nào, bàn tay thoát y phục của nàng đi, lộ ra da thịt nõn nà.

Da thịt của nàng sáng lóng lánh dưới ánh nến, Tiêu Nguyệt đã không còn cách nào không chế được ý chí của mình nữa, hấn vẫn muốn chiếm được thân thể của nàng, nàng nên sớm ngã thân dưới hấn. Hấn là thái tử, chiếm giữ là quyền lực của hấn, mà nàng là việc đời này hấn khó thuận phục nhất.

“Tiêu Nguyệt, ngươi là kẻ điên, không nên ép, nếu không ta sẽ hận ngươi” Nàng vừa cắn vừa điên cuồng gào to, ý thức lại càng ngày càng mơ hồ.

Nghe vậy, Tiêu Nguyệt dừng tất cả động tác lại, nhìn qua nàng, ánh mắt nàng rét lạnh như băng, lộ ra kiêu ngạo bất khuất, cho dù là thời khắc như vậy, nàng cũng quật cường như cũ, như một đóa trà mi nở rộ trong gió rét, mạnh mẽ kiên cường.

Hấn đột nhiên sợ hãi, sợ hãi như lời nàng nói, nàng sẽ hận hấn, hận hấn cả đời.

Chỉ là, kế hoạch của hắn chỉ còn một bước nữa là thành công, chỉ cần Dung Triệt thấy nàng tự nguyện cùng hắn cá nước thân mật, tình yêu của bọn họ sẽ bị hủy diệt triệt để.

“Nàng cứ việc hận đi” Hắn như điên rồi, dục vọng càng cứng khiến hắn mất đi tính nhân nại. Hắn cảm thấy y phục thật vướng víu, không kiên nhẫn xé toàn bộ y phục còn sót lại của Nguyễn Miên Miên ra.

Ngón tay của hắn chạm vào nơi mềm mại của nàng, còn có đóa hoa mai đẹp đẽ, ấn ký này là hắn khắc lên, đại biểu cho sự chiếm giữ vĩnh hằng.

Nơi đó của nàng tạo cảm giác tuyệt vời như thế, hắn vẫn còn nhớ rõ, lần này có thể chạm thêm lần nữa, thật là cảm giác thực cốt tiêu hồn.

Vẻ đẹp của nàng càng làm tăng thêm dục vọng của hắn, nhanh chóng cởi y phục của mình, nằm rạp người xuống tham lam gặm cắn mỗi một chỗ bí ẩn của nàng, đầu lưỡi như một con rắn, dò xét mọi chỗ trên thân thể nàng.

Nguyễn Miên Miên không cách nào kháng cự được, mị dục của hắn đặc thù ở chỗ, chỉ cần thân thể trải qua kích thích, sẽ không cách nào khắc chế được dục vọng, nàng bất an giãy dụa thân hình, chỉ hy vọng mau chóng tìm được giải thoát.

Hắn như dã thú khát máu, đã nếm được mùi máu tươi sẽ không thể lại dừng được, dục vọng nóng hổi như sắt xuyên qua lãnh địa của nàng, khai mở điên cuồng tiến vào.

Thân thể của nàng bị hắn ra sức cướp đoạt cùng buộc chặt, đến nỗi co rút, không cách nào ức chế rên rỉ.

Nàng không biết Tiêu Nguyệt có nói đúng hay không, Dung Triệt có phải thật sự ở phòng tại cách vách nhìn hay không?

Chỉ cần chính mình không biết liêm sỉ như vậy, cũng không còn mặt mũi đi gặp Dung Triệt .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nõn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Sự Châm Chọc Của Dung Triệt

Trong nháy mắt, mười mấy bóng đen nhảy vào sân nhỏ, có người đi cứu Dung Triệt, có người xông vào từng gian phòng, hình như muốn tìm Nguyễn Miên Miên.

Tiêu Nguyệt đứng trước cửa gian phòng có Nguyễn Miên Miên, đám người này mặc y phục thống nhất, hành động nghiêm chỉnh, xem ra là sát thủ đã được huấn luyện kỹ càng.

Có người tới cứu bọn họ, điều này đã nằm trong dự liệu của Tiêu Nguyệt, có người nhân cơ hội này báo thù, hắn biết rõ thực lực thủ hạ của người này.

Ra lệnh một tiếng, bốn phương tám hướng càng có nhiều bóng người nhảy ra hơn, giữa không trung vang lên tiếng hô của những tử sĩ hộ vệ Linh Tê cung.

Hai bên bắt đầu lao vào kịch chiến, mỗi người đều thân thủ bất phàm, quan trọng nhất là không sợ chết.

Hai hắc y nhân tìm thấy Dung Triệt, đang tính đưa hắn đi thì bị người của Tiêu Nguyệt cuốn lấy, không thể không gia nhập cuộc chiến.

Tiêu Nguyệt thủy chung đều đứng ở cửa ra vào, nhàn nhạt nhìn đám người đánh nhau, khóe miệng ần ần ý cười.

Nguyễn Miên Miên ở trong phòng mặc y phục, nghe bên ngoài phòng có động tĩnh, bắt đầu cảm thấy bối rối.

Muốn đi mở cửa xem tình huống bên ngoài, nhưng cửa lại bị khóa lại.

Vừa rồi Tiêu Nguyệt nói Dung Triệt ở phòng cách vách, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, tại sao có nhiều tiếng đánh nhau như vậy, Dung Triệt có nguy hiểm không?

Càng nghĩ càng bất an, Nguyễn Miên Miên bắt đầu liều mạng gõ cửa.

Tiêu Nguyệt nghe được động tĩnh bên trong, liền quay đầu lại: “Miên nhi, không cần khẩn trương, mọi chuyện rất nhanh sẽ được giải quyết xong.”

“Tiêu Nguyệt, Tiêu nguyệt, Tiêu Nguyệt, bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Nguyễn Miên Miên bắt đầu kêu tên hắn.

“À. Chỉ là vài tên thích khách thôi.” Khóe miệng Tiêu Nguyệt giương lên, tràn đầy khinh thường.

Nhưng, hắn đã cao hứng quá sớm, nhóm hắc y nhân này, so với suy nghĩ của hắn ngoan cường hơn nhiều, có thể cùng tử sĩ của hắn đánh ngang tay, mà giờ phút này cũng đã thể hiện rõ mục đích, chính là muốn vọt tới gian phòng này cứu Nguyễn Miên Miên đi.

Tiêu Nguyệt đưa mắt nhìn xung quanh, có mấy người đang vây quanh Dung Triệt để phòng hắn bị bắt trở lại, chính mình lại thả người, nhảy vào tham gia trận chiến, tự mình giải quyết những người này.

Lần này Tiêu Nguyệt dùng roi, trước mặt hắn là máu tuốt tung bay múa, dường như khiến hắn tìm được niềm vui, càng đánh càng hưng phấn, càng hưởng thụ đáng về địch nhân chết dưới roi của hắn.

Sự gia nhập của hắn khiến cho mọi người gia tăng sĩ khí, thế cục dần dần được quyết định.

Chỉ là, thế cục này cũng cho những hắc y nhân kia cơ hội.

Những hắc y nhân kia thấy đánh không lại hắn, liền dứt khoát liều mạng, vài người dùng thân thể ngăn trở Tiêu Nguyệt, vài người khác thì phóng tới gian phòng, dùng đao chém đứt khóa.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, vài hắc y nhân xông tới khiến Nguyễn Miên Miên hoảng sợ.

“Chúng tôi là tới cứu cô.” Những người kia nói đơn giản nhưng rất rõ ý tứ, liền túm lấy cánh tay của nàng chuẩn bị chạy.

Nguyễn Miên Miên như lọt vào trong sương mù: “Các người là do ai phái tới?” Nguyễn Miên Miên trong âm thầm suy tính, chỉ có hai khả năng: một là Tiêu Tri, hai là người nhà nàng.

“Đi theo chúng tôi.” Mấy người cũng không nói rõ thân phận, lôi kéo nàng ra ngoài phòng.

Tiêu Nguyệt thấy tình thế không đúng, vừa rồi chính mình quá hưởng thụ quá trình giết người, lại quên mất người bên trong gian phòng kia.

Vận đủ công lực, trường tiên vung lên, một đạo kim quang lập tức hiện lên, khiến trước mắt huyết nhục tung tóe, máu tươi phun khắp không trung, cả không khí đều tràn đầy mùi máu tươi, cảnh tượng cực kỳ tráng lệ.

Nguyễn Miên Miên ngất người, theo bản năng che hai mắt lại, từ dạ dày trào ra từng trận buồn nôn, dù sao cho tới bây giờ nàng cũng chưa thấy cảnh máu tanh như vậy, những kia thì thể cứ như vậy bị xé thành từng mảnh trước mắt nàng, bay múa trên không trung. Một Tiêu Nguyệt vô cùng khát máu, hôm nay nàng đã được chứng kiến rồi.

Đây là một nam nhân đáng sợ cỡ nào, hắn vừa ra tay đã đem người bám theo vụn đoạn.

Lúc này vài hắc y nhân mang nàng đi cũng ngại ngần cả người, Tiêu Nguyệt căn bản không để cho bọn họ có cơ hội được thở, xoay người một cái nhảy tới mặt trước bọn họ, trường tiên vung lên, thẳng đánh vào tim người nọ, lập tức da tróc thịt bong, máu tươi mệnh mông chảy ra bên ngoài chảy.

Mấy người buông Nguyễn Miên Miên ra, toàn lực chiến đấu hăng hái, cuối cùng cũng đánh không lại Tiêu Nguyệt, đều ngã xuống dưới trường tiên của hắn.

Cả quá trình cũng chỉ diễn ra hơn mười phút, vốn là một mảnh sân nhỏ trắng sáng trong nháy mắt như biến thành địa ngục. Khắp nơi đều là thi thể, máu tươi, chia năm xẻ bảy, phân tán không nhận rõ là của ai.

Nguyễn Miên Miên ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn xuống cảm giác buồn nôn, nhìn những thi thể nằm đầy dưới đất, những người này – đều vì cứu nàng mà chết.

Tiêu Nguyệt thu hồi roi, đi đến bên người nàng, nhìn về kinh hồn chưa chấn định của nàng, khe cười nói: “Không có việc gì, đều được giải quyết cả rồi.”

Lúc này mà hắn cư nhiên còn có thể cười, những người này vì nàng mà chết, tự tay hắn đã giết những người đó, vậy mà hắn còn có thể cười như không có việc gì.

Bội phục bội phục

Nguyễn Miên Miên bất động thanh sắc, Tiêu Nguyệt sớm đã làm tổn thương nàng đến cùng cực, dùng danh nghĩa yêu nàng, hủy đi hết thái hạnh phúc của nàng.

Trong đám người, nàng dường như nhìn thấy một bóng người quen thuộc, trên tay mang theo khóa sắt nặng nề, lại ngao nghể đứng ở đó.

Dung Triệt, hắn thật sự ở đây, thật sự ở đây.

Nguyễn Miên Miên đứng yên tại chỗ, hàn ý từ đáy lòng lan đến toàn thân, lạnh quá lạnh quá. Những lời Tiêu Nguyệt nói là sự thật, hắn thật sự đã thấy, đã gặp nàng có hành vi điên cuồng không biết liêm sỉ. Như vậy, nàng còn mặt mũi nào đi đối mặt với hắn.

Nàng khẽ di chuyển chân, muốn lùi lại, nhưng hai chân lại như bị đeo chì, không nâng lên nổi.

Dung Triệt cũng rất nhanh nhìn thấy nàng, trong mắt yêu thương cùng oán hận quán lấy nhau.

Khóe miệng của hắn nâng lên, cô độc mà ưu thương, cô độc đến làm cho người ta đau lòng, chính là lại phảng phất tỏa ra ý cười châm chọc.

Nguyễn Miên Miên không dám nhìn nữa, Dung Triệt đối với hắn là thất vọng lắm, tuyệt vọng lắm, thậm chí còn cười châm chọc với nàng.

Tiêu Nguyệt đột nhiên đứng trước người Nguyễn Miên Miên, khoát tay cho từ sĩ, ý bảo bọn họ đem Dung Triệt dẫn đi.

Dung Triệt không có lưu luyến, thậm chí cũng không nhìn Nguyễn Miên Miên lấy một cái mà quyết tuyệt rời đi.

Tiêu Nguyệt đem phản ứng của hai người thu vào trong mắt, lại ngoài ý muốn, trong nội tâm tràn ra khoái cảm của việc trả thù thành công.

Những ngày này, hắn đã xác thực được hai người yêu nhau đến mức độ nào, thậm chí còn bị bọn họ làm cho rung động, hắn không muốn thừa nhận cũng không dám thừa nhận, Hạ Lan Miên Miên có bao nhiêu yêu Dung Triệt.

Nguyễn Miên Miên đi vào nhà, ngơ ngác ngồi ở trên giường, sửa sang lại suy nghĩ.

Người tới cứu nàng hôm nay, rốt cuộc là Tiêu Trì hay là người nhà nàng, việc này lại làm nàng nhớ tới một chuyện. Dung Triệt đã từng nói qua, Tiêu Trì có dã tâm tạo phản.

Lần này Tiêu Nguyệt xuất chinh, có thể bày ra trận lừa đảo lớn như vậy, đích thị là được Hoàng đế giúp đỡ.

Cho nên, không thể nào là vì sự kiện bất gian đơn giản như thế, chỉ sợ mục đích của bọn họ là vì thử dã tâm của Tiêu Trì.

Tiêu Nguyệt xuất chinh, không thể nghi ngờ là đã cho Tiêu Trì một cơ hội tuyệt vời, hắn chắc chắn sẽ có hành động, Tiêu Nguyệt cùng Hoàng đế thật ra đã tra được điều gì.

Tiêu Trì, hắn là người hiện tại Tiêu Nguyệt kiêng kỵ nhất, cũng là người duy nhất có khả năng cạnh tranh ngôi vị Hoàng đế với hắn. Một ý nghĩ ích kỷ từ trong đầu Nguyễn Miên Miên toát ra, ý nghĩ này xuất hiện giống tựa như độc xà, quán lấy nàng không thể nào xóa tan được.

Dung Triệt đã vì nàng mà trả giá quá nhiều, cũng bị nàng tổn thương quá nhiều, bản thân cũng muốn làm chút gì đó để bảo toàn mạng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Cho Hôn Một Cái

Đêm hè, gió thổi hiu hiu, không khí ẩm áp dễ chịu, khó có một đêm yên tĩnh tuyệt vời như vậy.

Trước sân Tề Linh cung đã được dọn dẹp sạch sẽ, nếu không phải tận mắt chứng kiến cuộc chiến ấy thì không một ai có thể nhìn ra, vài giờ trước ở tại nơi này đã trải qua một màn chém giết tàn nhẫn.

Tiêu Nguyệt đưa Miên Miên đến ở tại phòng ngủ của hắn.

“Ở phòng của ta sẽ an toàn hơn.”

“Ở phòng của người trên danh nghĩa là bảo vệ ta nhưng thực chất là đem ta giam lỏng phải không?” Nguyễn Miên Miên nhìn hắn, giọng điệu trào phúng mỉa mai.

Tiêu Nguyệt cũng không phản bác lại, dù sao trong lòng Miên nhi đều cho rằng hắn làm bất cứ việc gì cũng có mục đích.

Phòng ngủ của Tiêu Nguyệt hết sức trang nhã tinh xảo, dùng ngôn ngữ hiện đại để hình dung chính là phong phú xa xỉ, rất phù hợp với phong cách của hắn.

Lúc này Phi sắc đang nằm ngủ trong giường, nghe có tiếng người đến liền mở đôi mắt mèo to tròn ra, thấy người đến là Miên Miên thì lập tức đứng lên, nhìn trái một cái, phải một cái sau đó ưu nhã bước đến dưới chân nàng, dùng miệng cắn cắn làn váy của nàng.

Nguyễn Miên Miên cung chiều nhìn nó, ôm nó từ mặt đất lên, “Phi Sắc nhớ Giấc mơ nhỏ bé sao? Nó hôm nay không đến đâu.”

Phi Sắc nghe không hiểu, nhưng cũng hiểu được ý qua mắt, có chút thất vọng nghiêng đầu, sau đó nhìn nàng, trong lòng chẳng hiểu sao đau nhói.

Nàng làm sao vậy? Trước đây gặp nàng lúc nào cũng là bộ dạng cao hứng, thế nhưng hôm nay trong ánh mắt nàng đầy vẻ phức tạp, nàng không vui sao?

Phi Sắc hiểu chuyện dùng móng sò lên đầu nàng, sau đó cái đầu nhỏ dúi vào ngực nàng, phát ra tiếng kêu nho nhỏ.

Miên Miên ôm Phi Sắc trong lòng thờ dài “nếu không phải tại con mèo này thì có lẽ nàng đang trải qua một cuộc sống bình thường ở hiện đại, nhưng mà nàng cũng không hối hận, ít nhất ông trời đã cho nàng quen biết với Dung Triệt.

“Miên nhi... Nàng nghỉ ngơi sớm đi, vết thương trên người nàng chưa khỏi hẳn đâu...” Tiêu Nguyệt khó có được bộ dáng không khó chịu.

Miên Miên nhìn chiếc giường duy nhất trong phòng “Ngươi vì sao không đưa ta trở lại phòng giam? Mục đích làm cho Dung Triệt không để ý đến ta của ngươi đã thành công, giờ đưa ta về lại nhà giam được rồi.

“Trên người nàng bị thương, nàng biết là ta không đành lòng đem nàng trở lại nơi đó...” Tiêu Nguyệt đi đến bên người nàng, cường ép nàng nhìn hắn

“Nàng có biết cảm giác trong lòng ta của ta không, nàng có biết ta không nỡ để cho nàng chịu khổ.....Miên nhi... Đừng khiêu chiến với sự nhẫn nại của ta”. Trong mắt hắn ẩn chứa tức giận cùng với thương tâm, tựa hồ rất để ý đến thái độ của nàng khi nói chuyện với hắn.

“Đúng vậy... Ta biết, ta biết tất cả, ta biết rõ ngươi không muốn ta chịu đau khổ nhưng mà mọi tổn thương ngày hôm nay của ta đều do ngươi mà ra.” nàng không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào hắn, nàng đã không còn sợ hắn như lúc trước.

Ngươi tuyệt vọng đến mức độ nhất định, tựa như miếng bọt biển hút nước, hút đủ nước rồi dù cho có đổ nhiều nước hơn lên cũng không thể hút vào được nữa, mà sẽ chảy đi.

Tiêu Nguyệt không nói thêm gì nữa, biến thành tình thế như hôm nay, không thể nói ai đúng ai sai, nhưng xảy ra một trận ồn ào ầm ĩ như vậy, trái tim ba người đều chồng chất vết thương.

Ra ngoài phân phó hạ nhân đem chăn đệm vào, Tiêu Nguyệt rất quân tử “Nàng ngủ trên giường, ta sẽ nằm dưới đất, như vậy nàng có thể an tâm mà ngủ.”

Nhưng mà những hành động này trong mắt Miên Miên đều trở thành trò hề, hắn có thể đối với nàng hèn hạ kẻ đơn, cường ép nàng mây mưa, vậy mà bây giờ lại giả vờ làm chính nhân quân tử, không phải rất mâu thuẫn sao.

Miên Miên cũng không thêm quan tâm nữa, ôm con mèo nằm dài trên giường, hắn thân là thái tử mà nguyện ý ngủ dưới đất nàng cũng sẽ không có chút đồng cảm nào.

Đêm khuya tĩnh lặng, ánh trăng xuyên qua bệ cửa sổ chiếu vào phòng như một mảng vải bạc. Nguyễn Miên Miên ngủ không yên, Phi Sắc nằm trên người nàng cũng ngủ không yên, nó ghé đầu lên bộ ngực đang hô hấp phập phồng của nàng

Tim của nó đập bang bang, cuối cùng nhịn không được đứng lên nhìn chăm chăm vào nàng.

Cảnh tượng này thật sự rất quen thuộc, cũng đã từng có một cô gái ôm hắn ngủ như vậy,

Miên Miên cùng Phi Sắc đối mặt, tư thế nàng cũng khiến cho nàng cảm thấy hết sức quen thuộc, sau đó nàng thấy cái miệng của nó chậm rãi hướng đến nàng.

Tiến lại gần.

Nó muốn hôn nàng sao?

Phi Sắc hôn lên mặt cô một cái, oa ha ha ha ha. Cảm giác thật mềm mại nha, giống y như bé gái vậy.

Phi Sắc thật vui vẻ, miệng hôn đến nghiền, lại đưa miệng qua, khuôn mặt sao lại trắng nõn mịn màng như vậy chứ?

Miên Miên bị hôn đến ngứa, nàng hiện tại mới phát hiện con mèo này thật háo sắc, không chỉ hôn nàng mà còn vuốt vuốt.

Tiêu Nguyệt bị âm thanh kỳ quái của hai người làm tỉnh, trên thực tế hắn cũng không ngủ được, quay đầu nhìn cảnh tượng trên giường. Con mèo của hắn đang ghé trên ngực Miên nhi, đối mặt với khuôn mặt phẫn nộ của nàng găm găm.

Tiêu Nguyệt tức tức mất hứng, vốn là tâm tình đang không tốt, dùng dùng đứng dậy bắt lấy con mèo ra khỏi người nàng, nghĩ thầm, cả ta còn chưa được hôn qua như vậy đâu, thế mà tiểu tử nhà ngươi có thể chiếm hết tiện nghi.

Phi Sắc không ngừng quào quào móng vuốt, hiển nhiên là không hài lòng khi bị hắn đem đi.

Tiêu Nguyệt đem nó bỏ vào giỏ. ” Ngoan ngoan mà nằm trong đây cho ta.”

Phi Sắc trừng mắt liếc hắn một cái, thuận tiện dùng cái đuôi bù xù quét thoáng qua mặt của hắn, lần đầu tiên nó khinh bỉ thân phận sủng vật của mình, sau đó ngoan ngoan nằm trong giỏ chợp mắt.

Tiêu Nguyệt đi đến bên giường của Miên Miên. “Không ngủ được sao?”

Miên Miên ngồi dậy, dựa vào đầu giường, nàng không có thói quen cùng người khác nói chuyện.

“Tiêu Nguyệt... Ta muốn nói chuyện với ngươi.” tiếng nói của nàng nhẹ nhàng.

Tiêu Nguyệt ngồi dưới mặt đất, bỏ đi phong thái của một thái tử.

“Nàng muốn hỏi ta sẽ xử trí Dung Triệt như thế nào?” Tiêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng, khóe miệng cười lạnh, không ngoài dự đoán của hắn, nàng chính là muốn hỏi điều này, “Nàng cảm thấy thế nào? Nàng cảm thấy ta sẽ buông tha cho hắn, sẽ giữ lại mạng sống của hắn sao?”

“Ngươi sẽ không, bởi vì ngươi quá điên cuồng, Tiêu Nguyệt, ngươi không cảm thấy những việc ngươi làm là quá cực đoan sao...”

“Cực đoan?” mắt Tiêu Nguyệt lóe sáng ” Nàng cho rằng việc ta làm là cực đoan, Hạ Lan Miên Miên, chẳng lẽ nàng thân là Thái tử phi mà không tuân thủ đạo làm theo, quan hệ bất chính với kẻ khác, ta còn có thể không tức giận được sao?”

“Không phải, là do ta sai trước, ta căn bản không cầu xin ngươi tha thứ, chỉ có điều ta cùng Dung Triệt không quá quái như ngươi nói, ta và hắn ở cùng một chỗ là trong sạch”

“Trong sạch sao?” Tiêu Nguyệt dừng lại nửa giây, đột nhiên cất tiếng cười lớn, cười đến nỗi cánh vật xung quanh cũng bị chấn động.

Hắn đứng dậy, đi đến bên giường, ngón tay hung hăng vuốt lên cánh môi vừa bị Phi Sắc hôn qua của nàng, nghiêng răng nói ” Nàng cùng hắn muốn chạy trốn, còn nói với ta là trong sạch..?”

Miên Miên cũng không phản kháng, con ngươi yên lặng nhìn hắn, nói từng chữ ” Tiêu Nguyệt, hiện tại ta với ngươi làm một điều kiện trao đổi, nếu ngươi chịu thả Dung Triệt ra, ta sẽ giúp ngươi trừ khử Tiêu Tri.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chúng Ta Đều Cùng Một Loại Người.

Miên Miên không tránh né cũng không phản kháng, con ngươi tĩnh lặng nhìn Tiêu Nguyệt nói từng chữ:

“Tiêu Nguyệt, bây giờ ta với ngươi trao đổi điều kiện, nếu ngươi chịu thả Dung Triệt ra, ta sẽ giúp ngươi trừ khử Tiêu Tri!”

Nghe vậy, Tiêu Nguyệt dừng lại động tác, nắm lấy cằm của nàng, lực đạo cũng không giảm.

Miên Miên dù đau cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ chăm chú nhìn phản ứng của Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt tỉ mỉ quan sát nàng thật lâu, tựa hồ muốn nhìn ra chút manh mối nào đó trong mắt nàng, nàng nói “trừ khử Tiêu Tri” là có ý gì?

Miên nhi của hắn cũng không phải nữ nhân không hiểu bất cứ việc gì, nàng biết rõ chuyện hắn lo lắng, mà điều kiện này, xác thực hấp dẫn hắn.

Tiêu Nguyệt buông nàng ra ngồi bên giường, nhìn thẳng nàng:

“Đối với Tiêu Tri nàng không phải là nên cảm ơn hắn sao? Làm sao có thể nói chuyện như vậy?”

“Ngươi chỉ cần nói đồng ý hay không thôi, điều kiện ta còn chưa nói xong...”

Tiêu Nguyệt khóe miệng xẹt qua nụ cười cổ quái, nhìn Miên Miên ánh mắt càng hiển hiện thâm ý, hắn tiến đến tai nàng nói nhỏ:

“Vi bảo vệ cho Dung Triệt mà nàng nghĩ đến cả việc tiêu diệt Tiêu Tri, Miên nhi à.... Xem ra chúng ta đều cùng một loại người vì tình yêu mà ích kỷ!”

Lời của hắn như ngàn vạn cây kim đâm vào ngực nàng “Cái này đều không phải vì ngươi ép ta sao”

“Rất tốt, ta đáp ứng điều kiện của nàng, Tiêu Tri sớm muộn gì cũng phải chết, chỉ bằng mượn tay nàng càng tốt hơn.”

Tiêu Nguyệt tính toán hiện tại cơ bản Tiêu Tri đã bị hắn giam lỏng, nhưng không có lệnh của phụ hoàng, hắn căn bản không có quyền xử trí, phụ hoàng có thể nhớ Tiêu Tri là con của ông nhưng Tiêu Nguyệt sẽ không quan tâm hắn là ca ca của mình.

Đề xưng vương, không nhận cả người thân, nếu Tiêu Trì không chết, vị trí hoàng đế của hắn sẽ bị uy hiếp, thử hỏi có ngôi vị hoàng đế nào mà không được dựng nên từ máu.

“Nếu ngươi đã đáp ứng thì ít nhất trước tiên phải cho ta gặp mặt Dung Triệt” Miên Miên mặt không đổi, ngữ khí không mang theo bất cứ cảm xúc nào.

Tiêu Nguyệt ngược lại có chút ngạc nhiên, Miên nhi của hắn yêu Dung Triệt đến vậy sao? Phong cách hành xử thật sự không giống nàng chút nào. Miên nhi lương thiện giờ phút này biểu lộ sự tỉnh táo đến đáng sợ.

“Đương nhiên ta sẽ cho các người gặp nhau, nàng nếu có cơ hội ra tay phải trực tiếp nói cho ta biết, Tiêu Trì rất cảnh giác đối với những người tiếp cận hắn, duy chỉ có mình nàng là hắn sẽ không phòng bị, hôm nay những người tới cứu nàng không phải là người của hắn phải tới sao?”

Hắn nói đầy tự tin, đôi mắt cùng với lông mi rất đẹp giương lên như vị vương giả bản lĩnh.

“Ngươi biết? Ngươi biết sẽ có người đến cứu ta nên đã sớm bày ra thiên la địa võng!” Miên Miên tức giận nhìn hắn, nàng đã quên Tiêu Nguyệt khôn khéo như thế nào, hắn tương kế tựu kế, vừa vẫn có thể thấy được thế lực tiềm ẩn của Tiêu Trì.

“Những hắc y nhân ngày đó đều là thủ hạ đắc lực của hắn, võ công đúng là không tệ, hắn bị giam lỏng như thế mà còn có thể ra mệnh lệnh cho những kẻ đó, bản lĩnh đúng là rất lớn.” tiêu Nguyệt tuy rằng tán thưởng nhưng ngữ khí rõ ràng là châm chọc

“Võ công không tệ, bản lĩnh rất lớn, nhưng không phải tất cả đều bị ngươi giết sạch, cò không phải bị trúng kế của ngươi sao.” Miên Miên tức giận phản bác.

“Còn có ngươi phải đáp ứng ta điều kiện, không được ra tay trước với Tiêu Trì, ngươi phải cam đoan Dung Triệt an toàn, không được dùng hình với hắn, mỗi ngày 3 bữa cơm đầy đủ, chăn mền cũng đủ, nhà tù phải lau dọn sạch sẽ, còn có...”

“Đủ rồi” Tiêu Nguyệt hét lên “Nàng đừng có được nước làm tới”

Miên Miên không nói lời nào nữa, nàng biết là đã không cẩn thận phạm vào đại kỵ của hắn rồi.

Trùm chăn kín đầu ngủ, chờ đến khi tĩnh lặng mới thò đầu ra nhìn Tiêu Nguyệt.

Hắn giờ phút này tựa hồ đã ngủ, hô hấp đều đặn, lông mày cũng giãn ra.

Dưới ánh trăng, hình dáng góc cạnh có vẻ nhu hòa, mặt của hắn quả nhiên là cực phẩm yêu nghiệt.

Cho dù là một nam nhân xuất sắc đến cỡ nào nhưng đối với Miên Miên, cách thức yêu thương của hắn quá bá đạo, thậm chí là tàn nhẫn, tổn thương người khác cũng như chính mình.

Rất nhiều khi, nàng cảm nhận được sự bất đắc dĩ của hắn, và cả sự bất lực đối với phản tình yêu này.

Ba người họ, mỗi người đều có cách đối xử với người mình yêu khác nhau, ham muốn cuối cùng đều là có được người mình yêu, hoặc có được nàng.

Bọn họ không hiểu được tình yêu, đều tự cho rằng mình thật vĩ đại, nhưng mà họ có biết tình yêu là gì?

Tình yêu là trách nhiệm, là tin tưởng, là bao dung, là đặt mình vào vị trí đối phương mà cư xử.

Một đêm không ngủ, đến hùng đông, Miên Miên đứng dậy, được sự đặc xá của Tiêu Nguyệt nàng có thể đến nơi ở của Tiêu Trì.

Đã lâu chưa tới nơi này, vì trở ngại về thân phận nên bọn họ xa cách nhau hơn nhiều.

Miên Miên đi vào, ở cửa có hai thị vệ canh gác, bên trong vắng lặng, nhưng mà nàng biết rõ, trong sự tĩnh lặng này có rất nhiều người mai phục của Tiêu Nguyệt.

Miên Miên đẩy cửa tiến vào, không thấy Tiêu Trì, nhìn quanh cũng không có điều gì bất thường, đột nhiên sau lưng có một thân ảnh áp sát nàng, hét to vào tay nàng ” Nha đầu”

“A” Miên Miên nhảy dựng lên, quay đầu lại thấy Tiêu Trì đang thương thức bộ dáng bị dọa sợ của nàng.

“Ngươi di chuyển so với Phi Sắc còn nhẹ hơn a...” Miên Miên hồn giận.

“Nha đầu, ngươi tới đúng lúc lắm, theo ta cùng uống rượu nào, mấy ngày nay ta buồn muốn chết.”

Tiêu Trì tùy ý lời kéo Miên Miên vào trong phòng, nhanh chóng nói nhỏ vào tay nàng “Có người đang theo dõi.”

Miên Miên hiểu, sau đó lập tức giả vờ vui mừng” Uống rượu à.. Được thôi, đã lâu rồi không uống, hôm nay ta muốn uống cho thật đã.”

Hai người ngồi vào phòng, ra vẻ như vui vẻ ” Hiện tại an toàn không?” Miên Miên dùng khẩu hình nói

Tiêu Trì không xác định được tầm cung của hấn có an toàn tuyệt đối hay không. Nơi nào cũng có tai mắt. Miên Miên hiểu được ý tứ trong mắt của hấn, chỉ cần không nói những việc nhạy cảm là được. “Ha... Giống như diễn phim 007 vậy.”

“Cái gì”

“Không có việc gì, ngày đó có phải là người phải người đi cứu ta phải không?”

“Đúng vậy a, nha đầu nàng làm sao bắt Tiêu Nguyệt cho phép nàng gặp ta vậy, người không có việc gì chứ? Dung Triệt thế nào?” Tiêu Trì hỏi dồn cả đồng câu.

Miên Miên cảm thấy sống mũi cay xè, Tiêu Trì quan tâm nàng như vậy, thế mà nàng lại muốn

“Nàng làm sao vậy, nha đầu, có phải đã xảy ra chuyện gì, Tiêu Nguyệt đối với nàng làm chuyện gì sao?” Tiêu Trì thấy vành mắt nàng đỏ lên

“Không có gì...” Miên Miên hít mũi một cái ” Tiêu Trì, người có biết tình cảnh hiện giờ của người rất nguy hiểm không?” Tiêu Trì gạt đầu, khóe miệng nổi lên nụ cười tà mị, bình tĩnh nhún vai.

“Nha đầu, nàng không cần lo lắng cho ta. Vấn đề quan trọng bây giờ là nàng cùng Dung Triệt làm sao thoát thân, ta nghe nói hấn bị giam trong địa lao.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Nguyệt Mượn Tay Miên Giết Người

“Nha đầu, không cần lo lắng cho ta, vấn đề mấu chốt hiện tại là nàng và cùng Dung Triệt thoát thân, ta nghe nói hấn bị giam trong thiên lao”.

Nguyễn Miên Miên cười cười, ánh mắt an ủi, nhìn một lượt bốn phía, nàng thật sự không biết ở phòng ăn này rốt cuộc có an toàn hay không, lẽ giống như lần trước, trên tường có một khe nhỏ, Tiêu Nguyệt phải người ở đó nghe lén, vẫn là cẩn thận thì hơn.

Bất quá, nàng đoán sai, giờ phút này trực tiếp có hai cung nữ đứng phía sau bọn họ, nói là phụng mệnh đến hầu hạ.

Hai người bắt đầu dĩ, bị người khác nhìn chăm chăm như vậy, nghĩ muốn truyền chút lời nói cũng rất khó khăn. Nhưng may là, nàng đã có chuẩn bị “Tiêu Trì, đến, hôm nay chúng ta khoái mái uống một trận, những chuyện phiền não kia không cần nghĩ nữa”.

Miên Miên nâng chén lên, phóng khoáng uống cạn, trong nội tâm lại hết sức đau đớn, có lẽ rượu này quá đắng.

Tiêu Trì cũng nâng chén rượu, biết rõ tình cảnh của mình, hấn hiện tại chỉ là một con tốt thí, hoàng đế còn nhớ đến tình cha con, nhưng Tiêu Nguyệt nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn, đã vậy thôi cùng Miên nhi thống khoái uống một trận, chỉ sợ không còn nhiều cơ hội lắm.

Rượu đã qua bình thứ 3, hai người người kính ta ta kính người, cụng ly đối chén, tâm tình cũng dần dần thoải mái.

Tiêu Trì đột nhiên cầm tay Miên Miên, ánh mắt tràn ra nhu tình.

Nguyễn Miên Miên cả kinh, tựa hồ đoán được hấn muốn nói gì, muốn rút tay về.

Tiêu Trì nắm chặt tay nàng, không cho phép trốn tránh, trên mặt mang thần sắc say rượu “Miên nhi... ta rốt cuộc cũng có cơ hội nói ra những lời này với nàng...”

“Tiêu Trì...” Miên Miên đánh ngắt lời hấn, nháy mắt ra hiệu “Tiêu Trì, không cần phải từ bỏ, không được mất hy vọng, bây giờ chưa phải lúc thích hợp. Ta phải đi rồi.. Mất rất lâu Tiêu Nguyệt mới đồng ý cho ta tới thăm người, người không ra tiền chân ta sao?”

Nàng đứng dậy, bất động thanh sắc đưa tay vào ống tay áo lấy ra một vật gì đó.

Tiêu Trì bất an hoảng hốt, say khướt giữ chặt lấy Miên Miên “Miên nhi... ta còn còn có chuyện chưa nói xong”

Miên Miên đứng không vững, ngã vào lòng hấn, tay nhanh chóng đem vật kia nhét vào trong áo hấn, miệng la hét “Tiêu Trì, người uống say rồi...”

Tiêu Trì bị động tác của nàng làm cho giật mình, thanh tỉnh vài phần, nhìn Miên Miên

Miên Miên hướng hấn nháy mắt “Tiêu Trì, người muốn nói gì ta cũng biết, người say rồi, đi nghỉ ngơi đi, để ta kêu hạ nhân nấu chén canh giải rượu.”

Tiêu Trì buông nàng ra, lại nhìn hai nha hoàn, vừa rồi Miên nhi ra tín hiệu rất nhỏ cho hấn, nàng đưa hấn thứ gì?

Tiêu Trì gật đầu, tiễn nàng đến cửa, thời điểm này nơi nơi đều có người canh chừng hấn, hấn muốn xem là vật gì cũng phải rất thận trọng.

Trở lại phòng ngủ của mình, từ trong ngực lấy ra vật vừa nãy Miên miên đưa cho hấn- một tờ giấy nhỏ, mở ra, bên trong có một viên hoàn được.

Tiêu Trì nhìn chữ trên mảnh giấy : Nguyệt mượn tay Miên giết người

Tiêu Trì kinh ngạc, trong nháy mắt liền minh bạch, Miên Miên đang chờ xử tội thì sao có thể đến nơi này, Tiêu Nguyệt muốn mượn tay nàng tới giết hấn.

Miên nhi đưa tờ giấy này là muốn thông báo cho hấn, nếu không có lời nhắc nhở này thì hấn nghĩ mặc kệ Miên Miên làm gì hấn đều không phòng bị a.

Viên thuốc này, có phải là.. thuốc giả chết?

Miên nhi thật thông minh, lần trước nàng cùng Dung Triệt chính là dùng phương pháp này, tuy bị bắt nhưng có thể vượt qua sự kiểm tra.

Bởi vì bọn họ biết, Tiêu Nguyệt- cái người kiêu ngạo kia cho là mình sẽ không bị cùng một phương pháp lừa gạt đến hai lần. Tiêu Trì mừng rỡ, đem hoàn được nắm chặt trong tay.

Miên Miên trở lại Tề Linh cung, Tiêu Nguyệt đã ngồi chờ ở đại sảnh “Thế nào rồi?” “Ngươi phái người theo dõi chúng ta, tình hình như thế nào ngươi hấn biết rõ” Miên Miên lạnh lùng trả lời

“Ta nghe nói hấn thiếu chút nữa nói rõ ràng với nàng, xem ra là biết mình chạy không thoát khỏi đây rồi”

“Hừ” Miên Miên không trả lời, ngồi qua một bên

Tiêu Nguyệt không để ý, đi đến bên người nàng, cuối đầu, cọ mũi lên mặt nàng, trên mặt tràn đầy say mê “ Miên nhi..”

Tiêu Nguyệt nhìn xuống chân, ôm giấc mơ bé nhỏ lên

“Giấc mơ bé nhỏ...” Miên Miên kích động ôm lấy, trời ạ, ngay cả nó cũng trở nên gầy như vậy, từ một con thỏ mập biến thành hình thể của con thỏ bình thường.

Đây là thứ duy nhất Dung Triệt tặng nàng, run run ôm giấc mơ bé nhỏ trong lòng, phi thường trân quý.

Chính là hiện giờ nó thật kỳ quái, tuy rằng hình thể gầy, nhưng miệng lại phình lên, dường như ba cánh miệng cũng muốn kéo căng ra. (miệng con thỏ có hình tam giác ngược ý, nên có 3 cánh~)

“Giấc mơ bé nhỏ, ngươi làm sao vậy? Trong miệng ngươi đang ngậm gì phải không?” Miên Miên xem xét miệng nó.

Giấc mơ bé nhỏ mạnh mẽ nhảy khỏi lòng nàng, không cho nàng đụng.

Miên Miên cảm thấy kỳ quái, nhìn nó đột nhiên nhảy xuống, nhanh nhẹn trốn dưới ghế dựa, sau đó nhìn tới nhìn lui.

“Này... để cho nó chơi một mình đi” Tiêu Nguyệt cảm thấy ganh tỵ, con vật này có thể được Miên nhi ôm ấp yêu thương, còn hấn chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn xem.

“Nàng chuẩn bị khi nào thì ra tay? Dùng phương pháp gì?” Tiêu Nguyệt nghiêm mặt nói.

“Ngay ngày mai, giết hấn rồi ngươi phải lập tức thả Dung Triệt ra.”

“Miên nhi... nàng so với ta tưởng tượng thì lòng dạ càng độc ác hơn, cũng vì nàng yêu Dung Triệt quá sâu sắc...” Tiêu Nguyệt kẻ sát nàng, trường bào trắng bạc chiếu vào mặt nàng, Miên Miên đột nhiên cảm thấy thật chướng mắt.

“Ta không có tàn nhẫn như ngươi, Tiêu Trì là sư phó, là ân nhân của ta, lại càng là ca ca của ngươi mà ngươi lại dạn dặt không thể lập tức giết hấn.” Nàng cười lạnh, nhớ tới cảnh Tiêu Trì kéo tay nàng, ánh mắt đầy cô độc cùng cố chấp hàm chứa tình cảm đè nén đầy nóng bỏng.

Hy vọng phương pháp này có thể thuận lợi, nếu như thành công có thể đồng thời cứu hai người “Ngươi có phương pháp gì tốt?” Miên Miên nhìn thẳng Tiêu Nguyệt “Ngươi hấn đã sớm đem tất cả mọi thứ chuẩn bị xong hết rồi?”

Tiêu Nguyệt cảm thấy ngày càng không thể hiểu rõ Miên Miên, nàng cơ hồ có thể nhìn rõ lòng hấn, nàng tựa hồ xem thấu mọi ngõ ngách trong lòng hấn.

Hấn luôn bị ánh mắt lạnh của nàng nhìn đến ngán ngùi, Hạ Lan Miên Miên tình táo đáng sợ vô cùng, nàng đem tất cả tâm tư đè nén trong lòng, không nói hung dữ với hấn, không oán hận hấn.

Diệt trừ Tiêu Trì, làm quyết định này đối với nàng mà nói có bao nhiêu tàn nhẫn, hấn không phải không biết rõ, chỉ là giờ phút này, nàng lại không thể hiện bất cứ tâm tư gì, lạnh lùng như núi băng ngàn năm.

“Ta xác thực đã chuẩn bị xong.” Tiêu Nguyệt lấy ra một chiếc nhẫn phi thủy đưa trước mặt nàng “Độc được được giấu trong đây, không màu không sắc, đến lúc đó nàng thừa dịp Tiêu Tri không chú ý liền đem độc bỏ vào rượu của hắn, ta tin tưởng nàng có thể làm được.”

Miên Miên tiếp nhận, cẩn thận chu đáo như vậy, chiếc nhẫn sáng chói như thế lại mang loại chất độc trí mạng “Thuốc này hẳn là chết rất nhanh a?”

“Đúng, không đau đớn, hôn mê liền trực tiếp chết đi.”

“Aiii... Tiêu Nguyệt, cái này xem như ngòi dùi với hắn là điểm nhân từ cuối cùng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Tiêu Nguyệt Vui Buồn Thất Thưởng

“Tiêu Nguyệt, cái này xem như là chút nhân từ cuối cùng của ngòi dùi với hắn sao?”

Tiêu Nguyệt vẻ mặt hơi cứng lại, nhìn nàng, tựa hồ muốn nhìn thấu nàng, trên thế gian này chỉ sợ cũng chỉ có một mình nàng mới dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện với hắn.

“Ngày mai ta đi cùng ngươi...” Tiêu Nguyệt sắc mặt lạnh lùng, giọng nói lộ chút hàn ý. “Như thế nào? Không tin ta sao? Sợ ta không ra tay được?” Nguyễn Miên Miên châm biếm, Tiêu Nguyệt từ trước đến giờ là một quân vương mắc bệnh tự phụ mà lại quá đa nghi.

“Không có gì là không tin, nàng không thể không cứu Dung Triệt.” Hắn tự tin nói “Chỉ có điều...ta càng muốn xem quyết tâm của nàng bao nhiêu thôi.”

Miên Miên không nói gì, chỉ như có như không chơi đùa chiếc nhẫn, tâm tư của Tiêu Nguyệt nàng thế nào không biết rõ, hắn chính là muốn tận mắt thấy Tiêu Tri ngã xuống mới an tâm.

Tiêu Nguyệt lấy chiếc nhẫn trong tay nàng, nâng tay trái nàng lên, rất tự nhiên đeo vào ngón áp út của nàng, vừa vặn phù hợp.

Miên Miên hốt hoảng, động tác này dường như chiếc nhẫn không phải chỉ đeo vào tay nàng mà như trói cả người nàng.

Tiêu Nguyệt nghiêng người, tay ôm eo nàng, đem nàng dán vào người mình như tình nhân lâu ngày không gặp, bên tai nàng thì thầm “Miên nhi...nàng chưa từng giết người, ngày mai xem nàng thế nào.”

Miên Miên đẩy hắn ra, nhìn nét tươi cười trên mặt hắn tựa như đóa Hồng Liên kinh diễm mang theo chút tà khí mà lại hơi ngây ngô, phảng phất ngữ khí ôn nhu mà lời nói lại tàn nhẫn “Giết hắn.”

Nàng không hiểu, Tiêu Nguyệt hiện tại vui buồn thất thưởng, một khắc đối với nàng hung bạo, lúc sau lại ôn nhu dịu dàng, nàng không biết bước tiếp theo hắn định làm gì, chỉ là thấy mặt hắn có chút ý cười hình như là có tin tức gì tốt lành.

Mà tin tốt của hắn đối với nàng mà nói, khả năng chính là tin xấu rồi, hoặc là sấm giữa trời quang.

Miên Miên bắt đầu hoảng sợ, Dung Triệt đã không đề ý đến nàng, có phải hắn đã làm gì Dung Triệt rồi?

“Như thế nào, choáng váng sao?” Tiêu Nguyệt nâng cằm nàng lên, khiến nàng đối mặt với mình, vừa rồi nàng thần sắc phức tạp, lại đang nghĩ đến Dung Triệt sao?

Hạ Lan Miên Miên, tình yêu mà nàng mong muốn đến cuối cùng nhất định sẽ bị ta tự tay hủy diệt.

Miên Miên nhú mày, vẻ mặt lạnh nhạt, hắn luôn yêu thích phương thức từ trên cao nhìn nàng, nắm lấy cằm nàng buộc nàng nhìn lên hắn.

Tiêu Nguyệt khoe miệng nổi lên nụ cười tà ác, tư thế này hắn mới cảm thấy nữ nhân này tương đối dễ dàng khống chế.

Dùng tốc độ nhanh chóng nghiêng người tại môi nàng hôn nhẹ như cánh chuồn chuồn lướt.

Miên Miên run sợ, vừa kịp phản ứng thì Tiêu Nguyệt đã buông ra. Hắn tươi cười như một hài tử, không có khí phách ngang ngược thô bạo, ngược lại tràn đầy tính trẻ con

Kỳ thật Tiêu Nguyệt như thế giống như nam hài mới lớn, chỉ là, phía sau đáng vẻ tươi cười của hắn ẩn chứa đầy nguy hiểm, rất đáng sợ.

“Đêm nay cho ta nghỉ ở phòng khác, đỡ cho người phải ngủ trên mặt đất, ta ngủ cùng giấc mơ bé nhỏ...” Miên Miên nói.

“Thế nào, đau lòng vì ta ngủ trên mặt đất sao? Không sao, hai ta ngủ chung giường cũng được lắm a.” Lời hấn tràn ngập mờ ám, nội tâm Miên Miên càng thêm bất an, vì cái gì làm cho tâm tình của hấn tốt như vậy? Lại có hứng thú trêu chọc nàng!

Nàng lườm hấn, ôm giấc mơ bé nhỏ ra ngoài.

Tiêu Nguyệt thấy tính cách nàng chính là có ba phần màu sắc liền mở phùng nhuộm (tương đương câu được 1 tác lần 1 thước) cũng không ngăn cản, phân phó hạ nhân an bài cho nàng một gian phòng, ngay sát phòng hấn, khiến cho Miên Miên như thế nào cũng không thoát khỏi móng vuốt sói của hấn.

Miên Miên ôm giấc mơ bé nhỏ vào phòng, sau đó bắt đầu ăn tối, nàng chính là tránh trong phòng, kiên quyết không muốn cùng Tiêu Nguyệt dùng bữa.

Miệng giấc mơ bé nhỏ phình lên thật kỳ quái, ngay cả đùi gà cũng không thèm ăn.

“Giấc mơ bé nhỏ, người có nhầm lẫn không vậy, hay tại vài ngày không thấy tỷ tỷ ta nên khó chịu tuyệt thực..? Đây không phải tính cách của người a.”

Giấc mơ bé nhỏ liếc mắt khinh bỉ nàng

“Đùi gà nè, đùi gà lớn nè, người thật không muốn ăn sao?” Miên Miên cầm đùi gà đung đưa trước mặt nó, rõ ràng mắt nó rất bình tĩnh liếc nhìn, xong nhảy xuống đất lăn lộn chơi đùa.

Miên Miên bắt đầu đi tự mình ăn tối, sau đó đem nó đi tắm rửa.

Con thỏ lăn trên đất lông bám đầy cát bụi.

Thùng gỗ bốc hơi nóng, Miên Miên cởi sạch quần áo ôm con thỏ đi vào.

Giấc mơ bé nhỏ lông bị thấm ướt dường như gầy đi, lỗ tai cũng sụp xuống vất trên đầu.

Miên Miên thấy nó hôm nay không nghe lời liền quyết định trừng phạt, vì vậy đem nó cả lỗ tai nhún xuống nước, chiều này chính là ngược đại động vật nhỏ.

Chờ Miên Miên đem nó xách lên, giấc mơ bé nhỏ đã uống ba ngụm nước, phốc một tiếng, đem khối gì đó trong miệng nhả ra.

Miên Miên nhanh bắt được, xem lại chính là...khối ngọc bích mà Trà Long Tĩnh đưa cho nàng.

Món đồ này lúc trước chẳng phải đã kêu hạ nhân chôn rồi sao? Tại sao lại ở trong miệng nó, trách không được mấy ngày nay nó cổ quái, không ăn gì, thì ra ngậm món đồ chơi này.

Miếng ngọc trong tay nàng phát ra ánh sáng màu lam, dù không giống đêm đó sáng chói mắt nhưng màu vẫn rất sáng. Nguyễn Miên Miên giờ cao lên, không thấy gì đặc biệt a, chỉ có ánh sáng lam loe loe, tựa hồ như đang chuyển động.

Miên Miên lau khô người, mặc quần áo chỉnh tề, đem bảo thạch cất trên người, thứ này quay trở lại tay nàng có lẽ là duyên số, nói không chừng miếng ngọc của tên Trà Long Tĩnh không có gì tốt kia có công hiệu nào đó.

Nằm trên giường trần trọc suy nghĩ ngày mai cần phải làm gì, trong nội tâm cũng rất khẩn trương.

Tiêu Trì, hấn hiểu ý nghĩa mảnh giấy nàng đưa không, hấn thông minh như vậy, cùng với viên dược kia, hấn là hiểu đi a.

Ngày mai Tiêu Nguyệt còn muốn đi cùng nàng, cái này không cần nói chính là tăng thêm phần khó khăn, hy vọng ngày mai có thể phối hợp thuận lợi, lại càng nói việc này không cho phép mắc chút sai lầm nào, nếu không Tiêu Trì cùng tánh mạng của Dung Triệt có khả năng không được an toàn.

Hôm sau, ánh nắng mặt trời xuyên qua lá cây chiếu xuống mặt đất. Miên Miên cơ hồ cả đêm không ngủ ngon, hai mắt thâm quầng, tinh thần không tốt, gương mặt khó coi bước ra ngoài, Tiêu Nguyệt đã chờ tại đại sảnh, tinh thần có vẻ rất tốt.

Hai ngày nay thần sắc của hấn không tệ, bởi vì căn cứ theo kế hoạch của hấn, nhưng tên nam nhân cùng Miên Miên có quan hệ, từng người đều bị hấn loại trừ.

Trong suy nghĩ của hấn, chỉ cần bọn họ đều bị tiêu diệt, Miên Miên đương nhiên sẽ thuộc về hấn. Kế hoạch hôm nay không chỉ loại trừ được tình địch mà còn là kẻ thù chính trị. Hai người ăn sáng rồi ngồi kiệu đến tâm cung của Tiêu Trì.

Trên đường Tiêu Nguyệt rất có hứng thú nhìn Miên Miên, hấn muốn nhìn ra trong mắt nàng chút hoang mang. Đáng tiếc, trong mắt nàng tràn đầy kiên định, không thêm chút xiá đến hấn, ngón tay không ngừng mà sát chiếc nhẫn phi thủy trên tay.

Chương 129: Tâm Tư Ba Người

Đáng tiếc, trong mắt nàng tràn đầy kiên định, không thêm đếm xỉa đến hắn, ngón tay không ngừng ma sát chiếc nhẫn phi thúy. Đến tâm cung của Tiêu Trì, thanh lãnh như cũ. Hai người đi vào đại sảnh, hạ nhân bẩm báo nói Tiêu Trì vẫn còn chưa rời giường.

“A... hắn ta ngược lại quá là nhân nhả a”. Tiêu Nguyệt khoe miệng khê năng “Đi gọi hắn rời giường đi.”

Qua một lúc lâu Tiêu Trì mới tiến vào, một thân trường bào màu tím, thể hiện khí chất cao quý, nhân nhả đi đến trước mặt Tiêu Nguyệt, tiêu sái làm hành động cúi người “Không biết thái tử điện hạ cùng thái tử phi sáng sớm đã tới đây, chậm trễ chậm trễ a.”

Tiêu Nguyệt thấy thái độ của hắn như vậy cũng không giận dữ, nhìn con chim trong lồng bắt đầu đầu vồ mồi.

“Chim chóc dậy sớm có côn trùng để ăn, thời tiết đẹp như vậy, vương huynh lại thức dậy muộn như thế.” Tiêu Nguyệt xẹt qua tia âm độc.

“Sâu dậy sớm bị chim ăn? Thái tử, mới sớm ra không phải là đến cùng ta thảo luận vấn đề này chứ?” Tiêu Trì ngồi xuống, nhìn Miên Miên, trong mắt mang theo ý cười, dịu dàng đến yên lòng.

Nguyễn Miên Miên từ khi tiến vào, tim đập bạch bạch, hai người này vừa mới mở miệng đã có mùi phần thuốc súng, làm nàng càng thêm khẩn trương.

“Phụ hoàng phái ta tới nhìn xem người thế nào, Miên nhi nghe vậy cũng muốn cùng đi theo, tốt xấu gì người cũng là sư phó dạy khinh công cho nàng mà...” Tiêu Nguyệt bùng lên chén trà trên bàn, nhấp miệng, khẩu khí lạnh lùng, hai mắt lộ ra hàn khí lạnh như băng bắn về phía Tiêu Trì.

Tiêu Trì cười to “Phụ hoàng thật là một người nhân hậu, thái tử phi thật có lòng a.”

Miên Miên hướng hắn gật gật đầu, bộ dạng tươi cười thân nhiên.

Tiêu Nguyệt nghe ra châm chọc trong lời nói của hắn cũng cười theo “Vương huynh vừa rời giường, chắc hắn còn chưa dùng bữa sáng a.”

Tiêu Trì hiểu ý, quả nhiên là đến Hồng Môn Yến (đại khái là bữa tiệc k có ý tốt), không có khả năng hắn cùng mình dùng bữa sáng, người hãy chờ xem “Mời thái tử và thái tử phi cùng dùng bữa sáng a.”

Nói là ăn sáng mà độ sang trọng còn hơn cả yến tiệc xa hoa, Tiêu Nguyệt phái hạ nhân phân phó Ngự thiện phòng làm các món ăn ngon nhất.

Ba người ngồi vào phòng ăn, Tiêu Trì cũng rất tùy ý, cũng không khách sáo, tự mình gấp thức ăn lên dùng.

Nguyễn Miên Miên cầm đĩa tùy tiện động vài cái, vốn là không có hứng thú, hướng chi trước khi đi đã dùng bữa.

Tiêu Nguyệt ngược lại rất có nhã hứng, còn gấp cho Miên Miên một chút điểm tâm.

Nguyễn Miên Miên cảm thán, người cổ đại cùng người hiện đại đúng là không khác gì, nâng chén rượu lên cười nói nhưng đằng sau chứa đầy âm mưu, nhìn hai người kia bình tĩnh phối hợp diễn trò kia.

“Miên nhi gần đây có còn luyện khinh công không?” Ngồi vào bàn ăn Tiêu Trì không giữ nhiều lễ nghĩa nữa, gọi thẳng tên thân mật của nàng, câu có câu không cùng nàng trò chuyện

“Cũng thỉnh thoảng ...”

“Miên nhi.. lại nói tiếp Tiêu Trì là sư phó của nàng, hai người chắc là chưa dùng bữa đi, hôm nay nàng hẳn là nên kính mời sư phó một chén rượu đi.”

Tiêu Nguyệt lên tiếng, Nguyễn Miên Miên nghe ra rốt cuộc hắn hết kiên nhẫn rồi.

“A.. đúng vậy a... ta nên kính sư phó một ly.” Nguyễn Miên Miên phụ họa nói

“Miên nhi như thế nào lại cười ngây ngốc như vậy a?” Tiêu Trì nhìn không được trâu chọc, thần sắc thoát nhìn không chút bất an.

Nguyễn Miên Miên biết Tiêu Nguyệt đưa rượu cho nàng là muốn nàng động thủ, Tiêu Trì như thế nào lại còn cười hi hi ha ha, nàng lại không dám cùng hắn nháy mắt ra hiệu, Tiêu Nguyệt khôn khéo hơn người, vạn nhất nháy mắt bị hắn phát hiện ra, vậy toàn bộ kế hoạch thất bại trong gang tấc.

Phân phó hạ nhân đi lấy rượu, đoán chừng Tiêu Nguyệt đã chuẩn bị hoàn hảo trước đó, một bình rượu nhỏ màu xanh biếc được bùng lên, đường nét tinh xảo, rượu này không quá nặng, đủ để Miên Miên uống mấy chén cũng sẽ không say, như vậy có thể không ngừng tìm lý do mời rượu.

Nguyễn Miên Miên không khỏi cảm thán, Tiêu Nguyệt đúng là cẩn thận chu đáo.

“Miên nhi kính sư phó...” bung ly rượu lên, Miên Miên trịnh trọng đứng dậy uống cạn. Tiêu Trì trên mặt tươi cười vui vẻ, đáy mắt lại nhanh chóng lóe lên tia sắc lạnh, bung ly rượu, trước mặt Tiêu Nguyệt uống cạn sạch. Tiêu nguyệt rất hài lòng, như vậy xem ra Tiêu Trì đối với Miên nhi quả nhiên không có phòng bị.

Tiêu Nguyệt cũng nâng ly rượu “Ta cũng kính vương huynh một ly, cảm ơn vương huynh đã quan tâm, chiếu cố Miên nhi.” Tiêu Trì không từ chối, cầm lấy ly rượu, sắc mặt nghiêm lại “Tiêu Nguyệt, vương huynh muốn nói với người vài câu thật lòng.”

“Vương huynh cứ nói không sao, ta xin rửa tai lắng nghe.” Tiêu Nguyệt khách khí trả lời.

“Thắng nhờ dựa vào trí, thắng lớn phải dựa vào đức, muốn làm cho vạn dân tôn kính thì vua một nước không nhất định phải có thể lực cường đại nhưng nhất định phải biết nhìn xa trông rộng cùng tấm lòng bác ái.”

Tiêu Nguyệt sững sốt, dường như không dự liệu được hắn sẽ nói những lời này, tuy nhiên không thể không thừa nhận Tiêu Trì nói rất đúng, thậm chí còn chỉ ra những điều hiện tại hắn đang thiếu.

“Nói rất hay Tiêu Trì!” Nguyễn Miên Miên đứng bên cạnh vỗ tay, ánh mắt sùng bái nhìn hắn.

Địa vị khác nhau nên cách nhìn nhận vấn đề cũng khác nhau, Tiêu Trì và Tiêu Nguyệt đều có năng lực nhưng Tiêu Nguyệt so với Tiêu Trì thì tính cách thô bạo hơn, còn Tiêu Trì so với Tiêu Nguyệt thì hơn vài phần trầm tĩnh.

Miên Miên cảm thấy Tiêu Trì có lẽ thích hợp làm hoàng đế hơn, ít nhất hắn sẽ là một vị vua chính trực, nếu hôm nay Tiêu Nguyệt cùng Tiêu Trì đổi vị trí cho nhau thì Tiêu Trì tuyệt đối sẽ không hạ sát Tiêu Nguyệt.

Không phải hắn lòng dạ mềm yếu mà là ánh mắt của hắn rất sắc bén, thu phục được một người có tài năng so với việc diệt trừ một người tài thì càng thêm có lợi.

Hồ.. nghĩ xa quá rồi... Miên Miên vỗ đầu một cái, vấn đề hiện tại còn chưa giải quyết được đây.

Tiêu Nguyệt lấy ly rượu của Tiêu Trì đưa cho Miên Miên, đôi mắt lạnh lóe lên tia dao động “Vừa rồi vương huynh nói rất có lý, Miên nhi, nàng hãy rót rượu cho vương huynh, chúng ta cùng kính huynh ấy.”

Nguyễn Miên Miên cầm ly rượu liều mạng kiểm chế cánh tay run rẩy.

Tiêu Trì, chính là chén rượu này, người có biết không? Nàng không dám nhìn Tiêu Trì, sợ nội tâm không khống chế được lại làm hỏng việc. Miên Miên lấy bình rượu rót đầy ly. Tiêu Nguyệt đem toàn bộ quá trình nhìn cận kề, trong mắt không một tia gợn sóng.

Nguyễn Miên Miên đưa ly rượu cho Tiêu Trì, trên mặt bảo trì vẻ thản nhiên, nàng cảm giác được ánh mắt Tiêu Nguyệt nhìn chằm chằm nàng, xem ra nàng không thể có bất cứ hành động khác lạ gì.

Nguyễn Miên Miên cũng rót rượu vào ly của mình cùng Tiêu Nguyệt, sau đó cùng Tiêu Nguyệt hai người nhìn nhau- nâng ly.

“Kính vương huynh.”

Nguyễn Miên Miên tim đập nhanh, nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của Tiêu Trì, tâm bỗng dưng thất lại một cái, chính là ánh mắt giao nhau này.

Nàng biết hắn đã hiểu rõ hết mọi chuyện.

Tiêu Trì trịnh trọng nâng chén lên, dùng tư thế lấy tay áo che mặt cạn sạch chén rượu.

Tiêu Nguyệt cười to “Hào... Rất tốt...”

Tiêu Trì không rõ, nhìn về mặt cuồng vọng của hắn bỗng dưng hiểu được.

Hắn đứng dậy, còn chưa đi được hai bước liền chóng mặt đứng không vững, nhìn Miên Miên với vẻ mặt không thể tin được, ngón tay chỉ vào nàng, trong mắt tràn đầy bi thương thống thiết “Miên nhi...”

Miên Miên hoảng sợ run tới mức đứng dậy, Tiêu Nguyệt đem nàng ôm vào ngực.

Nguyễn Miên Miên thật sự sợ hãi, phản ứng của Tiêu Trì nếu nói là giả thì cũng thật quá.

Nàng cơ hồ cũng bị cuốn vào trong mắt hắn.

Chương 130: Bước Ngoặt Của Tiêu Trì

Nàng gần như bị ánh mắt bi thương của hắn cắn nuốt.

Tiêu Trì ngã xuống, lời trong miệng còn chưa xong đã nằm trên mặt đất không động đậy. Tiêu Nguyệt ra lệnh cho đoàn thị vệ xông vào, bao vây Tiêu Trì “Xem hắn thế nào rồi?” Tiêu Nguyệt ra lệnh.

Vài thị vệ ngồi xuống kiểm tra, tình trạng hôn mê nhưng hơi thở rất yếu.

Tiêu Nguyệt gật đầu hài lòng, sau đó ôm eo Nguyễn Miên Miên thật chặt, sủng nịnh cọ vào mũi nàng “Làm tốt lắm”.

Miên Miên ngơ ngác nhìn Tiêu Trì nằm trên mặt đất, phản ứng của hắn lúc này rất giống thực sự bị trúng độc.

Chỉ là đóng kịch thôi mà, không phải sao? Toàn bộ đều được luyện tập rất tốt không phải sao? Điều chuẩn bị kĩ càng trước đó rồi không phải sao?

Miên Miên trong lòng thầm cầu nguyện, nhìn mọi người đưa hắn lên giường, sau đó truyền thái y đến.

Hết thấy đều diễn ra theo sự sắp xếp của Tiêu Nguyệt..

Lúc thái y đến, Tiêu Trì đã ngừng thở, chẩn đoán bệnh là do trúng độc mà chết.

Tiêu Nguyệt phái người đến bẩm báo cho hoàng đế, hoàng thượng đau lòng nhưng người cũng biết rõ rằng mọi chuyện đều do một tay Tiêu Nguyệt gây ra.

Chiếu theo phong tục trong nước, thi thể hoàng tử sau ba ngày kiểm tra sẽ được chôn cất trong lăng của hoàng tộc.

Tang lễ hết sức long trọng, hoàng thượng sai người mở đường từ ngoài thành cho đến hoàng cung.

Trong ngày tang lễ, hàng ngàn Ngự Lâm quân đều mặc áo giáp đen, đội ngũ chỉnh tề mở đường đi phía trước, một đội ngũ đằng sau hơn mười người sức khỏe cường tráng mang quan tài cẩm thạch được chế tạo đặc biệt, đi theo phía sau là các thành viên trong hoàng thất.

Miên Miên không có tư cách đi theo, hoàng đế cùng Tiêu Nguyệt đi phía trước dẫn đầu đội hoàng thất, sát phía sau là các trọng thần.

Không có tiếng nhạc buồn bã, đội ngũ yên lặng mà đi, không một tiếng ồn ào.

Hoàng đế sắc mặt bi thương, Tiêu Nguyệt không biểu cảm gì, nhưng sâu trong nội tâm hắn không phải thống khoái mà là tiếc hận. Nếu Tiêu Trì không có dã tâm thì hai huynh đệ bọn họ có thể chung sống hòa bình. Sự tình hết thấy đều đã kết thúc.

Nguyễn Miên Miên thấp thỏm lo âu chờ đợi tại Tề Linh cung, ánh mắt của Tiêu Trì lúc uống chén rượu kia, nàng tin tưởng rằng hắn đã có chuẩn bị tốt.

Chỉ là mọi chuyện diễn ra quá mức chân thực.

Tiêu Nguyệt không hoài nghi Tiêu Trì ngừng thở là thật hay giả, tận mắt hắn thấy việc hạ táng, toàn bộ đều yên tâm, Miên Miên mong ít nhất là như vậy.

Cho nên nàng phải thật bình tĩnh, chờ đêm nay đi dò xét Tiêu Trì có phải ngắt vì thuốc không, như vậy ngày mai đến đón, đưa thuốc giải cho hắn.

Thay đổi quần áo, đợi đến giờ tỵ, bóng đêm hoàn toàn bao phủ, cả Tề Linh cung đã chìm vào trạng thái yên tĩnh, Miên Miên mới nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Nàng biết rõ lắm như vậy có bao nhiêu mạo hiểm, thủ hạ của Tiêu Nguyệt luôn ẩn nấp xung quanh, sau đó chợt xuất hiện như U Linh (âm hồn).

Nàng không thay y phục dạ hành, như vậy nếu bị bắt có thể nói là không ngờ được nên tàn bạo.

Trên hành lang im ắng, gian phòng của Tiêu Nguyệt đã tắt đèn, Miên Miên nhìn lên nóc nhà, đánh giá độ cao, sau đó nhảy lên.

Tiêu Nguyệt đang ngồi trên nóc nhà, một thân bào trắng, gió thổi làm y phục của hắn khẽ đong đưa, tăng thêm vài phần tĩnh mịch, thần sắc nhàn nhạt cô đơn làm cho người khác nhìn không được vì hắn mà đau lòng.

Nguyễn Miên Miên chưa từng thấy hắn như vậy, hắn ngồi ở đằng xa, thân thể tản ra khí tức thần bí mà an nhàn, trần thấp mà cao ngạo, lạnh lẽo như muốn đem người trong cự li ngàn dặm đóng băng, tựa hồ lại như muốn đem mọi người hòa tan. (*loạn, loạn, rồi loạn a*)

Tiêu Nguyệt nhìn thấy Miên Miên, khoe miệng nâng lên một đường, thần nhiên mỉm cười, lại như hoa rơi, nhọt nhạt vô lực.

“Nàng cũng không ngủ được sao? Hay là muốn đi làm việc gì đó?” lạnh nhạt mở miệng, tựa hồ cũng không kinh ngạc khi thấy Miên Miên trên nóc nhà.

Nguyễn Miên Miên tinh thần trấn tĩnh, dù sao cũng là có tật giật mình, đi đến bên cạnh Tiêu Nguyệt, suy đông nghĩ tây ra được lời kịch “Đêm khuya không ngủ được nên đi luyện công, đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ nhõm hẳn, bất tri bất giác liền tới nóc nhà..”

Tiêu Nguyệt cười cười, mơ hồ trong ý cười tràn đầy sùng nịnh, đem nàng vây quanh “Miên nhi... ngồi với ta một chút...”

Miên Miên thành thật ngồi xuống, bắt đầu cảm thấy sốt ruột, bây giờ ngồi như vậy làm sao có thể đi dò la tin tức được.

“Vương huynh chết, Miên nhi thoát nhìn hình như không đau lòng thì phải? Còn có tâm trạng đi luyện công?” ánh mắt sắc bén của hắn nhìn về phía Miên Miên, như mắt của con chim ưng già dặn.

Nguyễn Miên Miên nắm chặt tay, tận lực không để chính mình lộ sơ hở “Thương hay không thương tâm cũng không thể nhìn bên ngoài mà phán đoán, giống như người vậy..”

Tiêu Nguyệt nhưn mày, có chút tán thưởng nhìn nàng “Miên nhi à.. nàng thật sự rất thông minh, bất quá nàng biết không? Lăng mộ đã được ta phái thi vệ ngày đêm canh giữ rồi, mặc kệ Tiêu Tri có chết hay không, kết quả đều như vậy cả”

Nghe vậy, Miên Miên nắm chặt bàn tay, móng tay như cắm sâu vào lòng bàn tay. Thân thể run run.

Lời này của hắn là có ý gì? Thủ vệ ngày đêm canh gác, như vậy thủ hạ của Tiêu Tri cũng không tiếp ứng được.

Tiêu Nguyệt nhìn thấy phản ứng của Miên Miên, trong nháy mắt xác định rõ mọi chuyện, may mắn là hắn cẩn thận, phái người canh gác hoàng lăng “Nàng thực sự không có giết hắn!” Tiêu Nguyệt giận dữ, nhảy xuống nóc nhà, huyết sáo một tiếng, trong nháy mắt vài chục binh sĩ xuất hiện “Đi tới hoàng lăng.”

Nguyễn Miên Miên kinh sợ, thế nhưng vào thời điểm cuối cùng lại để lộ ra sơ hở.

Tiêu Nguyệt mang theo mấy chục binh sĩ mở cổng thành, hướng lăng mộ hoàng thất chạy đến, Miên Miên bất chấp tất cả, vận khởi khinh công chạy theo sau.

Không thể để cho Tiêu Tri chết, không thể được!

Tiêu nguyệt thấy Miên Miên liều chết chạy tới như vậy liền thả người bay đến trước mặt nàng, đem nàng ôm vào lòng, lập tức bay trở về “Lần này nàng muốn tận mắt thấy hắn chết thật sao?”

” Tiêu Tri đối với người đã không còn uy hiếp, sao người không thể tha cho hắn”

“Thả hổ về rừng? Ta sẽ không ngu ngốc đến mức đó đâu.”

Đoàn người đuổi tới hoàng lăng, thủ hạ của Tiêu Tri đang cùng người của Tiêu Nguyệt chiến đấu quyết liệt.

“Xem ra tới cũng không muộn..” Tiêu Nguyệt ngồi trên lưng ngựa, liếc nhìn về phía binh sĩ, một động tác, toàn bộ thủ hạ của hắn lao vào vòng chiến.

Nguyễn Miên Miên nhìn mọi người chiến đấu quyết liệt, nàng thực đánh giá thấp Tiêu Nguyệt. Hắn quá cảnh giác rồi, cho dù là tận mắt thấy Tiêu Tri hạ táng, vẫn luôn lo lắng, phái người trong này trông coi. Mắt nhìn thấy người của Tiêu Tri từng người từng người ngã xuống, lần này Tiêu Tri thật sự hết cách cứu rồi.

Tiêu Nguyệt kẻ sát đến bên tai nàng, rất hài lòng nhìn tình hình trận chiến “Ta rõ ràng lại bị nàng lừa, lần này nàng làm vậy chính là hại chết cả hai bọn hắn.”

Nguyễn Miên Miên đẩy ra hắn, nhảy xuống ngựa, toàn thân nàng đột nhiên phát ra ánh sáng màu lam.

Tất cả mọi người dừng động tác, Nguyễn Miên Miên cũng không suy nghĩ, xuất ra ngọc bích mang theo bên người, trong nháy mắt cả hoàng lăng được chiếu sáng, mọi người sùng sốt, Tiêu Nguyệt cũng sùng sốt, trên tay nàng cầm là cái gì?

Không đợi mọi người kịp phản ứng, đột nhiên theo bốn phương tám hướng xuất hiện một đám người, mỗi người mặc đồ giống nhau, đều cầm trong tay âm khí, đem binh sĩ của Tiêu Nguyệt bắn chết, ra tay hết sức âm độc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Dung Triệt Có Thể Làm Vì Nàng, Ta Cũng Có Thể!

Không đợi mọi người kịp phản ứng, đột nhiên từ bốn phương tám hướng hiện ra một đám người, mỗi người đều mặc đồ giống nhau, cầm trong tay ám khí, bắn chết binh sĩ của Tiêu Nguyệt, ra tay hết sức ngoan độc.

Tiêu Nguyệt nhảy xuống ngựa, những người này xem ra không giống thủ hạ của Tiêu Trì, chiêu thức âm độc quỷ dị, lai giả bất thiện (người tới không có ý tốt).

Mọi người lần nữa lâm vào tình cảnh chiến đấu quyết liệt, thủ hạ của Tiêu Trì đã không còn mấy người, rất nhanh liền bị binh sĩ của Tiêu Nguyệt giải quyết, sau đó chuyển tâm đối phó với đám người quỷ dị kia.

Chỉ là thủ hạ của Tiêu Nguyệt cũng nhanh chóng bị giảm mạnh.

Tiêu Nguyệt an bài cho Nguyễn Miên Miên một chỗ bí mật an toàn, trong mắt tản ra sát khí “Miên nhi.. đợi ở đây, không nên cử động” nói xong, rút trường tiên, phi thân vào trận chiến.

Miên Miên tránh ở chỗ ẩn nấp quan sát tình hình, đám người kia nàng căn bản không biết có thân phận gì, càng không biết là bạn hay thù.

Nhưng trong nội tâm nàng cảm thấy thật kỳ quái, vừa rồi khối ngọc bích đột nhiên phát ra lam quang mãnh liệt như vậy, chẳng lẽ cùng những người này có quan hệ? Bọn họ tới cứu Tiêu Trì sao?

Tiêu Nguyệt tham chiến làm cho các binh sĩ thêm ý chí chiến đấu, nhưng là nhóm người thần bí này cũng càng đánh càng hăng.

Nguyễn Miên Miên bên cạnh càng xem càng hoảng hốt, không biết vì cái gì, mỗi khi nhìn những người kia cùng Tiêu Nguyệt so chiêu, nàng lại vạn phần khản trương, sợ Tiêu Nguyệt bị thương.

Có người xông vào hoàng lăng đem quan tài của Tiêu Trì mở ra, Tiêu Nguyệt anh dũng tiến lên nhưng bất đắc dĩ bọn họ quá nhiều người, hơn nữa còn bày ra các thế trận kì quái.

Tiêu Nguyệt mặc dù không có bị thương, nhưng cũng không chiếm được ưu thế, xung quanh đều bị bao vây.

Vài người cứu Tiêu Trì ra, Nguyễn Miên Miên nội tâm căng thẳng, những người này muốn đem Tiêu Trì đi đâu, trên tay bọn họ có giải được sao?

Bất chấp nghĩ nhiều như vậy, Nguyễn Miên Miên lao ra, ngăn lại những người kia.

“Các người là ai? Nếu là tới cứu Tiêu Trì thì hãy cứu giải được.”

Tiêu Nguyệt đang bị người vây quanh chiến đấu hăng hái, nhìn xa xa thấy Nguyễn Miên Miên lao tới, trong nội tâm âm thầm mừng “Nha đầu ngọc, quá nguy hiểm!”

Những người kia nhìn thấy Nguyễn Miên Miên, lại thấy được trong tay nàng ngọc bích sáng lên, mắt nhìn nhau, liền muốn đem Nguyễn Miên Miên mang đi.

Nguyễn Miên Miên sau một hồi trốn tránh, vài người không cần tốn nhiều sức liền đem nàng bắt lấy, như xách một con gà con, mang nàng đi.

Tiêu Nguyệt lòng nóng như lửa đốt, nhóm người này tới quá đột ngột, mà thực lực lại mạnh, phỏng chừng nếu cứ như vậy chiến đấu, bọn hắn hẳn sẽ thất bại.

Cho dù vậy trong lòng Tiêu Nguyệt hiện tại chỉ có ý niệm không thể để cho Miên nhi bị thương.

Xem chuẩn những vị trí bàn tay chạm vào người Miên Miên, phóng ra trường tiên, đường cong chuẩn xác.

Mấy người kia chuẩn bị không kịp, lập tức buông Miên Miên ra.

Nguyễn Miên Miên cầm trường tiên chạy về phía Tiêu Nguyệt, người này vì cứu nàng liền cả vũ khí cũng không cần, tay không còn có thể đánh sao.

Tiêu Nguyệt vốn là đang đánh hết sức, thấy nàng chạy tới, liền chỉ lo cho sự an toàn của nàng, tiếp được nàng, đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực.

“Nha đầu ngọc, nàng tránh ở một bên thì tốt rồi, không nên mạo hiểm đi ra ! ” lời của hắn tuy là trách cứ, nhưng trong giọng nói lại lộ ra sự quan tâm.

Nguyễn Miên Miên trong lòng ấm áp, đột nhiên đối phương liền một kiếm bổ tới, “Cẩn thận!!! ” cùng với tiếng kêu hoảng sợ, Tiêu Nguyệt đã ôm nàng tránh khỏi một kiếm.

Trường tiên một lần nữa quét gió, vì trong tay ôm người nên mọi chiêu thức đều đứng ở một chỗ. Nguyễn Miên Miên trong mắt lo lắng, thấy có kẻ tiếng đến gần liền canh chuẩn xác đập hẳn một phát.

“Ồ... không tệ a.” Tiêu Nguyệt tán thưởng, Miên Miên trong nội tâm thần ca ngợi Chu Kiệt Luân ca ca danh bất hư truyền.

Hai người mặt đối mặt, phi thường ăn ý, Tiêu Nguyệt mang theo nàng bay lên một người đá, một người vung roi, hiệu quả ngoài ý muốn rất tốt.

Hắc hắc.. Miên Miên càng đánh càng hưng phấn, cảm giác như mình là vị nữ thần nhảy múa, không những tư thế đẹp mà lực sát thương cũng lớn. Bất quá không cao hứng được bao lâu, nàng thấy đám người kia mang theo Tiêu Trì bay vào bóng đêm.. Chết rồi, Tiêu Trì phải ăn giải dược mới có thể tỉnh lại, những người đang cùng Tiêu Nguyệt đánh nhau thấy nhóm người kia rời đi cũng bắt đầu thôi lui, mục tiêu chính là bắt Nguyễn Miên Miên.

Tiêu Nguyệt hiểu ra mục đích của những người này, ra tay càng hung ác, nghĩ cướp đi Miên nhi của hắc sao, trừ phi hắc chết!

Bình sĩ của Tiêu Nguyệt cơ hồ đã bị giết hết, chỉ còn lại vài người chiến đấu.

Những tên này thấy Tiêu Nguyệt ra tay ngoan độc như vậy liền tập trung đánh hắc. Miên Miên cũng không chịu yếu thế, lợi dụng khinh công cùng với Tiêu Nguyệt chống đỡ, trên không trung đá tới tấp.

Sau một lúc đánh nhau, Miên Miên dần mất khí lực, vừa mới ngừng nghỉ một chút liền thấy đằng xa có người phóng ám khí tới bọn họ, trong lòng cả kinh, lưng đổ mồ hôi lạnh, muốn nhắc nhở Tiêu Nguyệt cẩn thận thì ám khí đã hướng tới gần bọn họ.

“Tiêu Nguyệt, mau tránh ra” theo bản năng hét lên, cùng lúc đó có một kẻ bên cạnh đánh lên về phía Tiêu Nguyệt, Miên Miên tiến lên ngăn cản hứng chịu một chương vào ngực.

Động tác của nàng quá nhanh, người đánh lên kia thấy là nàng, không kịp thu chương, chỉ có thể thu lại nội lực, Nguyễn Miên Miên ngã nhào xuống đất.

Tiêu Nguyệt thấy thế, hét lên như rồng gầm, hai mắt trở nên đỏ sẫm, bạo phát cơ hồ muốn đem kẻ đã thương Miên Miên nuốt sống, hắc không biết người nọ đã thu nội lực, cho rằng nàng bị thương rất nghiêm trọng.

Tay cầm trường tiên, vận hết nội lực, hướng kẻ làm Miên Miên bị thương tấn công tuyệt chiêu trí mạng.

Giờ phút này hắc thậm chí nghĩ chỉ muốn giết chết kẻ này, chỉ muốn đem hắc băm thành từng khúc.

Hiển nhiên người nọ không ngờ Tiêu Nguyệt nội lực đột nhiên bộc phát, càng không ngờ mình bị công kích với chiêu thức nguy hiểm hơn nhiều.

Kịch liệt chém giết, chỉ nghe tiếng kêu rên kinh thiên động địa, đầu của người nọ bị trường tiên cuốn đứt lia khỏi cổ, văng đến bên chân Miên Miên.

Miên Miên quỳ rạp trên mặt đất, kinh hãi nhìn cái đầu bên chân máu chảy đầm đìa, mắt lờ lờ, chợt cảm thấy dạ dày một trận buồn nôn, phản ứng đầu tiên chính là đá văng đi

Tiêu Nguyệt thoát khỏi những người kia, vội vàng đi về phía nàng “Miên nhi.. nàng không sao chứ?”

Lời còn chưa dứt, người đã đi về phía nàng, cùng lúc đó có một ám khí phóng tới hắc với tốc độ cực nhanh như tia chớp

“Chú ý” Nguyễn Miên Miên thấy ám khí với tốc độ cực nhanh bắn về phía Tiêu Nguyệt, mà Tiêu Nguyệt tức hồ không chú ý, chỉ vội đi về phía nàng. Mắt lóc lên, không biết lấy khí lực ở đâu, Miên Miên đứng lên chạy tới nghênh đỡ Tiêu Nguyệt ra.

Tiêu Nguyệt nhìn cử động của nàng, nhạy cảm nghe được hướng âm thanh, lập tức phản ứng ôm nàng xoay người, dùng vai hứng chịu ám khí.

“A” đau đớn kêu lên, ngay sau đó, ở vai cảm giác đau tê tái, loại đau đớn như có hàng ngàn cây kim nhỏ chằng chịt đâm khắp lưng, đau tận xương cốt, loại ám khí này len lõi vô cùng sâu, máu tuôn trào không cách nào dừng lại.

“Tiêu Nguyệt” Miên Miên ôm lấy hắc, gọi như điên tên hắc. Tiêu Nguyệt nở nụ cười “Miên nhi... Những chuyện Dung Triệt có thể làm vì nàng, ta cũng có thể!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Miên Miên Lăn Đầu Tiên Vì Tiêu Nguyệt Mà Đau Lòng (Ôn Nhu)

Tiêu Nguyệt thế nhưng lại nở nụ cười “Miên nhi... Dung Triệt có thể làm vì nàng, ta cũng có thể”

“Tiêu Nguyệt...” Miên Miên nhìn nhu tình trong mắt hắc, tâm bỗng nhiên xiết chặt, mười ngón tay nắm lại, cả người rung động. Tiêu Nguyệt lần đầu có

gắng quên mình, làm cho nàng có loại cảm động mãnh liệt.

“Không cần phải lo lắng, chỉ cần ta còn sống, những kẻ đó không thể làm nàng bị thương” hần sùng nịnh xoa đầu nàng.

Mặc dù đau đến sắp ngất mà hần vẫn còn đùa được, bên môi đọng một nụ cười ảm áp bao quanh lấy nàng.

Nguyễn Miên Miên ôm lấy hần, bàn tay chạm đến miệng vết thương còn chảy máu ảm, nước mắt lại không thể kiềm được rơi xuống như hạt châu.

Trong suốt nước mắt, từng giọt từng giọt như đánh vào lòng hần, tâm đau nhói.

Chính là giờ khắc này không cho phép bọn họ đau lòng.

Lại một ám khí khác rất nhanh hướng hần phóng tới, Tiêu Nguyệt hai mắt biến thành màu đỏ, toàn thân đầy sát khí, vung trường tiên trong tay đánh bay ám khí.

Ánh mắt hung ác nhìn những kẻ kia, trong mắt toát ra lửa giận, tính cách của Tiêu Nguyệt chính là gặp mạnh thì cường.

Lúc này, trên người bị thương, đã quên, đau nhức, cũng đã quên.

Lúc này, quên những vết thương trên người, quên những đau đớn bay đến bên kẻ vừa phóng ám khí, tốc độ tia chớp, ra tay tàn nhẫn hướng người nọ vung trường tiên.

Lập tức, người nọ thân thể bị chém thành hai khúc, máu thịt tung tóe, ngay cả kêu rên cũng không kịp, cứ như vậy thân thể bị chia lìa trên mặt đất.

Thủ pháp trường tiên của hần so với kiếm còn sắc bén hơn.

Đây là một trận chiến sinh tử, Tiêu Nguyệt mỗi lần ra tay đều vô cùng tàn nhẫn, chiêu thức nhanh gọn sạch sẽ, giải quyết chỉ còn vài kẻ địch.

Vết thương trên người không ngừng chảy máu, ra tay lần thứ hai so với lần thứ nhất càng hung ác.

Dù là những người này thường chứng kiến cảnh máu chảy nhưng giờ phút này cũng phải kinh sợ.

Tiêu Nguyệt gào to lên một tiếng, ngưng thần tụ khí, trường tiên bay múa, nháy mắt bốn năm người ngã xuống.

Còn lại một tên thấy thế liền ném ra hai quả sương mù, tan biến trong bóng đêm.

Tiêu Nguyệt ôm lấy miệng vết thương, miễn cưỡng đứng lên, Miên Miên xông tới đỡ lấy hần.

“Tiêu Nguyệt... cố gắng một chút, chúng ta hồi cung sẽ không có việc gì” Miên Miên cố hết sức đỡ hần.

Lúc này Tiêu Nguyệt vì sử dụng quá nhiều nội lực nên không còn chút sức lực nào, toàn bộ sức nặng đều dồn lên người Nguyễn Miên Miên, máu tươi không ngừng theo miệng vết thương trào ra, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

Nguyễn Miên Miên dìu Tiêu Nguyệt từng bước đến ngựa, nước mắt nàng rơi xuống không ngừng, mơ hồ tầm mắt, Miên Miên quệt vội, trong nội tâm nói với chính mình không thể khóc, khóc sẽ không nhìn rõ đường, nàng phải mang hần trở về.

Đem Tiêu Nguyệt ngồi lên ngựa, chính mình cũng leo lên, Miên Miên vốn là không biết cưỡi ngựa, giờ phút này Tiêu Nguyệt lại bị thương, không dám chạy nhanh, sợ động đến miệng vết thương của hần.

Tiêu Nguyệt tựa ở ngực nàng, kỹ thuật cưỡi ngựa của Nguyễn Miên Miên lại quá kém, lòi kéo dây cương lão đạo đi về phía trước, hai người lập tức muốn ngã xuống.

Tiêu Nguyệt bị va chạm thanh tỉnh một chút, đột nhiên nói “Đưa dây cương cho ta.”

Miên Miên bị lời nói của hần làm giật mình, dây cương trên tay đã bị hần cầm “Vịn chặt ta” Tiêu Nguyệt quả quyết nói, sau đó giữa chặt dây cương, hai chân kẹp chặt, con ngựa liền vững vàng chạy đi.

“Miên nhi.. kể chuyện cười cho ta nghe đi, ta sợ mình sẽ ngủ...”

Miên Miên cũng giúp hần cầm cương, cảm giác miệng vết thương của hần không ngừng đổ máu, cơ hồ rơi trên người nàng, lòng cũng theo đó mà đau đớn như bị xé rách, máu chảy đầm đìa.

“Chuyện cười, ta kể chuyện cười, người không được ngủ...”

“Hào, ta không ngủ, ta nghe đây...”

“Ngày xưa có một con chim tên là Tiểu Hoàng, một hôm nó bị xe ngựa đụng phải, nó kêu to “Oa oa” từ đó về sau nó liền biến thành Tiểu Hoàng Qua (quả dưa chuột).”

Miền Miền vừa nói vừa khóc, thanh âm đều run rẩy.

“Haha rất thú vị, bắt quá Miền nhi à.. nào có người vừa kể chuyện cười vừa khóc khút khít như nàng chứ, không được khóc” Tiêu Nguyệt âm thanh càng ngày càng yếu ớt.

“Được, ta nhất định không khóc, Tiêu Nguyệt người không được ngủ” Miền Miền lau sạch nước mắt nói

“Ừ...” như cũ suy yếu trả lời

“Có hai quả cà chua đi dạo phố, quả cà chua thứ nhất bỗng dưng đi nhanh lên, quả cà chua thứ hai liền hỏi: chúng ta đi đâu a? Quả cà chua thứ nhất không trả lời, quả cà chua thứ hai lại hỏi một lần nữa. Quả cà chua thứ nhất vẫn không trả lời, quả cà chua thứ hai vẫn tiếp tục hỏi. Quả cà chua thứ nhất rốt cục chậm rãi quay đầu lại nói: chúng ta không phải cà chua chúng ta lại nói chuyện sao?” *không hiểu mô tê gì hết*

Tiêu Nguyệt không còn khí lực để cười nữa, tùy tiện cười đều tác động đến miệng vết thương.

Sờ mặt nàng, sau đó, đem trên mặt hấn những kia quầng làm nước mắt đều xóa đi.

“Nước mắt của nàng khiến cho ta rất bất lực.”

“Ta đây không khóc nữa. Tiêu Nguyệt, người nhẫn nại một chút, sắp đến cửa cung rồi.”

“Thật không biết những người kia trải qua huấn luyện cỡ nào, ta thậm chí ngay cả ám khí nho nhỏ cũng chịu không được.” Hấn nói có chút tự chế giễu, tựa vào ngực nàng, khóa miệng gió lên, dung nhan tái nhợt, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại. “Tiêu Nguyệt. Tiêu Nguyệt.” Nguyễn Miền Miền hốt hoảng “Chúng ta đã về đến, người mở to mắt a.” Nguyễn Miền Miền liều mạng kẹp chặt bụng ngựa, chạy thẳng về phía Linh Tê cung.

Tất cả thái y đều bị truyền tiến cung, Tiêu Nguyệt nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh, Nguyễn Miền Miền canh giữ ở bên cạnh hấn, nắm tay của hấn, tay của hấn thật lạnh, giống như mất đi độ ấm.

“Có phải phải đem ám khí rút ra hay không, có nguy hiểm hay không?”

“Phải” thái y gật đầu, cẩn thận nghiên cứu vết thương trên vai của Tiêu Nguyệt, trong huyết nhục mơ hồ có thể lờ mờ thấy được một mảnh ám khí cắm tận xương cốt, không giống với loại ám khí thông thường. Giống như hình dạng mũi tên phân ra vô số cọc nhỏ cắm sâu vào, đều này làm cho các thái y xem vết thương cũng có chút kinh sợ, nếu lấy ám khí ra có thể động đến miệng vết thương, hơn nữa vết thương sẽ càng sâu, như vậy nhất định sẽ đau đến tê tâm phế liệt.

Miệng vết thương một mảnh máu màu nâu đỏ, thấm ướt khắp lưng áo, máu chảy chậm rãi mang theo khí tức tử vong.

“Miền nhi.”

Xôn xao âm thanh, thái y đem vật áo trên người Tiêu Nguyệt xé bỏ, da thịt đã sớm bị nhuộm đỏ, miệng vết thương càng nhìn càng kinh hãi.

“Giữ chặt hấn” thái y đối với Nguyễn Miền Miền phân phó “Tuy hấn bây giờ đang hôn mê, nhưng nếu lấy ám khí ra nhất định sẽ tra tấn hấn đến tình, đến lúc đó, nếu càng giãy dụa, càng tác động đến miệng vết thương.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trắng Nồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.